

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SECRETS OF A
Billionaire

EVA WINNERS

Secrets of a Billionaire

Billionaire King Series

Eva Winners

Telif Hakkı © 2024 Eva Winner tarafından

Kapak Görseli Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Model: Gustavo P.

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelere, konumlara veya olaylara benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _

Contents

[YAZARIN NOTU](#)

[Bir Milyarderin Sırları Çalma Listesi](#)

[Milyarder Krallar Serisi Koleksiyon](#)

[Notu](#)

[Blurb](#)

[Önsöz](#)

1. [Billie](#)
2. [Winston](#)
3. [Billie](#)
4. [Billie](#)
5. [Winston](#)
6. [Billie](#)
7. [Winston](#)
8. [Billie](#)
9. [Winston](#)
10. [Billie](#)
11. [Winston](#)
12. [Billie](#)
13. [Winston](#)
14. [Billie](#)
15. [Winston](#)
16. [Billie](#)
17. [Winston](#)
18. [Billie](#)
19. [Winston](#)
20. [Billie](#)
21. [Winston](#)
22. [Winston](#)
23. [Billie](#)
24. [Winston](#)
25. [Billie](#)
26. [Winston](#)
27. [Billie](#)
28. [Winston](#)
29. [Billie](#)
30. [Winston](#)
31. [Billie](#)

32. [Winston](#)
33. [Billie](#)
34. [Winston](#)
35. [Billie](#)
36. [Winston](#)
37. [Winston](#)
38. [Billie](#)
39. [Winston](#)
40. [Winston](#)
41. [Billie](#)
42. [Winston](#)
43. [Billie](#)
44. [Winston](#)
45. [Billie](#)
46. [Winston](#)
47. [Billie](#)
48. [Winston](#)
49. [Billie](#)
50. [Winston](#)
51. [Billie](#)
52. [Winston](#)
53. [Billie](#)
54. [Billie](#)
55. [Billie](#)
56. [Billie](#)
57. [Winston](#)
58. [Billie](#)

[Epilog - 1](#)

[Epilog - 2](#)

[Teşekkür Sırada Ne Var?](#)

[Yazar Hakkında](#)

AUTHOR'S NOTE

Bu kitap bazı hassas konulara değinmektedir ve bazı okuyucular rahatsız edici bulabilir.

Aile kaybı, intihar, düşük, şiddet ile ilgili tetikleyici içerik bulunmaktadır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelere, yerlere veya olaylara benzerlik tamamen tesadüfidir.

Sizin hakkınızda yazıp yazmadığımı merak ediyorsanız, yazıyorum.

Secrets of a Billionaire Playlist

OYUN LİSTESİ

<https://spoti.fi/49lRjr4>

Billionaire Kings Series Collection

Seri, Ashford kardeşlerin her birini ayrı ayrı ele almaktadır. Serideki her kitap tek başına okunabilse de, diğer kitaplardaki olaylar ve referanslar bunların her birinde mevcuttur. Bu yüzden en iyi keyfi almak için her bir Ashford kardeşe bir şans. □

İyi eğlenceler!

Eva Kazananlar

Note

Lütfen -ov ile biten Rus soyadlarında kadınlar için -ov/ -ev/ -in sonuna bir "a" eklendiğini unutmayın. Bu nedenle, kadınlar için Popova ve erkekler için Popov olacaktır.

Blurb

Winston Ashford, tam olarak Beyaz Atlı Prens

sayılmaz. Kibirli. □

Piç kurusu.

Muhteşem. □

Onu on numara sanmıştım, meğer eksi beşmiş. Çok güzeldi ama onarılamayacak kadar hasarlıydı. Kurtarılmak istemeyen bir adamı hiçbir anlayış ya da sevgi kurtaramazdı. Bu yüzden, birlikte geçirdiğimiz bir geceden sonra, memnuniyetle ellerimi ondan çektim.

Ta ki her şey tersine dönene kadar.

Babam ölmüştü, kız kardeşimin yardıma ihtiyacı vardı ve bir planı olan sorumlu bir abla gibi davranmamın zamanı gelmişti.

Ne yazık ki, planım biraz eksikti.

Pek de harika olmayan tek gecelik ilişkimden çalarken suçüstü yakalandığımda, Winston Ashford beni kendi iradesine boyun eğdirmeye niyetlendi.

Muhteşem olduğu kadar acımasız ve şefkatli olduğu kadar zalim olduğu ortaya çıktı.

Kibirli piçle istenmeyen bir anlaşmaya zorlandım - yüzük gerektiren türden - soyadım onun soyadı oldu. Ben de onun isteksiz ama neyse ki gizli karısı oldum. Ne yazık ki o da bilmeden tüm kartları elinde tutan adam oldu. Yasal olarak hala birbirimize bağlı olsak da en azından yollarımızı ayırdık.

Altı yalnız yıl sonra yollarımız tekrar kesişti.

İçinde hâlâ beni iliklerime kadar korkutan bir karanlık vardı.

Gerçek bir evlilik istediğini iddia etti. Değişmiş bir adam olduğunu. Ama özünde hâlâ aynıydı - görünmez yaralarla ve kırılması zor alışkanlıklarla mücadele etmekten zarar görmüştü.

Bir zamanlar beni kurtarmıştı. Benim de onu kurtarmamın zamanı gelmişti. Ama ben yeterli olmadıgımda ne olacaktı?

Önsöz

Winston

F Gözyaşlarımı tutamayıp başımı eğdim ve anneme bir daha bakmamaya çalıştım. O da en az benim kadar eve dönmekten nefret ediyordu. Babamın yanında olmaktan hepimiz kadar nefret ediyordu ama umutsuzca çabalıyordu güçlü olmak için.

Onu bırakıp kendi başımıza yaşamayı tercih ederdim, küçük bir kulübede bile olsa, ama annem peşimizden geleceğini söyledi. O zaman her şey daha kötü olacaktı -en azından onun için- ve ben bunu istemiyordum. Annem için değil. Sahip olduğumuz tek şey oydu.

Babam bizi incitmekten, aşağılamaktan başka bir şey yapmadı.

Anneme duracağına söz verdi, ama her seferinde sözünü tutmadı. Her seferinde. Tek. Bir. Birini. Onlardan.

"Babanı tekrar arayayım." Korumamız arkamızda, şehir merkezindeki kalabalık kaldırımında ilerlerken annem cep telefonuna uzandı. Başkent hafta içi her gün hareketliydi; insanlar işlerine gidiyor, ziyaretçiler bir sonraki duraklarına koşturuyordu. "Eminim açıkladığımda..."

Gülümsemeye çalıştı ve kadran düğmesine bastı, her bir halka biraz daha kararttı. Hafif bir rüzgâr esti, hindistan cevizi kokulu losyonu havada sürüklendi. Cildini koruduğunu iddia ettiği bu losyonu yağmur çamur, yaz kış her zaman sürerdi. Bu onun özel kokusuydu ve onu düşünmeden sahili asla düşünemezdim.

Arkasında güneş koyu renk saçlarını aydınlatıyordu ve ilk defa kestane tonlarının dışarı çıkmaya çalıştığını fark ettim. Ona cesaret verici bir baş selamı verdim ve o da beni göz kırparak ödüllendirdi. Onun bu halini seviyordum.

Cesur olmaya çalıştığını bilsem de benimle böyle, sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Babamın gününün her saniyesini tekeline almasına rağmen benimle kaliteli zaman geçirmek için her zaman çaba gösterdi. Çocuklarıyla vakit geçirmenin onu mutlu ettiğini söylerdi, bu yüzden sık sık bizi okuldan alıp okuldan kaçırdı. Bugün sıra bendeydi. Sıcacık gözleri göğsümdeki tüm delikleri sevgiyle doldurdu ve güneş ışınlarıyla birlikte gözlerindeki küçük altın zerrecikleri onu dünyanın en güzel kadını gibi gösterdi. Benimki gibi değildi. Royce, Kingston ve Aurora onun koyu renk gözlerine sahipken, Byron ve ben babamızın gözlerini miras almıştık.

"Cevap verecek," diye mırıldandı içinden, ama kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildim - beni mi, kendini mi? Her zaman aynıydı, bu yüzden ikimiz de aramasının cevapsız kalacağını biliyorduk. En çok canımı yakan şey onun acısını, hayal kırıklığını görmektir.

Yaptığımız hiçbir şey babam için doğru değildi. Hiçbir şey onu memnun etmedi. Annemin kendini kötü hissetmesine neden olan fahişeleri dışında. Bunu düzeltmek, onu daha iyi hissettirmek istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Birden yüzünde tuhaf, parlak bir ifadeyle bana doğru döndü ve "Oyun mağazasına gideceğiz" dedi.

Kafa karışıklığı üzerime çöktü ve anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptım.

"Babam sorun olmadığını mı söyledi?"

Cevap vermedi ama korumamıza baktı. "Oğlumu en sevdiği mağazaya götürüyorum."

"Bu akıllıca değil, hanımefendi. Kocanız-"

Sözünü kesti. "Biraz daha bekleyebilir."

Ama hepimiz onun birilerini, özellikle de ailesini beklemekten nefret ettiğini biliyorduk. Genelde tartışmalarının nedeni buydu. Bizimle daha fazla zaman geçirmek isterdi, o da bundan nefret ederdi. Tasarımlarına daha fazla zaman ayırmak isterdi ama o bundan da nefret ederdi.

"Güzergâhı henüz temizlemedik," diye akıl yürütmeye çalıştı.

Birkaç kelime daha konuşuldu ama kayda geçmedi. Durup herhangi birini sorgulayamayacak kadar heyecanlıydım.

Oraya vardığımızda yüzümde bir sırıtışla yeni çıkan kitaplar bölümüne koştum. Annemin yumuşak kıkırdaması hemen arkamdan geliyor, kokusu beni bir rahatlık bulutuyla sarıyordu. Kardeşim Byron ciddiyetin timsaliydi. Öte yandan ben tam tersiydim. Annem bana

Ne zaman ona ne demek istediğini sorsam, bana kızıyla huzurlu bir yolculuk yapabilmek için tüm metro hattını nasıl kapattığını anlatırdı. Bunu nasıl mümkün kıldığını ancak çok sonraları anlayabildim. Ne de olsa her işte parmağı olan bir mafya örgütü olan Kingpins of the Syndicate'in üyesiydi.

"Demek oyun bu, ha?" diye düşündü, gözleri mizahla parlıyordu. "Bu kadar küçük bir kutunun içindeki bir şeyin oğlumun bu kadar ilgisini çektiğini düşünmek."

"Uyuşturucu, alkol ve sigaradan daha iyidir anne." Benim yaşımdaki pek çok çocuk bunu yapardı ama ben uzak dururdum. Video oyunları oynamak benim için stres atma yoluydu.

Boğuk bir nefes verdi, büyük olasılıkla özellikle birkaç arkadaşımı düşünüyordu, ama gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıklar bana rahatladığını söyledi. "Umarım öyledir."

Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Büyük bir oyuncu olabilir ve hepimize destek olabilirim," dedim, bir kez daha babasız bir hayatın hayalini kurarak. "Gönlünce tasarım yapabilirsin. Byron her zamanki gibi bir pislik olabilir ve-"

"Winston." Yumuşak azarlaması beni anında sözlerime pişman etti ve omuzlarım çöktü.

"Tamam, o ciddi haliyle kalabilir. Ama geri kalanımız harika vakit geçirecek. Kız ve erkek kardeşlerim bütün gün koşturabilir, isterlerse çamurda yuvarlanabilirler. Ne istersek yapabiliriz." Artık oyunlara bakmıyordum bile. Tüm odağım daha iyi bir gelecek için bu vizyondaydı.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrıldı. "Kulağa çok hoş geliyor."

Yüzündeki o hüzünlü ifadeyi görmek beni bunu gerçekleştirmeye kararlı hale getirdi. Elini elime aldım ve sıkıca sıktım. "Bekle ve gör anne. Ben hepimizle ilgileneceğim."

Yirmi dakika sonra mağazadan çıkıyorduk, yeni oyunum sırt çantamda güvenle saklanıyordu. İnsanlar hala koşuşturuyordu, işlek cadde yayalar ve başkenti ziyaret eden turistlerle doluydu.

Başımı çevirdim, anneme teşekkür etmek için ağzımı açmıştım ki kulakları sağır eden bir *patlama* havayı doldurdu ve yüzüme ılık bir sıvı sıçradı. Sokaktaki telaş kayboldu, bulutsuz gökyüzü üzerime kan yağarken hayal edebileceğimden daha korkunç bir şeye dönüştü. Annemin vücudu sarsıldı ve ben bir şey yapmayı düşünmeden beni itmeye başladı. *Bang*.

Yere yığıldım, dizlerim kaldırıma sürtünerek kendimi onun yattığı yere doğru sürüklemeye çalıştım, solukları gittikçe daha keskin geliyordu. O çok iyi tanıdığım koyu renk saçları kaldırıma yayılmıştı, etrafında kana bulanmış bir hale gibi kıpkırmızı bir su birikintisi oluşmuştu. Gözlerimi kırpmaya, nefesimi tutmaya çalıştım. Neden kendimi hareket ettiremiyordum? Bu gerçekten oluyor olabilir miydi?

Çıgıllıklar havayı doldurdu ve insanlar etrafımızdan - bizden mi? - farklı yönlerde doğru koşmaya başladı. Bu sırada ben sadece çaresizce olan biteni izleyebiliyordum. Hindistan cevizi kokusunun yerini bakır kokusu almıştı. Kırmızı bir leke yavaşça annemin omzuna ve göğsüne, elmas kolyesinin üzerine yayıldı. En çok sevdiği kolyesine. Kendi annesine ait olan.

Etrafımdaki kaosu görmezden gelerek kendimi sürünmeye zorladım. Göğsümdeki ve vücudumdaki acıyı görmezden geldim. Sıcak viski gözleri benimkilerle buluştu, bu sefer saf dehşetle parlıyordu ve gözyaşlarıyla doluydu.

"Anne," diye nefes aldım, ayağa kalkmaya, yardım çağırmaya çalıştım ama son enerjisiyle kolumu kavradı ve beni geri çekti. Güvenliğim için duyduğu endişe diğer her şeyden daha ağır basıyordu. "Lütfen... lütfen... iyi ol."

Yüzümü ovuşturdum, saçımı çektim. Neden kimse ona yardım etmiyordu? Onsuz bir dünyaya dayanamazdım. Onun kalmasına ihtiyacım vardı. Kardeşlerim için. Benim için.

"Hepsi benim hatam." Dudaklarım beynimin söylediği sözleri tekrarlardı. Tekrar ve tekrar.

"Senin hatan değil." Solmaya başlamıştı. Dokunuşu her geçen saniye daha da soğuyordu. "İyi ol." Burnumu çektim, dehşet beni ele geçirmiş ve başımı döndürmüştü. "Baban gibi olma."

"Yapmayacağım," diye bağırdım. "Söz veriyorum."

"Ondan daha iyi ol," diye fısıldadı ve sonra kolumu tekrar sıkmak için kan lekeli kaldırımdan olabildiğince kendini kaldırdı. Annemin bedeniyle birlikte kalbimin de kanadığını hissettim. "Ve asla yetinme. Bana söz ver."

Ben ne yaptım ki? Oyun mağazasına gelmek istememeliydim. Israr etmemeliydim. Yapmamalıydim-

"Bana söz ver, Winston."

"Söz veriyorum, anne."

Bir daha elime oyun almadım. Ancak pek çok kötü alışkanlık edindim. O günden sonra kendimi yok etme yolum belirlendi.

O gün babamın ha erleri etime o kadar derin battı ki kendimi nasıl  ıkaracağımı bile m e d i m .

Bölüm 1

Billie

H Tanrı'nın yüce annesi.
Külotum alev alıp kül olabilirdi. Winston Ashford *ateşliydi*. Bu dünyanın dışında ateşli.

O bir 10 numara, diye düşündüm kendi kendime. Böyle görünüp de on numara sevişmeyen biri olamazdı. Ama yine de, hayal kırıklıklarından payıma düşeni almıştım. Uzun boyluydu, belki altı-dört. Geniş omuzlu ve yapılıydı. Yine de benim için öne çıkan şey, dikkat isteyen o *je ne sais quoi* niteliği idi.

Onun gibi bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Eski paranın havasını taşıyan abartısız, sofistike kıyafetler giyiyordu, ama savaş kıyafetleri içinde, savaşa giden askerleri yönetiyor olması gerektiği izlenimine kapıldım. Yine açıklayamadım, sadece güce hükmediyordu. Köşeli bir çenesi, mükemmel bir aşk tanrısı yayı şeklinde şekillendirilmiş dolgun dudakları ve daha önce kırılmış gibi hafifçe çarpık olmasa da güçlü bir burnu vardı. Bunu bronz teni ve masmavi gözleriyle birleştiren, bir kadına iki ya da üç kez baktıracak bir duruşu vardı.

Odette beni Byron Ashford ile tanıştırdı, o da bizi kardeşi Winston ve arkadaşları River ile tanıştırdı. Her zamanki konuşkan halimin dili tutulmuştu ama sorun değildi çünkü yakışıklı kardeş de tek kelime etmemişti. Yüce Tanrım, bırakın bir masada olmayı, bir odada bile bu kadar yakışıklı erkeğin olması yasadışı olmalı.

Ancak, Byron ve River benim için hiçbir şey yapmadı. Öte yandan Winston Ashford benim için *her şeyi* yaptı. Nefesim ciğerlerime kaçtı.

Le Bar Américain'e girdiğini gördüm.

Bir an için dünya dönmeyi bırakmış gibiydi. Sadece saniyeler olabilirdi ama saatler gibi geldi. Kalbim kulaklarımda çınılıyor, diğer her şeyi ve herkesi bastırıyordu.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi dikkati bana doğru kaydı ve göz göze geldik, birbirimize bir kalp atışı kadar uzun süre baktık. Midem hayatımda ilk kez oluyormuş gibi çırpındı. Aramızdaki hava dönüyordu, cinsel gerilim o kadar yoğundu ki tereyağı bıçağıyla kesebilirdiniz.

Sanki kafası karışmış ve aniden barın müşterilerle dolu olduğunun farkına varmış gibi başını arkaya eğip zehrinden bir yudum aldı ve River'ın söylemiş olması gereken bir şeyi başıyla onayladı. Bu gece ikinci kez, zihnimin onun nasıl baskınlık tasladığına kaymasına izin verdim. Nasıl bir kadının tanrıya benzeyen bir adamı yakaladığını düşünmeden edemiyordum. Ya da düşmüş bir meleğe.

Gözlerimi kaçırdım, çaresizce onun olduğu yönden başka bir yere bakmak istiyordum. Ne yazık ki bakışlarımı ondan uzun süre uzak tutamadım. Bara göz atma ve dans pistinin titreşen bedenlerle dolup taşmasını izleme bahanesiyle ona doğru bir bakış attım ve tüylerimin diken diken olması için tek gereken buydu.

Gözleri sıkılmış gibi çevresinde dolaştı. Sanki bu gece -insanlar, müzik, hayatın kendisi- çok yorucuydu. Bitmiş görünüyordu. Koyu renk bakışları biraz sertti, sanki burada daha önce görmediği bir şey yokmuş gibiydi. Gözleri kısıktı ve asla çok uzun süre kalmıyordu. Sanki bir şey arıyormuş gibiydi.

Barın başında durduğum yerden profili görüş alanımdaydı. Granitten yontulmuş gibi görünen keskin elmacık kemikleri. Kalın kahverengi saçlar. Ve midemdeki kelebekleri yeniden çılgına çeviren o delici gözler.

O gözler beni hipnotize etmişti.

Çok sonraları, gömleğinin bronzlaşmış boğazına karşı ne kadar şaşırtıcı derecede beyaz olduğunu hatırlayacaktım. Aramızdaki havanın bile parıldadığına yemin edebilirim. Kalabalık barın gürültüsü nasıl da sessizliğe gömülmüştü. Sanki benden ve o şeytani yakışıklı adamdan başka kimsenin olmadığı garip ve zorlayıcı bir evrene girmiştım.

Diğer iki adamla birlikte VIP masasında oturuyordu ama onları incelemek için bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

Daha önce paylaştığımız ana dayanarak, hoşuna giden bir şey gördüğünü biliyordum. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, şimdi de gözlerindeki bakış açılıktan ölmek üzereydi.

Adam. O mavi gözbebekleri kendi koyu renk gözlerimle buluşmadan önce her santimetremi okşadı ve sonra dudaklarının köşesi bir sırtıyla yukarı kalktı.

Artık durmalı ve bu adamın ne olduğunu görmeliydim: saf tehlike. Ama kendi iç uyarılarımı dinlemeyi planlıyor muydum?

Hayır, efendim, yapmadım.

Böyle bir adam hayatta bir kez karşıma çıkar, bu yüzden anı yakalayıp değerlendirmeye niyetliydim. *Carpe diem* ve tüm bu saçmalıklar. Bu sadece bir kerelik bir şey olacaktı, kendime söyledim. Eğlenceli, unutulmaz bir gece için bir deney.

Bakışlarım, gözlerini ondan alamayan Byron'la dans eden kız kardeşimin üzerinde gezindi.

Bu gece bize ait, *Kuşu kardeşlere*, diye düşündüm kendi kendime.

Ben de kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak ona doğru ilerledim. Yarı yolda tereddüt ettim. Biraz... sarhoş gibiydi.

Ve bu beni tamamen soğutması gerekirken, normalde sabit ve etkilenmeyen kalbim göğsümde titredi ve bu beni teşvik etmek için yeterliydi. Gözlerinde beni içine çeken hüznü ve yalnız bir şey vardı.

Ona yaklaştıkça parfümü beni etkiledi. Zengin, baharatlı, *erkeksi*.

Hafifçe soluyarak, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömme ve dudaklarımın altında sıcak, pürüzsüz tenini hissetme dürtüsüyle savaştım. Ben bu adam için erirken, masaya ulaştığımda Winston'ın yüzü kıpırtısız bir maske gibi duruyordu.

"Tekrar merhaba," diye selamladım onu. *Kahretsin, sesim gerçekten titriyor muydu?* Devam etmeden önce boğazımı temizledim. "Bu koltuk boş mu?"

İçkisinden bir yudum aldı, gözleri yanıyordu.

"Belli ki öyle değil. İçinde kimse oturmuyor," diye homurdandı. Tamam, onun alaycılığı bu çekiciliği en azından bir kademe düşürmeliydi ama düşürmedi. Kahretsin, neden olmadı? Pisliklere asla tahammül edemem, özellikle de sarhoş olanlara. "Oturacak mısın Billie, yoksa üzerimde mi gezineceksin?"

Adımı hatırlıyor, aptal romantik kalbim şarkı söyledi. *Yine de ses tonunu biraz düzeltmesi gerekiyordu*, diye uyardı mantığım. Annem her zaman gururuma ve yüksek beklentilerime karşı uyarırdı ve ben de onun tavsiyelerine kulak verdim. Biri hariç her senaryoda.

Benim gururum. *Sana her şeye mal olacak ve hiçbir şey bırakmayacak*. Tanrım, annem bu sözleri bana kaç kez söyledi? Başımı salladım, onları ittim.

"Sadece kıbarca sorarsan," diye karşılık verdim, sesim bu sefer biraz

daha soğuktu. "Belli ki sana görgü kuralları öğretilmemiş."

Koltuğuna yaslandı, rahat ve kendinden emindi, gözleri neredeyse hesaplıyordu.

"O muhtaç, sikilmeye müsait kıcını oturt, Billie." Bana küçümseyici bir gülümseme fırlattı, sonra ekledi, "Lütfen."

Ne-

Şok olmuşum, bedenim hemen itaat etti ve itiraz bile edemedim oturuyordum. Lanet olsun. *Bu lanet olası pislik.*

"Şimdi, neden buradasın?"

Çenemdeki bir kası çalıştırdım ve bir yanıt bulmaya çalıştım. Şu anda onunla kesinlikle flört etmeyecektim. Hele ki tam bir dallama gibi davranırken.

Yine de oturmaya devam ettim. Kalkıp gitmem gerektiğini biliyordum ama onun mavi gözlerindeki aynı şey beni koltuğuma yapıştırdı. Ya da belki de aniden karakterimin dışında davranmama neden olan şey sadece hastalıklı bir meraktı.

"Sana buralarda ne görmen gerektiğine dair bazı önerilerde bulunacaktım ama görüyorum ki sen her şeyi bildiğini düşünen adamlardansın." Ona kendisinininkiyle yarışan bir gülümseme attım. "O yüzden zahmet etmeyeceğim." Maskesini yeniden düzenlemeyi hatırlamadan önce sırtışı kısa bir süreliğine kaydı. "Komik, çünkü ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim. İkimiz de bezelye değil miyiz? bir kapsül içinde."

Beni kışkırttığı çok açıktı. Benimle çok fazla ortak nokta bulabildiğinden şüpheliydim, pislik.

Alay ettim. "Ben senin gibi değilim."

Sanki sözlerimi gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Haklısın. Ben zenginim ve sen... değilsin. Alışveriş alışkanlıklarını destekleyebilecek erkeklerin peşinde koşan o altın avcısı tavşanlardan biri olmalısın."

Bu küstah herif... Kanımda öfke pompalanmaya başladı, kulaklarım öfkeyle uğulduyordu. Biraz ona, ama daha çok ayağa kalkıp topuklarımın üzerinde dönecek kadar akıllı olmadığım için kendime. Oradan defolup gitmem gerekiyordu.

Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde, bu pisliği arkamda bırakmaya hazır bir şekilde bedenimi kaydırdım. İşte yine oradaydı. Okyanus bakışlarının derinliklerinde vahşi ve kurnaz bir şey vardı. Ateşlenmemi ve onu burada bırakmamı *istiyordu*. Ben de kaldım ama ona karşılık vermeden değil.

"Benim kıcım sikilebilir olabilir ama seninki değil." *Al sana, Bay Pislik.* Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Gözlerimi devirdim. "Sen kibirli bir pisliksin. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve ne kadar param olduğu seni ilgilendirmez."

"Ama yine de seni becermemi istiyorsun," dedi o kendinden emin gülümsemesiyle. Öfkem tehlikeli bir şekilde patlamaya yaklaşırken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kendimi kontrol altına almak için derin bir nefes aldım. Gözleri yavaşça vücudumda gezinirken ne düşündüğünü merak ettim. Gözlerindeki ifadeyi okuyamıyordum. "Şimdi bu senin hakkında ne söylüyor?"

Ona baktım, kendi duygularım tavan yaparken orada soğuk ve duygusuz bir şekilde oturuyordum.

"Servetini devretsen bile, ne kadar cüzi olursa olsun, yine de sana bir metrelik sırıkla bile dokunmazdım. Görüyorsunuz, sizin gibilere alerjim var."

"Benden hoşlanıyor musun?" diye kıs kıs güldü. "Zengin, yakışıklı, beynini sikebilecek kapasitede. O türden mi demek istiyorsun? Güven bana Billie, beni istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum," diye tısladım. "Ve bil diye söylüyorum, Fransızlar sevişir. Neden kaba saba bir Amerikalı için bundan vazgeçeyim ki?"

Umarım benim de yarı Amerikalı olduğumu fark etmemiştir. Ya da defilelere ve gelinlik tadilatlarına yardımcı olmak için sık sık Amerika'ya gittiğimi. Aslında gelinlikler benim uzmanlık alanımdı. Bir gün bunu elmas tasarımıyla birleştirirsem altın değerinde bir işim olacaktı. Babam ve Odette daha zeki, ben ise daha yaratıcıydım. Birlikte, dengeli bir aileydik.

"Kaba saba bir Amerikalı, ha?" diye yankılandı sıkılmış bir ses tonuyla. Çenesini, üzerimizde yıldızların parıldadığı açık gökyüzüne doğru eğdi. Américain'in bu bölümünü çok severdim, gevşek bar müdavimleri arasında temiz hava almak için mükemmel bir yerd. Saklamaya bile zahmet etmediği yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi inceledim ve vücudumun herhangi bir öz saygı ve haysiyetle tepki vermeyi reddetmesi beni daha da sinirlendirdi. Bunun yerine, geçen her saniyede içim sıkıştı... sanki bu bizim ön sevişmemizmiş gibi.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Kafamı muayene ettirmem gerekiyordu. Neden bu kadar muhteşem olmak zorundaydı ki?

Eğildi, tıraş losyonu kokusu kadehindeki üst kalite votkayla karışıyordu. Bana yavaş ve seksi bir gülümseme fırlattı ve hain amım zonkladı. Sonra eliyle yüzümü kavradı ve bir uyarılma dalgası içimden geçerken yapabildiğim tek şey bakışlarında kaybolmak oldu.

Tanrım, onu istiyordum. Başka bir erkeği hiç bu kadar çok istememiştim.

"İkimiz de biliyoruz ki seni becermemi istiyorsun. İtiraf et. Sikimi emmek istiyorsun Billie," diye mırıldandı karanlık bir sesle. İkimizin çıplak görüntüsü kafamda canlandı, ben dizlerimin üzerinde, o bir sandalyede, bacaklarını iki yana açmış, ben ele geçirilmiş bir kadın gibi onun boğazını sıkarken. Aklını kaçırdı ve sonra lanet bir köpek yavrusu gibi peşimden gelir, daha fazlası için yalvarırdı. Kendimi beğenmiş bir şekilde sırtıtmaktan alıkoyamadım. Evet, onun sikini emmek istiyordum.

"Seni domaltıp anlamsızca becermemi istiyorsun. İçinde. Her deliğinden. Deliğinden." Bu ima beni ürpertti. Dudakları benimkilerin üzerinde hafifçe gezindi. Zar zor bir dokunuştı ama tüm bedenimi ateşe verdi. Cinsel organım sıkıştı ve bu aptalca etkileşim yüzünden orgazm olacağımdan korktum ki bu da çok uzun süren cinsel perhiz dönemimin bir kanıtı olmalıydı. "Yalnız, baştan çıkarıcı kadını, korkarım sabah olduğunda benim zevkime göre fazla yapışkan olacaksın. Kalbinin kırılacağından bahsetmiyorum bile, çünkü ben aynı kızla iki kez yatmam."

Ona bakarken kendime yalan söyledim, beynim kısa devre *yapıyordu*. Neyse ki beni buradan götürmesini ve bunu kanıtlamasını istemeyecek kadar aklım başımdaydı.

"Kendini ikinci turdan mahrum etmek için bana bir kez sahip olman gerekir. Açıkçası, bu çabaya değecek biri gibi görünmüyorsun," diye homurdandım, öfkem derimin altında kaynıyordu. Yanaklarım yanıyordu çünkü *elbette* o hıyar haklıydı. Yapışkan ya da değil, bir erkeğe sahip olmak hoşuma gidiyordu. "Görünüşe bakılırsa sen de sarhoşun tekisin. Zavallı bir sarhoş." Bana sıkılmış bir ifadeyle baktı, sanki söylediklerimin hiçbirinin onu etkilemediğini söylemek ister gibiydi. "Dürüst olmak gerekirse, bariz alkol problemin yüzünden sakin muhtemelen düzgün çalışmıyor bile."

Al bakalım, pislik.

Sırıttı ama ifadesi karanlık kalmaya devam etti. "Güven bana, tatlım. Aletim gayet iyi çalışıyor. Ne yazık ki tek bir kadınla asla tatmin olmaz. Çeşitliliği çok seviyor ve kolayca sıkılıyor." Bu adam cidden penisinden üçüncü şahıs olarak mı bahsediyordu?

Aşırı şişirilmiş egosuyla alay etmek istememe rağmen, Winston'ın bir seks partisinin ortasında, iki ya da daha fazla kadın tarafından tapınıldığı görüntüler aklımdan geçti. Paylaşmaktan hoşlandığımı sanmıyordum ama yine de içimi sızlatmayı başarıyorlardı.

Gözlerim dudaklarına kaydı, sonra vücudunda gezindi. Tamamen kaslı olduğunu, süslü kıyafetlerinin kaya gibi sert karın kaslarını gizlediğini fark etmemek zordu.

ve kim bilir başka neler. Yutkundum, bu adamı çıplak hayal ettim.

"Gözlerini buraya dik." Sesi beni irkiltti ve dehşet içinde kasıklarına baktığımı fark ettim. Kahretsin, benim neyim vardı?

Ona ters ters baktım, bu adamla ilgili her şeyi seksi bulduğumdan nefret ediyordum.

Ağzı hariç her şeyi. Gerçi-

"Hey, ben gidiyorum," diye Fransızca anons yapan kız kardeşim aniden yanımda belirdi ve beni şaşırttı. Dikkatimi seksi göt heriften ona çevirdim ve yanaklarını boyayan kırmızı allığı fark ettim.

"Ben de yokum," diye araya girdi Byron. "River da."

"Tamam," dedim ihtiyatla, Winston'ın sözlerine karşı biriken bütün öfkemi unutmuş, kız kardeşimi inceliyordum.

"İyi misin?" Odette sordu ve cevap vermeden önce sakinleştirici bir nefes almak zorunda kaldım, böylece Winston Ashford'u soğukkanlılıkla öldürme arzumu ağızımdan kaçırmadım.

"Evet, her şey *mükemmel*."

Gözlerim Winston'a kaydı ve kısa bir süre bakiştık, ama sonra ikimiz de kendimizi hatırladık ve hızla başka yöne baktık.

Her zaman düşünceli olan kız kardeşim, "Seninle kalmamı ister misin?" diye teklif etti.

Başımı salladım.

"Kesinlikle olmaz." Winston'ı tek başıma halledebilirdim, çok teşekkür ederim. Ayağa kalktım ve kız kardeşimi yanağından öptüm. "Ben masama dönüyorum. Sonra görüşürüz." Daha yakına eğildim. "Dikkatli ol."

Winston'a dönerek, toplayabildiğim en sahte, en kibar gülümsemeyi takındım ve, "İyi akşamlar Bay Ashford," dedim. Umarım can sıkıntınız sakinizi çok fazla buruşturmaz."

Ve böylece başım dik bir şekilde arkadaşlarımızın oturduğu yere doğru yürüdüm.

Le Bar Américain'in Fransız Rivierası'nın ikonik manzarası, iyi vakit geçirmek isteyen yerli halkı ve turistleri kendine çekmekte hiç zorlanmıyordu. Bu gece terastan ılık ve dinlendirici bir meltem esiyordu. Safir ve yakut ışıklar çardaklardan parıldıyor, her flaşta arnavut kaldırımını alanı aydınlatıyordu. Müzik havada yankılanıyordu ama benim tek duyduğum kulaklarımdaki cınlama ve kalbimin nabızıydı.

Her zamanki masama döndüğümde, özel içkim olan çilekli daiquiri'yi sipariş ettim ve birkaç dakika sonra önüme konduğunda uzun bir yudum aldım, boğazımdan aşağı inen ipeksi yolun tadını çıkardım.

"Tahmin edin bakalım, Skandal Baştan ıkarma etkinliğine kimin davetiyesi var?" Tristan heyecanla sordu. Tristan ve Odette Stanford'daki ilk yıllarındaydı ve iyi arkadaş olmuşlardı. Adam tam bir şamatacıydı. Amerika'da George Washington'da doktor olan kız kardeşi de onunla birlikte buradaydı. Kız kardeşi o kadar da komik değildi.

Kaşlarını çatıldı. "Bunu nasıl başardın? Yıllardır burada yaşıyorum ve hâlâ içeri girmeyi başaramadım."

Tristan bana hınzırca bir sırıtış fırlattı ve telefonundaki barkodlu sanal davetiyeyi gösterdi. "Yüksek mevkilerde arkadaşların varsa..."

Sözleri dağıldı ama ben söylenmeyen şeyi biliyordum: bir daha asla böyle bir şansımız olmayabilirdi. Bu hayatta bir kez ele geçecek bir fırsattı ve ben kimi kandırıyordum? Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. *Macera, işte geliyorum*, diye düşündüm kendinden memnun bir huff ile, olayların gidişatından memnun.

Winston Ashford artık bir düşünce değildi, yine de onun yakıcı lacivert gözlerini tenimde bir karıncalanma gibi hissedebiliyordum. Barın arkasındaki aynaya bir göz attım ve onun bana baktığını gördüm. Bakışlarıyla bir kez daha buluşma arzusu muazzamdı ve beni derinden sarstı. Daha önce hiç bu kadar ani bir fiziksel çekim yaşamamıştım ama yine de bu dürtüye direnmenin bir yolunu buldum.

Winston Ashford denizdeki tek balık sayılmazdı. Zaten kim sarhoş bir balık ister ki?

Bölüm 2

Winston

I platin tourbillon saatime bakarak içkimdeki buzu döndürdüm. Sekizi on dakika geçiyordu. Geceyi bitirmek için çok erken; kalmak için çok sıkıcı.

Gözlerim viski rengine kahverengi gözleri olan genç, sarışın kadına kaydı - ironik bir şekilde benim tercih ettiğim zehir. Zihnimin arka tarafında garip bir his gıdıklandı ve bir türlü kurtulamadım.

Muhtemelen alkolden. Sırıttım.

Billie Swan.

Onda ilgimi çeken bir şey vardı. Görünüşü, kokusu, elbisesinin içinden göğüslerinin kıvrımı, gözlerindeki ateş. Güzel ve gençti. Gevezeliği *unutma, diye* hatırlattım kendime. Geveze kadınlardan nefret ederdim.

Ama görünüşe göre sikim bundan hoşlanıyordu -hepsinden- ki bu da tam olarak onun daha önce çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi kadına *on metrelik bir sılıkla* dokunmamam için bir nedendi. Muhtemelen değdiğinden daha fazla baş ağrıtıyordu.

Bardaki gözlerin çoğu ona dikilmiş, onu yiyip bitiriyordu. Bir garson yanımda belirdi, başka bir sipariş almayı teklif etti ama ben gözlerimi Billie'den ayırmadım.

"Viski," dedim ona. "En üst raftan. İki olsun."

Garson kız arkasında bir hayal kırıklığı dumanı bırakarak uzaklaştı. Her zaman aynıydı. Siyah Amex'inizi gösterdiğiniz anda, dikkat çekmeyi umarak etrafınızda dolanırlardı. Hiçbir şey beni daha fazla itemezdi.

Sandalyemde arkama yaslandım ve Billie'nin arkadaşlarıyla etkileşimini izledim. İlgi odağı gibi görünüyordu. Çok neşeliydi. Fazla neşeli. Çok gençti. Düzenli olarak ilgi duyduğum kadınlara hiç benzemiyordu ama kendimi onun yumuşak bedenine gömmek ve iniltilerini dinlemek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bahse girerim çığlık atan biriydi ve öyle olmasa bile, kesinlikle benimle birlikte olurdu.

Dudaklarımı yaladım, gözlerim onun ince köprücük kemiğine kaydı. Kremi teninin gecenin nemiyle parlamış görünce tenim gerildi.

En fazla beş-altı yaşında olabilir. Benim kaba ellerim için fazla narindi. Başını çevirdiğinde, beline kadar uzanan sarı saçları göğüslerinin kabarık kıvrımlarının üzerine düşüyordu.

Çok güzel, ama... 32 yaşında çoktan bıkmıştım. Tüm Ashfordlar öyleydi. En büyükleri olan Byron bizi korumak için elinden geleni yapmıştı ama bizimki taşınması imkânsız bir yükü. Uzaktan normal olan tek kişi küçük kız kardeşimiz Aurora'ydı.

Görünmez duvarlar etrafımı sarmaya başlamıştı ama artık bu duyguya alışmıştım. Annem öldüğünde başlamıştı. Orduda geçirdiğim süre boyunca daha da güçlenmişti. Ve şimdi... nefes almak kadar normaldi. Alkol yardımcı oldu. Sağlıklı bir başa çıkma mekanizması değildi ama zarar vermiyordu.

Göz ucuyla garsonun siparişimi masaya bıraktığını fark ettim -iki bardak kehribar rengi sıvı- sonra tekrar ortadan kayboldu. Otomatik pilota, birincisine uzandım ve tek seferde içtim, sonra bal rengi saçları ve viski gözleriyle canlı sarışını süzmeye devam ettim.

Kahretsin, belki de onu becermeliydim. Hem zaman geçerdi hem de kaslarımı ördüğünü hissettiğim gerginliği gevşetirdi.

Hayır. O ihtiyacım olmayan bir belaydı. Sabahın ilk ışıklarıyla parıltısı sönecek bir oyuncak. Onun gibi yüzlercesiyle tanışmıştım - ateşli, açgözlü amcıklar ve soğuk, hırslı kalpler. Yine de... Onunla ilgili bir şey merakımı uyandırmıştı. Güzelliği ya da gençliği değildi.

Aklıma gelen yasak görüntüler oldu. Kötü ve pis. İpek çarşaflara dolanmış o uzun bacaklar. O lanet kış. Seksini bana göstermek için bacaklarını dikkatlice ve kasıtlı olarak açarken kırmızı bir O şeklinde şekillenen o keskin ağız. Neredeyse gözümde canlandırabiliyordum. Dilimin keşfetmeye can atacağı şişmiş, sırlıklam bir klitoris. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama her santimi mükemmeldi.

Kanım kasıklarına hücum etti ve vücudumun onun peşinden gitmem yönündeki talebini görmezden gelerek dik oturdum. Onu benim yap.

Bunun yerine diğer viskime uzandım ve o başını arkaya atıp kahkahalar atarken, melodik ses barın öbür ucundan bana ulaşırken içtim. Grubu daha da yakınlaşıp fısıldaşırken Billie'nin bakışları terasta boş boş dolanıyordu, ta ki gözleri benim cezalandırıcı bakışlarımla çarpışıncaya kadar.

Ve tıpkı gözlerimiz ilk kez kilitlendiğinde olduğu gibi, nefesim bedenimden dışarı fırladı. Ona sahip olmak istedim. Ona sahip olmak. *Her şeyi sikeyim.*

Ayağa kalktım ve o Allah'ın belası bardan çıkıp civarda susuzluğumu giderecek tek yere doğru ilerledim.

Evimde sadece davetlilerin katılabileceği bir parti düzenleniyordu. Çok uygun bir şekilde adlandırıldığı gibi, Scandalous Temptation.

Ve sunduğu her şeyden tam olarak yararlanmak üzereydim.

Bölüm 3

Billie

"İç o k a c a y i p olacak," diye iddia etti Tristan. "Acayıplığı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Ben her zaman bir parti için hazırdım, ama Tristan bacaklarda seksti. Adam

iç çamaşırını değiştirir gibi kadın değiştirdi. Aslında, bunu bir kenara bırak. Muhtemelen daha sık, çünkü bir günde üç farklı kızla birlikte olduğunu biliyordum - birden fazla kez.

Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu, bu yüzden peşine takılmaya karar verdim. Hızla eve koştum, uzun, siyah ipek bir elbise giydim ve askılı siyah topuklu ayakkabılarla eşleştirdim. Saçlarımı şık bir chignon tarzı topuz haline getirdim. Kırmızı bir ruj ve dumanlı bir göz farı sürdüm ve harekete hazırdım.

Fantezilerimi gerçekleştirmek için Winston Ashford gibilerine ihtiyacım yoktu.

Gucci clutch çantama biraz para koydum, omuzlarıma ipeksi bir şal örttüm ve bir taksi çağırdım. Yirmi dakika sonra, bölgedeki en eski kalelerden birine giden meşalelerle kaplı uzun bir araba yolunun girişindeydim. Barok dönemde inşa edilmiş olan bu şatonun gösterişli mimarisi baktığınız her yerde kendini belli ediyordu. Temiz ve berrak bir geceydi, bu da beyaz şatonun ay ışığında aydınlandığı anlamına geliyordu, tıpkı araba yolu boyunca tampon tampona ilerleyen süslü, lüks araçlar gibi.

Büyük taş basamaklarda durduğumda, endişem fazla mesai yapıyordu. Bu malikanede düzenlenen partilerle ilgili her biri bir öncekinden daha müstehcen söylentiler vardı. Yatak odası konusunda sınırlarım vardı ama merak -kediye öldüren türden bir merak- korkularımı yutmama neden

oluyordu.

Şimdi buradaydım, sinirlerim omurgam boyunca dans ederken vücudum olduğu yerde donmuş gibiydi ve tereddüt etmeme neden oldu. Birden, eve gidip üstümü değiştirmek için ısrar etmek yerine Tristan'la birlikte gelmeyi diledim. *Bu kibir bir gün beni öldürecek.*

Kısa bir merdiven çıktım ve yüksek siyah bir kapıya ulaşip zili çaldım.

Kapılar açıldığında ağzım açık kaldı. *Downton Abbey dizisinin* setinden fırlamış gibi görünen, eski üniformalı bir uşak -gerçek bir uşak- beni karşıladı.

Adamın gözleri üzerimde gezinerek her türlü ifadeyi maskeleydi. "*Votre invitation, mademoiselle.*"

Gergin bir kıkırdama neredeyse benden kaçıyordu, ama onu bastırdım ve yüzünde bir gülümseme parıltısı belirdi. Tristan'ın bana verdiği davetiyeye uzandım ve elim sinirden titreyerek ona uzattım. Kibarca başını salladı ve beni içeri almak için kenara çekildi.

Derin bir nefes alarak, ters gidebilecek her şeyi düşünmemeye çalışarak dar alana girdim. Köşeyi döndüğümde nefesimi tuttum ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir odaya açıldım. Zenginliğin ötesindeydi ve mum kokuları beni sarmıştı. Nereye baksam eski paralar bana bakıyordu. Süslü mumlar taşıyan demir bir avize yüzlerce yıllık karoları aydınlatıyordu ve tam bir daire çizip burada bir gelecek hayal etmemek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyordu.

Duvarlarda, içgüdülerim öyle olduğunu söylese de orijinal olduğuna inanmayı reddettiğim bir *Madonna ve Çocuk resmi*, bir seks partisini tasvir eden kışkırtıcı bir tablonun hemen yanında asılıydı. Bu tezat tuhaftı ama içimden bir ses bunun kasıtlı olduğunu söylüyordu.

Kimseyi göremesem de klasik müzik ve sesler bana ulaştı. Yanımda beliren uşağa döndüm.

"Teşekkür ederim," dedim nefes nefese, birden kendimi gergin hissettim. "Telefon mu?"

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Affedersiniz?"

"Cep telefonunuz," diye açıkladı uşak. "Bu noktadan sonra hiçbir elektronik cihaza izin verilmiyor."

"Oh."

Omurgamda bir tedirginlik titreşimi belirdi ama telefonumu uzattım ve karşılığında küçük numaralı bir jeton aldım.

Solumdaki koridoru işaret etti. "İyi akşamlar."

Derin bir nefes aldım ve kemerli kapıya varana kadar müzik sesini takip ederek ilerlemeye devam ettim.

İçeri adımımı attığım anda kendimi bir tür ortaçağ harikalar diyarında buldum. Yüzlerce mum her yeri aydınlatıyordu. Kırmızı gül yaprakları mermer zemini süslüyordu.

Kâhyaya benzer bir kıyafet giymiş bir adam aniden önümde belirdi. Çok gülünç görünüyordu, göbeği çıkıktı ve kolları çok sıkı manşetlerinin dikişlerini çekiyordu. Kenara çekildi ve arkasındaki büyük balo salonunu tam olarak görmemi sağladı.

İpekler ve satenler giymiş kadınlar ve erkekler gülüyor ve içiyorlardı. Gösterişli elbiseler içindeki kadınlar ve siyah smokinli erkekler dans ediyor ve flört ediyordu. Şampanya kadehleri, bir fiskiye gibi yerleştirilmiş akan baloncuklardan oluşan bir kulenin altında duruyordu. Odanın baş köşesinde on parçalık bir orkestra çalışıyordu... İç çamaşırı mıydı o?

Lanet olsun.

Odadaki enerji elektrikliydi, beklenti doluydu. Şampanya tepsisi taşıyan bir garson yanımdan geçerken bir kadeh aldım ve uzun flütü hemen boşalttım. Boş kadehi tepsiye geri koyup iki kadeh daha alırken köpükler boğazıma çarptı. Gözlerim faltaşı gibi açılmış, nereye gideceğimi bilemez bir halde savurganlığı seyre daldım. Parti tüm hızıyla devam ediyordu ve ben kendimi röntgenci gibi hissediyordum.

Tristan'ı ya da tanıdığım başka birini görmeyi umarak mum ışığıyla aydınlatılmış bir terasa açılan Fransız kapılarının olduğu duvara doğru ilerledim.

Tam buraya gelmenin cidden kötü bir fikir olup olmadığını düşünmeye başlamıştım ki müzik durdu ve bana *Külkedisi'ni* hatırlatan gece yarısı çöktü. Sessizlikte gong sesleri duyulurken aniden serin hava ve kalabalık da sakinleşti.

Son gong sesiyle birlikte bazı kadın ve erkekler birbirlerine döndüler. Bir an için hiçbir şey yoktu. Sadece sağır edici bir sessizlik ve kalbimin gümbürtüsü. Sonra çılginca birbirlerine dokunmaya başladılar-öpüşüyorlar, sürtünüyorlar ve sanki zaman çok önemliymiş gibi soyunuyorlardı. Saniyeler gibi gelen bir sürede, giysileri ayaklarının etrafında toplanmış, kadınları sadece topuklu ayakkabılarıyla, erkekleri ise tamamen çıplak bırakmıştı.

Lanet olsun!

Çıplak misafirlerin tekrar birbirlerine uzanmalarını izlerken gözlerim büyüdü. Orkestral müzik baştan çıkarıcı bir hal alırken, kıvranan kitle

ateşli. Bazıları sadece performans olarak tanımlanabilecek bir şeye başlarken müzik inleme ve sızlanmalarla karıştı.

İki adam üzerine şampanya döküp fildişi tenindeki sıvıyı yalarken bir kadın kendini kadife bir şezlonga bıraktı. Kadın bacaklarını ayırdı ve adamlardan biri dizlerinin üzerine çökerek yüzünü kadının amına gömdü. Arkalarında, bir kadın piyanonun üzerine eğilmiş, partneri de onun içine giriyordu. En uzak köşede, bir kadın alçak bir masanın üzerine uzanmış, ağzı bir adamın sikine sarılmış, açgözlülükle emerken, başka bir adam onu arkadan yavaşça beceriyordu.

Dehşete düşmeliydim. Dehşet *vericiydi*. Ama aynı zamanda son derece şehvetliydi. Havada seks ve gerilim kaynıyordu. Etrafımdaki vahşi, erotik sahneler ortaya çıktıkça vücudum arzu ile gerildi ve uğuldadı.

Manzaraya o kadar kapılmıştım ki birinin kolumu tuttuğunu fark etmedim. Beni kendisine ve ortağına katılmaya çağıran kadının bakışlarıyla karşılaştım. Başımı salladım, saç diplerime kadar kızardım. Hiçbir şekilde utangaç değildim ama üçlü bir ilişki kesinlikle bugün yapılacaklar listemde yoktu. Özellikle de bu iki kadın ve bir erkek anlamına geliyorsa. Adam diğer kadını tatmin ederken ben ne yapacaktım? İzleyecek miydim?

Oh hayır. Çok teşekkür ederim, ama ben almayayım.

Bunun benim tarzım bir parti olmadığına karar vererek ya da belki de katılmak gibi aptalca bir şey yapmaktan korkarak etrafımda döndüm. Çıkışı aramak için odanın kenarına yapıştığımda, güçlü parmakların kolumu sardığını hissettim. Tekrar.

İçten içe inleyerek kolumu çektim ve arkamı döndüğümde Winston Ashford'dan başkasıyla yüz yüze gelmedim.

Dudaklarım aralandı.

"Burada ne yapıyorsun?" Şok içinde nefes aldım, birden kendimi yanıyormuş gibi hissettim. Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Sesi öfkeliydi, anlayamadığım öfkeli bir ifadeyle bana bakıyordu. Neden bu kadar üzgündü? Sanki buraya onun için gelmemiştim. Aksine, ona rağmen gelmiştim. "Burada ne işin var?"

Ben de ona bakarken gözleri alev alev yanıyordu. Tanrım, Winston Ashford bu kadar yakınımdayken etrafımda bu kadar çılgınca seks yapmak kötü bir fikirdi.

Dizlerim titriyordu ama meydan okurcasına ona baktım. "Sanırım burada ne yaptığım gayet açık." Çenemi kaldırdım ve onunla göz göze geldim. "Grup seks için en iyi grubu bulmak üzere odayı tarıyorum."

Neden bu kadar aptalım? Eğer seks partisine katılmam için ısrar etseydi, aklımı kaçırdım. Böyle bir şey istemedim. Ben kıskanç bir tiptim. Cinsel ya da başka türlü tüm ilginin üzerimde olmasından hoşlanıyordum.

Kayıtsızca duvara yaslanmış, beni izliyordu. "Eğer becerilmek istiyorsan, sana uyum sağlayabilirim."

Şok olmuş bir halde ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Daha önce duymadığım bir şarkının notaları beynimdeki sisin arasından zar zor seçiliyordu, orkestra hâlâ arka planda bir yerlerde çalıyordu.

Sırf sana sahip olmak için seni kıracağım.

Nedense bir uyarı gibi geldi. Bu adam her şeyimi alacak ve bana hiçbir şey bırakmayacaktı. Unutulmaz bir gece olacaktı, bundan emindim.

"Sorun nedir, Billie?" Bir garsona el salladı ve iki bardak alıp birini bana uzattı. İçkiyi yudum yudum içtim, aniden kavrulmuştum. Kalbim göğüs kafesimin altında küt küt atıyor, kendimi maraton koşmuş gibi hissediyordum. "Yaptıklarımın başa çıkamayacağından mı korkuyorsun?" diye mırıldandı, sözlerini şehvet kaplamıştı. Gözlerindeki ateş tüm kaleyi ısıtabilir ya da kolayca ateşe verebilirdi. İçkisini de bir dikişte bitirdi. Belki o da aramızdaki kimyadan benim kadar etkilenmişti. "Sikimle hınzırca oynamak istemiyor musun?"

Yüzündeki sırıltış ve kibirli ses tonu aklımın başıma gelmesi için yeterli oldu. Bu adam ruh haliyle bana kamçı etkisi yapıyordu. "Daha önce farklı bir melodi söylüyordun. Sözlerini hatırladığım kadarıyla çok yapışkan olduğumu düşünüyordun. Korkarım teklifimin süresi doldu Bay Ashford. Siz yapışkan olduğunuzda hayal kırıklığına uğramak istemem."

Bu kadar yakından, gözlerindeki mavi ve kahverengi lekeleri görebiliyor ve parfümünün kokusunu alabiliyordum. Uçsuz bucaksız bir okyanustan gelen tuzlu esinti gibi. Kahretsin, bu benim yeni favori kokumdu.

Kollarımı bedenimin etrafında kavuşturdum ve bir adım öne çıkıp yumuşak bedenimi onun kaslı bedenine yaslama içgüdüsüne direndim. Puşt kişiliğine rağmen Winston'dan sarhoş edici bir güç yayılıyordu. Manyetik ve karşı konulmaz. Bana yırtıcı bir hayvanı anımsatıyordu. Sinsice dolaşan ve saldırmaya hazır, bastırılmış enerjiyle dolu.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gülümsedi. "Korkmadığın sürece mi, küçük baştan çıkarıcı?" diye meydan okudu, önceki sözlerimi görmezden gelerek.

Kahretsin, onunla yatmak büyük bir pişmanlık olurdu. Tabii yaptığım en yüzsüz, en unutulmaz şey olmadığı sürece.

Karşımdaki bu adam vücudumda alışık olmadığım bir his uyandırdı. Boğazının dibinde zonklayan nabızı izledim. Dilim alt dudağımda gezindi, onu yalamak için can atıyordum.

"Korkmuyorum," diye karşılık verdim, sesim hoşuma gitmeyecek kadar kısıktı. "Daha çok tiksindim. Görünüşe göre senin gibi kibirli hıyarların bu tür etkinliklere katılmasına izin veriyorlar. Ne yazık ki, sonuç olarak, sevişme isteğimi kaybettim."

Yalancı, yalancı, pantolon yanıyor. İlahi zihnimde sessizce yankılandı.

Sonra kolu enseme uzandı ve saçlarımdan bir avuç tutarak yüzümü kendisine doğru eğdi.

"Yanlış, benim küçük evcil hayvanım," dedi ve sonra ağzını benimkini ele geçirmek için aşağı indirdi. Beni duvara yapıştırdı ve dudaklarımı parçaladı. Tadı viski ve kötü kararlar gibiydi. *Çok kötüydü.* Direnmeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse, denedim. Sonra kendimi bıraktım ve devam ettim. Neredeyse umutsuzca öpüştük, diller birbirini açlıkla keşfediyor, eller birbirinin saçlarında ve aramızda patlayan grafik dışı kimya.

Ağzı beni hayal bile edemeyeceğim bir şekilde çılgına çevirdi. İçimde bir sıcaklık dalgalandı ve beynimdeki her hücre durma noktasına geldi. Kollarım boynuna dolandı, parmaklarım kalın saçlarına dolandı. Dilimin etrafında dönerek onu ağzının derinliklerine çekti ve beni öyle bir şiddetle öptü ki dizlerimin bağı çözüldü.

Yirmi dört yıl boyunca hiç böyle öpülmemiştim ve istememem gereken bu pisliğin tadıyla hızla sarhoş oluyordum.

Yine de ona karşı koyamadım. Onun sahiplenici tutuşunda öyle bir heyecan vardı ki, içimde bir şeyler uyandı ve onun hayvani çağrısına cevap verdim. Ona sımsıkı sarılıp bedenimi onun güçlü bedeniyle aynı hizaya getirdiğimde karnımın çukurunda heyecan verici bir tekme attı. Sert boyu karnımın yumuşaklığına sürtünürken bağımlılık yaratan sıcaklığını içime çektim.

Vücudumda bir zevk dalgası dolaştı. Bacaklarımdan arasında sıcaklık birikti. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi bu adamı arzuladığım kadar arzulamamıştım. *Onu* içimde istiyordum, *ona ihtiyacım vardı.* Şimdi.

Öpüşme başladığı gibi aniden durdu, nefes nefese kaldım ve kendimi onun kalçasına doğru ittim.

"Seni diğer tüm erkekler için mahvedeceğim, Billie."

Dehşete kapıldım, dudaklarımdan boğuk bir "Lütfen" döküldü.

Sözümü geri almak için artık çok geçti. İstedimden bile değil.

Bölüm 4

Billie

M Çok çok sonra, Tristan'ı hiç bulamadığımı hatırlayacaktım. Winston elimden tuttu ve beni balo salonundan çıkarıp dört adam tarafından korunan büyük merdivene sürükledi. Beni şaşırtarak, tek kelime etmeden geçmemize izin verdiler. Uzun merdivenlerden aşağı yürüdük.

Koridorda durdu, bir kapı açtı ve beni içeri götürdü.

İçeri girdikten sonra beni çevirdi, böylece yüzüm ona dönüktü, ağrıyan göğüslerim onun güçlü göğsüne bastırıyordu. Sıcak ağzı benimkini buldu, beni kabaca ve benimkiyle eşleşen acil bir ihtiyaçla öptü.

Aşağı indiğimde bana hiçbir şey bırakma.

Hâlâ duyabildiğim şarkının sözleri vahşi kalbimin atışlarına eşlik ediyordu. Bu duyguyla savaşamayacak kadar ileri gitmiştim. Kıçımdaki kıvrımın üzerindeki iri eli kabaca sıktı ve içime başka bir uyarılma dalgası gönderdi. Bu hızla giderse, asıl olaya gelmeden orgazm olacaktım.

"Bunu burada yapmamıza izin var mı?" Dudaklarına karşı nefes nefese kaldım.

"Burası benim yerim." Alt dudağımı ısırdı. "Ne istersek yapabiliriz."

Başka bir şey söyleyemeden ağzı tekrar benimkini buldu ve arzusun sancıları içinde kayboldum. Eli elbisemin arkasındaki fermuarı buldu ve kısa süre sonra ayaklarımın etrafında bir havuz oluştu, beni sütyenim, külotum ve topuklu ayakkabılarımdan başka bir şeyle bırakmadı. Etrafımda ustalıkla uzandı ve sütyenimin kopçasını açarak onu yerdeki elbiseye katılmaya gönderdi.

Dantelin yırtılma sesi, kendimi onun önünde çıplak bulmadan önce, o hala tamamen giyinikti. Bir an için durdu.

ve bana hayranlık duyduğuna yemin ettiğim bir ifadeyle baktı.

Sonra beni duvardaki yaldızlı aynaya götürdü, ikimizin de yansımamıza bakabilmemiz için beni çevirdi, giyinik ön tarafı çıplak sırtıma sıkıca bastırdı.

"Şu haline bak," diye mırıldandı, sesi erimiş çikolata gibiydi. Daha önce hiç görmediğim bir versiyonuma bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı. Gözlerim şehvetle parlıyordu, aç ve vahşi. Başını eğdi, dişleri kulak mememi kemiriyordu. "Göz bebeklerin büyümüş. Becerilmek için yanıp tutuşuyorsun. Sert ve kaba."

İnledim, kimyamız kaynama noktasına ulaşmıştı. Aynada birbirimize bakarken göğsüm inip kalkıyordu. Boynumu ısırarak için eğildi ve elektriksel bir zevk içimden geçerek gözlerimin şokla açılmasına neden oldu. Bu his enfesti. Onunla ve bu geceyle ilgili bir şey beni pervasız hissettiriyordu. Egzotik. Neşeli.

İkimizin birbirine dolanmış halini bir an için gördüğümde yüzüm kızardı. Bakışlarımı ayıramadım. Elleri vücudumda geziniyordu. Beni *her şeyiymişim* gibi izlemesi.

Tüylerim diken diken oldu ve omurgamdan aşağı ürpermeler yayıldı. Bedenim sanki mıknaatısmış gibi ona yaklaştı. Elleri daha yavaş hareket ederken bacaklarım hafifçe ayrıldı. Daha aşağı. Tenimi nazikçe emmeye başladığında boğazımdan bir inilti titreşti ve benden daha fazla ses çıkardı. Kaba elleri vücudumu sıyrıyor, dokunduğu her yerde yakıcı bir iz bırakıyordu. Kıcımlı onun kalın, sert uzunluğuna doğru ittim, bunun için özlem duydum. Bacaklarımın arasındaki ağrıyan nabız, hızla atan nabzımla senkronize bir şekilde zonkluyordu.

Alt dudağıma bir parmağını bastırdı ve ben de ağzımı ayırıp dilimi yalamaya başladım.

"Aferin kızıma." Övgüsü bana kutsal olmayan şeyler yaptı ve özgürleştirici hissettirdi. "Şimdi benim sikimmiş gibi em onu."

Parmağını dudaklarımın arasına aldım, önce nazikçe emdim, sonra çaresizlik ve ihtiyaçla daha sert emdim. Beni çevirdi ve ben parmağını emerken o da meme ucumu dişlerinin arasına aldı. Becerikli bir hassasiyetle, sıcak ağzı beni seks kaynaklı bir çılgınlığa sürükledi - ikimizi de ele geçirdiğini biliyordum.

Kemerini çözmeye başladı ve ben hiç düşünmedim bile. Sadece içgüdülerimi ve zonklayan arzumu dinleyerek topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Fermuarını açıp, yukarı çekerken parke ısınmış tenimi serinletti.

beyaz gömleğini ve kaya gibi sağlam karın kaslarını öptüm. Dilim dışarı fırladı ve altın sarısı tenini boxer'ının bandına kadar yaladı.

İpeksi kumaşı dişlerimle çekiştirdim ve aşağı indirdim. Aleti serbest kaldı, şişmiş ve uyarılmayla parlıyordu, ağzıma hazırды.

"Sikimi yala Billie," diye mırıldandı karanlık bir sesle, amımın acıyla zonklamasına neden oldu.

Ellerimle boxer'ını kaslı kalçalarından aşağı indirdim ve sonra onu ağzıma aldım. Gözlerim kapandı ve onun misk kokulu tadıyla boğazımdan bir inilti koptu.

Keskin bir nefes aldı, siki ağzımın içinde sarsıldı ve içim zevkle dalgalandı. Onun iniltilerini duymanın çok güçlü bir yanı vardı.

"Bana bak," diye tısladı ve ağır göz kapaklarım çırpınarak açıldı, bakışlarında yanan mavi alevlerle buluştu.

Gırtlığımı gevşetip onu daha da derine soktum ve aletin her santiminin dudaklarımın arasında kayışına tanık olmasına izin verdim. Ağzımın içinde nabızı atıyordu ve bu adamla dalga geçilemeyeceğini bilmeliydim. Hemen kontrolü ele aldı ve kalçalarını öne doğru iterek kendini boğazımdan aşağıya doğru sıkıştırdı.

"Sikeyim evet," diye inledi. Elleri başıma geldi, parmakları saç tellerime dolandı ve daha hızlı itmeye başlarken beni yerinde tuttu. "Aynen böyle. Aferin kızıma."

Tanrım, evet.

Uyarılmışlığım artık iç baldırlarımı ıslatıyordu. Parmaklarım bacaklarımın arasına kaydı ve kendime dokunmaya karşı koyamadım. Parmaklarımı klitorisimin üzerinde ovuşturdum, uyarılmamı yaydım ve hala ağzıma girip çıkan horozunun etrafında nefes aldım.

Uzandı ve meme ucumu çimdikleyerek elektriği damarlarıma yaydı. Daha sert sıktı ve ben de hareketi klitorisimle taklit ettim. Saf mutluluk üzerime yıkandığında gözlerim geri yuvarlandı.

"Tanrım, mükemmelsin," diye mırıldandı sikini emerken, dilimi lolipop gibi üzerinde gezdirirken. Ona doyamıyordum. Rahatlamak için çaresizdim, onu içimde hissetmek için can atıyordum.

Kayganlığımın sesi nefes alış verişimiz kadar yüksekti. Boğazımın arkasında umutsuz bir ses titreşti.

"Boğazını gevşet." Hemen itaat ettim. "Çok iyi bir kızsın. Beni boşaltacaksın." Kalçalarımın arasındaki ıslaklık bacaklarımdan aşağı akarken klitorisim tepki olarak zonkladı. Vücudum yanıyordu. Tenim şarkı söylüyordu

ve parmaklarımı içine soktum, boşalma ihtiyacı dayanılmaz hale geldi. Şişmiş yumruyu sıkıştırdım, sonra daire içine aldım ve dünyam patladı.

Kıvılcımlar uzuvlarımdan fırlıyor, omurgam boyunca hızla ilerliyor ve amım parmaklarımın etrafında sıkılıyordu. Onunla tamamen sarhoş olmuştum, itişleri gittikçe daha acil hale geliyordu. Kasları sertleşti ve şiddetli bir iniltiyle başını geriye attı ve büküldü. Sıcak tohumu boğazımın arkasına fıskırdı ve yuttuğumda dilimin arkasında bir tang bıraktı.

Bakışlarım ona kilitlendi ve gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. Başparmağı yanağımla usulca, neredeyse saygıyla okşadı. Görünüşe göre bir erkeğin bir kadına tapması için gereken tek şey buydu.

"Sen sakso çekmek için doğmuşsun," dedi nazikçe, sikini ağzımdan kaydırarak ve pantolonunu yukarı çekerek. "Git ve yatağa otur. Ödülünü alma vaktin geldi."

İki kez sormasına gerek yoktu. Çıplak ve yalınayak, bana verdiği bu hissin daha fazlasını yaşamaktan başka hiçbir şey düşünmeden yatağa doğru koştum.

Sırtımı yastıkların bolluğuna dayayarak yatağa uzandım. Ben onun karşısında çıplak ve çırılçıplakken o hâlâ giyinik ve kontrolü elinde tutuyordu.

Yine de kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Bölüm 5

Winston

Her nefeste göğsü inip kalkıyor, altın sarısı gözlerinde şehvet ve güvenle bana bakıyordu. Ah, benim küçük evcil hayvanım. Keşke ne kadar berbat durumda olduğumu bilseydi.

"Kızıışmış bir orospu gibi ihtiyaçtan nefes nefese kalana kadar amını yalayacağım."

Derin bir nefes çekti. Bacaklarını daha geniş açtığında yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim, böylece pembe amcığının uyarılmayla damladığını görebildim.

"Kanıtla," diye nefes aldı. Hareket etmek istediğimde başını salladı. Anında durdum -kontrollü olmayı sevdiğim kadar rızayı da seviyordum. "Önce kıyafetlerini çıkar," diye talep etti, nefes nefese kalışı çok sevimliydi.

"İyi kızlar talepte bulunmaz," diye homurdandım.

Hafifçe kıkırdadı. "İyi bir kız olduğumu kim söyledi?"

"Pis kız o zaman." Kahretsin, böyle çok güzeldi. Onun uyarılma kokusu ağzımı sulandırdı. "Önce seninle ilgilenmeme ne dersin? Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Başını eğdi ve yarı kapalı, şehvet dolu bakışlarını benimkilere çevirdi. "Tamam."

Ona doğru yaklaştım. Dizimi şiltenin üzerine koydum, onu biraz kızdırma isteğime karşı koyamadım.

Bedenime uyması için kalçalarını daha da ayırdım. Başımı aşağı eğerek onun uyarılmışlığını ciğerlerimin derinliklerine çektim. Burnumu klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde inledi ve ıslaklığını iç uyluklarına bulaştırdı.

Başımı tekrar eğdim ve açlıkla amını yaladım. Kıpırdandı, yüksek sesli bir iniltiyle sırtı şilteden kalktı. Yukarı uzanarak meme ucunu çimdikledim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı küçük titremeler vücudunda dalgalanırken. "Tanrı değil, benim küçük evcil hayvanım." Sırıttım, amını ısırdım. "Winston

Ashford. İsmi unutmayın çünkü yakında bağıracaksınız."

Kıçını avuçlarımla kaldırarak, açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi amını yerken ona manevra yaptırdım. Tadı çok lezzetliydi. Yaz ve hindistancevizi gibi. Dilimi kanalının içine soktum, o da kendini ağzıma doğru çekmeye başladı, inliyor ve altımda kıvranıyordu.

Başımı kaldırarak amına vurdum, kısmen tadını bu kadar çok sevdiğim için kendime kızgınlığımdan, kısmen de biraz sapıkça sevdiğinden şüphelendiğim için. Haykırdığında ve titrediğinde haklı olduğum kanıtlandı.

"Bu ne içindi?" diye nefes nefese kaldı, yanakları kızarmış ve dudakları şişmişti. "Mükemmel olduğum için," diye homurdandım. "Şimdi ben soyunurken sen de amını ovala," dedim.

emretti. "Ben izlerken kendine dokun."

Bir huff çıkardı.

"Bütün işi bana yaptırıyorsun." Ama parmakları çoktan klitorisindeydi, öfkeyle sürtünüyor ve ben yavaşça her düğmeyi iliklerken beni içine çekiyordu. Kol düğmelerimi çözdüm ve gömleğimi çıkardım. Derin bir nefes çekti, gözleri karın kaslarımda sabitlenmişti. Amını daha hızlı ovuşturdu, kendi serbest bırakılması için açgözlüydü.

"Dur," diye emrettim, bensiz orgazm olmasına izin vermek istemiyordum. İnledi ama elini çekti. "Aferin kızıma."

Gözlerini devirdi ama bunda haklılık payı yoktu. Benim sikim ve onun serbest bırakılması için çaresiz görünüyordu. Amcığı açıktaydı, uyarılmayla parlıyor ve ağzımı sulandırıyor. Onun şehvetli bakışları altında elbise ayakkabılarımı tekmeledim ve çoraplarımı çıkardım. Pantolonumu ve boxerımı çıkarırken dudaklarını yalayarak beni izledi.

"Vay anasını," diye fısıldadı. Bakışlarımla buluşarak sıırttı. "Gerçekten çıplak dolaşmalısın."

Komodinden bir prezervatif alıp taktım ve gözlerinin bir ton daha koyulaşmasının keyfini çıkardım. Ona doğru yürüdüm ve sikimi okşadım. Kendi eli klitorisine geldi, utanmadan ovuşturdu, uyarılma sesi şimdiye kadar duyduğum en erotik şeydi. Kendini parmaklarken bakışları benimkilere kilitlendi.

"Sikime hazır mısın, baştan çıkarıcı?" Alay ettim.

"Asıl soru, benim kukum için hazır mısın?" diye karşılık verdi, sesi boğucu ve çok seksiydi.

Amcığına hafifçe vurdum ve bu onun titreyerek orgazm olması için tek gereken şeydi, kusursuz teni koyu kırmızıya döndü.

Orgazm dalgasının dinmesini beklemeden kalçalarını kavradım ve onu ters çevirdim. Zonklayan sikimi kavradım ve sırlıklam olmuş girişiyle oynadım. Kalçalarımın sert bir itişiyile, ona sonuna kadar girdim ve ciğerlerinin tepesinde çığlık atmasını sağladım.

"Winston."

Lanet olsun, sesine bayıldım. Dudaklarındaki ismimi daha da çok seviyordum.

O kadar sıkıydı ki, sikimi boğuyordu. Ona acımasızca vurdum, sıkı, sıcak vücuduna her derin dalışta neredeyse boşalıyordum. Olacağını bildiğim her şey onda vardı.

Saçlarını parmaklarıma dolayarak onu dikleştirdim ve deli gibi sikerken elimi göğsüne dokundurdum.

"Amını ovala," diye homurdandım.

Klitorisini öfkeyle ovmaya başladığında iniltisi benim cevabım oldu. Sertleşmiş meme uçlarını çimdikledim ve bir çığlıkla tekrar boşalırken titredi.

Doruğa ulaştığında amcığı sikimi sağdı ve ben tüm zaman ve mekân algımı kaybettim. Kendimi daha derine gömerek ona doğru ilerlerken içimden bir kükreme koptu.

Sonunda çekildiğimde, prezervatifi attım, dölüm hala sızıyordu, amcığı için istekliydim. Dölümü toplayıp göt deliğine sürdüm.

İnledi, kıcını elime sürttü, bu sadece aletimi tekrar sertleştirmek için işe yaradı. Parmağımı kıcına soktum, küçük seslerinin ve vücudunun beni karşılama şeklinin tadını çıkardım. Başka bir parmak ilkinin takip etti ve onu ciyaklattı.

Amcığından sızan ıslaklığı sikimin her tarafına sürdüm, sonra parmaklarımı deliğinden çıkardım ve sikimin ucuyla değiştirdim. Bir santim bile girip çıkmadan kayarken çığlık attı, göt deliği etrafında kenetlendi.

"Çok iyi gidiyorsun, tatlım," diye övdüm, sesim ve kaslarım kendimi tutmaktan titriyordu. Onu incitmek istemiyordum. "Eğer durmamı istiyorsan, söyle."

"Sakın buna cüret etme," diye nefes nefese kaldı.

Daha da içeri kayarken kıcına şaplak attım. "Talepte bulunma konusunda ne demiştin?"

Omzunun üzerinden bana baktı, sarı saçları yatağa doğru çılgınca dökülüyordu. "İyi kızlar talepte bulunmaz demiştin. Ben iyi bir kız değilim. Şimdi ver onu bana."

Ona bir ders vermeli ve orada durmalıydım, ama onu becermek istiyordum, bu yüzden pişmanlık duymadan yaptım. Ve tüm bu süre boyunca, kıcını ve kalçalarını okşadım, teni sert avuçlarımın altında pürüzsüzdü. Şakağımdan aşağı ter damlaları döküldü ve taşaklarım gerildi.

"Mükemmel olacağını biliyordum," diye mırıldandım, yaklaşan orgazmımı hissederek. "Çok güzel."

Onu becerirken omzunun üzerinden ağır göz kapaklarının arasından beni izledi. Elleri amının üzerindeydi, klitorisini ovuşturuyor, her bir hamlemi memnuniyetle karşılıyordu. Kahretsin, o benim için eriyor olabilirdi ama korkarım ben de onun için eriyordum.

Orgazm onu yıkarken adımı haykırdı. Kendi salınımım hızlı ve sert bir şekilde takip etti ve sıkı kıcını cum ile doldurdum. Öne doğru eğildim, göğsümü sırtına dayadım ve kollarımı beline doladım.

Bu kadın ruhsal durumum için tehlikeliydi.

Yavaşça içinden çıktım. Vücudu titredi ve usulca inledi. Onu yatağa yatırdım ve yuvarlandı, bitkin ve cam gibi gözleri vardı, teni terden bir parıltıyla kaplıydı.

Banyoya girdim ve odaya dönüp onu kollarıma almadan önce sıcak bir duş almaya başladım.

"Hadi seni temizleyelim, baştan çıkarıcı." Gözlerini kaçırarak bir şeyler mırıldandı ve ben de dayanamayıp şiş dudaklarına bir öpücük kondurdum. Başını göğsüme yasladı, ben onu duşakabinin içine ve spreyin altına taşırken bana yapıştı.

Onu ayağa kaldırdıktan sonra, onunla ilgilenmek için zaman ayırdım. Bu benim için bir ilkti ve hareketlerim beceriksizceydi ama neyse ki fark etmemiş gibiydi. Saçlarını yıkadım ve kremledim, sonra kendimi yıkamadan önce vücudunun her yerini köpürttüm.

Önce ben dışarı çıktım ve sonra dönüp ona bir havlu sardım. Yavaşça nefes vererek daha da sokuldu. Onu kuruladığımda, gözlerinde rahatsız edici derecede yumuşak bir bakışla beni izledi. Bir tarağa uzanarak, sonraki birkaç dakikamı onun karmakarışık yelesini taramak için harcadım ve her geçişte

saçları, bana daha fazla gevşedi. Onun güveniyle ilgili bir şey beni tam göğsümden vurdu.

En kötüsü de onunla ilgilenmek hoşuma gidiyordu. Kahretsin, sandığımdan daha fazla içmiş olmalıyım.

İkimiz de kurulandıktan sonra onu yatağına yatırdım ama çoktan uykuya dalmış olduğunu gördüm. Işıkları kapattım ve yatmak için başka bir oda bulmaya hazırlandım. Hiç kimseyle aynı yatakta yatmazdım.

Yine de burada, olduğum yere yapışmış, siyah ipek çarşafın üzerine serilmiş sarı saçlarına bakıyordum. Akıllıca davranıp rutinime sadık kalmak yerine, onunla birlikte yatağa girdim, bir kolumu ona doladım ve burnumu nemli saçlarına gömdüm.

Kabuslarımı kovalamaya hazır bir şekilde uykuya dalmadan önce aklımdan geçen son düşünce, onun küçük bedeninin benimkine oturuşunun hoşuma gittiği idi.

Mükemmel bir yapboz gibi.

Bölüm 6

Billie

I Yüzümde yumuşak bir gülümseme ve ay ışığı ile uyandım. Rüyaların sisi ve kemiklerimdeki tatlı yorgunluk arasında kendi kendime *kesinlikle on diye* düşündüm.

Yirmi dört yıl boyunca hiç bu kadar yoğun bir şey yaşamamıştım. Tenim serindi ama içim hâlâ paylaştığımız tutkunun alevleriyle yanıyordu. Bir kıkırdama çıkardım ve yatağa bastırdım. Tıpkı tehdit ettiği gibi, başka herhangi bir erkek için tamamen ve tamamen mahvolmuştum ve bu konuda daha mutlu olamazdım.

Rahat bir iç çekiş daha çekerek dirseğimin üzerinde doğruldum ve karanlıkta ona gülümsedim. Siyah saçları, iri kirpikleri ve öpülesi dudakları. Hayatım boyunca tanıştığım onca erkek arasında beni mahvedecek olanın Winston Ashford olacağından şüpheleniyordum.

Tekrar uzandım, gözlerim tavanda ve zihnimin dolaşmasına izin verdim. Sinir bozucu bir adamın yatakta bu kadar harika olacağını kim bilebilirdi? Ya da beni nazikçe yıkayacağını, saçlarımı yıkayacağını ve sonra düğümleri çözeceğini? Bu adamın birbirinden tamamen farklı iki yönü vardı: Kendini olduğu gibi gösterdiği ve sakladığı.

Belki de sert dış görünüşünün altında gizlendiğini hissettiğim o tarafıydı beni ona çeken. Belki de onu ilk gördüğümde etrafımdaki havanın cızırdamasının nedeni buydu. Yastığıma gülümseyerek yan döndüm.

Sanırım sonunda onluğumu bulmuş olabilirim.

Sessizlik karanlık geceye karıştı ve acı bir ses etrafımdaki havayı kırıp geçirene kadar sessizliğin tadını çıkardım.

İrkildim ve Winston'ı solumda, vücudu şiddetle çırpınırken buldum. Kasları sımsıkı sarılmış, teni terden kayganlaşmıştı. Uyuyordu, çözemediğim sözcükler mırıldanırken bir kâbusun pençesinde titriyordu.

Battaniye beline dolandı ve göğsünü açıkta bıraktı.

"Winston?" Fısıldadım, parmaklarımı yanağında gezdirerek onu yatıştırmaya çalıştım.

İşe yaramış gibi görünüyordu, çünkü anında sakinleşti. Elimi aşağıya doğru indirdim, güçlü omuzlarını ve göğsünü okşadım. Gerçekten de muhteşemdi. Gözlerim yontulmuş vücudunda, karın kaslarının üzerinde ve yorganın altında kaybolan siyah saçlarının izinde gezindi.

Onu geri çekmek istedim ve-

Elini boynuma götürdü ve sıkı. Gözlerini açtı, mavi derinliklerinde dehşet verici bir şey vardı ve bronz tenini pençelemek için uzandım. Çıglık atmaya çalıştım ama ses tellerim beni yarı yolda bırakmaya devam etti.

Kendi cehennemine hapsolmuş gibi görünen boş gözlerine bakarken dehşet beni yakaladı. Hayatımın en iyi seksi için çok fazlaydı. Bu adamın ciddi sorunları vardı.

Böylesine inanılmaz bir geceden sonra ölmeme izin verilmesine imkan yoktu. Tüm o akıllara durgunluk veren orgazmları yaşadktan sonra. Kader bu kadar acımasız olamazdı, değil mi?

Annemi kaybettikten sonra kalbi kırılan babamın görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Kederi. Hayatının aşkı olmadan devam etmek için verdiği mücadele. *Evet, kader çok acımasız olabilirdi.*

Kaderin canı cehenneme. Bu şekilde ona boyun eğmezdim. Parmaklarımı bileklerine geçirdim, en azından acının ona ulaşmasını ve onu uyandırmasını umuyordum.

"W-Win-"

Bir kez gözlerini kırptırdı, sonra tekrar kırptırdı ve durumu anlamaya çalışır gibi oldu. Farklı bir dehşet yüz ifadesini değiştirdi. Sanki yanmış gibi beni bıraktı, tüm odayı sarsan ve dişlerimi takırdatan bir hırıltıyla benden uzaklaştı ve yataktan çıktı.

"Kahretsin," diye tükürdü ben öksürmeye başladığımda, oksijen için çaresizce derin nefes alırken boğazım yanıyordu. "Ben... Kahretsin... Özür dilerim."

"Ne oluyor Win?" Hâlâ tükürüyor ve öksürüyordum.

"Düşündüm ki... Kahretsin." Elini uzatıp parmak eklemlerini yanağıma sürttü ama dokunuşuyla irkildim, sarsıldım. "Seni incittim mi?"

Sesi hırıltılıydı, yüz ifadesi acılıydı. Ürperdi. "Seni asla incitmek istemedim."

Ama o yaptı. Beni boğarak öldürdü. "Ne oldu?" Sesim günde bir paket sigara içiyormuşum gibi çıkıyordu.

Yüzündeki o tanıdık kayıtsızlık maskesinin kayışını hayretle izledim. "Bu seni ilgilendirmez," dedi soğuk bir ifadeyle.

Şaşkınlıkla başımı salladım, birbirimize bakarken gözlerim şoktan büyümüştü. Kalın siyah saçları dağınıktı, vücudu yontulmuş bir mükemmellikteydi. Geniş omuzlar, mükemmel bir duruş, camı kesebilecek bir çene hattı, bronz bir ten. Onu içime çekerken gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaştı. Bu kadar muhteşem biri nasıl bu kadar çarpık olabilirdi?

"Bana bir açıklama borçlusun," diye tısladım. "Beni neredeyse boğarak öldürüyordun."

Çenesindeki bir kas esnedi ve kontrolünün pamuk ipliğine bağlı olduğunu hissettim. Havaya nüfuz etti ve neredeyse dilimde tadını alabiliyordum. Sonra dudaklarını yuvarladı. İçinden öfke fışkırdı ve bana öyle bir küçümsemeyle baktı ki kendimi geriye doğru savrulurken buldum.

"Sikişini aldın, şimdi defol git."

Ağzım açık kaldı. Ona doğru yürüyüp güzel suratını yumruklamamak için kendimi tutmam gerekti. Neyse ki hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmamıştım ve şimdi de bunu değiştirecek değildim.

Derin bir nefes alarak yataktan çıktım ve üzerime bir bornoz geçirdim. Kıyafetlerimiz yere saçılmıştı ve eşyalarımı toplamak için acele ettim.

"Sikerim böyle işi," diye mırıldandım nefesimin altında giyinirken. "Ben buradan gidiyorum. Ölmek istemiyorum."

Ne dümen ama! On gibi sikişen bu dallama zihinsel olarak eksi beşti.

Otuz saniyeden kısa bir süre içinde yatak odasından çıkmış ve karanlık koridorda ilerlemeye başlamıştım. Şeytan peşimdeymiş gibi oradan aceleyle çıkarken, şatonun ihtişamı kısa süren ilişkimle alay ediyordu. Aceleyle attığım adımlar mükemmel cilalı mermer koridorda yankılanırken, cam bir vitrinin yanında duran beyaz zambakları gördüğümde durdum.

Cep telefonum üzerinde duruyordu ve uşağın tam olarak nereye gittiğini bildiğini fark ettiğimde yanaklarım anında alev aldı. Telefonuma uzanıp meraklı bir bakışla ekrana baktım. Smithsonian'da görmeyi beklediğim türdendi, burada değil.

Tam ayrılmak üzereyken, anladım. Harry Winston kolye. Buzla kaplı sarmaşıklar gibi görünecek şekilde yerleştirilmiş elmaslar, tek bir çarpıcı zümrüde ulaşana kadar kolyeyi sarıyordu. Moda tasarımı derslerim için okuduğum kitaplardan bile daha karmaşıktı. Takı tasarımı dünyasına girişimde bana ilham veren tam da bu parçaydı. Büyüleyiciydi, ışıltısı tüm dikkatimi çekiyor, gecenin olaylarını ve dünyanın kendisini arka plana atıyordu.

Bu parçanın ardındaki hikaye de en az Hope Diamond'inki kadar caziptir. Harry Winston bu pırlantayı İngiltere Kraliçesi için tasarlamıştı, ancak onu bırakmaya dayanamadı ve bu pırlantayı elinde tutarken onun için başka bir parça yaptı.

Elmaslar benim tutkumdu. Evet, elbiseler dikebiliyordum ama söz konusu pırlanta olduğunda bu, zanaatınızla sevişmek gibiydi. Bu duygu tarif edilemezdi. Geleceğim için gördüğüm şey buydu.

Belki de bir sonraki Harry Winston olurdum, ama çok daha havalı bir isimle. Ay ışığı kolyeye vurduğunda küçük bir kıkırdama beni terk etti. Onu incelerken kaşlarım çatıldı. İçinde yakut da var mıydı?

Çalışmalarında yakutlardan bahsedildiğini hatırlamıyordum. Daha yakına eğildim, elim tereddütle uzandı ve içimden kuşkulu bir nefes çıktı. Lanet olsun. Cam ekran bastırarak açıldı. Milyonlarca dolarlık bu parçayı koruyan hiçbir şey yoktu. Winston Ashford'un bu kadar dikkatsiz davranabilmesi için *aptal* olması gerekiyordu. Tek açıklaması buydu.

Parmaklarım parçanın üzerinde gezinirken kalbim gümbür gümbür atıyordu ama sonra daha iyi düşündüm. Belki de sensörleri vardı ve alarmları çalıştırıyordu. Daha da yaklaştığımda, taşları kaplayan bir tür şeffaf film fark ettim. Aydan gelen ışık biraz farklı bir açıyla parlıyordu ve kalbim dondu.

Onlar yakut değildi. Lanet olası kandı.

Kafamı çevirdim, neredeyse arkamda birinin belirmesini ve kendi kanım mücevherlerin üzerine sıçrayana kadar kafama vurmasını bekliyordum.

Oradan kaçmadan önce geriye doğru bir adım attım, sonra bir adım daha attım.

Bölüm 7

Winston

I O gittikten sonra da orada durup kapıya bakmaya devam ettim, çenem sıkılmış ve yumruklarım sıkılmıştı. Anıların sisi arasından geçmeye çalışırken büyükbabamın saatinin gong sesini duydum. Bir. İki. Sabahın üçü. Yıllardır en uzun uyuduğum andı.

Sonunda, zihnimi işgal eden anılar karşısında gözlerimi kapattım ve onları tamamen susturmayı umdum. Ama bunun boşuna olduğunu biliyordum. Beynimin her bir hücreğine dövme olarak işlenmişlerdi. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve kendimi bir başka cehennem gecesine teslim ettim.

Günlerce kapı kapı dolaştık, yorgun ve aç bir şekilde bu bölgede tespit edilen silah tüccarlarını aradık. Başka bir terör örgütü. Her konuşlanma aynıydı. Kötü adamları bul. Yılanın başını kes. Yoluna devam et.

Ama bu paralı asker grubunu bulamazsak, bir sonraki görevimizi asla alamayacaktık. Ve ben başka bir yere gitmeye o kadar hazırdım ki. Umarım kumsalı, kumu ve biraz içkisi olan sıcak bir yere. Hayatımın geri kalanında çöl ve dağlarla işim bitmişti. Toz ciğerlerime yapışmıştı ve çoğu gün tam bir kâbustu.

Görevlendirmelerimde babamın parmağı olduğunu biliyordum. Her zaman her yerin bir öncekinden daha kötü olmasını sağlardı, bu yüzden plaj için nefesimi tutmuyordum. Ancak, görev sürem sona ermek üzereydi ve buradan ayrılmayı planlıyordum.

Diğer birliğin geldiğini ve bizi burada ölüme terk etmediğini varsayarsak.

Terk edilmiş bir tünele açılan kapıyı açtığımda, daha iyi bir hayat ve soğuk bir bira hayaliyle dikkatim çok dağılmıştı. Tünelin içinde

Afganistan'ın eteklerindeki dağ silsilesi, istihbaratımız bize bir zamanlar yerinden edilmiş siviller için bir yerleşim yeri olarak hizmet verdiğini söyledi.

"Winston-no-"

Arkadaşım Leif'in sesi tam da bir patlamanın beni duvara fırlattığı sırada geldi. Arkama yaslanıp yaralarımı gözden geçirmekten başka bir şey yapamadım, adrenalin zaten içimde dolaşüyor ve beni harekete geçmeye zorluyordu. Doğrulduğumda vücudumun her santimi acı içinde inliyordu, gözlerim etrafımdaki kaosa odaklanmak için kırışıyordu. Molozlar toz, kum ve taştan oluşan bir fırtınayla yağıyordu. Çıgıllıklar kavernöz boşlukta yankılanırken kulaklarım uğuldadı. Denizci arkadaşlarım, kardeşlerim aşağıda sıkışmış, dağ gibi enkaz parçalarının üzerine yayılmışlardı.

Leif'in yüzü - kahretsin, bu onun yüzü müydü? Olamazdı. Gözlerimi tekrar kırptım ama başım dönüyordu. Fırlatıldığım sırada kafatasımın arkasına aldığım darbenin etkisinden kurtulamamıştım. Yönümü bulmaya çalışırken dünya etrafımda sağa, sola ve tekrar geriye kayıyordu.

Her şeyi görmezden gelerek ayakta durmaya ve dengesiz ayaklarımın üzerinde hareket etmeye çalıştım. Bir adım. Bir adım daha. Adamlarıma ulaşmam gerekiyordu. Tekrar vurulmadan önce sadece birkaç adım daha atabildim. Darbenin gücü beni kim bilir ne kadar süre bayılttı, sivri dağ duvarı etimi sıyırdı. Kendime geldiğimde yakıcı acının yayılmaya başladığını hissettim ama sanki her şey başka birinin başına gelmiş gibiydi. Başımı ellerimin arasına aldım ve etrafımdaki kargaşayı anlamaya çalıştım.

Durumu kavrayalım ki buradan canlı çıkabilelim.

Kafama bir şey çarptı. Tekrar. Bir saldırı tüfeğinin sert plastik dipçığı vücuduma darbe üstüne darbe indiriyordu. Birinin adımı söylediğini duyduğumda darbelerin ardı arkası kesilmedi ama cevap veremeyecek kadar şaşırmıştım. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Kulaklarımdaki çınlamaya karşı gözlerimi kırıştırdım, acı homurtuları ve tercüme edemediğim bir dil tünelde yankılanırken çılgınca görüşümü netleştirmeye çalıştım.

Leif'i tekrar gördüm. Ayağa kalkmak yerine kollarımı ve gövdemin üst kısmını kullanarak ağrıyan ve hasar görmüş bedenimi yerde sürükledim.

Bir şey bana tekrar çarptı ve kafatasımın zonklamasına neden oldu. İçimde öfkenin kabardığını hissettim. Başımı kaldırıp saldırganı görmeye çalıştım. Üç figür odak noktama geldi. Yüzleri siyah maskeler içindeydi, kahverengi gözlerinden başka hiçbir şey bana bakmıyordu.

Beynimden bir ses süzüldü ve güldüklerini fark ettim. İçlerinden biri etrafımızda dans ediyor, ellerini çırpıyor ve birinden diğerine zıplıyordu.

yere düşmüş adamlarımın üzerinden ve etrafından dolanıyordu. Ondan ve adamlarından bir "Opa" sesi geldi, neşeli ses etrafımızdaki yıkımla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Eğer bir kez daha "Opa" derse, onu vurmam zorunda kalacaktım. Ya da kendimi, diye düşündüm karanlık bir şekilde. Her şey bu çölde yersiz görünüyordu ama bu silah tüccarlarının nereden geldiğini kim bilebilirdi ki?

Adamlarımdan birine ulaşmak için toprak zeminde ilerlemeye çalışırken, bir el beni yakamdan yakaladı. Bir saniye sonra yerden söküldüm ve duvara doğru fırlatıldım. Şu lanet olası duvara.

Şakaklarımdaki baskıya karşı gözlerimi sıkıca kapattım ve eğitimimi düşünerek konsantre oldum. Hayatlarımız buna bağlıydı. Bakışlarım Leif'in dakikalar önce, belki de saatler önce yattığı yere kaydı

-Ama orada değildi.

Büyük bir çabayla başımı kaydurdum ve onu karanlık alanın karşı tarafında buldum. Şerefsizlerden biri dans etmeye devam ederken onu tekmeliyordu. Bu, içimde ölümcül bir öfke uyandırmaya yetti. Beni dik durmaya zorlayacak kadar enerji ile güçlendirdi.

Mağaradan silah sesleri geliyordu ve desteğimizin yakın olduğunu biliyordum. Tek yapmam gereken bu piçleri öldürmek ve bizi buradan çıkarmaktı, o zaman nihayet kendimden geçebilirdim. Bir mermi omzuma saplandığında nefesim kesildi, merminin gücü yıldızları görmeme neden oldu.

Pislikler geri geri gidiyordu. Benden uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Kahrolası korkaklar. Düşünmedim, sadece içime işleyen içgüdüyle hareket ettim.

Kenarlarda bulanıklaşan şekillerine göz kırptım. İşitme duyum hâlâ bozuktu ama adamlardan birinin ağzının hareket ettiğini gördüm. Birinin üzerine atıldım ve boynunu yakaladım, kemiklerini parmaklarımın arasında çıtırdattım. Çığlıkları kulaklarımdaki çınlamayı delip geçti.

Dünyaya odaklanmamı sağladı. Ve benim tek amacım: yaşamak ve bu bok çukurundan siktir olup gitmek.

Dengemi yeniden sağlayarak döndüm ve tüneli taradım. Gözlerim Leif'in yığılmış, yüzü neredeyse tanınmaz hale gelmiş haline kilitlendi.

İkinci adam silahını bıraktı ve dans etmeyi bıraktı. Kendi tüfeğime uzandım, şimdi durduğum yerden sadece birkaç adım ötedeydim. Çığlık atmaya devam etti, kollarıyla yerde debeleniyordu. Nişan aldım ve onu alnından vurdum.

Üçüncüsü yüzüme bir silah doğrulttu ve içgüdüsel olarak tetiği çekmeden önce boynuna uzandım. Birini vurmam kişisel değildi.

Onları çıplak ellerinizle öldürmek, hayatlarının gözlerinden ayrılışını izlemek... Bu ruhunuzu lekeledi. Asla unutamayacağınız bir şeydi. Son ceset bir gümbürtüyle yere düştü.

Az önce ne yaptığımı düşünerek zamanımı boşa harcamadım. Onun yerine, kendimi Leif'in yanına sürükledim.

"Uyuduğunu sanıyordum." Öksürdü, kanından boğuluyordu ve ben de dizlerimin üzerine çöküp onu yana doğru iterek solunum yollarını açmaya çalıştım.

"Belki yarın."

Omuzları çökmüş bir halde başını salladı. "Evet, belki yarın." Çünkü bu cehennem çukurunda kimse uykusundan uyanmazdı.

Yüzüncü kez yatağında döndüm, gözlerimi elimin tersiyle sildim, gözyaşlarımla birlikte anıları da silmeyi umuyordum. Öyle bir şansım yoktu. Bu tür şeyler sizi takip eder. Hatalar. Ölüm. Hayatta kalanlar. Yara izleri, görünen ve görünmeyenler. İskoç şatosunda dünyadan saklanan Leif bunu doğrulayabilirdi.

İşin ironik yanı, babamdan ve onun ve benim ellerimi kirleten kandan kaçmak için orduya katılmış olmamdı. Sonunda cehennem azabı çekecektim.

Yatak odamdaki mini bara doğru ilerledim ve kendime bir içki doldurdum. Geceyi unutmama yardımcı olacak birçok içkiden ilki.

Yıllar sonra ilk kez yanında huzurla uyuduğum tek kadını nasıl incittiğim de buna dahildi.

Bölüm 8

Billie

IEn eski arkadaşlarımdan biri olan Violet Freud ile Fransız Rivierası'ndaki Villefranche-sur-Mer'de geziniyor ve sahil şeridini dolduran iğrenç yatlara gözlerimi devirmemeye çalışıyordum. Zenginler için bir mekke gibiydi,

Ünlü ve kendini beğenmiş hıyarların şatafatlı gösterişlerine aval aval baktığımı görmelerine izin vermeyi reddettim.

"Yemin ederim," diye söylendim, "o pisliği öldürmek istiyorum. Beni böyle kovdu." Eve gidip duş aldıktan ve kendimi bir fincan kahve içmeye zorladıktan sonra, şikâyetlerimi dile getirebileceğim birini bulmam gerekiyordu. Evde kimse yoktu, ben de burada ailesiyle birlikte tatil yapan arkadaşımı aradım.

Violet kolyesinden sarkan kolyeyi çevirirken bana bir bakış fırlattı. Bir kafatasının ağzına yerleşmiş tuhaf bir sembol. Bu, kız kardeşinin ölümüyle ilgili sahip olduğu tek kanıttı ve ondan asla ayrılamamıştı. Bunun onu kız kardeşinin katiline götüreceğine inanıyordu.

"Sen katil tipi değilsin," dedi düz bir şekilde, dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gözlerimi devirdim. "Belki ben de öyle olurum. O zaman doktora tezin için beni çalışabilirsin. Gördün mü? Bir koyup iki alırsın."

Mükemmel orantılı yüzü eğlenceyle aydınlandı. "Çalıştığım kişinin sen olmamanı tercih ederim." Kalabalık iskeleden aşağı doğru yürüdük, yüz metre kadar daha sessiz kaldık. "Seni bu adama çeken neydi? I

Biraz kurak bir dönem geçirdiğini biliyorum ama *nadiren* ilk geceden vazgeçiyorsun."

Gözlerim masmavi ufukta gezindi. Güzel bir soruydu, şaşırmamam gerekirdi. Violet'in olayların kökenine inme konusunda bir yeteneği vardı, insanları neyin harekete geçirdiğini anlamaya her zaman hevesliydi.

Son iki saattir ona surat asıyordum. Normalde Odette'e içimi dökerdim ama hastanede sabah vardiyası vardı. O gelene kadar bütün bunları içimde tutmamın imkânı yoktu.

"Çünkü o hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Ve belki de sadece kötü bir kız olmak istedim."

Kıkırdadı. "Sanki başka zaman iyi bir kız oluyorsun da."

Ses tonu alaycıydı ama aldırmadım. O böyle biriydi. Kız kardeşi öldüğünde değişti. Dünyayı kurtarmak isteyen o tatlı Violet gitmiş, yerine ona zarar verenlere bunu ödetmeye kararlı biri gelmişti.

Bu sefer ben de sııttım. "İyi vakit geçirmeyi biliyor gibi görünüyordu. Bu kadar çok yük taşıdığını ve beni uykusunda öldürmeye çalışacağını nereden bilebilirdim ki?"

Gözlerini devirdi. "Onunla konuştuğunda bir pislik olduğundan bahsetmiştin," diye belirtti. "Sonra da içki sorunu olabileceğini düşündün."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Doğrusu, emin değilim. Sadece ondan bir tepki almak istedim."

"Olgun." Deniz kenarındaki favori küçük kafemizi işaret etti. "Bir cappuccino içmeye gidelim mi? Bu günü daha iyi hale getirebilecek tek şey bu olabilir."

Zavallı Violet. Onu dışarı çıkarıp benimle yürümesini sağladım, böylece hayatımın en iyi seksinin ardından tüm bu hayal kırıklığını ve cehennemden gelen gecemi yakabilirdim. En azından bunu yapabildim.

İçimi çektim. "Evet, sanırım."

"Ve sen ödüyorsun," dedi alaycı bir ifadeyle.

Elimi salladım. "Tabii ki, tabii ki. Ne de olsa bana ücretsiz bir terapi seansı vermeye çalışıyorsun. Hey, dur bir dakika, belki de sana gelecekteki kariyerin için gerçek dünya deneyimi sunduğum için ödeme yapmalısın."

Yüzünü buruşturdu. "Çiftlere ya da berbat aşk ilişkilerine danışmanlık yapmayacağım."

Kafeye girdik ve suya en yakın masaya oturduk. Garson gelip siparişlerimizi aldı ve benim cappuccino'm ve Violet'in macchiato'su gelene kadar arkadaşça bir sessizlik içinde oturduk.

Göz ucuyla en yakın iskeleye bağlı bir yatta uzanan tanıdık bir figür fark ettim ve daha iyi görebilmek için gözlerimi güneşten korudum.

Ne oluyor lan?

Uzun boylu. İnanılmaz bir yapı. Siyah saçları mükemmel bir şekilde karıştırılmıştı ve bu sezonun Zimmermann koleksiyonundan kıyafetler giyerek podyumdan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Markayı nerede görsem tanırım. Bermuda şort, polo tişört ve güverte ayakkabıları.

Bakışları benimkilerle buluştu ve ağzını sıkılmış gibi görünen bir gülümsemeye çevirdi.

Teknesinden inip doğruca bize doğru gelmeye başladı.

"Aman Tanrım," diye tısladım dişlerimin arasından. "Bakma, ama alet geliyor."

Tabii ki baktı ve etkilenmemiş bir şekilde kaşları havaya kalktı. "Ah, şeytandan bahsediyorsun."

"Merhaba, Billie." Yüzünde bir gülümseme belirdi, sanki dün gece anlamsızca becerdiği ve sonra da boğmaya çalıştığı biri değil de başka bir tanıdıkmişim gibi beni inceliyordu.

"Merhaba ve güle güle." *Şerefsiz.*

Winston'ın çenesi büküldü ve ağırlığını arka ayağına verdi. Ne bekliyordu ki? Kollarına düşmemi mi? Lanet olası rüyalarında.

Dikkatini Violet'e çevirdi. "Ve sen?"

Violet Cheshire Kedisi gibi gülümsedi. "Terapisti. Hayal kırıklığı yaratan bir gece geçirdi, sikinin çalışmamasıyla ilgili bir şey, bu yüzden acil bir seans yapıyoruz." Dünyanın beni yutmasını diledim. Violet nadiren mizah yapardı. O kadar zaman varken neden şimdi yapıyordu ki? "Ah, doğru ya. Şimdi hatırladım. Eretil disfonksiyon." Yalanlarına devam etti. "Değil mi, Billie?"

Winston'ın gözleri bana dikildi ve dudaklarını bükte, içinden öfke sızıyordu. Ona arkadaşımın şaka yaptığını söyleyebilirdim, ama bunun bir anlamı yoktu. O bir hödüktü ve önce bana bir özür borçluydu.

Derin bir iç çektim. "Bu doğru. Adam total sikini nereye sokacağını bile bilmiyordu."

Bana ters ters baktı, şöyle bir süzdü ve sonra sırtıttı. "Nereye koyacağını bildiğinden eminim ama sen ne yapacağını bilemedin."

o."

Oh. O. Yaptı. Yapmadı.

Bu adam kibrin vücut bulmuş haliydi. Aletine çok fazla değer veriyordu, ve onun balonunu patlatmaktan başka bir şey istemezdim. Yine de hayatımı kurtarmak için yalan söyleyemezdim, bu yüzden sessiz kaldım.

"Ne?" diye meydan okudu. "Söyleyecek bir şey yok mu?"

Omuz silktim ve cevap vermeden önce kapuçinomdan bir yudum aldım. "Söyleyecek çok şeyim var ama nefesimi boşa harcayacak havada değilim." Ne kadar sinirli olduğumu görmesi için onunla gözlerimi kilitledim. "Ayrıca, manzaramı mahvediyorsun, bu yüzden lütfen cılız gevşek sakinle rahatsız edecek başka birini bul. Tabii..." Kaşlarını kaldırdı ve devam etmemi bekledi. "Tabii bana söyleyecek bir şeyin yoksa."

Ailem bana, aynı hata tekrarlanmadığı sürece doğru bir özürle her şeyin düzeltilebileceğini öğretti. Ona bir şans daha vermeye hazırım.

"İyi bir hayatın olsun, Billie."

Gülümsedim, teklifimi reddetmesine hiç şaşırmamıştım. "Teşekkür ederim, yapacağım. Hoşça kalın."

Violet ve ben arkasından bakarken Winston hışımla lüks yatına geri döndü.

"İlginç," dedi Violet. "İlginç olan ne?"

Bana bir gülümseme fırlattı. "Senden hoşlanıyor."

Nefesim kesildi, gözlerimi açtım. "Ciddi olamazsın."

Sanki çok açılmış gibi sıırttı. "Buna profesyonel teşhisim diyebilirsiniz ama ondan uzak durmanız en iyisi."

Ne yazık ki beynimin tuttuğu tek şey *O senden hoşlanıyor* oldu.

Bölüm 9

Winston

T Annemin ölümünden beri "normal" bir aile kavramı yoktu. Kingston'ı kaybetmek bu kaderi daha da mühürlemişti. Babamın karanlık anlaşmaları bizi hedef haline getirdi ve Kingston bunun bedelini Hepimizin üzerinde görünmez bir iz bırakmasına rağmen.

Artık önemli olan tek şey kardeşlerim ve küçük kız kardeşimdi. Hiçbirimiz babamızın kontrolü altında yaşamaktan hoşlanmıyorduk. Güvenli bir yer değildi. Patlamaya hazır sırlarla dolu diplomatik bir savaş alanıydı.

Bu yüzden bu sabah kendinden emin ve kendini beğenmiş bir havayla ortaya çıktığında midem bulandı. Billie'yle yaşadığım olaydan sonra üzüntülerimi alkolle bastırdığım için anında pişman oldum çünkü tüm işbirlikçi zekama ihtiyacım olacağını biliyordum.

Arkama yaslanarak parmaklarımın arasında bir sigara sardım, sonra dudaklarımın arasına koyup yaktım. Annemin ölümünden sonra başlayan bir alışkanlık. Sadece huzursuz olduğumda ya da düzgün düşünemeyecek kadar sinirlendiğimde sigara içerdim. Her ikisi de sadece babam yanımdayken olurdu. Ucunda bir kiraz parlıyordu, tıpkı bu adama duyduğum nefret gibi. Boğmak zorunda kalacağım kadar güçlüydü.

Babamın gözleri küçümsemeyle parlıyordu ve kıvrılmış dudakları ya az önce birini yok ettiğini ya da yok etmek üzere olduğunu gösteriyordu. Belki de ikisini de.

Kibirli burnu ne yazık ki adamdan bana miras kalan fiziksel bir özellikti ve orada durup burnunu bana doğru kırıştırırken, bu aşinalıktan kurtulabilmeyi diledim. Bu ve göz rengim.

Babamın yüzüne baktım ve hayatımdan çıkması için dua ettim. Bunu gerçeğe dönüştürmek çok cazip geliyordu.

Şezlongumdan aniden kalkarak sigarama bir fiske vurdum ve şortumdaki var olmayan kırışıklıkların tozunu aldım. Byron'ın yatındaki bara doğru ilerledim ve midemdeki mide bulandırıcı hisse rağmen kendime bir içki daha doldurmak için acele etmedim.

"Bu tatsız ziyareti neye borçluyum Senatör?" Sonunda sordum.

"Babanıza bir içki ikram etmeyecek misiniz?"

"Hayır."

"Sen her zaman küstah bir piç kurusuydun," diye mırıldandı ve beni öldürmekten başka bir şey istemiyormuş gibi bana dik dik baktı.

"Bu ailede olmak için bir tür gereklilik."

Ona bakmadım ama bakışlarının sıcaklığını ensemden hissedebiliyordum. "Belki seni kardeşinden önce evlendiririm."

Bardağı sıkıca kavradım ama aynı sandalyeye geri dönerken onu görmezden gelmeyi tercih ettim. Bu sayede hâlâ kafede oturan Billie'yi rahatça görebiliyordum. Eğer akıllı olsaydım, panjurları çekerdim.

"Benden kaçıyordun, evlat." Sözleri, özellikle de alaycı bir şekilde "oğlum" demesi beni rahatsız etti, özellikle de yaklaşmakta olan senden daha kutsal bakışları hissettiğimde. "Sen ve kardeşlerin beni bir yıldır görmediniz. Babanızın hayatta olup olmadığını merak etmiyor musunuz?" Kendi oğlu kayıp olan bir adamın bunu söylemesi çok zengindi, üstelik oğlunu bulmak için sahip olduğu kaynakları kullanma zahmetine bile katlanmıyordu.

Başımı çevirdim. "Pek sayılmaz." Bakışlarımız buzullar gibi çarpıştı. "Seni haberlerde zaten çok sık görüyorum. Soğuk, ölü bedeninin ortaya çıktığını görmek içimdeki küçük umut kırıntılarını yok ediyor."

"Seni lanet olası-" Sanki bana vuracaktı gibi elini kolluğun üzerinden kaldırdı. Biz onun için çok büyük ve güçlü olana kadar annemize, kardeşlerime ve bana da yaptığı bir şeydi bu. Hâlâ aynı alışkanlığa sahip olup olmadığını merak ediyordum ve şimdi sahip olduğunu biliyordum. Muhtemelen becermekten hoşlandığı fahişeleri tokatlıyordu. Bana vurması için ona meydan okuyarak elime baktım.

"Her şeyi açıklıyorum," dedim, içim öfkeyle doluyken sesim sakindi. "Bana dokun, ben de karşılığını vereyim."

Sana meydan okuyorum.

Boş tehditler savurmadığımı bildiği için elini tekrar aşağı indirdi. Bana en son vurduğunda on altı yaşındaydım. Küçük kardeşimizin kaçırıldığı gün. Her şeyin cehenneme döndüğü gün.

Böyle olmaması gerekiyordu. Babamın karanlık işleri ailemizi yeraltı dünyasında bir hedef haline getirdi ve hepimiz bunun bedelini ödedik. Anne. Kingston. Yıllarca ağlayarak uyuyacak olan ve kardeşimizin kaçırılmasından kendini sorumlu tutan küçük kız kardeşimiz.

Hepimiz bunun bedelini öyle ya da böyle ödedik.

Babama nefret dolu bir bakış attım, bunu görmesini istiyordum. İçinde boğulmasını. Onun hayatına son vermekten daha büyük bir zevk alabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu öldürecek, cesedini parçalara ayıracak ve kimsenin bulamayacağı bir yere gömecektim.

Bu uzun zaman önce yapmamız gereken bir şeydi, ama o çizgiyi aşmamak için çok uğraştık. Bizi annemin akrabaları DiLustro'lardan ayıran şey buydu. Ama bu çizgi her geçen gün daha da bulanıklaşıyordu.

Gergin bir şekilde boğazını temizledi ve pahalı kravatını düzeltti. Dürüst bir beyefendi gibi görünmek için gösterdiği umutsuz çabaya kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. Hiç de öyle biri değildi ve bunu görmemek için kör olmak gerekirdi.

"Ne?" diye tersledi, bana öyle bir nefretle bakıyordu ki kara kalbim ısındı.

"Kravatına hayran hayran bakıyordum, hepsi bu," diyerek omuz silktim. "Kardeşlerimle bana ne kadara mal olduğunu merak ediyorum."

Senatör Ashford bir sülük gibiydi ve sadece oğullarının kanını değil, bizim paramızı da emdi.

Kravatını tekrar düzeltti. "Kardeşlerin annelerinin ölümündeki rolünü bilseler ne derlerdi merak ediyorum."

Onların annesi. Bana işkence etmeye bayılırdı, o ilmeği boynuma geçirirdi, gerçekleriyle koparmaya hazırdı. O kadın beni de doğurdu. O benim de annemdi.

Ama onunla göz göze geldiğimde ifademi soğukkanlı tuttum. Ne de olsa bunu mükemmelleştirmek için yıllarım vardı.

"Bir deneyip onlara anlatabilirsin," diye alay ettim. Senatör Ashford'a korku göstermek bir köpekbalığının önünde kan akıtmak gibiydi. Köpekbalığının sizi tükürmeden önce sırf eğlence olsun diye çiğneyip parçalaması dışında. Babam da ben de onun bunu yapmayacağını biliyorduk, paraya ya da kozlara ihtiyacı olduğu sürece.

Sanki bu artık önemli değilmiş gibi elini salladı.

"Bu kadar saçmalık yeter. İkinci büyük oğlum olarak Nicki Popova ile evlenmek senin görevin."

"Ben artık yemek yemem," diye mırıldandım.

Nicki Popova, kardeşimin kısa süreli bir kaçamak yaptığı bir hatundu. Babam, babasının siyasi desteğini umarak ona yapıştı ve

Nicki'yi her fırsatta Byron'ın boğazına tıkıyordu. Ne yazık ki, içkisine uyuşturucu katıp zaten berbat durumda olan sırtında yanıklar oluşmasına neden olarak kaderini belirledi.

Ağabeyimi kızdırmıştı ve artık Nicki'ye sonsuza dek yenik düşmüştü. Görünüşe göre babam da görmüş.

"Bu büyük bir onur," dedim, sesim alaycı ama aynı zamanda soğuk bir dehşetle doluydu. Annemle babamın evliliğini hâlâ hatırlayabiliyordum. Kimsenin o cehennem için imza atmasına imkân yoktu. "Ama pas geçmek zorundayım."

Bakışlarım tekrar pencereye yöneldiğinde Billie'nin başını arkaya attığını ve arkadaşının söylediği bir şeye güldüğünü gördüm.

"Winston." Elini kolçağa vurdu ve muhtemelen korkutucu görünmeyi umarak boyuna göre yükseldi. Onun yerine çaresizlik kokuyordu. "Babasının desteğine ihtiyacım var."

"Haber verdiğin için teşekkürler." Gözlerim Billie'nin suretinden hiç ayrılmadı. Neye gülüyordu? O kadını neyin mutlu ettiğini bilmek istiyordum. Onu nasıl kızdıracağımı zaten biliyordum. Ama lanet olsun, onun gibi birinin yatakta bu kadar itaatkâr olabileceğini hiç düşünmemiştim. Altımda kıvranıyor, inliyor ve daha fazlası için yalvarıyordu. "Sikecek bir şey bulduğumda sana haber veririm."

Bir zamanlar babam göz korkutucuydu. Şimdi ondan daha büyük ve güçlüydüm. Yüz hatlarına karanlık bir gölge düşerken, sıkılmış bir ifadeyle gözlerine baktım, kokuşmuş bir tehdit kokusuyla karışmıştı.

"Nicki Popova ile evleneceksin." Beni etkilemesine izin vermeyerek gözlerinin içine baktım. Bunu bana bir ömür boyu yetecek kadar yapmıştı. Bir daha asla üzerimde güç sahibi olmasına izin vermeyecektim.

"İşin bitti mi? Çünkü önümde yoğun bir gün var." İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk, ama bu sadece daha tatlı hale getirdi.

"Son bir şans, Winston."

"Nicki'yle evlenmeyeceğim. Onun amcığı bana uymuyor. Ama onu Ashford mirasının bir parçası olarak görmek istiyorsan, buyur kendin evlen. Duyduğuma göre ikinci kez sevişmeyi sorun etmiyormuşsun."

Yüzü kırmızının koyu bir tonuna dönüştü ama benim yüz ifadem ve tavrım değişmedi. Yine de babamın bir sonraki sözlerinin ne olacağını biliyordum.

Öne doğru eğildi ve hırladı.

"O zaman kardeşlerine annenin ölümündeki rolünü anlatacağım." Ve işte oldu. Her şey dönüp dolaşıp buna geliyordu. "Onunla isteyerek evlen-"

Ya da havada asılı kaldı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve gülümsedim.

"Nicki Popova ile evlenmek bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu." Yalan söylüyordum ve bunu ikimiz de biliyorduk. "Ama ben zaten evliyim," dedim aptal gibi sırtarak. Babam şaşkınlıkla geri çekildi. Yüzündeki o ifadeyi yakalamak için neler vermezdim. "Korkarım bu büyüleyici fahişeyle eşleştirebileceğin tek bir oğlun kaldı."

Oyun, set, maç, orospu çocuğu. Şimdi sadece bir gelin bulmam gerekiyordu. Ve çabuk.

"Ne zaman? Kim? Nerede?" diye sordu, yüzü kırmızının derin bir tonuna bürünmüştü.

"Bunu bilmek bana, karışmamak da sana düşer," dedim soğuk bir ifadeyle, yüz ifadem değişmemişti. Bir karım olsaydı bile onu bu lanet olası piçten uzak tutardım. Hayatındaki her şeyi ve herkesi mahvetti.

"Sen benim *oğlumsun*," diye tükürdü. Koltuğumda daha da geriye yaslanıp camdan dışarı baktım ama bakışlarının sıcaklığının başımın yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyordum. "Üstün olduğunu sanıyorsun, ama onun adını öğreneceğim ve seni kim kırbaçladıysa ondan kurtulacağım."

Bana bir *ders vermeyi* planladığında kullandığı küçümseyici ses tonuyla kelimeleri gıcırdatarak söyledi.

Gözlerimi ona çevirdim. "Bundan asla kurtulamayacaksın." Çünkü o var olmamıştı bile. Ama bu sadece küçük bir engeldi.

Damarı şakağından çıkmak üzereydi. Güzel, ona ulaştım. Bırakalım da kendi ilacının tadına baksın.

"Popov ailesi önde gelen bir ailedir ve ben-" diye kekeledi, yüzünün solgunluğu beni şaşırttı. Korkmuştu. Tanrım, belki de Nicki'nin babasına haber vermeliydim.

"Tekrar soruyorum, neden o aileyle evlenmiyorsun?" Kıs kıs güldüm. "Herhangi biriyle. Seç birini, duyduğuma göre iki tarafa da sallanıyormuşsun."

"Buna pişman olacaksın," diye tısladı. "Kolay kolay affetmem."

Topuklarının üzerinde döndü ve odadan kaçtı. Kuyruğu bacaklarının arasında yattan inişini izledim.

Ve derler ki kan sudan daha kalındır.

Bölüm 10

Billie

F Dün geceki unutmuş gibi yaptığım akıllara durgunluk veren seksten ve Violet'in moral konuşmasından sonra kendimi daha iyi hissederek Kuğu Kliniği'ne doğru yola çıktım.

Akşam yemeği vakti gelmek üzereydi ve ben bunu ailemle geçirmek istiyordum. Bunu yapabilmek için iki aile üyemi oradan çıkarmam gerekiyordu. Kız kardeşim ve babam neredeyse o binada yaşıyordu. Odette'in Amerika'da okuması iyi bir şeydi -Stanford'la gurur duyuyordu- yoksa her fırsatta buraya koşardı.

Arazide ilerlerken gözlerim sağa sola kaydı ve kaşlarımı çattım. Kıyı şeridi boyunca uzanan ve bir zamanlar lüks bir castello olan hastanenin bulunduğu tepeye çıkan yol, her türden araçla kaplıydı. Ambulanslar. SUV'ler. Hareketli kamyonlar.

"Burada neler oluyor?" Yan tarafta duran hemşireye sordum.

Omuz silkti. "Hastaları taşıyoruz."

Ayrıntı vermeyince ona sinirli bir bakış attım, ayağım sabırsızca yere vuruyordu. "Neden?"

"Hastane kapanıyor."

Ne oldu? Kaşlarım çatıldı. Neden bahsettiğini bilmiyor olmalıydı ama belli ki sorularıma cevap veremiyordu, ben de ailemi aramaya koyuldum.

Köşeyi döndüğümde onu gördüm. Bembeyaz üniforması vardı. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Makyajsızdı. Hemşirelere ve doktorlara Fransızca emirler veriyordu ama yüzü hayalet gibi solgundu. Ona doğru koşarken midemde korku birikti.

Her yerde hareket eden insanlar vardı ama kimse bana bakmadı. Odette beni fark etti ve donakaldım, gözlerindeki bakış beni hazırlıksız yakaladı.

Gruptan ayrıldı ve bana doğru ilerleyerek sıkıca sarıldı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, korku kalbimi görünmez bir dikenli telle sarmıştı.

"Ne oldu?" Sesim bana bile tuhaf geliyordu, kulaklarımda çınlayan kalp atışları yüzünden bozulmuştu.

"Hastaneyi kaybettik," diye fısıldadı. Kalbim kelimeleri işlerken şaşkınlıkla göz kırptım, boğazımda atıyor ve her nefeste beni boğuyordu.

"Banka binayı alıyor."

Sıkıca sardığı at kuyruğundan çıkarmak istercesine saçlarını kavradı. Ona bakıp sözlerini anlamaya çalışırken üzerime bir şok çöktü.

"Anlamıyorum," dedim sonunda.

"Hepsi benim hatam." Bana sarıldı ve o anda vücudunun titrediğini hissettim. Çekirdeğine kadar sarsılmıştı. O ve babam burada yaşıyor ve nefes alıyorlardı.

"Bu nasıl senin hatan olabilir?" Tüylerim diken diken oldu, içimi bir korku kapladı. "Borcumuz ne kadar?"

Başını salladı, yüzü hala omzuma gömülüydü. "Milyonlarca. Bilmiyorum."

"Ne-ne?" Kalbim kaburgalarımın çarpıp her atışta onları zedelerken sesim çatallaştı.

"Beş parasızız, Billie. Artık hastane yok."

Dudaklarımı yaladım, hiperventilasyona başlayacakmışım gibi hissediyordum. "Peki ya evimiz?"

Seçenekler bulmaya çalışırken düşüncelerim dönüp duruyordu. Odette başını salladı.

"Bu güvenli. Babam başımızı sokacak bir evimiz olmasını istiyor."

Kız kardeşimin ıstırap dolu gözleri benimkilerle kilitlendi. Mutlak bir sessizlik bizi sarmıştı ve aldığım her nefes beni bir kademe daha sakatlıyordu. Hastane babamın güvenli sığınağıydı. Onsuz dağılacığından korkuyordum. Panik içimde yüzüyor, gözlerimde boğuluyordu.

Onu da kaybedemezdim.

"Ne kadar paraya ihtiyacımız var?" Tekrar sordum.

Hafifçe geri çekildi. "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Tıp fakültesini bırakmayı teklif ettim ama çok geç olduğunu söyledi. Belki annemin mücevherlerini satabiliriz diye bile düşündüm, ama bunun bir işe yaramayacağını söyledi."

Aklım hemen Winston'ın şatosunda gördüğüm elmaslara gitti. Orada öylece duruyorlardı, atılmışlardı. Toz topluyorlardı.

Ya eğer-

Hayır, bu bir seçenek değil. Eğer yakalanırsam, kapımıza daha fazla bela getirmiş olurum. Yine de... eğer yakalanmazsam, babam ve Odette'e bakabilirim.

Ve böylece kararımı vermiş oldum.

"Merak etme, *soeur*," diye mırıldandım, onu tekrar kucağıma çekerek. "Her şey yoluna girecek."

Bir planım vardı.

Entrapment filmindeki Catherine Zeta-Jones gibi daracık siyah bir takım elbise giymiş bir şekilde araziye doğru ilerledim. Midemin bir yerinde bir önsezi vardı ve alarmlar asla geri dönemeyeceğim bir şey yapmak üzere olduğumu haber veriyordu.

Başımı hafifçe salladım. Ruh halim kasvetliydi ve zihnimde ağır bir baskı vardı. *Evet, işte bu*. İnsanlar her gün suç işliyordu ve Odette ile babam her şeyi omuzlarında taşıırken hiçbir şey yapmadan öylece oturamazdım.

Bir aile yemeğinden çok bir cenazeyi andıran akşamımızdan sonra, gizlice dışarı çıkmadan önce Odette ve babamın uyumasını bekledim. On dakikadan kısa bir süre içinde, bir önceki geceyle aynı yerdeydim. Gerçek bir déjà vu anıydı.

Taksiye bindim, adamın havadan sudan konuşmakla ilgilenmemesine şükrettim ve araziden fark edilmemek için beni yola çıkmadan önce bırakmasını rica ettim. Ancak çakıllı yola adımımı atar atmaz arka lambalarının kayboluşunu izledim ve peşinden koşmaya başlamak için içimdeki dürtüyle savaştım. Burası süslüydü, ama karanlıkla çevriliydi ve tıpkı sahibi gibi tüyler ürperticiydi.

Çitte atlamak için yeterince kolay görünen bir bölüm bulana kadar ilerledim. Sırt çantamı omuzlarıma sabitledim ve başladım

Tırmanıyorum.

"Çok kolay," diye fısıldadım kendi kendime, çimenleri aşıp eve girerken.

Gardiyan yok. Alarm yok. Noel'den önceki gece gibi sessiz. Rüzgârda dallardan gelen fısıltılar beynimde dans ederken, gözlerimi kısıtım ve adımlarımı sessiz tuttum.

Bu yerdeki her şey eski para diye bağıyordu. Ağır perdeler, anlamadığım altın çerçeveli sanat eserleri ve duvarları kaplayan taş aplikler. Yine tüyler ürperticiydi.

Ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarım mermer merdivenlere ses çıkarmadan bastı ve yolu takip ederek... Bingo'ya ulaştım.

Mücevher vitrini aynı yerdeydi ve kolye parıldıyor, ailemin mali sorunlarını çözmeyi bekliyordu.

Çalmak kötüdür, Billie. Maman'ın sesini duyar gibi oldum ama duymazdan geldim. Parayı bulmanın başka bir yolu yoktu. Belli ki bu adamın paraya ihtiyacı yoktu, o kadar değerli bir şeyi öylece ortalıkta bırakmış, alınması için yalvarıyordu.

Nefesimi tutarak dikkatlice eğildim. *İşte oldu.* Parmak uçlarım serin yüzeyle buluştu. Parmaklarımı etrafına sarıp kaldırına kadar nefesim yumuşak bir nefesle ciğerlerimden dışarı çıktı. Alarm yok.

Buna inanamıyordum. Yirmi milyon dolarlık bir kolye ve onu sıradan bir amatör hırsızın elinden koruyacak hiçbir şey yoktu.

"Yakaladım seni." Tüm sorunlarımın buharlaşacağı vaadiyle kanım kaynadı. Babamın ve kız kardeşimin yüzlerindeki ıstırabı hatırlayınca göğsüm daraldı. Onlar tıpla yaşayıp tıpla nefes alıyorlardı. O hastane onların hayatıydı.

Avucumun içinde duran serin ağırlıkla hızla gitmek için döndüğümde bir ses beni durdurdu.

"Merhaba, Billie."

Ayaklarım dondu ve zaman da dondu. Tüm hayatım gözlerimin önünden geçerken kalbim tehlikeli bir bölgeye doğru hızlandı ve çizgili bir takım elbise giymemle son buldu. *Tanrım, bunun dışında her şey olabilir. Lütfen.*

Yumuşak bir kıkırdama beni paniğimden kurtardı. "Ne? Hırsızlık yaptığın adamla yüzleşmeyecek misin?"

Bir an için gözlerimi kapattım, sahip olmadığım tüm gücü topladım ve topuklarımın üzerinde dönerek hasarlı olduğu kadar güzel olan adamla yüz yüze geldim. Parlak mavi gözleri karanlıkta bile parlıyordu.

Karanlık, beni bitirmekle tehdit eden bir şiddetle göğsüme çarptı.

Ağzımı açtım ama ses tellerim çalışmayı reddetti.

Yutkundum ve tekrar denedim, ancak "Burada ne yapıyorsun?" cevabını alabildim.

Tanrım, söylenecek onca şey varken.

Dudaklarının köşesinde bir sırıtma belirdi. Kibirli. Hatta belki de zalim. "Bu soruyu sana benim sormam gerekirdi."

Ne demezsin. "Sanki cevap verecekmişim gibi," diye alay ettim, kendi iyiliğim için fazla cesurdum.

"Merak etmeyin. Eğer gerçekten isteseydim, bilgi almakta hiç zorlanmazdım. Ben senin her küçük sırrını sikerken sen çılgılık atıyor olurdun, benim küçük hırsızım." Bir adım öne çıkarak alanımı işgal etti. "Ya da bize zaman kazandırır ve bana neyin peşinde olduğunu söylersin."

Kulağa çok cazip geldiğine göre... Başımı salladım, içten içe kendimi ve bu doymak bilmez şehveti azarladım.

Ve aklım çılgınca bir şeyler bulmaya çalışırken - beni becermesi için ona yalvarmaktan *başka* herhangi bir şey - Winston Ashford hayatının en iyi zamanını geçiriyor gibi görünüyordu, başımın belada olduğunu söyleyen bir ifadeyle beni inceliyordu.

Derin bir sorun.

Bölüm 11

Winston

W Telefonumda davetsiz misafir sinyali veren alarm çaldığında, görmeyi beklediğim son kişi oydu.

Kahretsin, neden buraya geri geldim? Daha dün gece o Allah'ın belası odada vahşi baştan çıkarıcıyı becerdim, sonra da geceyi anılarla delik deşik ederek geçirdim.

Birkaç dakika önce düşündüğüm kadının evime doğru sinsice ilerlediğini görünce afalladım.

Güvenlik ekibi devreye girmiş ve beni onun varlığından haberdar etmişti. Bu mülk yıl boyunca bir ekip tarafından korunuyordu ve daha önce meraklı turistlerle ya da başka türlü bir sorun yaşamamıştım. Bu yüzden, adamlarımı kapının hemen dışındaki duvar boyunca sürünen kadına dokunmamaları konusunda uyardım. Kıyafeti koyu renkti ve gölgelerle uyumluydu ama onu ele veren altın rengi saçlarıydı.

Adımlarını sessiz tutmak için babetlerini çıkarışını, saçlarının yüzüne bir perde gibi düşüşünü ve bana o dar takım elbisenin içinde kışının hareketini izlemekten başka bir seçenek bırakmayışını izlemiştim. Havanın beklentiyle çatırdaması, sikimin pantolonumun içinde zonklaması için aynı odada olmasına bile gerek yoktu.

Bunu inkar edemezdim, ondan daha fazlasını istiyordum. İşte o zaman aklıma bir fikir geldi.

Hareketlerini takip ettim ve annemin Harry Winston kolyesinin önünde durmasını izledim. Benim kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken o birkaç kalp atışı boyunca hareketsiz durmuştu.

Ona doğru eğildiğinde, odamdan çıkmış ve koridora inmişim.

Ona hemen yaklaşmamışım, neredeyse kendini destekliyor gibi görüldüğü için onu gölgelerden izliyordum. Billie Swan'ın doğru yerlerdeki kıvrımlarıyla zamansız bir vücuda sahip olduğunu bir kez daha fark ettim.

Çok güzeldi. Çok güzeldi.

Benim gibi erkeklerin başını belaya sokan türden bir güzellik. Çünkü...
Onu tekrar becermek istiyordum. İşte oradaydı, kedi hırsız gibi benden çalmak üzereydi ve yine de aletim ağrıyordu, onu eğmek ve onu tekrar anlamsızca becermek için istekliydi.

Bu gece bitmeden, onu sikimin üzerinde zıplatacaktım, Tanrı yardımcım olsun.

Yirmi dört saatten kısa bir süre önce odamdan kaçtığından beri o kadın aklımdan hiç çıkmamıştı. Bu sabah duşta, altımda kıvranan vücudunun görüntüleri ve beynimde yankılanan inlemeleriyle bir tanesini ovdum.

Onu becermek istediğim o kadar çok yol vardı ki. Benden önce gelen herkesi unutmasını istiyordum. Benden başka kimseyi istemeyeceğinden emin olmak istiyordum.

Bir dakika. Ne? Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Tanrım, ben *asla* kadınları takıntı haline getirmedim. Aynı kadını iki kez bile sikmedim. Etrafta sikilecek bir sürü kadın vardı.

Dikkatim yeniden önümdeki güzelliğe ve şimdi elinde tuttuğu kolyeye odaklandı.

"Onu yerine koy," diye emrettim, ses tonum buz gibiydi.

Elmasları tutuşu sıkılaştı ve açık kahverengi gözlerinde bir şeyler parladı ama sonunda kaşlarını çattı ve dediğimi yaptı. Şaşırtıcı bir şekilde, onu çantaya atmak yerine nazikçe geri koydu.

"Eğer çalınmasını istemiyorsanız, daha güvenli bir yerde saklamalısınız."

"Biliyorum." Kaşları meydan okurcasına kalktı ama sessiz kaldı.
"Şimdi, benimle gel."

Başını salladı ve saçları kabarık dalgalar halinde bir omzunun üzerinden düştü. "Sadece gitmeyi tercih ederim..."

"Ben sormadım, Billie. Çekil." Tereddüt etti, inatla orada duruyordu.
"Beni gerçekten kızdırmadan önce beni dinle."

Kadınlar genellikle üzerime düşer ve Ashford dünyasının bir parçası olma umuduyla beni memnun etmek için yaşarlardı. Bu ilginç ve büyüleyiciydi.

farklı bir tepki görmek için. Evet, Billie beni cinsel olarak istiyordu. D n bunu saklamaya bile çalışmadı. Ama ilgisinin başladığı ve bittiği yer orasıydı.

Beni tamamen kapatmalıydı. Genelde tercih ettiğim kişilere hiç benzemiyordu ve bu da onu planım için m kemmek kılıyordu.

Parmağımı kıvırdım ve onu bu kadını ilk kez tattığım yere götürdüm. şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şeydi.

 indeki ateşi söndürme düşüncesiyle sikimin seğirmesine yetecek bir tavırla tepindi ve arkamdan geldi.

Yatak odasına girdiğimde kapıyı açık tuttum ve o da oflayarak yanımdan geçti.

"Neden yatak odanda konuşmak zorundayız?"

"      sevişeceğiz," diye mırıldandım. "Evlendikten hemen sonra."

Döndü, badem şeklindeki gözleri büyüdü. "Affedersiniz?"

'Evl ' mi dedin?" Homurdandı. *Homurdandı!* "Sen aklını kaçırmışsın."

 yleydim ama bunun bir önemi yoktu       tüm kartlar benim elimdeydi. Babam ve Popova kaltağıyla olan k      sorununun çözümü o olacaktı. Evli olduğuma dair sözüme inanmasına imkan yoktu. Bunu gerçekten yapmam gerekecekti ve Billie şu anda en uygun gelin adayıydı.

"Benden  alabileceğini düşünerek sı tın batırdın, baştan  ıkarıcı." Gözlerindeki k   msemi parıltısının tadını çıkararak ona sııttım. "Her eylemin bir sonucu olduğu sana hiç öğretilmedi mi?" Oyun oynamadığımı anlayınca ağzının açık kalmasını izledim. "Sen hareket ettin. Ben senin sonucunum."

Kendine güveni eksik olmasına rağmen elini salladı. "Ben senden  almadım."

"      seni durdurdum."  enesini cezalandırıcı parmaklarımla kavrayarak uzandım ve onu yüzüme doğru çektim. Hindistan cevizi ve kumsal karışımı kokusu burun deliklerime doldu ve her yerini yeniden yalamak istememe neden oldu. "Haneye tecavüzün cezasının ne olduğunu biliyor musun? Soyguna teşebbüsün?"

Bir titreme ince omuzlarını sarstı ve çenesindeki tutuşumu gevşetip avucumu narin boğazına kaydırmaktan kendimi alamadım. Yutkunduğunu hissedebiliyordum ama bunun korkudan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim.

Nabzı başparmağıma çarparken, "Cevap ver," dedim. Dudaklarını yaladı. "Hayır."

"En güzel yıllarını parmaklıklar ardında geçireceksin diyelim." Gözlerimin, giydiği, hayal gücüne çok şey bırakan ama yeterli olmayan dar takım elbisede gezinmesine izin verdim. Başka bir erkeğin onu böyle görebileceği düşüncesi kaşlarımı çatı. "Seni böyle giyinirken kim gördü?"

Konudaki ani değişiklik onu açıkça şaşırttı ve omuz silkti, tam olarak toplayamadığı bir sakinlik denedi. "Taksi şoförü."

Onu kör edeceğim. "Hangi şirketi kullandınız?"

İfadesinde bir belirsizlik vardı. "Neden?"

Tehditkâr bir şekilde sııttım. "Çünkü gözlerini kaybetmek üzere. Ve dilini, yani benim olan şey hakkında kimseyle konuşamaz."

Dolgun dudakları tekrar aralandı. "Sen aklını kaçırmışsın," diye alay ederek gözlerini bana dikti.

"Hiçbir fikrin yok. Şimdi bana adını söyle."

"Hayır," diye ısırdı.

Boğazını sıkıca kavradım. Onu gerçekten incitecek kadar değil ama ciddi olduğumu gösterecek kadar. "İsim, Billie. Karım ve onun seksi vücudu hakkında etrafta gevezelik eden bir pislik istemiyorum."

Gözlerini bir kez daha devirdi, makyajsız kirpikleri fildişi yanaklarına çarpıyordu. "Evet, sen kesinlikle delisin. Sana isim falan vermeyeceğim. Şimdi ya en kötüsünü yap ya da gitmeme izin ver."

"Önemli değil. Kilometrelerce ötede güvenlik gözetimim var. Bir yolunu bulacağım."

Bu onun dikkatini çekti. Alt dudağını çiğnedi, açık kahverengi gözleri yumuşak, sözsüz bir yalvarışla beni inceliyordu. Tanrım, bu bile beni sertleştirdi.

"Winston, lütfen," diye fısıldadı. "O şoför beni bırakmaktan başka bir şey yapmadı. Neredeyse hiç konuşmadık. Bana baktığından bile şüpheliyim. Anlaşmanızın ne olduğunu bilmiyorum ama beni cezalandırın ve o zavallı adamı rahat bırakın." Kahretsin, bu daha da iyi bir fikirdi. *Çok güzel.* Bu hızla gidersem, lanet olası bir ergen gibi pantolonumun içine kusacaktım. "Ama seninle evlenmeyeceğim ya da başka bir şey hakkında gevezelik etmeyeceğim. Hapse girmeyi tercih ederim."

Onu inceledim. Ciddi görünüyordu ve bu da merakımı artırdı. Benimle evlenirse meşhur gül gibi kokabilirdi. "Neden?"

Gözleri etrafta geziniyor, dün gece işgal ettiğimiz odayı inceliyor, benden başka her yere bakıyordu. Boğazını sıkıca kavradım. "Bana nedenini söyle."

Yanakları kızardı. *İlginçti.* Şimdi daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

"Annemle babamın iyi bir evliliği vardı. Birbirlerini gerçekten seviyorlardı. Eğer evlenirsem ve evlendiğimde ben de bunu istiyorum."

"Ve sen bundan utanıyor musun?"

Kaşları çatıldı, bir an oyalandı ama sonra çenesini kaldırdı ve bana sinirli bir bakış fırlattı. "Hayır, bakmıyorum. Çok klişe ama umurumda değil. Bunun mümkün olduğunu biliyorum. Bana aynı şeyi veremeyecek biriyle evlenmeyi planlamıyorum ve kesinlikle seni bunu başarabilecek bir adam olarak görmüyorum."

Bayat değildi. Belki biraz naifti. Ailesi muhtemelen gerçekleri ondan sakladı. Ve o haklı. Ben bunu asla başaramazdım. Yine de, sahip olduğum küçük nezaket kırıntısı onu bu gerçekle paramparça etmek istemedi. Er ya da geç kendi kendine öğrenecekti.

"Yani seni hapse göndersem sorun olmaz mı?" Rahatça ifade ettim. Hemen başını salladı. "Ve ailen de, ha?"

"Ne?" Sesi tiz çıkmıştı. Ailesinin birbirine sıkı sıkıya bağlı bir birim olduğunu anlamak için Billie'yi tanımanıza gerek yoktu. Kız kardeşi beni onunla tanıştırdığı anda bunu fark etmiştim.

"Eğer işbirliği yapmazsanız, hepinizi parmaklıklar ardına koyacağım. Sizi dolandırıcı ve hırsız bir aile gibi göstermek zor olmasa gerek." Yapmazdım ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Asla başaramayacaksın," diye homurdandı. "Nerede olduğumu bile bilmiyorlar."

Sırıttım. "Polisi arayıp kendi hikayemi anlattığımda bunun bir önemi kalmayacak. Sence kime inanacaklar? Sana mı bana mı?" Yüz ifadesinde bir dizi duygu alevlendi -öfke, küçümseme, umutsuzluk- ama sonuçta kabullenme olacaktı. "Anlaşma şu ki, sen bana aitsin."

Sert ve abartılı bir iç çekmeden önce uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. "Kesinlikle on değil," diye mırıldandı.

"Yine mi
geldin?" "Sen
bir pisliksin."

Gülümsedim. "Biliyorum, ancak daha dün sikimi beğendiğini belirtmek isterim."

Vücudu titredi ve açık kahverengi gözleri şehvetle buğulandı. Kahretsin, o da beni istiyordu. Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemezdi. Evlilik cüzdanını alacağım ve sonra onu tekrar becereceğim.

Kazan-kazan.

Bölüm 12

Billie

W Neler oluyordu?

Bir saat önce ailemi kurtarıyordum ve şimdi bu adamın kurallarına göre oynamazsam onları mahvedebilirdim. Berbat ettim. Her şeyi berbat ettim.

Yanlış adam. Yanlış aile.

Bu gece buraya gelmeden önce Ashford'ları araştırmıştım. Amerika'da kraliyet ailesiydiler. Dünyada da. Tüm gezegendeki en zengin ailelerden biriydiler. Ama ailelerinin trajedileri de yok değildi. Winston'ın annesi yirmi yıl önce sokak ortasında vurularak öldürülmüştü. Makalelerden birinde yer alan fotoğrafı görünce kalbim sıkışmıştı. Öldürüldüğünde Winston onun yanındaydı.

Bu bir yara izi bırakmış olmalı. Belki de gözlerinin ardında gizlenen hüznün ve yalnızlığın nedeni buydu. Winston'ın askerlik hizmetinden ve ölümle burun buruna geldiği birkaç olaydan da s ö z ediliyordu. Bir de iş girişimleri vardı. Adam neye dokunsa altına çeviriyordu. Seçkin çevrelerde en çok aranan bekârlardan biri olmasının nedeni buydu. On yaşındayken kaçırılan en küçük kardeş Kingston Ashford hakkında da haberler buldum.

Senatör Ashford'un suçlularla yaptığı karanlık anlaşmalar ve kadınlarla olan ilişkileri hakkında pek çok spekülasyon vardı yarı yaşında, hatta daha genç.

Bu adamla yatmadan önce onu araştırmış olsaydım çok faydalı olurdu ama sonunda onun yatağına gireceğimi kim bilebilirdi ki?

"Her şeyi yaparım," diye homurdandım, bu durumda olduğumuz için ikimizden de nefret ediyordum. "Evlilik dışında her şeyi yaparım. İstersen yalan söyleyeyim, herkese evli olduğumuzu söyleyeyim, ama

Lütfen..." Sesim çatallaştı ve dudağım titredi. İfademi bitiremedim.

Herhangi birine sahip olabilirdi, tek yapması gereken ismini göstermekti. Benimle neden evlenmek istediği kafa karıştırıcıydı. Beni hiç tanıımıyordu. Çarşafklar arasındaki bir gece onu doğru kişi olduğuma ikna edemezdi.

Mavi derinliklerinde karanlık bir şey parladı. Acımasız. Saplantılı. Tehlikeli.

"Küçük hırsızım ile oynayarak eğleneceğim," diye mırıldandı.

Kalbim göğüs kafesime çarparken dilim alt dudağımın üzerinde gezindi. İster inanın ister inanmayın, dizileri izlemiş, fark edilmemenin yolları hakkında *biraz* araştırma yapmışım. Gölgelerden uzak durmak. Gir ve çık. Yine de hiçbirini plana göre gitmemişti. Milyonlar değerindeki bir adamdan bunu beklemeliydim. Milyarlar, hatta?

"Ben hırsız değilim," dedim sesimi eşit tutarak. Ona korkumu gösteremezdim. Bu ailem için bir ya tamam ya devam anıydı. Her şey tehlikeyeydi ve çıkış yolunu bulana kadar kartlarımı doğru oynamaya devam etmem gerekiyordu. "Eğer öyle olsaydım, bana ait olmayan bir şeyle dışarıda olurum ve açıkça görülüyor ki hala buradayım."

Demek istediğimi vurgulamak için ellerimi vücudumda gezdirdim. Etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Çünkü yakalandım."

"Bir şey unuttum," diye akıl yürüttüm, çenemi öne çıkarıp vazgeçmeyi reddederek.

Alay etti. "Ne?"

Çaresizce bir bahane bulmak için beynimi yokladım. "Cep telefonum," diye ağzımdan kaçırdım ve cebimden çıkardım. "Bak, artık elimde olduğuna göre, yola koyulabilirim."

Gitmek için döndüm ama eli bileğime dolandı. "O kadar hızlı değil." Sinirli bir iniltiyle başımı arkaya attım. "Dün gece çıkarken telefonunu almışsın. Ya da bu sabah demeliydim."

Bileğimi tuttuğu yerden çektim ve gözlerimi ona diktim.

"Sadece cep telefonum için geldim, Winston. Söz veriyorum." Bu yalanı söylerken parmaklarımı arkamda birleştirdim. "Kolyeyi gördüm ve..." Derin bir nefes aldım ve nefes verdim. "Kontrol etmeden duramadım."

"Ve sen de onu çalmaya çalışmaktan kendini alamadın." Sesi ilgisizdi, ancak her kelimeye anlaşılması zor bir tını sinmişti. Derinlik vaat eden türden,

karanlık günahlar. "Tabii sana verdiklerimden daha fazlasını arzuladığın için geri dönmediysen."

Ağzımdan küçük bir hırıltı döküldü. "Sen öyle san."

Güldü. "Haklısın. Haklıyım. Ve şimdi benden çalmaya çalışacak kadar aptal olduğun için, sana tam olarak ihtiyacım olan yerdeyim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Senden hoşlanmıyorum."

Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama yüz hatlarında bir şeyler dalgalanıyordu. "Belki değil, ama artık benim merhametime kaldın." Sesi karanlıktı. Eğildi, dudaklarını kulağımın çukuruna bastırarak nefesimi kesti. "Ve inan bana, Billie. Bundan faydalanmaya niyetliyim." Başımı salladım, zihnimi tüm şehvetli düşüncelerden arındırmaya çalıştım. "Hoşuna gidecek, söz veriyorum," diye mırıldandı, diliyle kulağımın kabuğunda gezinirken.

İçimi bir ürperti kapladı ve kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oldu. "Senden gelen *hiçbir şeyi* beğenmeyeceğim," diye nefes aldım.

At kuyruğunu avuçladı ve yüzünü boynuma bastırdı. İçimde bir ürperti patladı, dokunuşunun sıcaklığı bir sonraki sözlerinin soğukluğuyla çarpıştı. "Başka seçeneğin olmayacak."

Beynim çalışmayı bırakmış olmalı çünkü ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve onu öptüm. Dağınık. Islak. Göğsünden bir gümbürtü yükselirken vücudumun her santimi zonkluyordu. Bu adamda beni delirten şey neydi? Sanki sarhoş gibiydim.

"Belki de bana biraz merhamet göstermelisin," dedim. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum. Onunla mı oynuyordum, yoksa tam tersi mi? Her şey bulanıktı ve hissedebildiğim tek şey onun ellerini tekrar vücudumda hissetme arzusuyla. "Eski günlerin hatırına."

Gırtlaktan bir ses çıkardı, bakışları bana acı ama sıcaklıkla doluydu. "Ama bu karı koca oynamak kadar eğlenceli olmazdı."

Kirpiklerimin altından ona baktım, bir nebze merhamet umuyordum. Hiç bulamayacağımdan şüpheleniyordum. Yine de denemek zorundaydım.

"Benimle oynayabilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Sadece benimle evlenme," diye mırıldandım, sesimin titremesinden nefret ediyordum. Ailemin sahip olduğu şeyi istiyordum. Annem her zaman *gerçek aşk olmadan hayatın bir hiç olduğunu söylerdi*. Vefat ettiğinde sözlerinin doğru olduğunu anladım, çünkü babam onsuz kaybolmuştu.

"Sen ve ailen için ya evlilik ya da hapis."

Mideme soğuk bir şeyler yerleşti. Dişlerimi sıktım, iğrenç kelimelerin dudaklarımın arasından kayıp gitmesini engellemeye çalıştım. Bunu yapmaya istekli değildim.

Odette'in ya da babamızın geleceğini benim aptallığım yüzünden riske atamazdım. İşte tam o anda bu adamın güzel ve kırılmış ama aynı zamanda acımasız olduğunu fark ettim. Onun dünyasında hayatta kalmak için öyle olmanız gerektiğini düşündüm.

Dudakları kibirli bir sırıtıyla kıvrıldı ve ekledi: "Blöf yapıp yapmadığımı merak ediyorsan, hiç zahmet etme. Çok daha azı için insanları yok ettim. Sen benim karım *olacaksın*."

Burada dururken, suçüstü yakalanmışken ve onun merhametine kalmışken, öfkem alevlendi ve paspas olmayı reddettim.

"Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama hayır." Ona en şirret gülümsememi verdim. "Sen bir pisliksin, bir şerefsizsin ve bu dünyada bağlanacağım son kişisin."

"Ah." Dudakları çıldırtıcı derecede yakışıklı bir gülümsemeyle bir tarafa doğru kalktı ve kalbim göğsümde pır pır etti. Garip bir şekilde, kendini beğenmişlik gözlerinde yoktu. Hatta neredeyse incinmiş gibiydi. Bu canavarın bana şantaj yaptığını kendime hatırlatarak onu rahatlatma dürtüsüyle savaştım. Kabul ediyorum, ondan çalmaya kalkışmasaydım bu durumda olmazdım. Lanet olsun.

Ben aptalca ya da başka bir şey söyleyemeden, "Bana şartlarını söyle," diye ekledi. Gözleri sakın mavi havuzlardı. "Pazarlık edelim."

Omuzlarında gerginlik vardı. Sessiz bir irade savaşında birbirimize baktık. Çenesi büküldü. Kulaklarım adrenalinle uğuldadı.

Omuzlarım çöktü ve teslimiyetimi okumuş olmalıydı. Beni böyle etkileyen şey neydi? Vazgeçen bir tip değildim. Başka biri olsaydı, onu cehenneme gönderir ve yoluma devam ederdim. Yine de burada duruyordum, vücudumdaki her hücre ayrılma fikrine isyan ediyordu.

Hiç mantıklı değil.

"Bu sahte evliliği bana açıkla," diye talepte bulundum.

"Sahte değil," dedi bana göz kırparak. "Biz evleneceğiz."

Neden hâlâ buradaydım? Bu adam başımı döndürüyordu. Kırılmıştı, hasar görmüştü. Başka bir soruna ihtiyacım yoktu ama işte buradaydım. Hareket etmeyi reddediyor ve onun çılgın teklifini değerlendiriyordum.

"Ne kadar süre için?" Sanki o kadarını düşünmemiş gibi bir an durakladı. *Tanrım, düşünmemişti*. Omurgam dikleşti ve daha yakına eğildim. "Ne oldu? Neden birdenbire evlenmemiz bu kadar önemli oldu? Eminim bu pozisyon için benden çok daha uygun biri vardır." Farkına vardım. "Birini kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

kapalı? Beni seçtin çünkü ben uygun bir seçim değilim, *değil mi?*" Ne göt ama.

Bana o bakışlarından birini attı. Söylediklerimi düşündüğünü gösteren türden bir bakış. Belki de evliliğin gerekli olduğunu düşünüyordu ama ne olduğunu öğrenirsem başka bir çözüm bulabilirdik. Göğsümdeki umut ışığı daha alevlenmeden, yüzündeki maske kayarak duygularını gizledi.

"Kukun göz açıcıydı," diye cevap verdi çakıllı bir sesle ve beni atlatmaya çalıştığı hissine kapıldım. Som altından yapılmış bir amcığın bile bu adamın gözlerini açabileceğini sanmıyordum. "Yatağımdan çıktığından beri beni düşünerek amını parmakladın mı?"

Bir alev patlaması tenimi yaladı. Lanet olsun ona. Bedenimin ona hiç tepki vermemesini diledim. İğrenç biri olsaydı onunla savaşmak daha kolay olurdu.

"Buna ihtiyacım yok," diye tersledim, aslında yaptığım için kızgındım. Duştayken.

Sonra yatakta. Tanrım. "Emrimde bir sürü erkek var."

Alnını benimkine bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Artık değil, Billie. Bundan sonra sadece beni becereceksin."

Sözleri bedenimin titremesine neden oldu. Bakışları ruhumun derinliklerine doğru ilerlerken gözlerimiz kilitlendi. Eğer dikkatli olmazsam, bu adam beni yok edebilirdi. Daha da kötüsü, buna izin verirdim.

O bir kasırgaydı. Hayatımı silip süpürecek, ardında enkazdan başka bir şey bırakmayacak bir felaket.

"Eğer bu evliliği kabul edersem, bunun bir sır olarak kalmasını istiyorum." Tüm şartlarını kabul edersem lanetlenirdim. Ayrıca, hayatımın aşkıyla tanıştığımda, Winston Ashford sadece uzak bir anı olacaktı. "Ve bir zaman dilimi belirlememiz gerekiyor. Seninle sonsuza dek evli kalmayacağım."

Bana baktı, şaşırmamıştı.

"Benimle evli olmanın faydaları var," diye kestirip attı.

Alay ettim. "Bundan şüpheliyim. *Eğer* bu saçma fikri kabul edersem, bunu sadece seni ailemden uzak tutmak için yaparım. Onlarla bir şey denediğin an, beni hiç görmemiş olmayı diletirim sana."

Uzun bir süre beni inceledi, bakışları içten içe diğer yanlarının da yapmasını dilediğim şekilde içime işliyordu. Lanet olsun ona. Dünkü seks inanılmazdı, evet. Dünyayı sarsan, evet. Ama sadece öyleydi. Seks. Şehvet.

"Peki, bunu bir sır olarak saklayacağız," diye kabul etti sonunda, beni çok şaşırtarak. "Ama sekse gelince... İstedğin zaman beni arayacaksın. Benden de aynısını bekleyebilirsin."

Alay ettim. "Kiminle yattığın umurumda değil." *Yalancı*. "Beni arama." Çenesi sıkıştı ama başka bir şey söylemedi.

Odayı incelemek için bir an durdum ve zaman kazandım. Dün gece gerçekten göremeyecek kadar meşguldüm ama bu oda tek başına ailemizin evindeki üç yatak odasından daha büyüktü. Arka duvarın tamamı camdan oluşuyordu ve tavanı otuz fit yüksekliğindeydi. Geri kalan duvarlar koyu laciverte boyanmıştı, neredeyse gözlerinin tam tonundaydı.

"Tek eşli seksi daha sonra tartışabiliriz," diye soğuk bir şekilde mantık yürüttü. Bakışlarım onun üzerinde gezindi. Gri bir pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Kolları kaslı ön kollarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı doğru itilmişti. Hain amım arzuyla titriyordu. Bu şehvetin beynime yaptığı her neyse ondan kurtulmak için başımı salladım.

"Bayan Ashford olmaya hazır mısınız?" diye sordu sonunda, yüzü kayıtsızlığın resmiydi.

Bu adama ne *olmuş böyle*? Hayaletlerin ona musallat olduğu çok açıktı. Google aramaları sadece yüzeysel bilgiler veriyordu ama belli ki bundan daha fazlası vardı. Annesinin öldürüldüğünü görmek elbette bir iz bırakmış olabilirdi ama bu olay yirmi yıl önce gerçekleşmişti. Karşımdaki adam hakkında bana daha fazla fikir verecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

"Neden?"

"Neden ne?" diye sordu.

"Neden birdenbire benimle evlenme ihtiyacı duydun? Bunun arkasında bir neden olduğu açık." Gözleri seğirdi ve sakladığı şeyi ortaya çıkarmaya yaklaştığını anladım. "Dün benimle konuşarak bana iyilik yapıyormuş gibi davrandın."

"Amin o kadar iyi ki."

Benimle mi, kendisiyle mi yoksa dünyayla mı alay ettiğini anlayamadım. İfadesini ölçmeye çalıştım ama Sibirya kışı kadar soğuk ve eski, ölü bir dil kadar okunaksızdı.

"Senin sakin değil," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Yani bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım varsa beni mazur görün."

"Ah, tatlım..." Devam etmeden önce acı acı burnunu çekti, ses tonu küçümseyiciydi. "İkimiz de biliyoruz ki sikimin içinde olduğu her dakikayı sevdin."

Gözlerimi devirdim. "Daha iyisini yemiştin." *Başka bir yalan*. "Aslında, buradan ayrıldığımda, parmaklarımı şıklatarak o daha iyi aleti alacağım."

Kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki beni boğazımdan kavradı, duvara doğru itti ve dudaklarıma doğru hırladı. Kelimenin tam anlamıyla *hırladı*. Adam çıldırmıştı.

"Başka bir adamın sana dokunmasına izin ver, ben de onu yok edeyim." Mavi gözleri kâbusları çekecek kadar karardı. Sesi kötü niyetliydi ama bir şekilde... yumuşaktı? Dudaklarını benimkilere değdirdi. "Ve sana söz veriyorum, bu onun için acı verici olacak. *Çok acı verici*."

Tüylerim diken diken oldu ama gözümü korkutmayı reddettim. *Çok geç, diye* uyardı zihnimi, ama gururlu değilsem hiçbir şey değildim.

"Buna hakkın yok." Bu meydan okuma karşısında çenem eğildi. Onun cinsel iddiası içimde bir sıcaklık yarattı. Tanrım, bağımsızlığım, mantığım ve gururum nereye gitmişti? Zihnimi boşaltmak için çaresizce başımı salladım. "Ayrıca, dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun. Soruma cevap ver."

Sıcaklık eksilere düştü, nefesim ciğerlerimde dondu. Hava bir arının sokması gibi sert ve yakıcı bir hal aldı ve kalbim sertçe çarparak yutkundum. Yerimde durmaya kararlıyım ama gözlerindeki bakış beni dehşete düşürmedi desem yalan olur.

"Bilmen gereken tek şey koşulların değiştiği." Kafam karışmıştı. Onun yatağından ayrılalı neredeyse bir gün bile olmamıştı. Ne değişmiş olabilirdi ki? "Bu evlilik seni ve aileni koruyacak."

Aptal olabilirdim ama ses tonundaki sertlik beni ona inanmaya itti. "Söz veriyor musun?"

Gözleri acımasızlaştı. "Annemin mezarı üzerine."

Yavaşça nefes vermeden önce derin bir nefes aldım.

"Peki," dedim sonunda, çünkü gerçekten de tüm kartlar onun elindeydi. Ailemi korumak için her şeyi yapardım, bu kendimi ne kadar sürerse sürsün bu adama bağlamak anlamına gelse bile. Kaderim mühürlenmişti ve onunkine bağlıydı.

"Sabah buraya hızlandırılmış evlilik ruhsatı için bir rahip çağıracağım. O zamana kadar benimle kalacaksınız."

Gözleri benimkilerle buluştu ve derinliklerindeki bir şey beni aynı anda hem dehşete düşürdü hem de heyecanlandırdı.

Gözlerimi onun çıplak ayaklarına indirdim. "Neden geri gelemiyorum?"

Çenemi güçlü parmaklarının arasına aldı. Dokunuşu sıcaktı ve güç sızdırıyordu. Omurgamdan aşağıya doğru bir heyecanın akmasından nefret ediyordum, hemen ardından bıraktığında boş bir kayıp hissi geliyordu.

"Çünkü kaçacaksın."

"Aynen öyle." Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Haklı olduğumu duyduğuma sevindim." Bana sinsi bir sırıtış fırlattı, aniden daha genç göründü ve ben de ona bakmaktan kendimi alamadım. "*Nişanlı olarak geçirdiğimiz* son saatlerimizi en iyi şekilde değerlendirmeye ne dersin?"

Bu ima karşısında vücudum ısınmasına rağmen gözlerimi devirmekten kendimi zor alıkoydum. Bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor, dudaklarıma odaklanıyordu. Beni izleme şekli kalbimin daha önce hiç olmadığı kadar gergin bir şekilde göğsümde çarpmasına neden oldu. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim.

"Aklında ne vardı?" Birinin sorduğunu duydum. Tanrım, o bendim. Tanrım, bana ne olmuştu böyle? Kırık dökük ve muhtemelen bir çeşit TSSB'den muzdarip bu adam dün gece beni neredeyse boğarak öldürüyordu. Belli ki arkasında çok fazla yük ve travma vardı... Onunla arama sağlıklı bir mesafe koymalıyım.

Birbirimize *yardım* ediyorduk.

"Her şeye hazırım," diye mırıldandı. "Ne de olsa sana borçluyum." Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerinde ıstırap parladı. "Seni incittiğim için. Genelde kimseyle aynı yatakta uyumam. Kabuslarım..." Sözünü bitirmedi ve kalbim onun için sıkıştı. Aptalca şantajına rağmen. Babamı ve Odette'i tehdit etmesine rağmen. "Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim."

Özrü kalbimi dikenli sarmaşıklar gibi sarmış, kalbimde delikler açmış ve onun gibi bir adamın yanında hissetmek istemediğim duyguları tehdit etmişti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" İnsanların acı çektiğini görmekten nefret eden yumuşak tarafıma teslim olarak teklif ettim.

"Hayır." Sesindeki sertlik bir uyarıydı. "Konuşmak istemiyorum."

"Öpmek mi?"

Ciddi olup olmadığımı asla bilemeyecektim. Önemli değildi, çünkü dudakları dudaklarıma değmeden önce kelimeler ağzımdan zar zor çıkmıştı.

Elini başıma doladı ve bana sahipmiş gibi öptü. Dili benimkine çarparken, bana hükmederken ve söylenmemiş sözler verirken son on iki saat eriyip gitti. Kıçımı avuçlayıp sıktığında inledim.

Kısa bir süreliğine bu maskaralık için bir zaman dilimi üzerinde anlaşılmadığımızı hatırladım, ama o anda daha az umursayamazdım.

Bölüm 13

Winston

I Parmaklarım yumuşak saçlarını karıştırıp hareketlerini kontrol ederken kendi ağzımla onun ağzına hükmettim. Ağzımın içinde inledi. Dillerimiz ateşli bir öpücük için birbirine karıştı.

"Winston," diye dudaklarıma doğru nefes alarak uzaklaştı, ama aramızda boşluk olmasına izin veremezdim. Ona soluduğum hava gibi ihtiyacım vardı. Onu görmezden gelerek öpücüklerimi yanağından çenesine ve boynundan aşağıya doğru takip ettim. Kulağının yanındaki eti emdiğimde nefesi kesildi. Ses en tatlı senfoni gibiydi.

Boştaki elimi vücudunda gezdirdim, daracık tulumunun fermuarı odada baştan çıkarıcı bir yankı yarattı. Sütyeninin bir kapağını aşağı çekip memelerini ortaya çıkardığımda inledi. Zirve yapmış meme ucunu çimdikledim ve onu inletecek kadar sertçe büktüm.

"Seni becermek istiyorum," diye homurdandım sütyeninin kancasını açıp çekerken. "Hemen şimdi." Kalçalarını kavradım ve yatağın kenarına oturup onu kucağıma çektim. Sıcak amcığı sert sikime dayanmıştı. "Bana ne yaptığını hissediyor musun?"

"Bu sadece... seks." Ellerimi kıkına sokup etini yoğurduğumda inledi. "Sen beni tanıyorsun. Ben de seni tanımıyorum."

Kahretsin, kız ateşliydi, ama bu bana seksten daha fazlasını hissettirdi. Bu kızla ilgili bir şey beni içime çekti. Tulumunu ayak bileklerine kadar çekip vücudunu ortaya çıkardım ve elimde olmadan meme ucunu dişlerimin arasına aldım.

"Ahhh... siktir."

Göğüsleri muhteşemdi. Tam bir kupa, avucumun içine mükemmel bir şekilde oturdular. Başka hiçbir kadın beni bu kadar çıldırtmamış ve ihtiyaçtan kudurtmamıştı. Göğüsleri zıplarken ve adımı haykırırken sikime binmesini istiyordum.

Meme ucunu daha sert emdim, dişlerimi hassas etine sürttüm ve bana karşı titrediğini hissettim.

Tırnakları kafa derime sürtünüyor, akıl sağlığına ve benimkine tutunur gibi saçlarımı kavırıyordu.

"Siktir," diye homurdandım. "Seni çok fena istiyorum." "Ben de sert istiyorum," diye mırıldandı cevap olarak.

Kıçını sertçe sıktım. "Ağlamayı ve yalvarmanı istiyorum."

İkimiz de boku yemiştik. Az önce ona yaptığım şantajdan sonra ona dokunmama izin verdiğine bile inanamıyordum. Belki gizli bir amacı vardı ama şu anda umurumda bile değildi. Beni kullanmasına ve istismar etmesine izin verdim. Ona ihtiyacım vardı.

"Çılgınlıklarını duymak istiyorum, böylece kime ait olduğunu bileceksin. O yüzüğü parmağına takmadan önce bile," diye mırıldandım, boynunu öperken avuçlarımı çıplak sırtında gezdirdim. "Döllerimin amına doluşunu, bacaklarından aşağı akışını izlemek istiyorum."

Dudağını çiğneyerek geri çekildi. "Delirmiş olabilirsin."

"Öyleyim," diye itiraf ettim kurt gibi sırtarak. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Başıyla onayladı. "Prezervatiften vazgeçelim."

"Temiz olduğunu nereden bileyim?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Kanıt sağlayabilirim."

Başını salladı. "Ben de temizim." Boynunu öptüm, yumuşak tenini ısırdım ve yaladım. Onun rahmine bir bebek yerleştirme fikri sikimi kasıyordu. Kahretsin, o haklıydı; lanet olası bir deli olmalıydım. Bu ana kadar birini hamile bırakma riskinden kaçınmak için her şeyi yaptım ve burada bu kadını bana kalıcı olarak bağlamaktan heyecan duyuyordum.

Başımı salladım, mantıksız düşüncelerimi kovaladım. Onunla sarhoş oluyordum. Hepsi bu kadardı. Sülük gibi babamı hayatımdan uzak tutmak için evlenmem gerekiyordu.

Avuçlarım onun önünde dolaştı, düz karnından aşağıya ve sıcak girişini bulana kadar uyluklarının arasına kaymadan önce her iki göğsünü de avuçladı. Parmağımı klitorisine sürttüm ve inleyerek tırnaklarını kafa derime geçirdi.

Aletim onun amına yaslanmıştı, sadece giysilerimizin ince malzemesiyle ayrılmıştı. Kollarını boynuma doladı, göğüslerini göğsüme bastırdı.

Külotunu bacaklarından aşağı yırttım. Ağır nefeslerimizin sesi boşluğu doldurdu. Amını avuçladım, sıcak girişi avucumu ıslatıyordu. "Kızım sikime aç, değil mi?"

Dudaklarıma karşı nefesini tuttu, gözleri aramıza daldı.

"Sen delirmişsin."

"Teninin her santimini hissetmeliyim."

Kucağımdan sürünerek indi, elleri ve dizleri üzerinde dururken bana kıcının muhteşem görüntüsünü verdi. Omzunun üzerinden baktı, kasıtlı olarak benimle alay ediyordu. "O zaman giysilerini çıkar, Winston."

Onun kapüşonlu bakışları altında kemerimi çözmeye başladım. Bir kez daha yatağımda çıplaktı ve hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Benim kıyafetlerimin de onunkilere katılması hiç zaman almadı.

"Bana o kıcı getir," diye emrettim, dudaklarım sırtarak kıvrıldı. "Gel ve al, yaşlı adam."

Poposunu alaycı bir şekilde oynattı, gülümserken gerçek bir baştan çıkarıcı ifadesi takındı. İşte o anda onun için gidici olduğumu anladım. Ona olan saplantım hızla ve öfkeyle büyüyordu. Bu ikimiz için de iyi olamazdı.

Kalçalarını tuttum ve onu daha yakına çektim, kıcına şakacı bir şaplak attım, sadece acıtacak kadar. "Ben yaşlı bir adam değilim."

Gözlerini devirdi. "Araştırdım. Otuzlu yaşlarındasın. Ben yirmi dörde girmek üzereyim. Bu yüzden yaşlı bir adamla sikişiyorum."

Amcığını tokatladım, titrerken çıkardığı çığlık sesine bayıldım. "Bu yaşlı adama beni hayal ederek kendini nasıl boşalttığını göster. Amını ovala ve inlemelerini duymama izin ver."

"Bunu yaptığımı hiç söylemedim." Ama ben onu içime çekerken o çoktan elini bacaklarının arasına sokmuş ve klitorisini öfkeyle ovmaya başlamıştı. Gözleri karın kaslarımın üzerinde geziniyor, amını daha hızlı ovuştururken sikime kilitleniyordu. Sikimin ucunu Precum kaplamıştı ve ben de onun dudaklarını yalayarak sikimi sertleştirmesini izledim.

"Dur," dedim. Bir inilti çıkardı ama elini geri çekti. "Aferin kızım," diye övdüm ona yaklaşırken, yüzümü parlayan, muhtaç amına doğru indirdim. Kadınsı kokusunu içime çektim ve sonra uyarılmışlığını yaladım.

Yüksek sesle inledi ve kalçaları titredi.

Arkadan amını yalayıp yutarken sikimi okşadım. Kahretsin, ben boğulana kadar yüzüme binmesini istiyordum. Ölmek için mükemmel bir yol olurdu.

Hızlı bir hareketle pozisyonumu değiştirdim, sırtım yatağa dönüktü ve amı yüzümdeydi.

"Acıktım."

Bölüm 14

Billie

"Winston."

Ağzını ve burnunu ıslaklığıma bastırdı, göbeğime doğru inledi.

"Çok iyi," diye gürledi, dişleriyle hassas tenimi ısıırıyordu. Sesinin titreşimi klitorisime kadar ulaştı ve benim için oyunun bittiğini biliyordum.

Kalçalarım titredi ve onu boğuyor olabileceğimden korktum.

Yer değiştirmeye çalışırken parmakları kalçalarımı kavradı.

"Sakın kıpırdamaya cüret etme," diye emretti. "Hepsini bana ver."

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yaladı beni.

"Siktir," diye nefes aldım, bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum.

Ağzı amımın nemli kıvrımlarını ayırdı, dili girişime girdi ve sırtım kavislendi. Parmaklarım saçlarını taradı.

Yüzüne karşı sürtünüyor, ağzını sürüyordum, bana sadece onun verebileceğini bildiğim serbest bırakma için çaresizdim.

"İşte benim kızım. Dilimi ne kadar çok istediğini göster bana."

Bariton sesi sert ve boğuktu, içime ürperti gönderiyordu. "Lütfen, lütfen..."

Parmaklarını yumuşak kalçalarımaya geçirdi, ne yaptığını çok iyi bilerek beni aşağı yukarı salladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Dilinin ucunu klitorisimin üzerinde öfkeyle gezdirirken çıkardığı sesler ve hırıltılar bana bundan zevk aldığını söylüyordu.

Üst dudağı klitorisimin üzerine kapandı, dili hızını hiç değıştirmedi. Sürtünme ve baskı içime ürperti gönderdi. Dün seks harikaydı, ama daha yüzeyi bile çizmemişti.

"Lütfen Win, durma... Tanrım..."

Kalçalarım kontrolsüzce titremeye başladı ve gözlerimin önünde yıldızlar patladı. Parmaklarım saçlarını sertçe çekerek onu hayal ettiğimden daha da yakına çekti.

Kalçalarım sıkılaştı, kalçalarım ona sürtündü ve bedenimi döndürerek zevkin peşine düştüm. Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmdı. Dün gece bununla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi ve bu bir şey söylüyordu.

Ama sonra Winston avucunu nabız gibi atan girişime bastırdı ve kalın parmağını içime kaydırđı, G noktamı buldu ve eşit, sert bir baskı uyguladı. Dünya etrafımda kayboldu. Bedenim içimde dalgalanan doruğa karşı sarsılırken, bizi buraya getiren berbat neden unutuldu.

Sersemlemiş bir halde beni süzen adama baktım, gözleri bana kilitlenmişti, içimden sonsuz bir rahatlama akıyordu, kaslarım yumuşak ve gevşekti.

Winston bizi ters çevirdi, yontulmuş kasları, üzerimde gezinirken ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Elinin tersiyle ağzımdaki uyarılmayı sildi ve sonra sert bir öpücük için ağzımı aldı.

Krallıkların yıkıldığı türden bir öpücük. Kalpleri kıran türden bir öpücük.

"Daha işimiz bitmedi. Seni çok sert becereceğim."

Sert sikini avucunun içine aldı ve şişmiş ucunu kıvrımlarımın arasından geçirerek kendini okşadı. Klitorisim tekrar uğuladı ve daha fazla zevk vaadiyle boşalıyordum.

Başımı hafifçe çevirip kulak memesini dişlerimin arasına aldım ve fısıldadım: "Beni sert ve kaba bir şekilde becer, Win."

Adımı boğuk bir hırıltıyla söyleyerek ağzını benimkinin üstüne kapattı ve tekrar kendi tadına bakmama izin verdi.

Her şeydi. *Her şey.*

"Ben de mastürbasyon yaptım." İtirafı sisin içinden geldi. "Duşta. Yatağımda. Yine duşta." Dudaklarımı hayal kırıklığıyla yakaladı. "Senin bir tadına baktım mı mahvolurum."

Ona ne demek istediğini sormadan dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı. Dillerimiz birbirimizin ağzını okşuyordu. Ellerimiz acıkmıştı. Kalın şaftı sıcak, ıslak giriş deliğimin üzerinde kayıyordu ve ikimiz de nefesimizi içimize çektik.

"Hazır mısın?" diye inledi. Elini boğazıma dolayarak dudaklarını kulağıma götürdü. "Sikimi çok iyi alacaksın," diye fısıldadı. Nefesi kulağımı okşadı ve omurgamdaki deriyi kaldırdı. "Olmak istediğini bildiğim kötü kız gibi." Kirli sözleri karşısında gözlerim büyüdü.

"Becer beni," diye inledim, kalçalarımı kaldırdım ve iç uyluklarımı onun kabarık göğüs kafesinde aşağı yukarı gezdirdim. "Olabilirdiğince sert."

Ellerim omuzlarında, ucunun içime girdiğini hissettim. Tam onu teşvik etmek için ağzımı açmak üzereyken, hazırlıklı olmadığım bir vahşilikle kabzasına kadar soktu. Acı ve zevk birbirine karıştı ve çılgılığımı bastırmak için dişlerimi ön koluna geçirdim.

Boğuk bir kükremeyle kalçaları beni yatağa itti, kalınlığı içimdeki her santimlik alanı kapladı. Sonra hararetle içime pompalayarak hareket etmeye başladı. İçime sert ve hızlı bir şekilde girip zevki bir kez daha artırırken son orgazmım uzak bir anı gibi geldi. Vücutlarımız mükemmel bir birliktelik içinde hareket ediyor, siki uyarılmışlığımın içinden kayıyor ve beni mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde sahipleniyordu.

İri elleri dizlerimi kavradı, beni onun için daha da açtı ve acımasızca içime girdi.

"Benim için çılgılık at," diye soludu, açık ağzıyla kulağımı tırmaladı. "Sikim için yalvar. Dünyanın benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Bu çılgınlıktı. Bu mükemmellikti.

"Lütfen Winston," diye bağırdım, ihtiyaçtan aklım başımdan gitmiş, tepeden tırnağa titriyordum. Eli zonklayan etime değmeden birkaç saniye önce, amımın üzerinde havanın titreşimi kayboldu. "Lütfen sık beni. Çok yaklaştım."

Boyu bir kasırğa gibi içime girdi, her santimimi istila etti. Nefesim kesilirken onun adını söyledim.

"Ne açgözlü bir amcık, değil mi? Döllerime susamış," dedi karanlık bir sesle. Eli kalçamı morartıcı bir güçle kavradı. "Merak etme bebeğim, ben yanıdayım."

Winston'ın durmak bilmeyen hamleleri vücudumdaki her hücreyi havai fişekler gibi aydınlattı.

"Daha sert," diye bağırdım. "Aman Tanrım. Bu çok iyi." "Kimin amcığı bu?"

Dudağımı ısırdım, yirmi dört saat içinde iki kez onu talep etmesine izin verdiğimi kabul etmek istemiyordum.

Eli çenemi çerçevelemek için yukarı çıktı, başka bir uyarılma dalgası seksimi kaplarken yeterince baskı uyguladı, kaygan ıslaklığın sesleri doldu

içime girip çıkarken aramızdaki boşluk.

"Kimin." İtme. "Am." İtme. "O." İt. "Bu mu?" "Senin."

O anda bunun doğru olduğunu anladım.

Bana çarptı, hareketsiz durdu, derin, yüzü boynumun kıvrımına düştü. "Aferin kızıma."

Kahretsin, onun övgüsü bana her türlü şeyi yapıyordu. İçime bir dalgalanma gönderdi, boğuk bir hıçkırık kopardı ve ellerim kığına uçu.

"Aman Tanrım. Şimdi sık beni."

"Kahretsin," diye bağırdı, hızını tekrar artırdı, ıslak tokatların sesi odada yankılandı. "Benim sonum olacaksın, Billie."

Dizlerim yukarı fırladı ve vücuduna sarıldı, sırtım kamburlaştı. Pompaladıkça inlemelerim ve çığlıklarım daha da yükseliyordu. Tırnaklarımı kaslı kığında gezdiriyor, onları kazıyordum. Kalçaları çaresizlik içinde ileri atılıyor, boynundaki tendonlar kopmaya hazır görünüyordu.

"Benimle gel."

Ve tıpkı bunun gibi, başka bir orgazm içime çarptı. Kukum her şeyiyle onu sağarken çığlık attım.

Yüzünü boynumun kıvrımına gömerken, "Kahretsin, amını seviyorum," diye homurdandı. İç kaslarımın sıcak, gıcırdayan titreşimleri bitmek bilmiyordu, özellikle de içimde daha da derine indiğinde.

Durduğunda ve ürperdiğinde altında kıvrandım, zevkin dibini bulmaya çalıştım. Ağzı benimkini buldu ve sanki susuzluktan ölüyormuş ve ben de bu dünyadaki son su damlasıymışım gibi beni öperken şaşkın bir gülümseme dudaklarımı bükü.

Sonra ağzı çenemde gezinerek kulağıma ulaştı ve "Spermlemlerimi amının içinde tutmanı istiyorum" diye mırıldandı. Boynumu ve yüzümü küçük öpücöklere boğdu. "Kime ait olduğunu bilmeni istiyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Temizlenmem gerek," diye itiraz ettim güçsüzce. "Ayrıca, doğum kontrol hapı kullanıyorum. Hatırladın mı?"

Beni kollarıyla sardı, kendisine daha da yaklaştırdı.

Beni kendine doğru çekerek rahatlarırken şaşkınlıkla göz kırptım. Onunla aynı yatakta yatamazdım. Dün gece beni neredeyse boğduktan sonra olmazdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni uyutuyorum."

Onu incelerken alt dudağımı çiğnedim. Winston Ashford'un hasarlı bir ruh olduğu açıktı. Başına her ne geldiyse, dün gece uykuya daldığında sergilediği davranışa yol açmıştı. Ama tekrarlama riskini göze alamazdım.

Onu reddetmek yerine hareket etmek için yer değiştirdim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Temizlenmem gerek."

Sonra beni şok etti. Zahmetsizce beni yatağa yatırdı ve bacaklarımı ayırarak amıma baktı. "Winston-"

"Şşşt," diye mırıldandı, yer değiştirdi ve yüzünü tehlikeli bir şekilde göbeğime yaklaştırdı. Amcığıma, içinden ve kalçalarımından sızan döllere baktı. Parmağını nazikçe içinden geçirip tekrar içime iterken gözlerini bana kilitledi. Erotik manzara karşısında omurgamdan aşağı bir ürperti daha yuvarlandı. Sonra bacaklarımı kapattı. "Döllerim bütün gece içinde kalacak."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ona şaşkın bir bakış attım. "Sana söyledim, hap kullanıyor olsam bile böyle bir riske girmek için çok gencim."

Sırıttı, ifadesi rahatlamıştı ve bununla ilgili bir şey kalbimin kendi ritmiyle çarpmasına neden oldu. Bu haliyle çok etkileyiciydi. Hatta yürek parçalayıcı. Ama o kadar da saf değildim.

"İnsan umut edebilir," diye mırıldandı hüznle. Yataktan fırladı, banyoda kayboldu ve kısa sürede ıslak bir bezle geri döndü. Uyluklarımın içini sildikten sonra bezi yere atarken şok içinde bakakaldım.

"Şimdi uyu, baştan çıkarıcı." Beni tekrar öptü, bu sefer o kadar sert ve derin öptü ki dölünü, el bezini ve dünyayı unuttum. "Sen uyuyana kadar seninle kalacağım, sonra bitişikteki odaya geçeceğim."

Güçlü kolları beni sararken, serbest düşüşün böyle bir şey olduğunu hissediyordum. Kontrolten çıkmak. Mantıksız.

"Winston," diye mırıldandım, sesim boğuk çıkıyordu. "Hmmm."

"Evlilik..." Etrafımda gerildiğini hissettim. "Bu sadece kâğıt üzerinde, değil mi? Yuva kurmayı düşünmeden önce yapmam gereken daha çok şey var."

Ve hapse girmek bunlardan biri değildi. "Uyu, Billie."

Yorgunluk galip gelip uyku bastırınca, hiç cevap vermediği aklıma geldi.

Bölüm 15

Winston

Billie -yakında karım olacak- yanımda yatıyor, yastığına gömülüyor ve ben onu izlerken usulca horluyordu.

Kadınlarla yatmazdım, buna hiç ihtiyaç duymadım ama bu kadınla ilgili bir şey bende bir istisna yapma isteği uyandırdı. Tekrar. Bu sefer uyuyakalmamaya dikkat edecektim. Gözlerim onun ince boynuna kaydı. Orada çürük yoktu, sadece dün geceden kalma soluk kırmızı izler vardı.

Yüce İsa.

Ona tekrar dokunmama izin verdiği için şanslı bir adamdım. Onu tekrar incitmeyi göze almamın imkanı yoktu. Başka bir yatağa gitmeden önce onu biraz daha tutacaktım.

Onu kendime yasladım, kolu belime dolandı ve benimki de omuzlarına dolandı. İçini çekti, bana yaklaştı ve bacağına kalçama doladı. Harika, şimdi sikim kıpırdadı.

O küçük pisliği görmezden gelerek ona sarıldım ve zihnimin dolaşmasına izin verirken karanlıkta tavana baktım. Bu kadını gelecekte nasıl becereceğimi düşünmek istiyordum ama sadece Tanrı'nın bildiği nedenlerden dolayı düşüncelerim düşünmekten nefret ettiğim o güne kaydı. Annemin öldüğü güne.

Karanlık düşüncelerime geri dönerken titrek bir nefes aldım. Annesinin cesedinin başında hıçkırığa hıçkırığa ağlayan ve annesinin kanı ellerini ve altlarındaki kaldırım boyayan genç çocuğu.

"Anne, lütfen ölme." Çoktan kayıp gittiğini biliyordum ama bunu kabullenmeyi reddediyordum. O benim ve kardeşlerimin hayatının en güzel parçasıydı.

"Anne, sana ihtiyacımız var. Lütfen bizi bırakma."

İnsanlar ya olay yerinden uzaklaşmak için bizi görmezden gelirken ya da durup aval aval ona bakarken etrafı kan gölüne dönmüştü. Günümüzün aldığı şekil karşısında gözlerim yaşlarla doldu. Birkaç dakika önce bana sevgi dolu gözlerle bakarken bu nasıl olabilirdi?

Ve hepsi benim hatamdı.

Her şeyi daha iyi hale getirmek için çaresizce gözyaşlarımı kırıştırdım. Teni koyu renk saçlarına göre her zamankinden daha solgundu. Göğsünden ve boğazından sızan kanla kolyesindeki zümrüt ve elmaslar zar zor seçilebiliyordu. Kanlı eli yanağımı avuçlamak için uzandı. Dokunuşu soğuktu. Çok soğuktu.

Bakışları önce arkamda, sonra sağımda ve solumda gezindi. "Kaçmalısın, bebeğim."

Başımı salladım, gözlerimdeki parlayan yaşların altında onun şekli dalgalanıyordu. "Özür dilerim, anne."

Bugün onunla birlikte olmasaydım bunlar olmazdı. Bu aptal dükkana hiç uğramayacaktık. Nasıl bu kadar bencil olabildim? Annemi öldürdüm. Annemi öldürdüm. Kelimeler kafamın içinde bozuk bir plak gibi tekrarlanıyordu.

"Senin hatan değil." Solmaya başlamıştı. Dokunuşu her geçen saniye daha da soğuyordu. "İyi ol." Burnumu çektim, dehşet beni ele geçirmiş ve başımı döndürmüştü. "Baban gibi olma."

"Yapmayacağım," diye bağırdım. "Söz veriyorum."

Birinin parmakları kürek kemiklerime saplandı ama ben onu bırakmayı reddettim. Çırpındım ve tekmeledim, kalbim kırılırken acı içinde inledim. Onu kurtarmam gerekiyordu.

"Benim." Tanıdık bir ses beni duraklattı ve ancak o zaman korumamızı tanıdım.

Çılgınca hareketler. Çığlıklar ve bağırışlar, yabancıların yüzlerindeki geniş gözlü ifadeler.

Anneme son bir kez baktım ve ağzının açık olduğunu, yüzüne şok ifadesinin kazınmış olduğunu gördüm. Krem rengi elbisesinde parlak kırmızı bir leke vardı. Orada hareketsiz yatıyordu, kara gözlerindeki ışık tamamen kaybolmuştu.

Hepimiz çok geç olduğunu bilmemize rağmen korumamız ambulans çağırmak için bağırdı. O ölmüştü. Sahip olduğumuz tek gerçek ebeveynimiz.

Ve hepsi benim hatamdı. Hayat asla eskisi gibi olmayacaktı.

Yumuşak bir mırıltı beni şimdiki ana geri getirdi ve gözlerim kollarımdaki kadına kaydı. Altın sarısı saçları göğsümün üzerine yayılmıştı ve iyi olduğunu görmek için yumuşak, dalgalı saç tellerini geriye doğru ittim. Sakin bir ifade ve memnun bir yarım gülümsemeyle karşılaştım. Tam o anda, onu her zaman güvende tutacağıma karar verdim.

Benden bile.

Komodinin üzerindeki telefonumun vızıltısı beni u y a n d ı r d ı . Gözlerimi kısarak ekrana baktım ve ismi zar zor seçebildim.

Baba.

Orospu çocuğu. Saate baktım, sabahın yedisi olduğunu fark ettim. Uyumak için bitişikteki misafir odasına gitmeden önce gece geç saatlere kadar uyumamıştım, bu yüzden bu uyku alışılmadıktı.

Aramayı görmezden geldim ama komodinin üzerine geri koyar koymaz tekrar çalmaya başladı.

"Ne?" Gözlerimdeki uykuyu silerek cevap verdim.

"Evliliğini feshedeceğiz."

Telefonda homurdandım. "Hayır, yapmayacağız."

Birileri Senatör Ashford'un işine son verirse bize iyilik yapmış olur. Çok sahtekârdı. Zalim de. Dünyanın her yerinde gayrimeşru bebekler yapmayı başarmıştı. Bu gayrimeşru piçlerin babasız büyüyen talihsizler olduğu iddia edilebilir, ama doğrusu, onlar şanslı olanlardı. Dokunduğu her şeyi yok etti.

"Bu karına aşık mı oldun?" Ayağa kalktım ve bağlantı kapısına doğru ilerleyip kapıyı kırarak açtım. Billie hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. "Kör ve aptal olduğuna eminim ama o her kimse, sadece paramızı istiyor." "Bizim paramızı değil," diye homurdandım telefonda. "*Benim paramı.*" Annem gitti.

Tüm mirasını çocuklarına bıraktı ama ben de diğer kardeşlerim gibi iş hayatına atıldım ve bunu bir imparatorluğa dönüştürdüm. "Ve hayır, ona aşık olmadım, ama bir aile kurmanın zamanı geldi."

Aklıma gelen ilk şey buydu. Yine de, şimdi söylediğime göre, bu fikir hoşuma gitmişti. Otuz üç yaşındaydım ve gençleşmiyordum. Bir aileye sahip olmak güzel olurdu. Normal bir aile. Billie'nin sahip olduğu gibi.

"Nicki Popova ile bir ailen olsun."

"Yapamam," diye kestirip attım, savaş bölgesinde yaşamayı parkta yürüyüş yapmak gibi gösteren adamla bu konuşmayı yaptığım için bile sinirlenmişim. "Evlilik sözleşmem yok."

Babam sadakat ve dürüstlükten anlamayabilirdi ama paradan anlardı. Açgözlü orospu çocuğu.

"Tanrım, ne zamandır evlisin?"

"Yeterince uzun," diye belli belirsiz cevap verdim. Rahip saat dokuzda burada olacaktı. Acele edip Billie'yi karım olarak ilan eden sözleri okumaya başlasa iyi olur.

"Lanet olsun, Winston. Kafanla düşünmen gerekiyor, sakinle değil."

Kıs kıs güldüm. "Bunu senden duymak çok zengin." Piç herif *sadece* sikini düşünüyordu. "Şimdi, izninizle. Karımı becermem lazım. Bebek yapmaya çalışıyoruz. Bana öyle geliyor ki, bu *güzel* Nicki'yle kendin evlenmen gerekecek."

Cehennemde yapılmış bir eşleşme olurdu. Tam olarak hak ettiği şey.

Cevap beklemeden aramayı sonlandırdım ve yatağa doğru ilerledim. Altın saç tellerine uzanıp onları parmağımın etrafında döndürdüğümde Billie kıpırdamadı bile.

Billie ile ilgili her şey beni çağırıyordu. Çok garip bir şeydi.

Bu kadına aşık olamazdım. Ne kadar kolay görünürse görünsün yapamazdım. Partimi burada verdiğim gece kendi araştırmamı yaptım. Farklılıklarımızın yanı sıra benzerliklerimize de dikkat çekmeden edemedim - ailesine olan yakınlığı, moda ve elmas tasarımına olan sevgisi ve özellikle babasına ve hastanesine olan bağlılığı.

Kıpırdandı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve usulca gülümsedi. Şefkat göğsüme çarptı ve nefesimi çaldı.

"Günaydın," diye mırıldandı kısık bir sesle.

Kollarımı onun sıcak bedenine doladım ve nabzının parmak uçlarımda attığını hissedene kadar sıktım. Sabit.

Bu kadın yaşadığı sürece asla endişelenecek bir şeyi olmayacaktı. Benim olduğu sürece, başka hiçbir erkek ona dokunamayacaktı. Bacaklarının arasında sahip olabileceği tek erkek bendim. İsteddiği yere gidebilirdi, çünkü yenilmezdi.

Bana karşı bile.

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve nefes alış veriş hızlandı. Verdiği yanıt heyecan vericiydi. Çok dürüsttü. Şeytanların musallat olduğu bir adam için en iyi ilaçtı.

Elimle yanağını kavradım ve ağzımı dudaklarına bir öpücük konduracak kadar yaklaştırdım. "Günaydın, müstakbel eşim."

Parmakları bileğime dolandı ve bana doğru bastırmak için hafifçe kaydđ.

Geri çekilmeliyim. Buna bir son vermeli ve tarafsız kalmalıydım. Ama... beni böyle öptüğünde, bunu durdurmak için kendimi güçsüz hissettim. Beni öpmeye devam etmesini, benimkini ararken dilini bana vermeye devam etmesini istedim.

Ve hiç bitmesini istemedim.

Bölüm 16

Billie

Winston parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve boynumu öpücüklerle boğdu.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan beni kollarına aldı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi banyoya doğru yürüdü. Ben onun adını haykırana kadar beni duş duvarına yasladı. Kaç kez boşaldığım için neredeyse bayılana kadar. Sonra hazırlanmak için yumuşak bir öpücükle beni bıraktı.

Şimdi aynadaki yansıma bakiyordum. Beyaz bir Valentino elbise dizlerime kadar iniyordu. Zarif Jimmy Choo ayakkabılar. Tüm kıyafet ağırlıksız ve dokunulduğunda pürüzsüzdü ve bu tam da hoşuma giden şeydi. Bunları bu kadar kısa sürede buraya getirmeyi nasıl başardığı beni aşırıyordu. Ve bunları doğru bedende almayı başarmak? Bir kadının bedenine karar verme konusunda neden bu kadar iyi olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Yumuşak bir homurtu çıkardım, başım döndü.

Kız kardeşimi aramayı düşündüm ama bunu ona nasıl açıklayabilirdim ki? Buna bir son vermeye çalışabilirdi, çünkü küçük kız kardeşim olmasına rağmen içgüdüğü her zaman beni korumaktı. Yine de içime sinmedi. Bunu hep birlikte yapacağımızı konuşurduk. Dün hastanenin dışında birbirimize sarıldığımızda yüzünde beliren ifadeyi düşündüm ve derin bir nefes aldım. Yapılacak en doğru şey buydu. Bunu onun için yapıyordum. *Onlar* için. Zamanı geldiğinde ona çılgın kırk sekiz saatimi anlatacaktım ve o da buna çok gülecekti. Muhtemelen.

Ve bugün, düğünden sonra, Winston'la hastane çilesi hakkında konuşacaktım ve belki de ailemize geri dönmek için bir kredi alabilirdim.

tekrar isim. Bu evlilik hakkında onu karanlıkta tutmanın telafisi olurdu.

Belki de fazla iyimlersin, diye uyardı içgüdülerim. Görmezden geldim. Adam evlenmek istiyordu. Belli ki bana sıırsıklam aşıktı. En azından amıma aşıktı. Lanet olası bir milyarder *beni* istiyordu.

Biri bana bunu neden kabul ettiğimi sorsaydı, verecek bir cevabım olmazdı. Bu adam etraftayken, tüm misketlerim kayboldu.

Aynaya son bir kez bakarak yatak odasından çıktım ve alt kata indim. Koridorları geçip etrafımı saran lüksü seyrederken, topuklarımın parkeye her vuruşunda kalbim titriyordu. Tablolar -yeni ve eski- inişime tanıklık ediyor, eski para iyi olacağımı vaat ediyordu. Ya da belki de bunu yapma nedenlerimle alay ediyordu.

"Ailemin iyi olmasına ihtiyacım var," diye fısıldadım boş koridorlara, olan bitenin gerçekliği omurgama saplanırken kendimi haklı çıkarıyordum. Ayaklarım en alt basamakta dondu. Büyük lobide, binlerce -belki de milyonlarca- değerinde portrelerle çevrili, siyah, üç parçalı takım elbisesi içinde Winston duruyordu.

Kalp atışlarım bir langırt gibi sekiyordu. İçimde saflıkla iç içe geçmiş bir tedirginlik vardı ama bunu görmezden geldim çünkü orada parıldayan başka bir şey daha vardı. Son iki gecedir verdiği cinsel zevk mantığının önüne geçmiş olmalıydı.

Zihnimin arkasındaki soğuk bir fısıltı bana bundan pişman olacağımı söyledi, ama onu görmezden geldim. Onun yerine gerçeklerin üzerinden geçtim. Parayı babama ve Odette'e yardım etmek için istiyordum. Bu adamda bolca vardı. Ve yatak odasında inanılmazdı. Evet, şeytanları vardı ama kimin yoktu ki. Özür diledi. Ayrı bir odada uyudu. *Bunların hiçbirisi gerçek değildi.*

Ama içimdeki romantik bu çılgınlığı durdurmak için çığlık atıyordu. Winston beni sevmiyordu, ben de onu sevmiyordum. Bu gizli bir anlaşmaydı, ikimiz de bunu kendi bencil nedenlerimiz için yapıyorduk. Birbirimizi aşık olacak kadar tanıımıyorduk. Şehvet mi? Evet. Ama aşık olmak? Pek mümkün değil.

Sonunda bedenimden sıkılacağı sevgisiz bir evlilikte yaşama fikri midemi bulandırıyor, nefesimi yarıda kesiyor ve göğsümden yayılan bir ağrıya neden oluyordu.

"Belki de bu iyi bir fikir değildir," diye ağızımdan kaçırdım, sesim duygularımdan boğuk çıkıyordu.

Winston elleri cebinde, mermer bir sütuna yaslanmış, mavi bakışları sakın ve güven verici bir şekilde duruyordu.

"Fazla düşünme." Yüzünden okuyamadığım geçici bir duygu geçti. "Sen benimsin. Bu karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma olacak."

Düzenleme. Bu kelimedenden hiç hoşlanmamıştım. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Çalmak çok daha az kişisel olurdu. Evet, seksi seviyordum ama sonunda cazibe azalacak ve elimizde hiçbir şey kalmayacaktı.

Annem ve babam birbirlerini severlerdi. Birbirlerinin cümlelerini tamamlarlardı; birbirlerinin en yakın sırdaşıydılar. Bu aşktı. Bu... değildi.

Birden kalbimdeki bu çarpıntının dikkatli olmazsam on kat daha kötüleşeceğini anladım. "Belki de hâlâ vakit varken buna bir son vermeliyiz." Yakışıklı ve soğuk ona bakarken sesim bir fısıltıdan ibaretti. Bakışlarının sıcaklığı içimi yakıp kavuruyordu. "Ben... Ben... Sadece ihtiyacım var-"

Para. Ama kelime boğazımda düğümlendi.

"Billie, biz evleniyoruz," diye tersledi. "Kabul etmiştin."

"*Winston, birbirimizi tanımıyoruz bile. Seks sadece...*" İyi bir evliliğin temeli değildi. "Seks yeterli değil." Ve altıncı hissimin onun getireceği konusunda uyardığı kalp ağrısını istemiyordum. "Göbek adını bile bilmiyorum."

"Ares. Bütün Ashford oğullarının göbek adı aynı." "Bu farklı bir şey."

Omuz silkti. "Şimdi şunu yapalım. Rahibin yirmi dakika içinde gitmesi gerekiyor."

Telefonu çaldı ve ekrana bakarken yüzü hemen sinirlendi.

"Hızlı bir düğün," diye mırıldandım nefesimin altında. "Bir felaketi başlatmak için ne mükemmel bir yol."

Şatonun ön kapısı açıldı ve bir adam, hayata aitmiş gibi yürüyen birinin tüm özgüveniyle içeri girdi. Bakışlarım uzun boylu adamın üzerinde gezindi ve çenem neredeyse düşecekti. Eğer bu bir rahipse, günah işlemeye hazırdım. Yüce İsa.

"Bu bizim tanışımız olacak. Asher. O bir kaptan, bir korsan, her ne olmak istiyorsa."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı, Asher'ın kıyafetlerini ancak şimdi fark edebildim. Tasarım bir gömlek ve pantolon. Dövmeleri, kimseyi kandırmayan bu sofistike kıyafetlerin altında cirit atıyordu. Bu adam tam bir kırmızı bayraktı.

Gerçi Winston Ashford daha da büyük bir sorun olduğunu kanıtlıyordu. Gözlerim iç çekerek ona döndü.

"Korsanlığın bir meslek olduğunu bilmiyordum." "Hırsız olmak da öyle, ama yine de buradayız."

Ona ters bir bakış attım ve bu adamın bir pislik olduğuna karar verdim. Geceleri ve sadece ayın ışığı altında bir onluk. Ama burada, bugün karşımda dururken? Tartıya zar zor çıktı.

Gözlerim sıkılmış bir ifadeyle konuşmaları izleyen Asher'a kaydı.

"Bunca yolu geldiğiniz için üzgünüm ama gidebilirsiniz. Bugün düğün olmayacak."

Yukarı çıkmak için arkamı döndüm ama bir kol belime dolanmadan ve ayaklarım yerden kesilmeden önce bir adım bile atamamıştım.

"Winston!"

"Bugün evleniyoruz Billie," diye kulağıma fısıldadı. Sırtımı onun önüne dayamıştım. "Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağımı söylediğimde blöf yaptığımı sanma. Aileni tehlikeye atmaya hazır mısın?"

"Tanrım, aşk ilanından bahsediyorsun," diye tısladım. "Sanki sen istiyorsun da," diye alay etti.

Karnına bir dirsek attım ve elinden kurtulmaya çalıştım. Çarpmanın etkisiyle homurdandı ama beni bırakmadı.

"Bırak beni." Kolunu üzerimden çekmeye çalıştım ama bu çeliği kaldırmaya çalışmak gibiydi.

Kahkahası sırtıma doğru gürlledi. "Asla, Billie. Alış buna."

Aptalca bir nedenden dolayı göğsüm hafifledi. Yüzümü ona döndüm ve okyanus mavisıyla karşılaştım. Beni tam burada, şahidimizin önünde becermek istiyormuş gibi görünüyordu ve kendini zor tutuyordu.

Elbisemin eteklerini tutarken içimi bir ürperti kapladı. "Bunun kötü bir fikir olduğunu söylediğimde beni duymanı istiyorum, Winston."

Sert avuç içi yüzümü okşadı.

"Katılmıyorum. Bu hayatım boyunca aklıma gelen en iyi fikir. Bugünden itibaren Billie Ashford olacaksın."

"Billie Ashford" diye fısıldadığımda avucu yanağımı yaktı.

Tadı yabancıydı. Tuhaftı.

Ve tüm dünya etrafımızda kaybolurken, en ufak bir kıyamet fısıltısı kaldı.

Tüm tören boyunca kalp atışlarım kulaklarımda çınladı. Çok sonraları, nemli tenim ve Winston'ın hafif parfümünün varlığı dışında çok az şey hatırlayacaktım.

Adamı çok az tanıyordum ama varlığıyla ilgili bir şey beni aşinalık içinde tüketti ve nabzımın gümbür gümbür atan mantrasını kırdı.

"İstiyorum."

Winston'ın söylediği iki basit sözcük soğuktu, ama bakışları cehennem ateşi gibi içimi yakıyordu. Beni seveceğine, onurlandıracağına, hayatının geri kalanında bana değer vereceğine ve koruyacağına söz verdi. Bu sözleri öylesine inanarak söylemişti ki, neredeyse beni kandıracaktı.

Bunları tekrarlama sırası bana geldiğinde, yüzüm kızardı.

Parmakları benimkileri acıyla değil, rahatlık ve güvenle kavradı. Bakışlarımız buluştu ve "Yanımdayım" diye mırıldandı.

İçimdeki aptal romantik, sözleri tekrarlarken neredeyse ona inanıyordu. Rahip yüzükleri sordu ve gözlerim Winston'ın hareketlerini izledi. "Bu annemindi. Daha sonra sana başka bir tane alabilirim," diye fısıldadı.

Boğazımdaki yumruyu yutarak elindeki yüzüğe baktım ve başımı salladım. "Çok güzel."

Işıltılı elmaslarla süslü sarı-altın bir yüzük onun büyük ve güçlü parmaklarında kırılğan görünüyordu. Sahte evliliğimiz için annesinin yüzüğü. Arkasında bu kadar önem taşıyan bir yüzüğü takmak yanlış geliyordu. Yine de, aynı zamanda, çok doğru hissettirdi. Birdenbire bu anlaşma yepyeni bir anlam kazandı.

Bakışlarına karşılık verdim, gerçeklik bir anda yüzüme çarptı.

"Senin için bir yüzüğüm yok." Onu soymaya geldiğimde planlarım arasında evlilik yoktu, ama bu gerçek, diğerleri gibi önemli görünmüyordu. Winston elini cebine attı ve bana bir yüzük uzattı. Hayır, yüzük değil. Ordu ve polis teşkilatının genellikle rahatlık için kullandığı siyah silikon bir alyans. En azından televizyon programlarına inanılacaksa. Titreyen parmaklarımla aldım ve yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Garip bir sessizlik odayı doldurdu ve tenime battı. Rahip boğazını temizledi. Asher gözlerini devirdi. Winston annesinin yüzüğünü parmağıma taktı ve rahibin sözlerini tekrarladı. Kalp atışlarım her sözcüğe kilitlendi, göğsümü yaktı ve içimi iyice ısıttı.

Ne olduğunu anlamadan tören bitmişti. Beni dudaklarımdan öptü. Yumuşak, tatlı ve hala her şeyi tüketen.

Ve bir anda Bayan Winston Ashford oldum.

"Tebrikler," dedi iki şahidimiz. Rahip gülümsedi ve gözleri parladı, Asher ise bariz bir alaycılıkla bizi inceledi. Düğünler kesinlikle böyle olmamalıydı.

Bu maskaralığa bir son vermek istedim ama bunun yerine, bunu yaptığımı inanamayarak öylece donup kaldım. İçimden histerik bir kahkaha yükseldi ama hemen bastırdım.

Winston kaşlarını çattı, ama bir şey söyleyemeden antreden bir ses yükseldi. "Ben geldim."

Her kimse ortaya çıkmasını beklerken kaskatı kesildim. Çok uzun sürmedi. Boynunda pahalı bir Canon fotoğraf makinesi asılı olan uzun boylu, kel bir adam belirdi.

"Ah, sonunda buradasın. Lanet töreni kaçırdın," diye tersledi Winston, ona ters ters bakarak.

Rahip yüzünü buruşturdu. Çıldırılmamak için alt dudağımı ısırdım.

"Bana altı saatten daha uzun bir süre önceden haber verebilirdiniz." Fotoğrafçı Winston'ın çıkışından rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bana döndü ve tanıştırmak için boştaki elini uzattı. "Ben Sebastiao, bu unutulmaz etkinlik için fotoğrafçınızım," dedi ağır bir İspanyol aksanıyla. Yüzümü buruşturarak elini tuttum ve sıktım. Ben buna unutulmaz demezdim. "Evliliğiniz için tebrikler. Hayatımda gördüğüm en güzel gelinsiniz."

Elimi geri çektim, kaşlarımı çatarak onu inceledim. Bu adamı tanıyordum. Yani, tüm dünya tanıyordu. Özellikle düğün ve moda fotoğrafçılığıyla ünlüydü.

Herkesin gözleri üzerimdeydi ve bir tür yanıt beklediklerini fark ettim, bu yüzden gülümsemeye zorladım ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandım. Başımı çevirdim ve yeni kocama baktım. "Neden resimler?" Nefesimin altında sordum. "Eğer bu sadece bir anlaşmaysa ve kimse bilmeyecekse, elimizde kanıt olmaması en iyisi."

Winston sözsüzce omuz silkti, beni hangi oyunu planladığını merakta bıraktı, ama ben başka bir soru soramadan fotoğrafçı ellerini çırparak dikkatimi dağıttı.

"Tamam, şimdi işe koyulalım." Hepimiz ona boş boş bakarken o çılgınca gülümsedi. "Önce gelin ve damadın fotoğraflarını çekeceğiz, sonra da bir grup fotoğrafı."

"Grup fotoğrafı mı?" Başımı çevirdim, adamın hayal görüp görmediğini merak ediyordum. "Burada bir grup yok."

Sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi elini salladı. "Tamam, oraya git. Bel Air'in taze kocası-" Hiçbir anlam ifade etmeyen tuhaf şakasına kıkırdadı. "Burada dur. Onsuz yaşayamayacakmış gibi sarıl ona."

Winston kımıldamadı, ama ben onun sertleştiğini hissettim. Gerginlik ondan titreşerek içime sızıyordu. Çok garipti. İkimiz de nefes almıyor gibiydik. Asher, rahip ve Asher'a bir tanrıymış gibi aval aval bakan Sebastiao, poz vermemizi bekliyorlardı.

"Tanrı aşkına, ona sarılır mısınız?" Asher sonunda sessizliği bozdu. "Eğer bu fotoğrafçı düğünde kalp krizi geçirecekmiş gibi bir kez daha kulağıma nefes verirse..." Rahip boğazını temizleyince sözünü kesti. "Onu dışarı atmak zorunda kalabilirim."

Sonunda Winston kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. Arkamızdaki kristal mavisi deniz pencerelerden görüldüğünde, bunun oldukça iyi bir fon olduğunu hayal ettim.

"Mükemmel." Fotoğrafçı mutlu bir şekilde fotoğraf çekerek etrafta dolaşmaya başladı. "Öpüşmeye ne dersiniz? Biraz dil hareketi." Dehşet içinde nefesim kesildi, ona bakakaldım. Belki de uyuşturucu kullanıyordu? Kimse böyle bir şey söyleyemezdi. "Bu düğüne biraz hayat ver."

Winston'ın belimdeki tutuşu sıkılaştı, ama bana bakmadı. "Saçmalamayı kes. Karımı rahatsız ediyorsun." Adama ölümcül bir bakış fırlattı ve nefesinin altında, "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Ne yazık ki Sebastiao ya hâlâ yarı uykundaydı, beyni Winston'ın sözlerini işlemiyordu ya da Winston'ın hızla telaşlandığını göremeyecek kadar kördü.

Ama ben daha fazla düşünmeden fotoğrafçı aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini boynuma koydu. "Onu okşamayı dene-"

Winston patlamadan önce sözlerini bitiremedi. "Çek ellerini onun üzerinden."

Tüm vücudu öne doğru eğilmişti, sanki adamı yumruklamaya hazırды. Asher, kocam devam edemedi Sebastiao'yu geri çekti.

"Fotoğrafları buradan çek, dostum," diye talimat verdi Asher. "Hepimiz için daha güvenli."

Bunların hiçbirini iyi sonuçlanmayacaktı.

Bölüm 17

Winston

Bir karım vardı. O benimdi. Bu bir anlaşma olabilirdi, ama bir şekilde daha fazlası gibi hissettiriyordu. Annemin yüzüğü onun parmağında olabilirdi. Ya da tekrarladığımız yeminler. Annem her zaman asla yetinmememi söylerdi.

Billie Swan-Ashford-yerleşecek gibi hissetmiyordu.

O benim lanet *karımdı*.

Yüzüğü onun narin parmağına takarken hissettiklerimi hissedeceğimi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Tuhaf bir sahiplenme duygusu beni yakaladı ve bırakmayı reddetti.

Ne olursa olsun.

Billie ile ilgili bir şey, aniden gerçek bir ev ve aile arzulayan yabancı bir parçamı uyandırdı. Ebeveynlerim arasında tanık olduğum evliliğin berbat bir versiyonu tarafından çarpıtılmayan türden. Annem sadece sevgi istemişti. Babam ona acıdan başka bir şey vermemişti.

Dört bardak Gautier 1762 doldurdum ve dağıttım. "Kadeh kaldıralım," diye önerdim. Billie bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Konyak için biraz erken değil mi?" diye sordu yeni gelinim. Haklıydı da. Ama uzun yıllar boyunca kendinizi alkolün içinde kaybettiğinizde, bu ikinci doğanız haline geliyordu. Şişeyi bırakmayı düşündüm ama vazgeçtim. Bugünün kutlanması gerekiyordu.

"Dur bir dakika," diye araya girdi Asher, aramızdaki bakışmayı bölerek. "Bu benim işim olmalı." Asher kadehini aldı ve kaldırdı. Rahip ve fotoğrafçı da bize katıldı ve aynı şeyi yaptılar. Asher sırttı ve ağzından çıkacak bir sonraki sözün Billie'nin yüzünü buruşturacağını biliyordum. "Herkesin

İniş ve çıkışlarınız sadece yatak odasında olur, bu yüzden etrafta koşuşturan birçok küçük Winston'ınız olabilir."

Billie gözlerini devirdi ve nefesinin altından, "Keşke" diye mırıldandı. "Aşka," diye kadeh kaldırdı rahip.

Asher kıs kıs güldü. Ben karımı kendime çekerken kadehlerimizi tokuşturduk.

Ben.

Konyağımı yudumlarken derimin altında gerginlik vardı. Billie onunkini Yüzünü buruşturarak dudaklarına zar zor dokundu, sonra dolu bardağı yere bıraktı.

Rahip dışarı çıktı, Asher ona hepimizin imzaladığı ruhsatı mümkün olan en kısa sürede dosyalayacağına dair söz verdirdi. İçimdeki dürtüye boyun eğerek cebimden bir paket sigara çıkardım ve bir tane yaktım. Ciğerlerim yanana kadar içime çektim ve nikotin rahatlatıcı bir hızla damarlarıma yayıldı.

Billie gitmek için bir adım attı ve ben de bir an için gözlerimi kapadım. "Gitme."

Çok talepkâr göründü ama beni şaşırtarak benimle kavga etmedi. Ona karşı kaba ve çok sert olduğumu biliyordum. Dilimde o kadar çok kelime vardı ki, ama onu kullandığımı çok iyi bildiğim için kilitli kaldılar. Yine de bunu değiştirecektim. Onun aşk için evlenme hayalini çalmış olabilirdim ama buna değmesini sağlamaya niyetliydim.

Sığ bir nefes verdi. "Peki. Ama sen istedin diye değil *güzelce*."

Dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. "Tabii ki hayır. Teşekkür ederim."

Kaşlarından biri kalktı. "Bana tam olarak ne için teşekkür ediyorsun?" Topukları sabırsızca vuruyordu. Billie bilerek ya da bilmeyerek beni şaşırtmıştı, emin değildim. "Bu arada, bana evlilik sözleşmesi imzalatmadın."

"Çok anlayışlısın."

"Neden?" Omuz silktim. "Bu pervasızca," diye işaret etti. Alay ettim. "O benim. Pervasız olan."

"Ya her şeyi alıp gidersem?" "Bu sadece para. Daha fazlasını kazanacağım."

Dudakları hayretle aralandı. "Madem para senin için bu kadar önemsiz, o zaman neden o lanet kolyeyi almama izin vermedin?"

"Çünkü o annemindi." Gözleri, eskiden anneme ait olan alyansın takılı olduğu eline kaydı. "İstersen başka bir mücevher alabilirsin. Sadece bunu değil. O bana kalan mirasın bir parçasıydı."

"Ah."

Kafasının içinde neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da neden kolyeyi çalmaya çalıştığını. Her iki şekilde de fark etmezdi, çünkü artık varsayılan olarak dünyanın en zengin kadınlarından biriydi.

Kabul ediyorum, pek etkilenmişe benzemiyordu.

Onu izledim, bir şey söylemesini ya da yapmasını bekliyordum. Bunun yerine uzandı ve sigarayı ağzından aldı.

"Gerçekten bırakmalısın," dedi dudaklarının arasına alıp içine çekerken. Kahretsin, sikim sertleşti ve karanlık bir eğlence içimde hayalet gibi dolaştı. Bu kadının yaptığı her şeyin benimle alay etmek için olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Nefesini verdi, duman usulca ayrılmış dudaklarından kaçtı. "Sigara içmek öldürür."

"Birçok şey öldürür." Gözleri elimdeki boş bardağa kaydı. Kendimi yok edişimin işaretlerini fark etmek için tıp öğrencisi bir kız kardeşe sahip olmak gerekmiyordu. "Örneğin hırsızlık sizi öldürebilir."

Gözlerini devirdi. "Her neyse."

"Neden kolyeyi çalmaya çalıştın?" Merakla sordum. "Bu senin repertuarının bir parçası olacak bir şey gibi görünmüyor."

Omuz silkti. "Kariyerimde bir değişiklik yapmak istedim."

Alay ettim. "Moda tasarımına devam et." Gözlerinde bir şey parladı. Belki de şaşkınlık. "Ne kadar paraya ihtiyacın var?" Çenesi sıkıştı. Anlaşılan karım da gurur duyuyordu. "Evliliğimizin faydalarından biri de bu. Benim parama erişimin var."

İçini çekti. "Ne kadar alabilirim?"

"İhtiyacın olduğu kadar." Ve bunda ciddiydim. İşte tam burada ne halt ettiğimi sorgulamalıydım. Ama sorgulatmadı.

Billie o yumuşak, açık kahverengi gözleriyle bana baktı. Çok fazla şey görüyorum.

Yeterince görmemek.

Masanın üzerinde duran Chanel kataloğuna uzandım ve ona uzattım. Şöyle bir göz gezdirdikten sonra bana sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Kendine yeni kıyafetler sipariş et. Neye ihtiyacın varsa." Tepki yok. Sessizlik odayı boğarken sadece üç kalp atışı. "Orada bir numara var. Ashford'lara özel bir hat. Onları arayın, size ne isterseniz getirsinler."

Sayfaları çevirirken başını hafifçe salladı. Ona aldığım kıyafetleri giydiğini görmek için sabırsızlanıyordum. Onun ihtiyaçlarını karşılayacaktım. Onu kraliçem yapacaktım. Genç karım bir porno yıldızının vücuduna sahipti, her bir santimi mükemmeldi.

Özellikle de sigarasını dolgun dudaklarının arasında tutarken ve siyah-beyaz sayfaları çevirirken. Sigaramı yakındaki bir kül tablasında söndürdüm. Hareketimi izledi ama başka bir şey söylemedi.

Asher o anda geri döndü, elleri pantolonunun cebindeydi ve yüzünde karanlık bir ifade vardı.

"İyi gitti," dedi Billie'ye. "Sana bir hediye aldım."

Kıs kıs güldü. "Tüm bunların planlandığı düşünüldüğünde bir şey bulabilmene şaşırdım... Ne? On saat önce mi?"

Asher ona bir gülümseme attı. "Duymadın mı? Korsanların hazine dolu sandıkları var."

Billie gözlerini devirdi. "Neden benimle dalga geçiyormuşsun gibi hissediyorum?" "Dalga geçmiyor," diye kestirip attım.

Asher elini cebine attı ve ona ince kadife bir kutu uzattı. "Bu bileziğin son sahibinden daha şanslı olman dileğiyle."

Billie kadife kutuya baktı.

"Kulağa uğursuz geliyor," diye mırıldandı kutuyu alıp kurcalarken. Ama kutu açılır açılmaz dudaklarından yumuşak bir nefes koptu ve gözleri büyüdü. "Bu... Hayır, olamaz."

"Olmaz mı?" Asher'ın eşsiz, antika mücevherler bulma konusunda bir yeteneği vardı. Bazılarını yasal yollardan elde ediyordu. Diğerlerini o kadar da değil.

Gözleri önce bana, sonra Asher'a kaydı ve kadife kutudaki elmas bileziğe döndü. "Ama bu parça... Bu... Bu Marie Antoinette'e aitti."

"Aynen öyle," diye yanıtladı Asher. "Görüyorum ki senin kız mücevherlerini tanıyor." Ona sert bir bakış attım. *Bu doğru, benim kızım.*

Bilezik üç elmas dizisinden oluşuyordu ve yüzden fazla taş içeriyordu. Milyonlar değerindeydi. Asher'ın Billie'nin elmaslara olan ilgisini nereden bildiği bir muammaydı ama belli ki turnayı gözünden vurmuştu.

Kutuyu sert bir gümbürtüyle kapattı ve yüzünde kararlı bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi ona gülümseyerek ve birden en iyi arkadaşımı boğmak istedim. Karımın benden başka kimseye gülümsemesini istemiyordum. Tüm gülümsemeleri, gözyaşları, anıları... hepsi bana aitti.

Gerginlik derimin altında kıvrıldı ve ben de teslim olup Asher'a buradan gitmezse cinayet işleyeceğime söz veren bir bakış attım. Karımı becermem gerekiyordu. Hemen şimdi.

Tabii ki bu Asher'ı daha da cesaretlendirdi ve kendini rahat hissetmeye başladı.

Kanepeye doğru yürüdü ve bacak bacak üstüne atıp ayak bileğini dizinin üzerine koydu. Billie bana doğru yürüdü, elmasları gösterdi ve berraklık, kesim, renk ve tüm detayları anlattı. Söylemeye gerek yok, kadın taşlarını tanıyordu.

"Kıskanmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye homurdandım.

Tatlı tatlı gülümsedi. "Neyin? Elmaslardan

mı?" Gözlerimi devirdim. "O ve en iyi

arkadaşım."

Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Anlamıyorum."

Alay ettim, avuçlarımı sırtına bastırıp kürek kemiklerinin üzerinde gezdirdim. İnkâr etmeliydim ama umurumda değildi. Gülümsemesi kadar basit bir şeyi bile paylaşmayacağımı bilmesini sağlayabilirdim.

"Her gülümseyişin, gözlerinin her parlaması-" Sertçe yutkundum. "O benim."

Belki birdenbire hafiflemiştim ve alkolün etkisi altındaydım, belki de sadece bu kadındı. Bilmiyordum. Tek bildiğim bu anların hepsini biriktirmek istediğimdi. Konu o olunca açgözlülüğüm sınır tanımıyordu.

"Siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" Asher'ın sesi anımızı böldü ve gülümsedi ama gözlerini benden ayırmadı.

"Bir süre," diye cevap verdim.

Billie aynı anda, "Çok uzun değil," dedi. Ona sert bir bakış attım ve o da iç çekti. "Ne? Ben korkunç bir yalancıyım," diye fısıldadı, böylece onu sadece ben duyabildim.

Yarım adım geri çekildi ve Asher'ın bizi ilgiyle izlediğini görmek için döndü.

"Ah, genç aşk," diye söylendi, gözleri eğlenceyle parlıyordu. Şerefsiz.

Ve sonra aklıma geldi. İki gün. Kırk sekiz saat. O kadar derindeydim ki çıkış yolunu bilmiyordum. Bir hafta geçince ne olacaktı? Ya da bir ay?

Yüce İsa.

Onu istedim. Onun sadakatini. İyi ve kötü günlerini. Her şeyini.

Onu bulduğunuzda, dayanın. Hepiniz en iyisini hak ediyorsunuz, evlatlarım. Daha azıyla yetinmeyin. Benim gibi razı olmayın.

Bu, annemin tüm kardeşlerim için istediği bir şeydi, ancak şu ana kadar onun sözleri birdenbire yepyeni bir anlam kazandı.

Yanımda duran yumuşak altın gözlü ve uzun sarı saçlı kadına aşık olmuştum. Üzerime yeni bir sakinlik çöktü. Onun için daha iyi bir adam olacaktım ve kimsenin onu incitmesine izin vermeden ölecektim.

O tamamen benimdi. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda.

Bölüm 18

Billie

I gerçektüstüydü.

Sabah güneşi hâlâ Winston'ın pencerelerinden içeri süzülüyordu.

-Winston ve Asher'ın kısık sesle konuşmalarını izlerken, konyak kadehi kocamın elinde sabitlenmişti.

İçki içmesinin düşündüğümde daha ciddi bir sorun olduğundan şüpheleniyordum. Ama parmağımdaki yüzükle kıyaslandığında, kendi sorunlarımın yüzeyini bile çizmiyordu.

Evliyim.

Hâlâ bu kâbusun bitmesini, uyanmayı ve her şeyin kötü bir rüya olduğunu anlamayı bekliyordum. İşin iyi tarafı, Asher'ın bana hediye ettiği bileziğin babamın hastanesini kurtaracak olmasıydı. Kız kardeşimin tıp fakültesi masraflarını karşılamasına yardım edecekti.

Gözlerim masanın üzerinde duran kadife kutuya kaydı. Birkaç milyon dolar, on yedinci yüzyıldan kalma bir şatodaki bir masanın üzerinde gelişigüzel duruyordu. Vay anasını. Eğer kendi gözlerimle görmeseydim, buna inanmazdım. Bu nasıl benim hayatımdı?

Winston'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek başımı kaldırdım. Kapının pervazına yaslanmış, kravatını gevşetmiş, ellerini elbise pantolonunun ceplerine sokmuştu. Onu Le Bar Américain'de ilk gördüğüm zamanki gibi değil, tam bir işadamı gibi görünüyordu.

Gözlerinde beni geren, sahiplenici ve karanlık bir bakış vardı. Rahat ve heybetli görünmek için çok çabaladı ama o soğukkanlı gülümsemenin ardındaki katili görmemek için kör olmak gerekirdi. Ayrıca, bir tanesi

Okuduğum makalelerde her Ashford kardeşin Özel Kuvvetler'de görev yaptığından bahsediliyordu.

Winston'ın hasarlı aurasının nedeni bu muydu?

Birkaç dakika sonra Asher ayrıldı. Asher gidince ortalığı dolduran sessizlik, bir buz kıracağıyla kırılabilirdi. Winston başını hafifçe salladı, sonra mini bara yöneldi. Düşüncelerim dönüp duruyordu, ama bu konuda çenemi kapalı tutacaktım.

Muhtemel bağımlılığını tartışmak bir evliliğe başlamak için en iyi yol değildi.

"Şimdi ne olacak?" Topuklularımı çıkarıp ayak parmaklarımı oynatarak sordum. Modayı severdim -elmasları daha da çok- ama hiçbir şey çıplak ayakla dolaşmaktan daha iyi olamazdı.

Winston konyak şişesinin kapağını kapattı. "Şimdi rahatlayacağız. Ya da yemek yiyeceğiz." Omzunun üzerinden bana baktı. "Ya da sevişiriz. Hangisini istersen."

İkincisi çok cazipti. *Bekle. Ne? İkincisi* yapmamız gereken son şeydi. Konuşmamız gerekiyordu. *Gerçek* bir anlaşmaya varmalıydık. Ayrı yollara gitmeliydik.

"Sanırım bunu zaten çok fazla yaptık," diye düşündüm, şezlonga otururken kalbim tehlikeli bir şekilde çarpıyordu.

Arkasını döndü, güzel dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hayır. Söz konusu sen olduğunda asla yeterince sevişemeyiz, karıcığım."

Karım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, saçma sapan bir aşk şarkısı söylüyordu, beni siktiğini düşündükçe sırtımdan aşağı bir ürperti akıyordu.

"Bunun çok aceleye geldiğinden endişelenmiyor musun?"

Homurdandım. "Bir hata mı?" Sessizlik. Buna şaşırmamam gerekirdi.

Bu adam bu konuda mükemmeldi-

cevap şey.

Winston beni izliyordu, bakışları bir kibrit gibi yanıyordu. Annem peri masallarına inanırdı, yine de beni bu adama karşı uyaracağını düşünmeye başlamıştım. Dikkatli olmazsam kötü sonuçlanabilecek bir peri masalının çarpık bir versiyonunu yaşıyorduk.

Kocamın ilk hamleyi yapmasını beklerken tüylerim diken diken oldu, her ne olaksa *bunun* tonunu belirlemek için.

Ama irkilmedi bile. Bir azizin sabrıyla bekledi.

Ben de zayıf bir kadın gibi karşı koyamayarak ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Bazı temel kurallar koymamız gerekiyordu, ama aramızda yanan bu çekim yüzünden çizgiler bulanıklaşıyordu.

Onun alanına girerek kravatının ucundan tuttum. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Ne yapmak?"

Derin derin içime çektim, erkeksi kokusunu duyularımın derinliklerine kadar çektim. "Bu gizli evlilik olayı."

"Nasıl çalışmasını istiyorsun?" Bakışlarını karşıladım, kalbim doğal olmayan bir şekilde çekilmeden önce durdu. Gözlerinin ardında belli bir karanlık vardı. Dudaklarımı gergin bir şekilde yaladım ve bakışları bu hareketi takip etti, ağır ve yakıcıydı. Daha önce ona ait olduğumu söylediği mesleğini düşündüm ve ilk kez onun da benim hissettiğim aynı korkunç şeyleri hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Neden bana söylemediğin çok önemli bir şey olduğu fikrine kapılıyorum?" Soru dudaklarımdan görünmez bir güç tarafından itildi. "Artık bilmem gerektiğini düşünmüyor musun?"

Bana dönmeden önce bakışlarını yana kaydırды. O dipsiz mavi gözlerde saklı sırlar, göğsümden ağır kalp atışları çıkarıyordu.

"Önemli bir şey değil." Yaklaştı, kolonyasının dumanlı kokusu bana ulaştı. Beni sarhoş ediyordu. Ve birdenbire ellerini her yerde arzulamaya başladım. Beni öptüğünde çıkardığı inilti sesinden daha iyi bir şey yoktu. Boşaldığında. Her şeyi yeniden istiyordum ve aniden hiçbir şey onu elde etmek kadar önemli görünmüyordu.

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı çenesine bastırdım, bu sırada sertleşmiş aleti karnıma baskı yapıyordu.

Kirli sakalı gitmiş, teni pürüzsüz kalmıştı ve boğazından aşağıya doğru bir çizgi öpmekten kendimi alamadım, tadı ve kokusundan başım dönüyordu.

Sanki ben onu öpmüyormuşum gibi bardağı ağzına götürdü. "Sır olmak zorunda değiliz."

Başımı salladım ve dilimi boğazında gezdirdim. Avucumu aşağı indirip ereksiyonunu kavradım. "Muhtemelen öyle olması en iyisi. Ne de olsa seni soymaya çalıştım."

Elimi çıkıntısının üzerine koydum ve boylu boyunca ovuşturdum. Ağzımı bir öpücükle yakaladı ve iniltimi yuttu. Islak ve sertti, içimde bir alev canlanırken dillerimiz o çok tanıdık dansa kayıyordu.

Alt dudağıımı ısırdı. "Benim olan senindir." "Her kadının rüyası."

"Ben sadece kadınımı önemserim."

"Senin," diye dudaklarına doğru nefes aldım. Kendimi onun olarak düşünmek çok bağımlılık yapıcıydı. Onun tamamen benim olduğunu bilmek. "Ben paylaşmam."

Bardağını yere bıraktı, ensemden tuttu ve nefesim kesilene ve kalp atışlarım bacaklarımın arasında zonklayana kadar beni öptü.

"Güzel," diye homurdandı, hafifçe uzaklaşarak. "Ben de öyle."

Bir çılgınlık kanımı yaktı. Bedenimi onunkine bastırdım, kör tırnaklarımı karnında gezdirdim ve kemer tokasını çekiştirdim. Boğazından sert bir ses çıkardı, dudakları dudaklarımı yutuyordu.

Ama çok geçmeden geri çekildi ve ben hayal kırıklığı içinde inledim.

"Winston!" Başparmağı ağzıma geldi, alttaki morarmış dudağımın üzerinden geçti.

"Bunun bir hata olduğunu söylediğini sanıyordum."

İçimi çektim. "Seksin bir hata olduğunu hiç söylemedim," diye itiraz ettim. "Ama seks bulmak zor değil." Öte yandan aşk zordu. "Aradığın tek şey buysa erkek bulmak zor değil."

"Tanıştığımızdan beri başka bir adamla seks yaptığını mı söylüyorsun?" Hırıltısı içimde titreşti.

Masumca göz kırparak gülümsedim. "Ben öyle bir şey demedim." "Peki, söyledin mi?"

Acı çekmeyi hak etmediğinden emin olmasam da ona işkence etmekten vazgeçmek en iyisiydi. "O ilk gece eve gittikten sonra-" Gözle görülür bir şekilde gerildi ve ben de kendimi tutamayıp kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "-Seni düşünürken kendimi boşalttım... sertçe."

Allığım içimi yaktı. Kalbim sanki bir maraton koşmuşum gibi gümbür gümbür atarken tenimin her santimetresinin kıpkırmızı olduğuna emindim.

Vücudu bir anlığına hareketsiz kaldı. "Yaptın mı?"

Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "Yaptım. Duşta ve sonra yatağa girdiğimde tekrar. Parmaklarımı içime soktum ve seninkilermiş gibi davrandım."

Davul. Davul. Davul.

"Aferin kızıma." diye inlemeden önce üç kalp atışı geçti. Amin ve ağzın sikimi hak etti." Elini boynuma götürdü ve nabız noktamın üzerine koydu. "Bu." Hafifçe sıktı. "Kalbin sadece benim için atacak."

Kalçalarımı kavradı ve beni kaldırarak ağzımı kendi ağzıyla buluşturdu. Bacaklarım beline dolandı, sertleşmiş aleti vücuduma baskı yapıyor, ona duyduğum ihtiyaçla ürpermeme neden oluyordu. Beni geriye, merdivenlere doğru götürürken ellerim saçlarına gömüldü, tellerini kavradı.

Beni canlı canlı yemeye çalışır gibi öptü, yaladı ve ısırdı. Sanki *Bana ihtiyacı vardı.*

Ben gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken o da ağzını boynumda gezdirdi. Teni benimkine değsin istiyordum. Beyaz gömleğini pantolonundan çekip çıkardım ve ellerimi karnının ve göğsünün sıcak teninde gezdirdim. Yatakta üstüme düştüğünde ciğerlerime bir nefes dolusu hava kaçtı.

Gözlerimi kırptım, yatak odasında olduğumuza şaşırmıştım ama daha fazla düşünmeden elbisemi çekti ve askıları gevşeyince bir yırtılma sesi duyuldu.

"O elbiseyi sevdim," diye fısıldadım dudaklarına.

"Sana on tane daha alacağım." Sütyenimi aşağı çekti ve bir meme ucunu dişlerinin arasına aldı. Göğsümü emerken nefesim kesildi. Elleri kıcıımı yoğurdu, sertçe kavradı ve parmakları külotumun içine kayarak klitorisime sürtünüp girişimi kızdırdığında iç çektim.

"Kahretsin, karım ıslanmış," diye inledi. Yanağımı öperken, çenemin üzerinde öpücükler bırakırken içinden bir titreme geçti ve sonra dudaklarıma karşı mırıldandı, "Sikimi istiyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, ver onu bana."

Ürperdi. Bakışları sıvılaştı ve parmağı içeri girerken beni izledi. Çok ileri gitmişim. Onun dokunuşu altında kıvranırken, nefes nefese kalırken ve inlerken vücudumu bir kızarıklık ısıttı. "Duvarlarının parmaklarıma etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum."

Nefes alış verişini düzensizleştirdi ve vücudu gerildi. İki parmağı içeri ve dışarı kayd ve onları acı verici bir şekilde yavaşça hareket ettirmeye başladığında inledim. Boğazımı öptü ve parmakları beni becerirken onun altında titredim.

Neredeyse benimle sevişiyormuş gibi hissediyordum. Gözlerim dalgalanarak kapandı. Çarşafı yumrukladım ve topuklarımı yatağa gömdüm, vücudum yoğun bir zevkle titriyordu.

"Winston... oh... Tanrım..."

"Aç gözlerini," diye homurdandı. "Sana sahip olmamı izle Billie."

Yarı kapalı bir bakışla, parmakları amıma girip çıkarken nefes nefese kaldım ve şiddetli bir titremeye boşaldım. İnlemelerimi ağzının içinde yuttu. Çaresizlik ve cinsel arzu dolu ıslak ve sert bir öpüşme. Dilimi emdi.

Kendime geldiğimde alt dudağımı ısırdı, dişleri dudağıma çarptı.

"Şimdi seni becereceğim," diye kulağıma nefes verdi. "Ve sen bana yalvarana kadar durmayacağım."

Ve tam da bunu yaptı.

Bir gözümü araladım ve bir parmağın omurgamda tembelce aşağı yukarı kaydığını hissettim. Yüzüstü yatıyordum, çıplaktım ve vücudumun her yeri ağrıyordu.

Parmağı kürek kemiklerimin üzerinde gezindi ve ürperdim. Kocamın o koca sikini kaç kez içime soktuğunu unutmuştum.

"Uyanık olduğunu söyleyebilirim." Tanrım, boğuk sesini seviyordum. "Uyuyor olman gerekmiyor mu?"

Eğlenen bir ses çıkardı, eli kıkımın yanakları arasında geziniyordu. "Saat öğleden sonra iki."

"Eve gitmeliyim," dedim kıkımı sert avuçlarına bastırarak. "Burası senin evin."

Cevap vermedim. Babam ve kız kardeşim evdeydi. Winston... Bunun yanıtını henüz bilmiyordum. Ayrıca, babamın hastanesini kurtarmam gerekiyordu ve burada, bu çarşafın arasında Winston'la yatmak bu plana uygun değildi.

Kıkımı sertçe sıktı. "O güzel kafanın içinde neler oluyor?"

Derin bir nefes alarak yuvarlandım. Sert yüzü rahatlamış görünüyordu ve dudaklarında kalp kırıcı bir gülümsemenin izi vardı.

"Aileme bazı konularda yardım etmem gerekiyor."

Gülümsemesi kayboldu ama yüzümü kavradı. "Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

Sözleri içimi sızlattı ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Hayır, hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." Babamın ihtiyacı olan şeyi karşılamak için milyonlarca dolarlık bir bileziğim vardı. Evet, daha önce de para teklif etmişti ama parayı almak bana yanlış gelmişti. Beni bu evliliğe zorlamış olsa da kendimi ucuz hissetmeme neden *oldu*. Ödemeyi kabul etmeliydim. Hayatım ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi?

Bakışları köprücük kemiğimde gezindi. "Winston?"

"Mmm?" Göğsümü avuçladı ve meme ucumu okşadı. Bir anda ıslanmıştım, çarşafın içinde bacaklarımı kıvırıyordum. Kapüşonlu bakışları benimkilerle buluştu.

"Neden benimle evlenmek istedin?"

Vücudundaki gerilimin sanki ona pompalanıyormuş gibi yükseldiğini hissettim ve bir anda rahat ifadesinin yerini bir maske aldı. Pek çok şeyi saklayan bir maske.

Onun yerine, "Duş alıp giyinmeliyiz," diye cevap verdi.

Ellerimi çıplak göğsünde gezdirdim, tekrar kapatıldığım için incinmemeye çalıştım. Ama zaten ben de ona karşı açık bir kitap değildim. Yatakta mükemmel bir uyum içindeydik ama uyumluluğumuz burada başlayıp burada bitiyordu.

Zorla gülümsedim. *Önemli değil, diye* kendimi ikna etmeye çalıştım. İhtiyacım olanı dolambaçlı bir yoldan elde etmişim ve o da açıkça peşinde olduğu şeyi elde etmişti.

"Winston!" diye gürleyen bir ses aşağıdan bağırdı ve ben donakaldım.

"Lanet olsun. İşte başlıyoruz." *Ne?* Adamın kim olduğunu sormak istedim ama

Winston'ın yüzündeki soğuk ifade beni durdurdu. Ayağa kalkıp kot pantolonunu çekti ve bana kızgın bir bakış fırlattı. "Burada kal."

"Tamam."

Yatak odasından çıkışını izledim. Sonraki bir dakika boyunca nefesimi tuttum ve yükselen seslerin giderek daha da hararetlenmesini dinledim.

"Ne oluyor lan?" Yataktan fırlayıp giymek için Winston'ın gömleğini çıkarırken kendi kendime fısıldadım.

Kapıyı sessizce kırarak açtım ve yalınayak merdivenlerden aşağı indim. Her adımda sesler daha da yükseliyor, kelimeler daha da sertleşiyordu. Ve daha soğuk.

"Karım bir servet avcısı." Winston'ın zehir ve nefret dolu öfkeli sesi şatoda gümbürdedi. "Duymak istediğin bu muydu? Öyleyse bir daha dinle. Karım lanet olası bir servet avcısı. Ben onu kullanıyorum, o da beni. Daha ne istiyorsun?"

Kalbimde boğucu ve acı verici bir his oluştu. Bizi birbirimize bağlamaya başlayan görünmez iplik koptu ve ben gerçeğin sert, soğuk zeminine doğru uzun bir düşüş yaşadım.

"Babasını yok ettim. Onu da yok edeceğim," diye bağırdı yabancı ses ve bacaklarımdaki hissi kaybederken neredeyse mermer zemine yığılıyordum. "Onun işini bitir, Winston. Yoksa ben yaparım."

Ellerim öfkeyle titredi. Korkuyla. Görünmemeye dikkat ederek köşeyi döndüğümde, Winston'ı dimdik ayakta, kendisinin yaşlı bir versiyonuyla karşı karşıya buldum. Bu babası olmalıydı.

"O kararları sen vermeyeceksin," dedi Winston, ses tonu sıkılmıştı. Yirmi dört saatten az bir süre geçmişti ve bu sahte evlilik cehenneme dönmüştü. Babası bunu nasıl öğrenmişti?

"Kendin söyledin, o bir servet avcısı. Ailemizin bunlardan birine ihtiyacı yok."

Daha benimle tanışmadan benden nefret eden kocamın ve kayınpederimin önünde hasta olacağımdan korkarak derin nefesler aldım.

Topuğumun üzerinde dönüp üst kata çıkarken içimi öfke ve acı doldurdu. Şehvetin kırılğan korları sönmüş, yerine buz ve nefret gelmişti. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Babamın yıkımının arkasında Ashford'lar olmalıydı - çok sevdiği hastanesini kaybetmesinin arkasında. Pek çok şeyi affedebilirdim... ama bunu?

Balayı sona ermişti. Başından beri haklıydım. Bu adam gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp ağrısıydı... ama artık çok geçti.

Bölüm 19

Winston

"W Şapka yap sen ortalama sen yok edildi onu Baba?" I gözlerimi babama dikerek sorguladım.

"Hastanesine el koydurdum." Sesi kendini b e ğ e n m i ş , hatta gururlandım ve kaybettim.

Yumruğum çenesine çarptı. Ona bağırıp çağırmaya devam etmemek için kendime hakim olmak zorundaydım. Daha çok istediğim başka bir şey yoktu.

Başımı salladım ve alaycı bir nefes verdim. "Kendin çık." Ondan ve zehrinden bıkmıştım. "Yoksa yemin ederim, senin sefil hayatına son veririm baba," diye tükürdüm, son kelime boğazımı yakıyordu.

"Ağzındaki kanı silerek, "Bu saçmalık hakkında birine tek kelime edersen, her şeyini kaybetmeni sağlarım," dedi.

Yakındaki viski şişesine uzandım ve dudaklarıma götürdüm, boğazımda iğneler dolaşıyormuş gibi hissetmeme rağmen sıvıyı büyük yudumlarla içmeye zorladım. Oda çoktan dönmeye başlamış ve ter alnımı kaplamış olsa da.

Hızlı bir hareketle şişeyi havaya fırlattım, babamın kafasına nişan aldım ve bir santimle ıskaladım. Parçalanan camların sesi havayı doldurdu, kırıklar her yere uçuştı.

Odadan çıktım ve ikinci kez bakmadan karımın yanına döndüm. O piçin evlilik haberimi sessizce kabul etmeyeceğini bilmeliydim. Geçen gün Byron'ın yatında benimle yüzleştğinde gerçekten blöf yaptığımı düşünmüş olmalıydı. Önemli değildi. Yeminler edilmiş, yüzükler takılmış ve sözler verilmişti. Artık

Evlilik sözleşmesi vardı, yani Billie'ye sahip olduklarımın yarısını vermeden boşanmanın hiçbir yolu yoktu.

Benim umurumda değildi ama babamın umurundaydı.

Anneni öldürdün. Sözleri beynimi dağladı, kulaklarımda çınladı. Kahretsin, yetişkin bir adamdım ve bu sözleri duymak hâlâ canımı yakıyordu. Bir aziz değildim ama öz babamın beni annemi öldürmekle suçladığını duymak her zaman içimi parçalamıştı. Mükemmel bir günü mahvetmeyi başaracağını bilmeliydim.

Lanet olsun.

Yatak odasına girdiğimde duş kapandı, karşılaşmamızın kırmızı sisi hala görüşümü kaplıyordu. Genç karıma ailemin ne kadar berbat durumda olduğunu göstermek istemediğim için duygularıma ket vurdum.

Kendime bir bardak konyak doldurdum, babam geldiğinden beri yaşadığım anılardan ve olaylardan arınmaya ihtiyacım vardı. Bir bardak yetmeyeceği için şişeye uzandım. Tam başımı arkaya yaslayıp bir yudum aldığımda banyonun kapısı açıldı ve Billie odaya doğru ilerledi. Onu gömleğimin içinde görünce öfkem yavaş yavaş eridi. Kahretsin, benim kadını gibi görünüyor ve hissediyordu.

Dün gecedan kalan ve şimdi daha önce paylaştığımız dağınık yatağın üzerinde duran kıyafet yığınının doğru yürüdü ve beni tamamen görmezden gelerek kıyafetlerini giymek için gömleğimi attı. Ne oluyor lan?

"Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor? Giyiniyorum," diye sakince cevap verdi. Fazla sakince.

"Ama seninle işim bitmemişti," diye homurdandım.

"Oh, ama seninle işim bitti," diye homurdandı, kalkan onu korumanın zorluğu altında çatlıyordu.

Ona doğru yaklaştığımda yumruğunun yüzüme çarptığını hissettim. Şok içinde geriye sendelemeden önce uğursuz bir çatırtı duydum.

"Ne oluyor Billie?"

Çenemden aşağı kan damlıyordu ve yüzümün sağ tarafından yayılan acıya bakılırsa, gözüm fena halde moraracaktı ama burnumun kırıldığını sanmıyordum.

"Evet, Winston, bu doğru. Ne oluyor lan?" diye tısladı.

Şaşkınlıkla göz kırptım, bunun nereden geldiğini bilmiyordum.

"Senin bir pislik olduğunu biliyordum. Değdiğinden daha fazla bela," diye mırıldandı kendi kendine yatağa oturup düz ayakkabılarını giyerken, onun

sarsıntılı hareketler. "Para avcısı," diye sıkılmış dişlerinin arasından haykırdı ve diğer ayakkabıyı kapıp ayağına sabitledi.

Ona tekrar uzandım, sonunda anladım. Babamla yaptığım konuşmayı duymuş olmalıydı.

"Onlar sadece kelimelerdi, Billie. Anlamsız."

Manyakça bir kahkaha attı. "*Anlamsız*," diye tekrarladı alayla. "Yani bu sahte evlilik gibi mi? Ben boşanmak istiyorum. Ve haklısın. Küçük, iyi bir *servet avcısı* olarak seni temizleyeceğim." Kelimeleri tırnak işaretleriyle vurguladı.

Cep telefonunu görene kadar gözleri odada dolaştı ve almak için eğilerek telefona doğru yürüdü.

Sonra bana doğru ilerledi, açık kahverengi gözleri artık yumuşak değil nefret doluydu. Benden tam bir baş kısaydı ama şu anda bana bakma şekliyle, onun sekiz fit uzunluğunda olduğunu düşünebilirdiniz.

"Benden ve ailemden uzak durun yoksa hepinize bunu ödetirim," diye tehdit etti. "Bunlar da sadece kelimeler, ama anlamsız değiller, bu yüzden uyarıya kulak vermelisiniz."

Ona soğuk bir gülümseme fırlattım. "Beni terk etmeye kalkarsan başına geleceklerden hoşlanmayacaksın."

"Ne yapacaksın? Babanın benimkini yok ettiği gibi beni de mi yok edeceksin?" Gözlerinden yaşların süzölmeye başladığını görebiliyordum ama onları cesurca geri püskürttü. "Mezarımın üzerinde de dans edecek misin?" Bana nefret ve küçümseme dolu zehirli bir bakış fırlattı. "Ne yaptığınız umurunda değil *Bay Ashford*. Burada işimiz bitti. Boşanmak istiyorum ve bunu bana verseniz iyi olur, yoksa sizi benimle yollarınızı ayırdığınıza pişman ederim."

Eli havada uçtu ama başka bir vuruş yapamadan bileğini yakaladım.

"Sen bana aitsin, Billie Ashford. Bu evliliği bitir ve ne olacağını gör."

"Ait olduğum tek kişi *kendimim*." Bileğini kavrayışından çekip çıkardı, parmaklarımın izi hâlâ tenindeydi.

"Ve bir daha bekar olmanın tek yolu beni öldürmendir."

Bana vahşi bir gülümseme verdi ama gözlerinde yaşlar vardı. Umutsuzca tutmaya çalıştığı gözyaşları. "İşte şimdi aklıma bir fikir geldi. Bunu yapabilirim."

"Elinden geleni yap, tatlım. Ve beni ölü ve gitmiş olarak işaretlemeyen önce üşüdüğümünden iki kat emin ol. Aksi takdirde, ömür boyu senin gölgen olurum."

kalan günlerinde."

Gözlerini devirdi, açıkça etkilenmemiştir.

"Bana yaklaşırsan seni bitiririm. Ve babanın kariyerini."

Tam Senatör Ashford'a bulaşmanın akıllıca olmadığı konusunda onu uyarmak üzereydim ki kafama bir şey çarptı.

Dünya tersine döndü ve dizlerimin üzerine çöktüğümde, omzunun üzerinden bana ters ters bakarak kapıdan çıkışını izledim.

Karım hayatımdan çıkınca dünya karardı.

Onu bulduğunuzda, dayanın. Siz en iyisini hak ediyorsunuz, evlatlarım. Daha azıyla yetinmeyin. Benim gibi razı olmayın.

Annemin sözleri bir lanet olmalıydı. Aklıma gelip durmaları için başka bir neden düşünemiyordum.

Uyandığımda Billie gitmişti ama ben baygınken geri gelmiş olmalı. Banyo tezgahının üzerine bir not ve evlilik cüzdanımızın küllerini bırakmış. Tanrım, belki de kadın deliydi.

Zaten bana yakıştırdı. Çılgınlık benim için yaratılmış.

Balkonumda oturdum ve denizin üzerinden yağın yağmuru izledim. Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlanıyordu ve bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu biliyordum. Gün mükemmel başlamıştı ama tıpkı benim ruh halim gibi kasvetli ve karanlık bir hal almıştı.

Dün geceki ve bu sabahki olayları gözden geçirdim. Billie'nin altımda kıvrılırken nasıl görüldüğünü. Yeminini okurken nasıl görüldüğünü. Tüm bunların bana hissettirdikleri. Ama sonunda... burada.

Bilmem gerekirdi. Ashford dünyasında mutluluk yoktu. Sadece para, yolsuzluk ve ölüm vardı. Bugün yaşananlar bu durumu daha da kötüleştirdi ve kendimi özellikle dengesiz hissetmeme neden oldu. Kardeşlerim ve ben o ortamın ürünüydük ve muhtemelen Billie'nin dışarı çıkması en iyisiydi. Ben de onu bozmadan önce.

Boşanmayı asla kabul etmeyeceğimden değil. Şu anda babamı ve Popov ailesiyle çevirdiği entrikaları uzakta tutan tek şey buydu. Bana kalırsa evliliğimiz taşa yazılmıştı.

Yağmur şimdi tüm gücüyle camlara vuruyor ve beni o ana geri götürüyordu. Gürültülü ve öfkeliydi, sanki tüm bu duygular içimde kamçılanıyor gibiydi.

göğüs. O parlak, dökülmemiş gözyaşları zihnimde parladı ve pişmanlıkla gözlerimi kapattım.

"İçkiniz."

Gözlerimi açtığımda Asher'ı bir elinde kadeh, diğer elinde kendi kadehiyle ayakta dururken buldum. "Kasabada gelinini gördüm. Beni tersledi, ben de seni ziyaret etmeye karar verdim." Acı bir kahkaha attım. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

Kaşlarını kaldırdı. "O kadar kötü, ha?" Yorgun bir şekilde çenemi ovuşturdum ve içkimden bir yudum daha aldım. "Biriyle birlikteydi. Bir erkekle."

Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi bile beni geriyordu. "Öldür onu. Daha da iyisi, öldürmem için onu bana getir." Asher beni eğlenerek izledi. "Adını biliyor musun?"

"Hayır." Ben burada üzüntülerimi alkolle boğarken Billie'nin benden bu kadar kolay ayrılabilceği düşüncesi bile göğsümdeki baskıyı artırıyordu. "Muhtemelen en iyisi de bu."

Gülebilirdim, ama bunu biraz bile eğlenceli bulmadım.

"Ne?" Kuru kuru tükürdüm. "Tarihteki en kısa evlilikle ilgili bir espri yapmayacak mısın?"

Yanıma oturdu ve gözümdeki morluğa baktı. "Bu rekorları elinde tutan film yıldızları ve şarkıcılar var. Ayrıca, bildiğim kadarıyla sen hâlâ evlisin."

Daha iyi bir insan olsaydım, ona gider, özür diler ve istediği boşanmayı verirdim. Hatta belki bir şans daha vermesi için yalvarırdım. Ama ne anlamı vardı ki? Nasıl olsa ileride her şey mahvolacaktı. Geri dönüş yolunu bulamayacak kadar dibe batmadan önce zararımı şimdiden karşılayabilirdim.

"Onun ölmesini istiyorum," dedim bardağımda şıprıdayan sıvıdan bir yudum alarak. Ne olduğu önemli değildi, yeter ki ağzımdaki bu acı tadı silsin ve bana unuttursun.

"Kim? Billie'nin birlikte olduğu adam mı?"

"Hayır. Şey, evet. Ama ben esas olarak babamdan bahsediyordum." "Neden bunu senin için ben yapmıyorum?" Asher teklif etti.

"Çünkü muhtemelen şeytanla bir anlaşma yapar ve hemen geri dönerdi." Başımı salladım. Babam kendini siyaset dünyası için çok değerli biri haline getirmişti. Onun cinayetinden paçayı kurtarmak imkânsız değilse bile çok zor olurdu.

"Şey, ben şeytanım, bu yüzden sizi temin ederim ki kabul edebileceğim hiçbir şey teklif edemez."

Ona alaycı bir bakış attım. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Ne kadar kısa sürmüş olsa da balayı iyi miydi?" diye sordu. Denizden gelen esinti Billie'nin yumuşak inlemelerine eşlik ediyordu.

Ön kolumun beni ısırıldığı yeri yandı, beni sonsuza dek damgaladı.

"Evlilik cüzdanını ateşe verdi ve bana bir nefret notu bıraktı," dedim kuru bir ifadeyle. "Yani sanırım standart olduğunu söyleyebiliriz."

"Nefret notu mu?"

Elimi cebime attım ve ona uzattım. Yüksek sesle okudu. "Bu servet avcısı tam para iadesi istiyor, pislik. Düğün hediyesi aldım. Bunu hak ettim." Kağıdı geri verdi ve ben de cebime soktum. "Tam olarak ne oldu?"

Omuz silktim. "Billie, Senatör Ashford'un babasının yok edilmesindeki rolünü itiraf ettiğini duydu. Bunu affetmek mümkün değil. Ailenin fedakarlık demek olduğu onun dünyasında olmaz. Bir de benim sevgili babama onun servet avcısı olduğunu söylediğimi duymuş. O da iyi gitti."

Bu en iyisiydi. Billie'nin ailemden uzakta olması daha iyiydi. Ama... Başka biriyle hayatına devam etmesine karşı çıktım. Sonuçta ben de bir insandım.

Bölüm 20

Billie

O dette ve ben babamızın evinin küçük balkonunda oturmuş, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Karanlığa bakıp kendi şeytanlarımızı görürken, tanıdık kirli masa aramızda duruyordu.

Odette'in peşinden koşan zavallı Marco çoktan gelip gitmiş, hastaneyle yaşadığımız karmaşadan kendimizi nasıl kurtarabileceğimiz konusunda istemediğimiz önerilerde bulunmuştu. Bu arada, fikirler ve olasılıklar zihnimde bir kasırga gibi dönüp duruyordu.

Winston'ın kalesinden çıkarken, Asher'ın bize hediye ettiği bileziği aldım. Hayır, biz değil. Ben aldım. O benimdi, adil ve dürüst. Evet, elmasları seviyordum ve bu inanılmaz parçayı elimde tutmayı çok isterdim ama ailem benim için daha önemliydi.

"Dinle, *soeur*," diye başladım ve Odette dönüp bana baktı. "Ya elime biraz para geçerse?" Kaşları havaya kalktı. Birikimimiz hiç yoktu ve tüm paramız hastanede bağlıydı. "Eğer... kredi alabilirsem. Bu yardımcı olur, değil mi?"

Gizli kocam Winston'dan borç istemektense ölmeyi tercih ederim ama mücevherleri satabilirim.

"Kredi almanın babama ve hastanesine bir faydası olacağını sanmıyorum," diye mırıldandı. "Hastaları çoktan taşımaya başladılar. Bina artık bizim değil."

"Ama bu sana yardımcı olacak," diye karşı çıktım. Babamın yükünü hafifletmek için okulu bırakıp bir işe girmekten bahsetmeye başlamıştı bile. Tıp fakültesindeki ilk bahar tatiliydi ve bir yıl içinde Amerika'ya dönmesi gerekiyordu.

hafta. Stanford'daki yılını bitirmeyi planlıyordu ama daha önünde uzun bir yol vardı. "Tıp fakültesini bırakmanı istemiyorum."

Uzandı ve elimi sıktı. "Ben de bırakmak istemiyorum ama fazla seçeneğim olduğundan da emin değilim. Senin de Paris'te çalışma hayalinden vazgeçmeni istemiyorum. Ama işte buradayız."

Elimi salladım. "Zengin bir cerrah olduğunuzda bana biraz para verebilirsiniz."

Kıkırdadı. "Tanrım, Billie. Hayal gücünün bu kadar vahşi olduğunu hiç bilmiyordum."

Gülmedim. Aslında çok ciddiymdim. Evet, moda tasarımı benim tutkumdu. Annem ve ben bu konuda birbirimize benziyorduk. O tüm parasını mankenlikten kazanıp sonra da kazancını tasarımlarına aktarırken, ben bunun için yaratılmamıştım. Zamanı geldiğinde iş planımı hayata geçirmek için finansal desteğe ihtiyacım olacağını biliyordum. Ama bu gece burada otururken kız kardeşime, odamdaki bir çekmecedeki sakladığım yeterli miktarda param *olduğunu* söyleyemezdim. Önce kendi hayallerini gerçekleştirmesine ihtiyacım vardı. Roller tersine dönse bunu benim için yapacağını biliyordum.

"Bunu başaracağım," diye söz verdim. "Nasıl yapacaksın?"

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki tek bir silah sesi sessizliği bozdu.

Bir anda evin içinde koşmaya başladık, ayak seslerimiz parkeye çarpıyordu. Ve midemin çukurunda kurşun gibi ağırlaşan korku, bir şekilde bu atışın ne anlama geldiğini anladı.

Babamın ofisine girdim ve en kötü kabusum önümde cisimleşti. Her yere kan sıçramıştı. Babamın gri saçları şakaklarında kızıla boyanmıştı. Çok *fazla kan* vardı.

Nefes alamıyor, önümdeki manzaraya bakarken ciğerlerim yanıyordu. Dünya dönmeyi bıraktı. Her şey sessizleşti ve geriye kalan tek şey acıydı.

Ham. Öğütücü. Dayanılmaz.

Elleri silahın etrafında kaskatı kesilmişti ve yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi. Gözlerim doğruca annemle balayında Kahire'den aldıkları halıya gitti. Çok fazla kan vardı.

Uzuvlarım sonunda çözüldü ve deli gibi küfrederek ona doğru koştum. Odette elinde havlularla geldi ve şakağına bastırdı. İlk havlu

Havlu hemen ıslandı ve bir tane daha ekledi. Ona durmasını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Nefes alıyor mu?" Sesimi nereden bulduğumdan emin değildim.

Kız kardeşim dondu kaldı, sanki nabzını kontrol etmek aklına bile gelmemiş gibi gözlerime baktı. İnce parmakları boynuna gitti ve dehşet içinde bir çığlık attı. Babamın diğer elinde bir şey parlıyordu. Kanlı yüzükler, onun ve annemin. Gördüğüm manzara karşısında yıkıldım.

Titreyen parmaklarımla ona uzandım.

ve onları sıkıca kavradı.

"Neden, baba?" İçimde taşan bastırılmış duygular yüzünden sesim boğuk çıkıyordu. Winston'ın babası benimkini yok etmişti. Bunun geri dönüşü yoktu. Onlara bunu ödetmek istiyordum ama bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu. Öfke ve keder içimde fokurduyor, daha fazla tutamayana kadar yükseldikçe yükseliyordu.

Çığlık attım, histeriler içinde boğuldum -ve suçluluk duydum- çünkü yanlışlar ve sırlardan oluşan dağlar beni bütünüyle yuttu.

Kana bulanmış halının üzerinde diz çöktüğüm o anda bile içimden bir ses babamızın ölümünün hayatımızı sonsuza dek değiştirecek bir yola sokacağını söylüyordu.

Bölüm 21

Winston

M Karım bugün babasını toprağa verdi. Dolu kilisenin arka tarafında durmuş, Billie'nin bakışlarını yakalıyordum. Kız kardeşiyle el ele tutuşmuş, yüzünde donmuş bir ifade vardı.

Bitkin görünüyordu, gözleri tutamadığı yaşlarla kızarmıştı.

Onun yanında olmalı, onu rahatlatmalı ve onunla ilgilenmeliydim. O benimdi. Bu düşünce aptalcaydı ama yine de burada, en az benim hissettiğim kadar mutsuz görünen kardeşimin yanında duruyordum.

Yağmur pencerelere ve kilisenin çatısına vuruyordu. Yağmur bütün gün dinmemişti, sanki gökyüzü de yas tutuyordu.

"İkisi de ölü gibi görünüyor," diye mırıldandım, kalbim acıyla sıkışıyor. "Babalarını daha yeni kaybettiler," diye homurdandı Byron.

"Bu anlaşılabilir bir şey. üzgünler."

Ona alaycı bir bakış attım. "Babamız ölseydi, bir damla gözyaşı dökmezdik. Çocuklarından biri bile dökmezdi."

Bu durum yaşlı adamın sonunu getirmeyi çok cazip kılıyordu, ancak siyasi kutupta ne kadar yüksekte olursa, bunu başarmak o kadar zor olacaktı. Her ne kadar etrafındaki tüm hayatları yok edebilecek gibi görünse de. Billie'nin babasıninki de dahil.

"Babaları nazik miydi?" Onun yerine kardeşime sordum. "Buradaki insan sayısına bakılırsa büyük bir hayran kitlesi var gibi görünüyor. Kızları bile onu severdi... Düşünebiliyor musunuz?"

Byron başıyla onayladı. "Swan ailesi yakındır." Sonra nerede olduğumuzu hatırlayarak, "Oradaydık," diye ekledi.

Vardı. Basit bir sözcüktü ama anıları bir anda geri getirdi.

Konvoyumuzla sıcak Afrika güneşinin altında yol aldık. Başka bir koşulda olsa nefes kesici bir manzara olurdu: bir tarafta çöl kumu, diğer tarafta masmavi deniz. Hayatımda gördüğüm en güzel yerlerden biriydi. Ama buranın başka bir çöl, farklı bir kıta, iç savaşlar, bakımsızlık ve korsanlar tarafından harap edilmiş boş araziler olduğunu biliyordum.

"Kahretsin, eve gitmek için sabırsızlanıyorum." Bradley Alaska'da doğmuş ve büyümüş. Dondurucu soğuklardan ve küçük, ıssız bir kasabanın monotonluğundan kaçmak için orduya katılmış. "Alaska'nın dondurucu soğuklarını özleyeceğimi hiç düşünmezdim ama özliyorum."

Birliğimdeki askerlerden Dick, "Alaska bana göre değil," diye homurdandı. "Orada beni ısıtmak için bekleyen bir kadın olmadığı sürece olmaz."

Bradley kıs kıs gülerek, "Hiçbir Alaskalı kadın seninle yatmaz," dedi. "Bundan daha iyisini bilirler." Gözleri bana kaydı. "Winston'ı burada becerecekler."

"Neden beni değil de onu becersinler ki?" Sesi neredeyse gücenmiş gibi çıkıyordu. Gülümsememi bastırarak gözlerimi devirdim. "Çarşafaların arasında da aynı derecede iyi olurum."

"Çünkü Alaska'daki kadınlar paranın kokusunu kilometrelerce öteden alırlar." Bradley'nin ses tonu kuruydu, sanki bu bilinen bir gerçekmiş gibiydi. Bunu ona söylemekten nefret ediyordum ama öyle değildi.

"Ben de bunun çok güzel olduğum için olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

"Çok güzelsin, tamam mı?" diye alay etti Dick. "Kıçım da öyle. Ama ikisi de senin paran kadar güzel değil."

"Güzel yüzlerimiz ve paramız burada işimize yaramaz," diye belirttim. "Hayal kurarken ya da serap görürken unuttuysan söyleyeyim, çöldeyiz ve en az on mil yarıçaplı bir alanda hiç kadın yok. Nefesini boşa harcama."

Kaşlarımı kaldırdım ve bir şey söylemeleri için onlara meydan okudum. Konvoy halinde seyahat ederken sık sık atıştırdık. Küçük bir alana tıklıp kalmışken zaman geçirmenin bir yolu bu, yolculuğumuzun sonunda başka hangi cehennemi bulacağımızı öğrenmeyi beklerken içimizde huzursuz bir enerji dolaşıyordu.

"Bahse girerim Leif'in çirkin kıcı şu anda İskoçya'da sevişiyordur." Dick'in yorumu her zamanki coşkuyla karşılanmadı. Bunun yerine, Leif için duyduğumuz endişenin egolarımız kadar yüksek olduğu gergin bir sessizlik hüküm sürdü.

"Leif güçlüdür. O olacak-" Cümlem ani bir titreşimin havada dolaşmasıyla kesildi. Konvoy aniden yön değiştirdi. Ben yapmadım

Yuvarlanmadan önce göz kırpacak kadar zamanımız vardı. Başım aracın tavanına çarptı ve koruyucu ekipmana rağmen acı dayanılmazdı. Başım döndü, kulaklarım cınlarken dünyayı tekrar tekrar eğdi.

Sonra durgunluk. Her şeyin yan yatmış olması dışında. Arkadaşlarım inleyerek hareket etmeye çalıştılar. Her şey boğuktu. Şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışarak devrilen kamyonundan sürünerek çıktım.

İşte o zaman kaos patlak verdi. Kurşunlar havada uçuşmaya başladı. Nefes almak için Herkülvari bir çaba sarf ederek yavaşça ayağa kalktım. Vücudumdaki her kemikte acı kükrüyordu ama aldırmadım.

Ölüm kalım meselesiydi.

Etrafıma kurşunlar yağdı. İkinci ailemin üzerine. Silahıma uzandım ve ateş etmeye başladım, tetiği her çektiğimde hissettiğim kör edici acı karşısında dişlerimi sıktım. Yavaşça, adamlar odak noktasına geldi. Bazıları çoktan yerde yatıyor, yaralarını tutuyordu.

Bana umut verdi.

Hala arkadaşlarımı kurtarabilirdim. Ateş etmeye devam ettim. Tekrar ve tekrar. Düşman sayısı azalıyor, umut artıyordu. Birdenbire ordu yeşili bir Land Rover Destroyer belirdi ve son sürat bana doğru geliyordu.

Nişan aldım ve ön cama ateş etmeye başladım, ancak kurşun geçirmez olduğunu fark ettim. Sonra lastikleri hedef aldım. Bam. Bang. Bang. Araç kontrolden çıktı ve-

Bum.

Kulakları sağır eden bir patlama çölü sarstı. Havadaki ısı ve patlamadan çıkan ateşin birleşimiyle sıcaklık yükseldi. Araç beni ıskaladı ama tam da adamlarımdan birinin bacaklarının açıklıktan dışarı fırladığını izlediğim sırada kamyonu çarptı. Metalin metale çarpmasının mide bulandırıcı gıcirtısı.

Acı dolu çığlıklar.

Bir başka patlama ayaklarımı yerden kesmeden önce ona doğru bir adım attım.

Bu, beraberinde ürkütücü bir sessizlik getirdi. Acı gerçek kara ağzını açtı: ölüm ve kayıp beni her yerde takip ediyordu.

Gök gürültüsü sessizliği bozarken gökyüzünde çakan şimşekler kalbimdeki çatlağı yansıtıyordu. Yağmur şiddetle yağmaya başladı ve kilisenin vitraylarına çarptı. Kardeşimle aramızdaki garip sessizlik kiliseyi boğdu ve arkamı döndüm.

Kardeşimin peşimde olduğunu çok iyi bildiğim için içki dükkânına varana kadar yürümeyi bırakmadım.

"Winston, alkolün içinde boğulmaya devam edemezsin." Şişeden bir yudum alırken arkamdan Byron'ın sesi geldi.

"Biliyorum," diye itiraf ettim. "Ama bu gece bana izin ver."

Başını sallamadan önce birkaç saniye sessizce beni izledi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Şişenin dibindeki uyuşukluk uzun vadede bana hizmet etmeyecekti. Belki -sadece belki- artık evli olduğuma göre kendimi toparlayabilirdim.

Karım benimle hiçbir şey yapmak istememesine rağmen.

Yata dönüş yolunun geri kalanı sessiz geçti ve aramızdaki boşluğu rahatsız edici bir gerilim doldurdu. Kiliseden bizi takip eden hüzünlü trompet ezgilerinin havada süzülmesine yardımcı olmadı, melodisi hastalıklı bir tatlılıktaydı.

Arka planda Villefranche-sur-Mer ve ayaklarımız yatın üzerinde sağlam bir şekilde dururken müziğin sesinden uzaklaşana kadar Byron da ben de rahat bir nefes aldık.

O gece kendimi unutana kadar içtim, içimde görünmez bir fırtına kasıp kavururken tepemde kopan fırtınayı izledim. En üst güvertede, sırtımı duvara yaslamış, gözlerim kapalı otururken ay bana güldü. Belki de bana acıyordu. Yeterince içmiştim.

Odama girdim, kapıyı çarparak kapattım ve banyoya doğru ilerledim. Pantolonumu ve külotumu çıkarıp duşu açtım ve ılık suyun beni yıkamasının keyfini çıkardım. Kahretsin, onu istiyordum. Aletimi yumrukladım ve acı verecek kadar sert pompaladım. Karımın daracık amcığının sıkımı boğuşunun görüntüleri zihnimde oynaşıyordu. Orgazm dalgaları beni altına alıp boğarken ona lanet ettim.

Suyu soğuğa çevirdim ve ilk buz gibi dalgayla birlikte nefesimi içime çektim.

Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Düşünemeyecek kadar sarhoştum ve hala onu unutamamıştım. Yeterince sarhoş olursam o kadar acımayacağını düşündüm. Ne kadar da yanılmışım. Uyanmam gerekiyordu.

Çünkü boğuluyordum. Hayat beni boğuyordu.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bölüm 22

Winston

Altı Yıl Sonra

Saat işliyordu

Gana'nın güneydoğusundaki Atiwa yağmur ormanlarının ekosistemi inanılmaz derecede biyolojik çeşitliliğe sahipti - yemyeşil bataklıklar, nehirler ve en nadir hayvan ve bitkilerden bazılarını yetiştirmiştir.

Ve tesadüfe bakın ki, Marie Antoinette'in elması, karımın bozuk para karşılığında rehin bırakmaya karar verdiği elmas. Kelimenin tam anlamıyla bozuk para. *Milyonlar* değerinde bir parça için 200 bin.

Yıllardır izini sürüyordum, ancak kanlı elmas kaçakçılarının eline geçtiğini öğrendim.

Ama uzun sürmez.

Bilezik benimdi. Rehin bıraktığı gün kuyumcudan geri almıştım ama kuryem iki blok ötede soyulmuştu ve o zamandan beri izini sürüyordum.

Onu geri almaya kararlıyım.

Elimdeki işe odaklandım. Tropik bitkiler geniş, parlak yapraklardan oluşan yoğun bir barınak oluşturuyordu ve biz de küçük bir kül blok kulübenin etrafındaki çalıların arasına saklanmıştık. Kingston'ın çenesi gerilmişti, terden lekelenmiş siyah çelik yeleğinin altından ten rengi gömleğinin kolları görünüyordu ve koyu renk saçları sırlı sıklamdı. Asher ve Royce da benzer şekilde giyinmişlerdi ve hepimizin yüzü kamuflaj işaretleriyle ovulmuştu, bu da gözlerimizin akını parlatıyordu.

Asher ve kardeşlerimle bakiştık. Hızlı hareket etmeliydik yoksa bileziğı yine kaybedecektik. Şimdiye kadar Afrika'daki her lanet ülkeye gitmiş, bizi kıtanın her yerine götürmüştü.

Ter yanlarımdan aşağı akıyordu ve yavaşça nefes vererek nabzımı sakinleştirdim. Nabzımı hızlandıran şey yaklaşan savaş değildi. Altı yıldır görmediğim karımı düşünmemdi. Dokunmadığım, öpmediğim ya da becermediğim.

Evliliğın tatlı olduğunu kim söyledi? Tam bir işkenceydi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Royce fısıldadı, tüfeğı hazırды. Sırtarak bakan gözleri, karımın ısırik izinin dövmesinin açıkça görülebildiğı açıkta duran ön koluma kaydı. "Tekrar ısırlabilirsin."

Bunu bir kadın için yaptığımı sanıyordu. Öyleydim ama tam olarak onun ima ettiğı şekilde değil. Bir gün bu bileziğı gerçek sahibine geri vermeyi planlıyordum, tabii birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulabilirsek. Ama bunun tüm sorunlarımı çözeceğini düşüncek kadar saf değildim.

Sadece yardımcı olacağını ummak zorundaydım.

Boşanma taleplerine rağmen. Benimle konuşmayı reddetmesine rağmen. Evrakların ilk turunun cevapsız bir e-posta adresi üzerinden tebliğ edilmesi uzun sürmedi. İkincisi kısa bir süre sonra geldi. Sonra üçüncüsü. Kişisel bir kuryenin eline ulaşmaya başlamaları yaklaşık altı ay sürdü. Onları yaktım ve küllerini kız kardeşinin Stanford'daki adresine gönderdim çünkü istihbaratım bana birlikte kaldıklarını söylüyordu.

Yavaş ama emin adımlarla mesajı aldı. Talepler artık daha seyrekti.

Sonunda bunlar sona erecek ve o da benim hiçbir yere gitmeyeceğim gerçeğini kabullenecekti. Bize bir şans verecekti, ben de bundan emin olacaktım.

"Bu bir aşk ısırığı, seni aptal," dedi Asher.

"Ah, özür dilerim." Royce'un sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Senin mi? Bu seni benim kayınbiraderim mi yapıyor?"

Asher bir şey söyleme zahmetine girmeden onu tersledi.

Billie Swan'la olan gizli evliliğimi Asher dışında kimse bilmiyordu, onun da tek bildiğı dudağındaki hafif bir seğirmeydi. Ve beni çok şaşırtacak şekilde bu konuda ağzını sıkı tutan babam.

Bakışlarım Asher'ınkilerle buluştu ve o da bana sert bir bakış attı. Kardeşlerime söylemek için mükemmel bir zamandı. Onlara altı yıl önce söylemem gerekirdi ama söylemedim ve söylemeyecektim. Billie'yi kendi yöntemimle halledecektim.

"En azından küçük kız kardeşimizin arkadaşını takip etmiyorum," diye karşılık verdim kuru bir sesle. Willow dışında herkes Royce'un onun için deli olduğunu biliyordu. Onu sıkı bir şekilde arkadaş bölgesine koymuştu ve zavallı kardeşim bundan kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu.

Görünüşe bakılırsa, konu aşk olduğunda tüm Ashford'ların sonu gelmişti. "Willow'la ne zaman tanışacağım?" Kingston, "Willow'la ne zaman tanışacağım?" diye sordu.

saçma şakalarımıza katılmak için. Kayınbiraderim Alexei Nikolaev Aurora ile bağlantı kurduğunda hayatımıza yeni girmişti. Onunla ilişkimizin tamamen düzelmesi için daha yapacak çok işimiz olduğu için hepimiz temkinli davranmamız gerektiğini biliyorduk. Ben ve kardeşlerimin her biri her zamanki gibi kararlıydık.

Royce kuru bir sesle, "Seni ondan uzak tutmak zorundayım," dedi. "Sen tam da onun sevdiği tiplerdensin. Baş belaları."

Yumuşak kıkırdamalar etrafta dolaştı ve bana sıcak havayı ve nefes almanın ne kadar zor olduğunu hatırlattı.

Kingston, "O zaman senin olmaması için bir neden göremiyorum," diye karşılık verdi. "İçimizdeki en büyük baş belası sensin."

Royce ona ters ters bakınca küçük kardeşimiz sıırttı. Kingston en küçüğümüzdü ama en kötü şeyleri o yaşamıştı. Ve bu yüzden babamızdan daha çok nefret ediyordum.

"Royce, belki de onu yeterince sevmediğin hiç aklına gelmedi mi?" diye sordum ve bana attığı bakış korku doluydu. Dürüst olmak gerekirse, bu konuşmayı bir ormanda yapıyor olmamız, elmas kaçakçılarına saldırmak üzereyken sırtımızdan terler akıyor olması çok saçmaydı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sesi öfkeliydi.

"Belli ki kız tavlamakta hiç zorlanmıyorsun. Geçen hafta o seks partisi için Sin City'de değil miydin?" Kingston yardımsever bir şekilde araya girdi.

"İhtiyaçlarımı karşılamalıyım. Bekâr kalmak için kaydolmadım." Royce'un sesi çok savunmacı geliyordu.

"Belki de Willow sana bir şans vermeyi reddediyor *çünkü* onu istediğini iddia ettiğinde 'ihtiyaçlarını karşılamakta' sorun yaşamıyorsun. Eğer tek gör düğü senin amı olan her şeyi becerdiğinse, neden güvenini riske atsın-"

"Ve kalp," diye araya giren Asher, Royce'un gözlerini devirmesine neden oldu. Başımı salladım. "Bu doğru. Neden senin için bunları riske atsın ki?"

Silahını sıkıca kavramıştı ve hepimizi vurma dürtüsüne direndiğinden şüpheleniyordum.

"Tanrım, neden hepiniz bana karşı birleştiniz?" Sonra bana alaycı bir bakış attı. "*Sen* ne zamandan beri aşk uzmanısın?"

Elçiye zeval olmaz dercesine ellerimi kaldırdım. "Değilim." "Belli ki otuz dokuz yaşında ve hâlâ bekârsın." Onu düzeltmedim.

"Ayrıca, sen de eskiden aynı şeyi yapardın. Daha da kötüsü," diye belirtti, "sen bir erkek fahişesiydin."

Ama sonra Billie Swan hayatıma girdi ve oyunu değiştirdi. Eğer kardeşlerim bilseydi, bunu yaşamama asla izin vermezlerdi.

"Pekâlâ, yaklaşan görevimize odaklanalım," diye tersledim.

"Ne?" Royce'un sesi asık suratlı ve alaycıydı. "Yani bana onu öylece teslim etmeyeceklerini mi söylüyorsun?"

"Pek olası değil," dedim gözlerimi devirerek. Belli ki Hollywood'da çok fazla zaman geçirmiş, Willow'u takip etmiş ve gerçekte işlerin nasıl yürüdüğünü unutmuştu.

"Ben bunun için kaydolmadım," diye inledi.

"Haklısın," diye yanıtladı Kingston. "Bu daha iyi. Bir şeyleri havaya uçurmayı seviyorsun. Şimdi şansın var."

Royce sırtıttı, özel operasyon eğitiminde ona lakabını kazandıran o çılgın gülümsemesini bize gösterdi. Lanet olası çıldırmış. Bir gün kibritle oynarken kendini havaya uçuracaktı.

Kingston, ekranı yeşil bir işaretle iğrenç bir şekilde yanıp sönen bir aygıt çıkardı. "Mekânın etrafını sarmalıyız; kaçmaya fırsat bulamadan hepsini yok etmeliyiz."

Başımı salladım ve ben yerimde kalırken hepsi dışarı çıktı. Etraflarını sarmıştık, kulübenin her iki yanında birer adam vardı.

"Saat üçte yerinizde olun." Royce'un sesi kulağımda kısıktı. "Saat dokuzda geliyorum." Asher'ın farklı tonu hemen ardından geldi. "Altıda hazır." Hepimiz yerimizi almış, işaretlenmemiş izbe bir yer. Pencereler, silahları itip ateş etmeye başlamak için yeterli alana sahip siyah, açık deliklerdi. O boş karelerin diğer tarafında herhangi bir şey saklanıyor olabilirdi.

"Gürültü yok. Mahkum yok." Emri kesin ve net bir şekilde verdim. "O bilezikten başka bir şey almayacağız."

Orada daha fazla mücevher ve elmas olabilir ama bize ait olmayan bir şeyi almak bizi hedef haline getirirdi. Adamlarını öldürmek o kadar da değil. Elmas kaçakçılığı dünyasında göze göz vardı.

Diz çökerek tüfeğimin göz merceğini yavaşça kaldırdım ve ön kapıya nişan aldım. Telsiz sinyallerini, e-postaları ve IP adreslerini takip ediyorduk,

ve dikkatsizlikleri -daha doğrusu, güvenlik eksiklikleri- bizi buraya getirdi. Afrika ormanlarının kalbine.

Royce bulunduğu noktadan kontrol etti ve ben de Asher'ın yapının yüzünde sürünerek ahşap kapıya yaklaşmasını izledim. Silahı göğsündeydi. Bekleyişimizi izleyen sessizlik sağır ediciydi. Kimse nefes almadı. Kimse konuşmadı. Bana baktı, ben de başımı salladım. Önde ve ortadaydım, onu korumaya hazırdım.

Kalbim kaburgalarımın vuran bir tokmak gibi atıyordu. Her operasyonun öngörülemez ve değişken olduğunu erkenden öğrenmiştim. Gözümüzü ve kulağımızı dört açtığımız sürece sürpriz yapma şansımız olacaktı.

Kapıyı tekmeledi ve kaos patlak verdi. Kingston'ın gölgesi evin diğer ucundaki çalıların arasından çıktı ve nişan alarak tetiği çekti. Küçük kardeşim hepimizle aynı düzeyde eğitim almamış olabilirdi ama en az bizim kadar yetenekliydi. Daha fazla değilse bile, hayatta kalmak için küçük yaştan itibaren savaşmaya zorlandığı için.

Yanağımı tüfeğime dayamıştım, ağustos böceklerinin gürültüsü etrafımızda bir koro gibi yükseliyordu. Bir uyarı gibi giderek yükseliyor, neredeyse silah sesini bastırıyordu. Kapıdan bir adam koşarak çıktı ve tetiği çektim. *Bang.*

Asher yan kapıya sert bir tekme atarak ağaçları sarsan bir gürültüyle uçmasını sağladı. Sırtını tekrar duvara dayadı ve bir kurşun sağanağı daha geldi. Hızla döndü ve silahını bir o yana bir bu yana sallayarak boşluktan içeri adım attı.

Daha başlamadan bitmişti.

Hepimiz büyük ikramiyeye ulaşmak için cesetlerin üzerinden geçerek içeri koştuk.

Marie Antoinette'in bileziğini havada tutarken, "İşte buradasın," diye mırıldandım.

Bir gün karımı bu bilezik ve uyumlu kolyeden başka bir şey takmadan becerecektim. Etrafımdaki karmaşaya rağmen aletim sertleşti. Elimde değildi. Beni harekete geçirmek için onu düşünmekten fazlası gerekmiyordu.

"Pekâlâ, şimdi buradan siktir olup gitmeye hazır mıyız?" Kingston, yere serilen hedeflerin her birinin dişlerini toplamaya başladığını söyledi. Başımı salladım ama yorum yapmadım. Neyse ki Royce da ona tedirgin bir şekilde bakmasına rağmen yorum yapmadı. Son diği cebine koydu ve gözlerimin içine baktı. "Yoksa buraya taşınmayı mı planlıyorsun?"

Bu ağabeyimin uzmanlık alanıydı: ortaya çıkar, her şeyi berbat eder ve ortadan kaybolurdu. Başımı salladım. "Evet, hadi gidelim buradan."

Tam arkamı döndüğümde küçük siyah kadife bir çanta gözüme çarptı. Ona uzandım ve birkaç düzine taşın bana baktığını gördüm.

"Lanet olsun. Bu bir servet değerinde olurdu." Royce'un sesi omzumun üzerinden geldi. "Cartier bunun için bir servet öderdi." Haklıydı, verirlerdi. "Bizde kalsın mı?"

"Bize ait olmayan hiçbir şeyi almayız."

Kadife çantayı bulduğum yere geri koydum, elmas bileziği cebime soktum ve oradan çıktım.

"Bunu kontrol ettirmeliyiz," dedim Asher'a, kulübeye son bir kez göz atarken. Muhafızlardan biriyle bıçaklı bir kavgaya tutuşmuştu ve durumu iyi görünmüyordu.

"Önemli bir şey değil." Asher'ın inatçılığı bir gün onun çöküşü olacaktı.

"Bıçağın temiz olup olmadığını bilmiyoruz. Aptal olma, doktora görün."

Sonuç olarak, bu işten yara almadan çıktık.

Keşke *ona* ne kadar yakın olduğumu bilseydim. Keşke neyi harekete geçirdiğimi bilseydim.

Bölüm 23

Billie

Hannemin yüzüğü. Evlilik yüzüğüm.

Avucumun içindeki zarif mücevher parçasına baktım. Onu postaya atıp iade etmeliydim. Bunun yerine, onu saklamıştım. nereye gidersem gideyim yanımda taşırdım. Neyi sembolize ediyordu?

Aşk mı? Kesinlikle değil. Şehvet mi? Muhtemelen. Hata mı? Kesinlikle.

İçimi çektim, yüzüme soğuk su sıçratmadan önce onu tuvalet çantamın gizli bölmesine geri koydum ve serinlemeye çalıştım.

Kavurucu sıcak nefes almamızı zorlaştırıyordu ve Gana'da kalmamızın akıl sağlığımızla ilgisi olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım. Bir yıldır buradaydık ve Odette'in ihtisası süresince kalmayı planlıyorduk. Kendimi gemolog olarak sertifika almak, değerli metaller üzerine çalışmak ve moda tasarımı alanındaki çalışmalarına devam etmekle meşgul ettim. Afrika, madenler ve elmaslar için bir merkezdi ve ben de yerel halkla birlikte eğitim alabilmenin avantajını kullanıyordum.

Ama Fransız Rivierası'ndaki evimizi özledim. Rahat yemekleri özledim. Şu anda İtalya'da çalışan ve Avrupa'nın bel altı bölgelerinin çoğunun zihnine hitap eden seçkin bir psikolog olan arkadaşım Violet'i özledim. Lanet olası seksi özledim.

Tamam, ikincisi dünyanın her yerinde bulunabilir. Ölmeyi reddeden aptal, romantik düşünce beni boşanmayı reddeden sapık olmayan herhangi bir adamla yatmaktan alıkoydu.

Tanrım.

Bunun geçici bir anlaşma olması gerekiyordu, ancak altı yıl sonra hala onunla evliydim. Boşanma davası açtım.

"Hızlı Boşanma, Garantili" ve başarısız oldu. Bunun sahte olduğunu bilmeliydim. Karşılığında aldığım tek şey kül oldu. Evet, bir avukat tutup boşanma davası açabilir ve büyük bir sükse yapabilirdim ama o zaman dünya öğrenirdi. Kız kardeşim öğrenirdi.

Ve bunu bir sır olarak saklamak için çaresizdim. Bu benim küçük kirli sırrımdı ve yaşanan onca şeyden sonra, Byron'ın kardeşinden bile daha büyük bir pislik olduğu ortaya çıkınca Odette'in yüzüne bir tokat gibi geldi.

Boşanmış bir kadın olduğumda, sanki hiç olmamış gibi olacaktı. Gizli evlilik, gizli boşanmaya dönüşecekti.

Ondan aldığım son e-postayı düşündüm. FaceTime'da seks yapmak istediğinde verdiğim yanıtı benziyordu, salak herif.

□ □ □

Çok olgunca.

"Billie Teyze, yine mi üzgünsün?" Ares'in sesi beni üzüntümden kurtardı ve onun seviyesine indiğimde gülümsedim.

"Tabii ki hayır." Gerçek şu ki, yeğenimin duygularımız üzerinde bir radarı vardı ve Winston Ashford'u her düşündüğümde kırmızı görüyordum. Keşke kendi duygularını kontrol altında tutmakta usta olan kız kardeşim gibi olabilseydim.

"Gözlerinin arasında bir çizgi vardı," diyerek küçük elini kaşlarımı düzeltmek için kaldırdı.

Kıkırdadım. "Ben de tam yeni bir tasarım düşünüyordum."

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Hayallerinin peşinden gitmelisin."

Beş yaşındayken Ares kendi iyiliği için fazla akıllı ve ciddiydi. Bunu kesinlikle benden miras almadı. Belki biraz Odette'den ve kesinlikle babasından. Başka bir Ashford. Tanrı yardımcımız olsun.

Yine de onu hiçbir şeye değişmezdim. Hayatımızı değiştirdi. Odette'in hamileliği sırasında tüm bebek kitaplarını okuduk ve birlikte Lamaze derslerine katıldık. Bunların hiçbiri bizi o ilk yıla yeterince hazırlamamıştı. Bazı günler ve geceler vardı ki, ne olacağı belli olmazdı. Hem kız kardeşim hem de ben gözyaşlarına boğulduğumuzda, yorgun ve huysuz, bir günü daha nasıl atlatacağımızı merak ediyorduk.

Ama Ares'in gülümsemeleri ve kucaklamaları buna değdi. Odette gündüzleri okula giderken Ares'i benimle bırakmanın zor olduğunu biliyordum, bu yüzden dijital bir günlük başlattım ve hiçbir "ilki" kaçırmaması için elimden geldiğince kaydettim.

İlk yuvarlanması. İlk emeklemesi. İlk kelimesi. Bana doğru ilk adımı. Üç tekerlekli bisikletteki ilk pedalları. Tanrım, *ne kadar çok ilk*. Beni nostaljik yaptılar.

"Sanırım haklısın," diye kabul ettim. "Ama önce ormanda bir yürüyüşe çıkacağız. Belki burada biraz elmas buluruz, ha?"

"Ya da annem için çiçek," dedi umutla.

Sıcak bir şekilde gülümsedim. "Ya da çiçekler. Onlar da aynı derecede özeldir."

Onun küçük eli benim elimde, ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Ayaklarımız ormanın sessizliğini bozan çalılar ve dökülen yapraklar arasında sürükleniyordu. Haki pantolon, ona uygun bir gömlek ve geniş kenarlı bir safari şapkası giymiş olan Ares, küçük bir maceracıya çok benziyordu. O tam uyum sağlarken, ben tam tersiydim. Kendi tasarladığım sarı bir güneş elbisesi ve orman çamuruna uygun siyah yağmur botları giymiştim. Afrika'daki ilk birkaç hafta uyum sağlamak için gündelik kıyafetler giydim ama eski benliğimin geri gelmesi uzun sürmedi. Nötr renkli kumaşlardan bıkmış ve yorulmuştum, bu yüzden ikinci en sevdiğim şeye geri döndüm. Moda.

İçimi çektim. Hem giysi hem de mücevher olmak üzere pek çok tasarım çizmiştim ama bu hayal hızla bir yere varmıyordu. Gönderdiğim her tasarım ya reddediliyor ya da düpedüz kaldırılıyordu ve bu şerefsizlerin benim malımı bu şekilde çalmaları beni şaşkına çeviriyordu. Böylece, Timbuktu'nun ortasında yasal olarak dayanacak bir ayağım olmadan, onları göndermeyi bıraktım.

Bir gün kendi kuyumcu dükkanım olacak ve tasarımlarımı orada satacaktım. O zaman kimse tasarımlarımı çalmaya cesaret edemezdi. Şerefsizler. O pisliklerden nasıl intikam alacağıma dair çeşitli yaratıcı senaryolar hayal ediyordum - geniş bir liste tutuyordum - o sırada yakınlardaki bir motorun uğultusu beni alarma geçirdi.

"Bunu duyuyor musun?" Ares gözleri büyüyük fısıldadı.

Bakışlarım kakao ağaçlarının üzerinde gezinirken uzakta kimsenin görünmediği bir açıklık dikkatimi çekti. Gözlerimi gökyüzüne kaldırdım ama kaynağı bulamadım. Kuşlar uğursuz çığlıklar atıyordu ve buradan gitmemiz gerektiğini hissettim. Tam arkamı dönmek üzereydim ki Ares elini elimden çekip koşmaya başladı.

"Ares," diye fısıldadım geri çekilen formuna doğru. "Ares, hemen dur," diye bağırdım. Adımlarımı hızlandırdım, çamurda gizlice ilerlemeye o kadar odaklanmışım ki elbisemin yakalandığını fark etmedim. Elbisemin yırtılma sesi, kendi ağır nefesime karıştığında paniğim arttı. Formda olmaktan çok uzaktım. *Bugünkü listemde spor yapmak yoktu*, diye düşündüm derin derin nefes alarak. *Hem de hiç*.

Peşinden koştum, ciğerlerim yanıyordu ve ayaklarım ormanın zeminine basıyordu.

Ares'in gözlerini dört açmış, kurşun delikleriyle dolu kulübeye baktığı açıklıkta durduğumda onu hemen azarladım. "Bunu bir daha asla yapma!"

Kelimelerim titrekti. Nefes alışım daha da pürüzlüydü. Ve tüm bu süre boyunca, içimden bir ses burada olmamamız gerektiğini söylese de, dikkatimi kulübeden ayırmadım.

"Bak Billie Teyze, burada biri vardı." Toprağa bulanmış ayak izlerini işaret etti. Ares vahşi doğada yaşayarak iyi bir iz sürücü olmuştu. Zavallı çocuğun yapacak başka bir şeyi yoktu. Saklambaç oyunlarımız bir yere kadar gidiyordu ve yeğenim her alanda zorlanmayı seviyordu. Odette'in, benim ve tüm köyün onu teşvik etmesi gerekiyordu.

"Burada kal," diye emrettim ve kulübeye doğru ilerledim. Yaklaştıkça pis koku dayanılmaz hale geldi ve bir ayak görüntüsü yakaladığımda kalbim durdu. Kahretsin, orada bir ceset vardı.

İçeri doğru ilerledim. Her yerde cesetler yatıyordu ama gözlerim siyah kadife bir çantaya takıldı. Yarı açık ve çok cazip bir şekilde orada duruyordu. Ona doğru ilerledim, adımlarımı cılız ahşap zemine karşı sessiz tuttum, kalbim boğazımdaydı.

Peluş çantayı aldım, sonra döndüm ve yeğenime doğru koştum. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Bak," diye haykırdı Ares, güneye doğru giden birkaç büyük ayak izinin izini sürdüğü yakındaki bir kütüğü işaret ederek. Gözleri elimde tuttuğum kadife çantaya takıldı. "O da ne?"

O da benim gibi her şeyi merak ediyordu. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Ares ona uzandı ama ben onu durdurdum. "Hayır, ne olabileceğini bilmiyoruz," diye yumuşak bir şekilde onu azarlarken, elimi sıkıca kavradım.

"O zaman neden dokunuyorsun Billie Teyze?"

Akıllı çocuk. Güzel soru. Kendimi durduramadan çuvalı açtım ve o güne kadar gördüğüm en parlak taşlarla karşılaştım.

"Vay anasını," diye mırıldandım. Bu parayla babamın hastanesini geri alabilir ve kariyerimi başlatabilirdim, *yine de* paramız olurdu.

Zihnim heyecanla çılgılık atarken "Vay canına," dedi.

Onları incelemek için 10x mikroskopum yoktu ama elmasların berraklığını ayırt edebilecek kadar çalışmıştım. Ve bunlar olağanüstü derecelendirilmişti.

"Bu bir işaret," diye fısıldadı Ares, burada duyulmamamız ya da bulunmamamız gerektiğini anlamıştı.

"Neymiş o?" Dalgınca sordum, parlak kesenin büyüüne kapılmıştım. Bir Valkyrie olarak doğmuş olmalıydım, çünkü değerli taşlara düşkün oldukları söylenirdi.

"Onları alıp elmas mağazanızı açmalısınız."

Başım çocuğa doğru döndü. Mantıklı tarafım bunun bir işaret olmadığını biliyordu. Akıllı tarafım ise bunun bir bela olduğunu biliyordu. Yine de, lanet bir aptal gibi, günaha karşı koyamadım.

"Biliyor musun dostum? Sanırım haklısın. Bu bir işaret." Tombul yanağını gagaladım ve heyecanla ona sarıldım. "Ve bunu annemden küçük bir sır olarak saklayacağız."

"Tamamdır, Billie Teyze."

Söylemeye gerek yok, uzun süre sır olarak kalmadı.

Bölüm 24

Winston

IÇatı katımın penceresinde durmuş, açgözlülük ve yolsuzluğun kol gezdiği Washington D.C.'ye bakıyordum. Ellerim takım elbisemin ceplerinde, içimi yakan garip duyguyu bastıramıyordum. mide.

Billie Swan Ashford. Güzel, akıllı ve gururlu.

Geçtiğimiz altı yıl boyunca onu zihnimden silmeye çalıştım. Ayıklık yardımcı olmadı. Bunu kabullenmişim ama onu unutmak imkansızdı.

Onu unutamıyordum. Görünüşünü, kokusunu, ipek elbisesinin içinden göğüslerinin kıvrımını. Gözlerindeki ateşi. Artık ayık olduğum için ona duyduğum çekim ve ihtiyaç daha da güçlüydü.

Masama oturdum ve onu aramadan önce söyleyeceğim sözleri zihnimden geçirdim. Kardeşlerim onu düşündüğümde kalbimin nasıl çarptığını bilseler beni diri diri kızartırlardı ama evli olmadıkları için bunu anlamaları mümkün değildi.

Belki Byron hariç.

Kalemi parmaklarımın altında ileri geri oynattım ve sonra numarasını çevirirken derin bir nefes verdim.

"Merhaba," diye cevap verdi.

Sesini duyunca gözlerimi kapattım... seksi... boğuk... çok baştan çıkarıcı.

"Merhaba, Billie."

İki kalp atışı boyunca sessizlik hakim oldu. "Kimsiniz?"

Gözlerimi devirdim ve bir inilti çıkardım. Benim güzel ukala kıcıım. Numaram onda vardı. Bunu bilecek kadar çok mesaj atmıştı bana.

"Kocan," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "Ben evli değilim," diye cevap verdi buz gibi.

"Kasamdaki sertifika aksini söylüyor," diye homurdandım. İşleri zorlaştırmak konusunda neden bu kadar kararlıydı? Bir şey söylemesini bekledim ama sessiz kaldı. "Konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şey yok."

Çenem sıkıştı ve parmaklarım cep telefonumu sıkıca kavradı. "Evet, var. Karımı becermeyi özledim."

"Kahretsin, Winston. Artık senin karın olmamaya çalışıyorum. *Yıllar* oldu, aş artık bunu."

"Sen benimsin ve bu asla değişmeyecek," diye homurdandım. "Şimdi, bunu kabul edebilirsin ve bunun üzerinde çalışabiliriz. Ya da bu konuda benimle savaşırsın ve yine de evli kalırsın. Bu senin seçimin."

"Al bunu, pislik." Telefonum anında çaldı ve ekrana baktım.

Karısı: □ □ □

Gözlerimi kapattım, verdiği yanıt beni hayal kırıklığına uğrattı. O kadar inatçıydı ki bu beni deli ediyordu.

"Billie, bana orta parmak emojisi göndermeye ve boşanmayı talep etmeye devam edemezsin."

Alay etti. "Boşanmamı reddetmeye devam ederken bana birkaç orta parmak emojisi de gönderdin."

"Çünkü ben istemiyorum."

Sessizliğe gömüldü. Sadece onu düşündüğümde ve onunla konuştuğumda -iyi, e-posta gönderdiğimde- ortaya çıkan o tanıdık his kemiklerime sızmaya başladı.

"Neden olmasın?"

"Neden yapayım ki?" diye karşılık verdim, sonra hemen yüzümü buruşturdum. Bu iyi bir cevap değildi.

"Çünkü ben bir servet avcısıyım." Tanrım, yine o kelimeler. Yaptığımız ilk gerçek sohbeti ve bu lanet cümleyi yüzüme fırlatıyordu. "Şimdi, gerçekten ne istiyorsun?" diye sabırsızca çıkıştı.

Zihnim karardı. Kahretsin, bu kadın beni neden bu kadar etkilemişti?

"Winston?" diye sordu.

"Cumartesi akşamı benimle yemeğe çıkmak ister misin diye soracaktım."

Gözlerim dehşet içinde kapandı... Ne yapıyordum ben? Onu kaçırarak daha başarılı olurum. Ayrıca, Amerika'ya döndüğünden bile emin değildim.

Sessiz kaldı ve cevap verdiğinde sesi şaşırmış gibiydi. "Randevu gibi mi?"

Başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım. "Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Altı yıl önce olması gerektiği gibi."

Bana küçümseyici bir kıkırdama attı. "Şaka yapıyor olmalısın. Dünyadaki son erkek olsan bile seninle çıkmazdım."

Ouch. Reddedilmek ayıkken daha kötü vuruyordu. En azından alkol bu iğrenç insani duyguları uyuşturmuştu.

"Neden olmasın?" Tanrım, bunu gerçekten istiyordum. *Konuşmayı kes, Winston.* "Çünkü sen ruh emici, soğuk bir piçsin," diye tükürdü.

"Kendine bir yol bul.

eğlendirecek başka bir sürtük. Geçmişimin derin, karanlık bir köşesine itilmeni istiyorum. Boşanmak istiyorum. Bunu o kalın kafana sok."

Telefonu kapatırken bir tık sesi duydum. Adrenalin sistemime pompalanırken elimdeki telefona baktım. Buna şaşırmamalıydım. Ne de olsa kadın son altı yıldır beni reddediyordu.

Şimdiye kadar alışmış olmalıydım.

Bölüm 25

Billie

Ibu gezegendeki en kötü hırsız olmalıydı.

Son kez bir şey çaldığımda, aynı gece suçüstü yakalanmışım. Bu sefer, elmas kaçakçılarını yakalamak tam on gün sürdü.

Bana kadar.

"Ne yapacağım ben Violet?" En iyi arkadaşım iPad ekranından bana baktı. Sinirsel bir tik olduğunu bildiğim bir hareketle kolyesini büktü. "Düzenli olarak gördüğün o suçlular arasında hiç arkadaşın yok mu?"

Hareketleri iki saniye durduktan sonra yeniden başladı. "Odette'e söyledin mi?" Ona "*Ne düşünüyorsun?*" der gibi baktım. "Oradan başla."

Sinirli bir nefes verdim ve iğneyle ipliği kaptım. Dikiş dikmek sakinleştirici bulduğum tek şeydi. "Peki ya gördüğünüz bazı suçlular? Onlar bize yardım edemez mi?"

"Onlara bulaşmak istemezsin." Violet'in sesi her zamanki gibi sakindi ve yüz ifadesi saçma sapan bir ifadeydi. Kimsenin saçmalıklarını kabul etmezdi ve düşüncelerini boş bir ifadenin arkasına saklamakta ustaydı. Onu mükemmel bir terapist yapan da buydu.

Ama bu benim şu anki çılgın ruh halime yardımcı olmuyordu.

"Danso Sabir peşimde," diye fısıldadım, sonra kim olduğunu bilmiyorsa diye ekledim, "Elmas kaçakçıları için çalışan lanet bir kiralık katil."

"En azından et kaçakçısı değiller." Birinin diğeriyle ne ilgisi olduğunu anlamayarak şaşkınlıkla göz kırptım.

"Kuzuların *Sessizliği filminde* kurbanlarının etlerini soyan o çılgın adam gibi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, et tüccarları insan ticareti yapıyor." Violet arkama baktı. "Hey, Odette."

Donakaldım, sonra kendimi rahatlamaya ve arkadaşşıma gülümsemeye zorladım. "Tamam, gitmeliyim."

"Ama-"

"Yardımcı olmadığın için teşekkürler.  l rsek sana haber veririm." Telefonu kapattım ve kız karde imi Ares'le birlikte görmek için arkamı döndüm. İki de onlar için tasarladığım haki  ortu giymiş, beyaz ti  rt ve hasır şapka takmı lardı ve her ikisinin de omuzlarında neredeyse aynı pozisyonda duran birer olta vardı. Aralarındaki tek fark, kız karde imin uğursuz bakışlarını bana dikmi  olmasıydı. "Hey, siz ikiniz. Balık tutmak nasıldı?"

"Hiçbir şey yakalayamadık," diye kestirip attı Ares, hayal kırıklığı sesinden okunuyordu. "Annem nehre ta  atıp durdu ve bütün balıkları kovaladı."

Bir gülümsemeyi bastırdım. Odette bir insanı gözünü kırpmadan doğrayabilirdi ama ona temizlemesi için bir balık verdiğinizde kusmak üzere olan bir bebek gibi  ğ r rd . Ares'le genellikle birlikte yaptığımız şeylerden biriydi, ama bugün beyin fırtınası yapabilmek için onları dışarı gönderdim.

"Kusura bakma dostum. Bir dahaki sefere ben de geleceğim ve bir şeyler yakaladığımızdan emin olacağım."

"O zaman ak am yemeğinde balık yeriz," dedi. Odette'e bakarak başımı salladım. Bakışları benden hiç ayrılmadı. Bu bakışı biliyordum. Belanın eli kulağındaydı.

"Ares, oltanı kaldırır mısın lütfen?" diye sordu Odette. O diğer odada gözden kaybolana kadar Odette tekrar konu madı. "Ne oluyor lan?"

Nabzım titredi, sonra kalbim daha sert çarpmaya başladı. Dudaklarımı b zd m. "Ne demek istiyorsun?"

Kahretsin, neden sesim böyle titredi?

"Nehirden dönerken hastaneye uğradım. Danso Sabir geldi ve seni arıyordu."

Bu iyi bir şey olamaz. Danso i lerine bağlı olarak gelir giderdi. Odette onu tanıyordu çünkü hastaneye birden fazla kez yaralı getirmişti. Yerel halk onun tehlikeli bir adam olduğunu biliyordu.

Gana ve Korsika suç örgütleriyle bağlantılarına dair fısıltılar bir söylentiden daha fazlası.

Derin bir nefes aldım, yutkundum ve konuştum. "Öyle mi yaptı?"

"Neden sizi arıyor? Bizi mi?" diye sordu, sesi ameliyatl  elleri gibi değişmiyordu. Sırtı kaskatı kesilmişti, gözlerinde endişe vardı. "O kötü haber, Billie. Umarım onunla çıkmıyorsundur."

Boğazımda boğuk bir kahkaha fokurdadı ama yuttum. Titreyen bir nefes vermeden önce birkaç vuruşluk bir sessizlik oldu.

"Sanırım beni öldürmek istiyor," diye itiraf ettim yumuşak bir fısıltıyla. Gözleri irileşti. "Ne? *Neden?*"

"Patronuna ait bir şeyi aldım." Yutkundum. "Elmaslar."

Çığlığının köyün her yerinden duyulabileceğinden emindim. "Ne elması?"

"Etrafta otururken bulduklarım." Teknik olarak yalan söylemiyordum. Sadece, muhtemelen yanına bile yaklaşmamam gereken bir kulübede, cesetlerin arasında "oturuyorlardı". Özellikle de yeğenimle.

"Peki, onları geri ver."

"Tanrım! Bunu ben neden düşünemedim?" Kuru bir sesle söyledim.

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Lütfen bana onları sattığını ya da kaybettiğini söyleme."

"Onları kaybetmedim," diye mırıldandım. "Ya da satmadım." *Henüz.*

"Neden bana söylemediğın bir şey varmış gibi hissediyorum?" Ellerini kalçalarına koydu, başım derde girdiğinde annemin yaptığı gibi ellerini orada dinlendirdi.

"Paranoyak olduğın için mi?" Ben önerdim.

"Billie, şaka yapmanın sırası değil. En sevdiğim kız kardeşimi kaybetmeden elmasları geri ver."

"Ben senin tek kardeşinim," diye hatırlattım ona. "Ayrıca, onları geri veremem, çünkü üzerimde değiller."

Kaşları çatıldı. "Neredeler?" Yutkunarak sesimi aradım. Midem çalkalanıyordu çünkü içinde bulunduğumuz bok fırtınasının seviyesini çok iyi biliyordum. "Ee?" diye bastırdı.

Kalbim göğsümd  gümbürdüyordu. İlk kez hırsızlık girişiminde bulunduğumda, gizli bir evlilik yapmıştım. Bu sefer ölebilirdim. En kötüsü de kız kardeşimi ve yeğenimi de bu pisliğin içine sürüklemiş olmamdı.

"Ekspertiz için Cartier'ye gönderdim," diye mırıldandım. "şimdiye kadar çoktan Las Vegas'ta olurlardı."

Keskin nefes alışı bana her şeyi anlattı. Odette'in omuzları çökmeden önce sessizlik uzun saniyeler boyunca sürdü. "Sanırım Vegas'a gitmek zorundayız, o zaman."

Ve yaptık da. Sonraki altı ay boyunca şehir şehir dolaşarak çalınan elmaslarımın peşine düştük, böylece onları elmas kaçakçılarına iade edebilecek ve hayatlarımızın parçalanmasını önleyebilecektik.

Bölüm 26

Winston

Altı Ay Sonra

In New Orleans'taki restorana girdim ve tanıdık bir yüz bulana kadar etrafa bakındım.

Küçük kız kardeşim ve ailesiyle aylık aile yemeğimizdi. Ne olursa olsun, her zaman birbirimizi düzenli olarak görmeye özen gösterirdik. Alessio ve ailesi, Aurora ve ailesi, Byron, kardeşlerim ve kayınbiraderimin tüm ailesi.

Bazılarımızın gelemediği zamanlar oldu ve bu da onlardan biri gibi görünüyordu. Royce yoktu, Alessio ve ailesi hiçbir yerde bulunamadı ve Nikolaev grubu her zamanki gibi geç kalmış görünüyordu. Görünüşte Nikolaev'ler bize hiç benzemiyordu ama bir şekilde çalışıyorduk. Önemli olan şeylere baktığınızda çok daha fazla ortak noktamız vardı: aile, sadakat ve iş.

Byron beni gördü ve el salladı.

Byron'ın homurdanarak söylediği sözleri yakalamak için tam zamanında oraya doğru ilerledim. "- Güneşin altındaki her eteği beceriyor. Onlarca yıldır. Peki neden şimdi?"

"Benden bahsediyor olamazsınız," diye selam verdim.

Byron kabine kaymama izin vermek için ayağa kalktığında iç çektim. İsteksizce, fazla iri bedenimi koltuktan aşağı ittim. Kabinde oturmaktan nefret ederdim. Her akli başında insan köşeye sıkıştırılmanın tehlikelerini bilirdi ama bu lanet restoranda bundan zevk alıyor gibiydiler.

"Nereden biliyorsun?" Byron kaşlarını kaldırarak "Nereden biliyorsun?" dedi. "Eğer doğru hatırlıyorsam, senin de hayranların vardı."

Evlendiğimden beri değil, diye düşündüm kendi kendime.

Karım beni terk ettiğinden beri bir kadınla seks yapmamıştım. Her nasılsa, Billie Swan söz konusu olduğunda başka hiçbir kadın onunla kıyaslanamazdı. Düzeltme-Billie *Ashford*. Altı yıl önce birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüğümde içimde bir uyarılma hissi uyandı ama bunu görmezden geldim. Sanki başka seçeneğim yoktu; benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Sikimi sertleştiren tek kadın olması umurunda bile değildi. Ona kaç tane sarhoş e-postası göndermiştim? Tanrı aşkına, FaceTime seksi bile önerdim. Sadece bana bakabilirdi ve ben de taş gibi olurdum. Gerisini elim hallederdi.

Her zaman olduğu gibi, yanıt kısa ve öz bir şekilde, orta parmak emojisi şeklinde geldi.

Orada yanlış yorumlamaya yer yoktu. Söylemeye gerek yok, aletim ondaki bu alınganlığı da sevdi. Aman Tanrım. Sikimin onda hoşlanmadığı bir şey bulamamıştım henüz. Sağlıklı değildi. Ama zaten hiçbir zaman sağlıklı alışkanlıklar edinmemiştim.

"Hayranlar artık yok," dedim kesin bir ifadeyle.

Kayınbiraderimin kardeşi Sasha Nikolaev viskisini yudumladı. "Haklısın. Senin hakkında konuşmuyorum. Sen neredeyse bir azizsin."

Byron bana şüpheli bir bakış attı. Altı yıl önce üçlü ilişkilerden tamamen bekarlığa geçtiğim gözünden kaçmamıştı. Evli olmak insana bunu yaptırıyor sanırım. Düzen ne kadar işlevsiz olursa olsun. Kendimi şişenin içinde boğulmaya bıraktığım, modası geçmiş gibi sigara içtiğim yıllar oldu. Şişeyi bıraktım ama sigarayı pek bırakamadım.

Gözlerimi devirdim. "Öyleyse Royce hakkında konuşuyor olmalıyız." Byron bir kaşını kaldırdı. "Yani biliyorsun?"

"Neyi biliyor musun?" Lafı dolandıracak havada değildim.

"Royce yaklaşan düğününü duyurdu," dedi Sasha sakince, sanki dünyadaki en sıradan şeymiş gibi.

San Pellegrino'm geldi ve bir yudum aldım. "Yani Willow'la sonunda anlaştılar mı?"

Herkes ondan hoşlandığını biliyordu ama Sasha'nın gülümsemesi bunun pek de olumlu karşılanacak türden bir anlayış olmadığını gösteriyordu.

"Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Byron savunmaya geçerek, "Onu o kaçırmadı," dedi. "Willow'u çocukluğundan beri tanıyoruz. Royce ona asla böyle bir şey yaşatmaz."

Kaşları havaya kalktı. "Onu kaçırdı mı?"

"**Y a p m a d ı**, lanet **o l s u n**. Az önce söyledim." Byron çok huysuzdu.

Muhtemelen duyulursa bir halkla ilişkiler felaketinden endişe ediyordu.

"Tamam," diye onu yatıştırdım, ağabeyimizden etkilenmemiştim.

"Diyelim ki onu sürpriz bir tatile götürdü."

Sasha kıs kıs güldü. "Kulağa onun gibi geliyor. Görünüşe göre çok daha fazla ortak noktamız var, ha?"

Hepimiz Royce'un bir bok planlayamadığını biliyorduk. Pantolonunun içinde uçan bir adamdı. "Yemin ederim, eğer ona zarar verirse-" Byron elini saçlarının arasından geçirdi, muhtemelen hepsini çekip çıkarmaya hazırды. Şimdiye kadar kel kalmamış olmasına şaşırmışım. "Aurora'ya bu konuda tek kelime etme."

Odak noktası küçük kardeşimize kaydığı için mutlu bir şekilde koltuğuma yaslandım.

"Ben de bugünün buluşmasına Royce'un en iyi arkadaşını kaçırdığını duyurarak başlayabileceğimizi düşünmüştüm."

Byron'ın yumruğu masaya indi ve bardakları salladı. "Onu o kaçırmadı, lanet olsun."

"Birileri iyimser," diye kestirip attı Sasha.

"Evet, Byron'ın göbek adı bu," diye takıldım. "Bay İyimser. Küçük, güzel bir doktoru becerdiğinden beri."

"Biri kendini tutuyor. Bu da ne demek oluyor?" Sasha'nın değerlendiren gözleri Byron'inkileri tuttu. Ailemize sadece birkaç yıl önce katıldığı için Dr. Swan ve Byron'ın feci kaçamağını bilmiyor olabilirdi.

Byron elini kayıtsızca salladı.

"Önemli bir şey değil. Sadece sıradan bir gecelik ilişki." Ses tonunda biraz burukluk vardı. Byron'ın doktoru için ne kadar ileri gittiğini kendine bile itiraf edip etmediğini bilmiyordum. Muhtemelen benim durumumla aynı çizgideydi. Babamıza benziyor olabilirdik ama kesinlikle annemizin romantik eğilimlerini miras almıştık. "Dr. Swan'ı neredeyse unutuyordum," diye ekledi, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Sessizliği yüksek sesli alaylar böldü. "Kesinlikle öyle görünüyor," dedim.

"Eğer kadından hoşlanıyorsan, peşinden git. Aksi takdirde biri gelip onu senden çalacak, seni geri zekalı."

Sasha akıllıca bir tavsiye verdi.

"Umurumda değil," diye karşılık verdi Byron. "Kadınlar ihtiyacım

olmayan bir baş ağrısı."

"Aynen öyle," diye mırıldandım içimden, karımın beni yumrukladığı görüntüler zihnimde yanıp sönüyordu. Şanslıydım ki yüzüm mermer kadar sertti ve gözümdeki morluk iyi bir şekilde iyileşmişti.

"Siz ikiniz lanet olası aptallarsınız."

Sasha haklıydı, biz haklıydık. Billie için seve seve giderdim. Başka bir şey olmasa bile, onu sistemimden çıkarmak için. Ama kadın bu mantığı kabul etmektense taşaklarıma yumruk atmayı tercih ederdi. Onu kendime aşık etmeye çalışmama asla izin vermezdi.

Restoranın kapısı çalındı ve Byron yeğenimizi ve kayınvalidemizi karşılamaya koşarken Sasha ve ben yerimizde kaldık, yeni bulduğum kardeşim Kingston da bize katıldı.

"Winston, yakında bir gün jetini ödünç almam gerekiyor." Kingston'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve ona şaşkın bir bakış attım.

"Sana da merhaba," diyerek onu kuru bir şekilde selamladım.

Kabinin içine kaydı. "Fazla kalmayacağım."

Hiç yapmadı ve bunun için onu suçlayamazdım. Cehenneme gidip gelmişti ve yalnızlığı tercih ediyordu.

"Uçağıma neden ihtiyacın var? Senin kendi uçağın var." Aslında birkaç uçağı, yatı ve helikopteri vardı. Zengindi, kendi başına bir imparatorluk kurmuştu. Kanla. Kelimenin tam anlamıyla.

Kingston'ın koyu renk gözleri buz gibi oldu ve dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Ama seninki radarın dışına çıkabilir ve izi sürülemez."

Ah, işte oradaydı. Eninde sonunda intikamını alacağını biliyordum. "Ne zaman ihtiyacın olursa, söylemen yeterli."

Başını öne eğdi. "Bana yasadışı bir şey yapmamamı söylemeyecek misin?"

Omuz silktim. O noktayı çoktan geçmiştik. Ne de olsa Kingston, faaliyetleri nedeniyle yeraltı dünyasında Hayalet olarak biliniyordu. "Senden istediğim tek şey, yardıma ihtiyacın olursa beni araman."

Başını salladı ve başka söze gerek kalmadı. Gözleri, Nikolaev'lerle birlikte yaklaşmakta olan Byron ve kız kardeşimize kaydı. "Byron'a bir şey söyleme."

"Tamamdır."

Kingston'ın gözüne kestirdiği kişinin hiç şansı yoktu.

Bölüm 27

Billie

"T Bu lanet topuklular," diye mırıldandım Fransız Mahallesi'nin kaldırım taşları üzerinde yürümekte zorlanırken. Her zamanki gibi akıllı olan Odette düz ayakkabı giymişti ve son derece rahat görünüyordu. Ares onun elini kavradı.

Gözlerim Fransız Mahallesi'nin güzelliğini içine çekiyordu. Elim kolunu kavramak için uzandı, beni sabitlemesi için onu kullandım.

"Bu işe yarasa iyi olur, Billie." *Yoksa ölebilirdik.*

Söylenmemiş sözler etrafımızdaki sarhoşlardan daha yüksek sesle söyleniyordu. Baktığımız her yer hayat, kahkaha ve güzel zamanlarla doluydu. Havayı sidik ve alkolle birlikte beignet kokusu dolduruyordu. *Eşsiz* bir şehirdi. Ziyaret etmek güzeldi ama burada yaşamak isteyeceğimden emin değildim.

Zarif tarihi binalar etrafımızı sarmıştı. Yakınlarda bir trompetçi çalıyor, hüznü melodileri rüzgârda uçuşuyordu. Havaya bayat alkol kokusu yayılıyordu. İnsan kalabalıkları sokaklarda dolaşüyor, kahkahaları, dansları ve renkli kıyafetleri bu şehre bilinen canlılığını veriyordu. Mardi Gras tüm hızıyla devam etmek üzereydi, ancak bugün buradaki kalabalığa bakılırsa, şu anda gerçekleştiğini düşünebilirsiniz.

Odette'in endişeli ifadesini, saklamaya çalıştığı ıstırabını yakaladım. Küçük endişelimiz Ares'i uyarmak istemiyordu. Suçluluk duygusu ve dehşet içimde yılan gibi kıvrılıyor, midemin çukurunda sıkıca kıvrılıyordu. Aptalca bir günaha boyun eğip o elmasları çaldığımdan beri geçen altı ay gerçeküstü geliyordu. O lanet günden beri kaçıyorduk. Her gün.

Neden, ah neden böyle dikkatsiz kararlar almaya devam ettim? Onca yıl önce dersimi almalıydım.

"İşe yarayacak. Mallarını geri alacaklar ve hayatımız normale dönecek." Umarım. Sinirli bir nefes verirken kız kardeşimin temkinli bakışlarını üzerimde hissettim.

Ne düşündüğünü biliyordum. Otuz yaşındayken daha iyi bilmeliydim. Ve biliyordum da. Ama bir fırsat gördüm ve hayatımı beklemeye almaktan bıkmıştım.

Her şeyi istedim. Bir aile. Gurur duyduğum bir kariyer. Benim tasarladığım eşsiz mücevherlerle dolu bir mağaza. Seks. İçten içe ürperdim. Kahretsin, nasıl seks yapılacağını bile biliyor muydum? Altı yıl olmuştu. İnsan dokunuşunun olmadığı uzun, yalnız yıllar. Neredeyse yeniden doğmuş bir bakireydim.

"Her şey çantanda mı?" Odette sordu ve neredeyse yine tökezliyordum. Bu sefer denge eksikliğinden değil. Keşke şu anda aklımdan geçen düşünceleri bilseydi.

İçimi çektim. "Evet, kardeşim. Elmaslar çantada," diye teminat verdim ona. "Tüm lüksleriyle parıldıyorlar."

"Ne sikime topuklu giyiyorsun?" diye tısladı, yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi tökezlememi izliyordu.

Gözlerimi devirerek ona sinirli bir bakış attım. "İyi görünmek istedim."

Kız kardeşim ve ben bir irade savaşında bakışlarımızı kilitledik. Huysuzdu, uykusuzluk ve sürekli hareket etmek onu yavaş yavaş etkiliyordu.

"İyi görünüyorsun Billie Teyze," dedi Ares ve yüz ifadem anında yumuşadı. İri mavi gözleri ve siyah saçlarıyla Ares büyüdüğünde tam bir kalp kırıcı olacaktı. Tıpkı küçük kız kardeşimin kalbini kıran babası gibi. Tıpkı amcası gibi... Şey, o benim kalbimi kırmadı ama beni incittiği kesin.

Beş yaşındayken Ares kalpleri nasıl fethedeceğini biliyordu.

"Sadece bu işkence aletlerini taktığım için," diye şakacı bir şekilde söylendim ve ona göstermek için ayağımı havaya kaldırdım.

Odette gözlerini devirdi ama ifadesi yumuşak kaldı. Bu iş bittiğinde Fransız Rivierası'na dönecek ve gerçek bir yuva kuracaktık. Ares için. Bizim için.

"İşte orada." Sabir'le buluşacağımız St. Louis Caddesi'nin tabelasını gösterdim.

Odette çömeldi ve gözlerini oğlunun hizasına getirdi. "Ares, içeri girdiğimizde ben bazı işlerle ilgilenirken sen de Billie Teyze'yle gideceksin. Tamam mı?"

O da itaatkâr bir şekilde başını salladı. "Tamam."

"Aferin oğlum," diye mırıldanarak yanağına bir öpücük kondurdu.

"Merak etme anne," diye araya girdim, sesimi olumlu çıkarmaya çalışarak. "Her şey yakında bitecek."

Suçluyla görüşen ben olmalıydım ama Odette bu konuda ısrar etti. Sanırım işleri daha da kötüleştireceğimden endişeleniyordu. Muhtemelen haklıydı.

Doğrulan kız kardeşim gözlerimle buluştu. "Planı takip et, Billie. Ondan sapma. Ne olursa olsun. Ve eğer bir şey olursa-"

"Sakın söyleme," diye kestim sözünü. "Bu kötü şans getirir."

Gözlerini kapattı, muhtemelen ilahi bir varlıktan sabır diliyordu. "Onu kendine bağlı tut. Ve gözlerden uzak dur."

Başımı salladım. Elini uzattı, ben de çantama uzandım ve küçük çantayı çıkardım. Bu kadar küçük bir pakette on milyon dolar. Hayatımızı alt üst etmeye yeterdi. Kalan günlerimizde hayatımızı rahat ettirme potansiyeline sahipti.

Oh neyse. İşe yaramadı ve bunun suç kariyerimi son kez denemem olacağına yemin ettim.

Odette elmasları çantasına tıktırdı ve köşeye doğru ilerleyerek The Sazerac Bar'ın girişinde durduk.

Ares'i kucağıma aldım ve restorana girdik. Gözlerim geniş odanın üzerinde gezindi. Derin renklere boyanmış ve eski fotoğraflarla süslenmiş duvarlarıyla eski New Orleans havası vardı. Trompetçinin sesi büyük açık pencerelerden içeri giriyordu. Odaya kristal bir avize hâkimdi.

Her geçen saniye nabzım daha da hızlı atıyor, nefesimi kesiyordu. Soğukkanlılığımı korudum ama içim parçalanıyordu.

"Merhaba," diyerek bizi geniş bir gülümsemeyle karşıladı bir hostes. "Rezervasyonunuz var mı?"

Odette ve ben bakıştık. "Evet," diye mırıldandı. "Kanlı Elmas."

Bu şerefsizlerin hastalıklı bir espri anlayışı vardı. Ev sahibesinin hakkını yemeyelim, gözünü bile kırpmadı. "Bu taraftan."

Hostes durakladığında masaları ve kabinleri atlayarak mekânda ilerledik. Odette bana hafifçe başını sallayarak tuvalete gitme vaktimizin geldiğini işaret etti, o sırada koridordan tanıdık bir ses bana doğru süzüldü.

"Billie?" Arkamızdaki ses çok tanıdık geliyordu. "Billie Swan."

Ses nihayet kaydedildiğinde yüzüm soldu. Yavaşça, sahibiyile yüzleşmek için döndüm. Winston Ashford. Bizden on adım ötede, kalabalık bir masada oturuyordu.

Sadece ailem olduğunu tahmin ettiğim biriyle. Kocam -gizli geçmişim-telaşlı bir ifadeyle orada oturuyor, gözleri Ares ve benim aramda gidip geliyordu.

Ağabeyi Byron da buradaydı ve Odette'e hayalet görmüş gibi bakıyordu.
Hay sikeyim! Geçmişimin ortaya çıkmasının zamanı değıldi.

Bölüm 28

Winston

Six lanet yıl.

Onu gördüğüm anda her şey durdu. Altın sarısı saçları avizenin ışıltısı altında parlıyordu. Artık kısaydı, omuzlarını zar zor okşuyordu. Bir tutamını kulağının arkasına itti ve sonra Yumuşak kahverengi gözlerini kaçırdı.

Tanrım, şu yatak odası gözleri. Dizlerinin üzerinde, dört ayak üzerindeykenki görüntüsü hafızama kazınmıştı. Lanet olası altı yıl ve sikim sonunda ete kemiğe bürünmüş bir kadın için kıpırdandı. Zamanı gelmişti.

Perhiz korkunç bir şeydi, şiddetle karşı çıkıyordum. Diğer kadınlar etrafımda çıplak dolaşabilirdi ama hiçbir şey olmazdı. Sıfır. Hiçbir şey. Ama karımı bir kez gördüğümde tamamen erekte oluyordum.

Hatırladığım kadar güzel görünüyordu. Zarif. Güçlü. Hindistan cevizlerinin ve tuzlu havanın kokusu duyularıma yayılıyor, beni sarhoş ediyordu. Sikim acıyla zonkluyordu. Bunca zaman sonra, onu hâlâ çekip gittiği günkü yoğunluğuyla istiyordum.

"Winston Ashford," diye homurdandı karım, sesi tiksintiyle doluydu. Beni gördüğüne çok sevindiği belliydi. "Tam da bir daha asla görmek istemediğim adam."

Beni gördüğüne sevinmedi. Değildi. Hem de hiç. Hiç.

"Merhaba Odette," diye selamladı kardeşim Billie'nin kız kardeşini. "Yoksa size Dr. Swan mı demeliyim?"

"Dr. Swan," diye sertçe cevap verdi, sesi kısıktı. Görünüşe göre Billie'nin kız kardeşi de ağabeyimi pek sevmiyordu. Acaba e-postalar alıyor muydu?

orta parmak sıraları da var.

"Tebrikler. Ama yeteneklerinizden hiç şüphe etmediniz, değil mi?"

Bildiğim kadarıyla kardeşim İncil'i Japonca okuyor olabilirdi. Ona hiç dikkat etmedim. Bela vaat eden bir bakışla Billie'ye odaklandım. Ona sözsüz bir şekilde bu sefer onun için savaşacağımı söyledim. Onu kovalayacaktım.

Kucağındaki çocuğa bir şeyler fısıldamak için başını çevirdi ve sanki her şey bir anda oldu.

Donup kaldım. Dünya kendi ekseninde döndü ve küçük çocuğa bakarken boğazıma bir yumru oturdu. Çocukken bana tıpatıp benzeyen çocuğa. Mavi gözleri Billie'den uzaklaştı ve kısa bir an için bana doğru kaydı.

İsa.

Bu her şeyi değiştirdi. İyi bir adam olsaydım, istediği zaman boşanırdım. Ama değildim ve şimdi bütün bahisler kapandı.

Her şeyin canı cehenneme. Bu kez hikâyemizi yazacaktım ve bunun gerçekleşmesi için Billie'nin yanımda olması gerekiyordu. Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi görmesi için onunla zamana ihtiyacım vardı. Yolunun onu bana geri getirmesinin bir sebebi vardı.

Birdenbire, bana musallat olan tüm şeytanlar arka planda kayboldu. Onlarla onun için savaşmışım ve çoğunlukla da kazanmışım. Şimdi onlarla savaşmak için başka bir nedenim vardı. *Oğlumuz*.

Şeytanlarım beni alt edemezdi.

Beni parçalamakla tehdit eden savaş anılarına rağmen bağımlılığımın mücadele ederken düşündüğüm kişi karımdı. Terapist, daha iyi bir adam olmamı sağlayacak bir şeye -birine- odaklanmamı söyledi.

O Billie'ydi.

Bölüm 29

Billie

H bakışları içime işledi. Kalbim duracak gibiydi ve derim yanıyordu. Aptalca bir şey yapmadan önce Ashford civarından uzaklaşmamız gerekiyordu. Kocamın kemiklerinin üzerine atlamak gibi.

Ama sadece seks yapmayalı çok uzun zaman olduğu için.

"Hadi ama, *soeur*, bu saçmalığa ihtiyacımız yok. Ashford ailesi bu gezegenin başına bela oldu. En iyisi mesafemizi koruyalım ki bir şey kapmayalım."

Sık gibi.

"Sizi gördüğüme sevindim." Elbette Byron Ashford bir centilmen olacaktı. Ama Odette'in kalbini kırmıştı. Bunun geri dönüşü yoktu. Belki de tüm aile onarılamaz bir şekilde zarar görmüştü. Öyle olmalıydı. Mantıklı olan tek açıklama buydu.

"Bay Ashford." Odette'in gözleri dondu, gözlerindeki altın benekler bir anda buz denizinde yüzmeye başladı. "Sizi gördüğüme sevindim diyeceğim ama yalan olur."

O benim kız kardeşimdi. Kocama haince bir gülümseme attım ve geçmişimize sırtımızı döndük.

Ben ona bıkkın bir bakış atarken Odette beni iterek uzaklaştırdı. Bu hiç de iyi başlamamıştı ve gözlerimdeki umutsuzluğu okuyabildiğinden emindim.

"Sadece plana sadık kal," diye mırıldandı, içimdeki her şey planı iptal edip kaçmak için çılgık atarken. Gizli kocamın etrafımda olmasındansa suçluların peşimde olmasını tercih ederdim.

"Kim o?" Ares mavi gözlerini omzumun üzerinden ayırmadan sordu.

"Önemli biri değil, bebeğim."

Kız kardeşimin gözleri benimkilerle birleşti ve ikimiz de daha önce hiç bu kadar büyük bir yalan söylemediğini anladık.

Ares güvenli bir şekilde kollarımdayken, kadınlar tuvaletinin etrafında yüzüncü kezmiş gibi görünen bir şekilde volta attım.

Kapı sert bir şekilde çalındı ve ben kaskatı kesildim. Odette kapıyı çalmazdı. Kapı açıldı ve kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü.

Kocam kapının girişinde duruyordu, bakışları o kadar çok duyguyla yanıyordu ki hepsini okumak zordu. İyi görünüyordu, altı yıl önceki halinden bile daha iyi. Onunla ilgili bir şey başka bir düzeyde kontrol ve güç çılgılığı atıyordu.

Beyaz bir elbise gömleği giymişti, gri kravatı sanki tuvalete giderken çok fazla çekmiş gibi hafifçe gevşemişti. Bakışlarımız buluşana kadar gözleri beni boydan boya kat etti. Mavileri karanlık ve heyecan verici bir şeyle bulutlanmıştı. Muhtemelen korkutucu. Nabzım sıçradı.

Yeğenimi yere bırakarak, "Burası kadınlar tuvaleti," diye mırıldandım.

Bu onu caydırmadı. Banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Bir sır sakladın, karıcığım." Gözleri bana ve Ares'e kilitlendi ve ben geriye doğru yürürken beni takip etti. Ses tonu bir yanıt vermemi gerektiriyordu ama düşünemiyordum. Düşüncelerim karmakarışık, sözlerinin anlamını kavrayamıyordum. "Öyle değil mi?"

Başımı salladım.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye nefes aldım.

Bakışları alaycı bir ifadeyle parladı. "Oğlumu benden sakladın." Farkına vardığımda yutkundum. Ares'in kendisinden olduğunu sanıyordu. Kız kardeşimin sırrını ifşa etmeden kendimi buradan kurtarmak için her şeyi denerken sırtım banyo duvarına çarptı. Ares, Byron'ın altı yıl önce birlikte geçirdikleri tek geceden olan oğluydu. Aynı gece -ilk gece- Winston'la geçirdim.

"Artık kaçmak yok, karıcığım." İlerlerken sesine karanlık bir fısıltı karıştı. Düzgün göremiyordum - vücudum ne kadar sıcaktı ve bakışlarındaki hürmet beni nasıl hissettiriyordu. "Anlaşıldı mı?"

Zaman kazanmam gerekiyordu. Ares ve beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım. Odette açıkladığımda anlayacaktı. Tanrım, sonunda ona ağzımdaki baklayı böyle mi çıkaracaktım?

"Bana anladığımı söyle, Billie." Başımı salladım. "Güzel."

Ellerini başımın iki yanındaki duvara dayadı. Gözleri, tüm bu alışverişi hayranlıkla izleyen Ares'in üzerindeydi.

"Artık her şey yoluna girecek."

Sesinin tizliği kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Bir elimle lavabonun pürüzsüz yüzeyine uzandım, bir şey arıyordum. Winston'ın aklını başına getirmem gerekiyordu. Ona hap kullandığımı söylediğimde beni duymamış mıydı?

Sonraki sözlerini kulağıma bastırdı. "Seni özledim, karıcığım." Sesindeki ham ihtiyaç karşısında ürperdim. Dudakları boynumda gezinirken nefesimi içime çektim. "Hep seni düşündüm. Yemin ettiğimizden beri başka bir kadın olmadı."

Onun itirafı bana bir şeyler yaptı. Beni aptal yaptı. Beni kör etti. Onu arzulamama neden oldu, ki yeğenim hemen yanımda olduğu için bu çok saçmaydı.

Yutkundum. "Aynen." Bu itiraf benim iznim olmadan gelmişti ama bu onu son derece memnun etmiş olmalıydı çünkü bir hırıltı çıkardı.

"Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermediğin için şanslısın Billie, çünkü o adamları avlamakla meşgul olurdum. İnsanların eşyalarım dokunmasından gerçekten hoşlanmıyorum."

Sözlerindeki bir şey beni içten içe yakıyordu. O kadar yakındı ki, o kadar güzel kokuyordu ki, vücut ısısı tenimi ısıtıyordu ve ben uzun zamandır erkeksizdim.

"Onu korkutma," diye mırıldandım, aptalca bir şey yapmadan önce akıl sağlığımın rezervlerini derinlemesine kazıyordum.

"Korkmuyorum," diye iddia etti Ares ve itiraf etmek gerekirse hiç de korkmuş görünmüyordu.

"Güzel. Biz Ashfordlar ailemizi koruruz."

"Oh." Ares'in küçük bilyeleri bunu anlamaya çalışırken çok çalıştı. Ne lanet bir karmaşa. "Bu aileden olduğun anlamına mı geliyor?"

Winston gülümserken ben sinirli bir inilti çıkardım, onu gururlu bir baba gibi izliyordum, gözlerindeki sevgi ve şefkat kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Yanlış sırlar ortaya çıkmadan önce buradan gitmeliydim.

"Evet. Ve benimle eve geliyorsun."

Gözlerim açıldı. Cehennemlikti. Ares onun oğlu olsa bile, onu almasına asla izin vermezdik. Yumuşakça alay ettim. Evet, Ashfordlar hâlâ alıp yok ediyor gibi görünüyordu.

Parmaklarım soğuk cama değdi ve aynaya bir bakış attım. Ağır kristal bir vazö. Tezgâhtaki tek şey oydu. Düşünmedim, sadece tuttum ve salladım, kocamın kafasına vurdum.

Acı dolu bir homurtu çıkarırken gözlerinde kafa karışıklığı belirdi. Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim," diye mırıldandım, içimi pişmanlık kaplamıştı. Ama başka seçeneğim yoktu.

Winston'ın iri ve güçlü bedeni bir homurtuyla yere yığıldı, tam o sırada banyonun kapısı yeniden açıldı. Kız kardeşim orada öylece durmuş, şaşkına dönmüş, sahneyi kavramaya çalışıyordu.

"Ne oldu?"

Gözleri, banyoda yere yığılmış olan Winston'a kilitlendi.

"Onu bayıltmak zorundaydım," diye tersledim, sesim alçak ve fazla savunmacıydı. "Biri bizi görmeden kapıyı kapat."

Başını iki yana salladı. "Tanrım, Billie. İşin bittiğinde herkes peşimize düşmüş olacak. Onu neden bayılttın?"

"Ares'i almak istedi."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Ares'in onun olduğunu sanıyordu."

Anladığını fark ettiğinde yüz hatlarını şaşkınlık kapladı. "Neden böyle düşünsün ki?"

Bakışlarım onunkileri buldu ve sinirli bir inilti çıkardım. "Çünkü sen onun kardeşiyle takıldığın gece ben de o pislikle takıldım."

Kız kardeşimin gözleri büyüdü. "Ben... Ne? Ona katlanamadığını sanıyordum."

Omuz silktim. "Yapamam." Gözlerim yerdeki baygın bedene kaydı. "Hâlâ yapamıyorum. Belli ki."

Odetle, sabrının tükenmekte olduğunu anlayarak, "Onun üzerinden geçin ve oğlumu bana verin," diye emretti. "O zaman kimse onu bulmadan buradan gidelim."

Vücudunu incelediğimde içimi pişmanlık kapladı. Ölmeyecekti. Göğsünün inip kalktığını görebiliyordum.

"Üzgünüm Winston," diye mırıldandım. "Yine de seni öldürmediğim için şanslısın."

Acil çıkışa ulaşana kadar arka tarafa yöneldik. Ön taraftan çıkma riskini almak istemediğimiz sürece tek çıkış yolu buydu. Bu yüzden kapıyı iterek açtık ve tam alarm çalarken güneş ışığının yüzümüze vurduğunu hissettik.

Sonra restorandan koşarak çıktık ve sanki dünya yanıyormuş gibi arnavut kaldırımli sokaktan aşağı indik.

Bu sırada arkamızda çalan alarm, belanın henüz gelmediğini haber veriyordu.

Bölüm 30

Winston

W Onu bulduğunuzda, dayanın. Hepiniz en iyisini hak ediyorsunuz, evlatlarım. Daha azıyla yetinmeyin. Benim gibi razı olmayın.

Annemin sesinin hatırası ağrıyan kafatasımı delip geçti. Odaklanmaya ve kaosun kaynağını bulmaya çalıştım. Alarmın çaldığını fark etmem biraz zaman aldı; kulak zarımı delen ve tüm binayı sarsan çığlık gibi bir ses.

Gözlerimi zorla açtım ve soğuk yüzeyi yanağıma bastıran İtalyan mermerini gördüm. Kahretsin, neden yerdeydim? Kahretsin, belki de bayılmışımdır.

Ama sonra hepsi birden aklıma geldi. Karım. Oğluma. Kolunu kaldırdı, elinde vazo vardı.

Tanrım, kadın ölmemi istedi.

Alarmın sesi devam ediyordu ve ben de tökezleyerek ayağa kalktım, Billie ve çocuktan bir iz arıyordum ama çoktan gitmiş olduklarından şüpheleniyordum.

Banyodan tökezleyerek çıktım, acil durum kapısının işaretinin yanıp söndüğünü fark ettim. Evet, çoktan gitmişti. Restoranın önüne doğru ilerledim ve oradaki kargaşayı gördüm.

"Onları dışarı çıkarın. Birazdan görüşürüz," diye emretti Byron. Kime söylediğinden emin değildim, kafatasımdaki çarpıntı düşünmemi zorlaştırıyordu.

"Çocuğum onda," diye mırıldandım. "O benim oğlumdu."

Herkes arkasını dönerken ben ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. İleriye doğru bir adım attım, ellerim adrenalinden titriyordu. Karımın sert bir yumruğu vardı.

"Senin çocuğun mu?" Byron tıslayarak sordu. Tanrım, neden sözlerimi olduğu gibi kabul edip çenesini kapatmıyordu ki? "Nasıl bir çocuğun olur-"

Farkına vardığını gördüm. Le Bar Américain'de Billie ve ben iki ergen genç gibi tartışırken onun güzel doktoruyla takıldığı gece. Kahretsin, güzel bir geceydi.

"Evet, çocuğum. İngilizce anlamıyor musun?" Tersledim. Çift görüyordum.

Byron'ın çenesi bana odaklanırken sıkıştı. Muhtemelen şu anda aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum.

"Orada içiyor muydun?" Byron söylemeyi başarırken Kingston arkasından sırtarak bana başparmağıyla onay verdi.

"Kafama vurdu," diye mırıldandım. "Onunla oğlumuz hakkında konuşmak istemiştin ama çıldırmış kadın kafatasımı parçaladı." Kelimenin tam anlamıyla. "Sonra da çekip gitti. Billie ve kız kardeşi alarmı çalıştırdı." Byron bana inanmayan bir bakış attı, ben de sinirli bir şekilde ekledim, "Ben alkole falan dokunmadım."

Gerçek şu ki, şüphesi için onu suçlayamazdım bile. Dertlerimi ve acılarımı bu şekilde çok sık uyuşturmuştum. Eskiden kadınları paylaşmamın nedeni buydu. Bir beden denizinde kaybolmak, duygusal bir bağın oluşmasına izin vermekten daha kolaydı.

Tanrım, neden her şey bu kadar karmaşıktı?

"Sen neden bahsediyorsun?" Birdenbire ortaya çıkan Aurora'nın sesinde inançsızlık vardı. "Byron'ın doktoru sana vurdu mu?"

"Hayır, kız kardeşi beni bayılttı."

"Özel Kuvvetler, yine de bir kadın seni bayıltmayı başarıyor," diye mırıldandı Byron nefesinin altından.

Ama sonra aklıma bir fikir geldi ve sırttım. Onu tekrar hamile bırakacaktım ve bu sefer sonsuza kadar benimle kalacaktı. Evet, bu işe yarardı. Ne kadar hayalperest görüldüğüm umurumda değildi. Aramızı düzeltme konusunda ne kadar ciddi olduğumu ona kanıtlamanın bir yolunu bulacaktım. Omzumdaki şeytan tüm kalbiyle aynı fikirdeyken diğer omzumdaki melek sessiz kaldı, muhtemelen beni yargılıyordu. *Kulübe katıl, dostum.*

Ağabeyimin bana bakışı, bok yiyen sırtışıma dezenfektanla silmek istediğini gösteriyordu.

Kingston'ın gözleri benimkilerle buluştu ve ne planladığımı bildiğinden kuşkulandım, ama hiçbir şey söylemedi. Bana bir başparmak işareti daha yaptı.

Bire karşı üç kardeş. İhtimaller benden yanaydı.

Byron bir şey söylemek için ağzını açtı ama Sasha Nikolaev çıkageldi. "Birisi acil durum kapısından çıktı, alarmı çalıştıran da bu oldu."

Sonunda biri kapatmıştı ve sessizlik neredeyse sirenler kadar sağır ediciydi.

Masamızdaki koltuğa geri yaslandım. "Sana söylemiştim. Swan kardeşler bu yoldan kaçtı. Oğlumu aldılar."

Ve ikisini de geri alırdım. Byron, Dr. Swan ile uğraşmak zorunda kalacaktı.

Bir şey değil, kardeşim.

Restoran artık boştu, Aurora ve Byron da oturmuş, gözlerini benden ayırmıyorlardı. Endişeliydiler. Muhtemelen endişelenmeliydiler.

"Onun oğlun olduğunu düşündüren ne?" Byron bastırdı.

Sasha ve Alexei de oturdular, Kostya babasının kucağındaydı. Yeğenimi hiçbir şey korkutamazdı. Yan tarafta bir bomba patlasa, Kostya gözünü bile kırpmadan hasara bakardı.

"Doğru yaşta ve benimkiyle aynı renk gözleri var. Aynı sı," dedim bir garsona el sallayarak. Kahretsin, şu anda biraz viski için adam öldürebilirdim. "Su. Ve biraz da buz, lütfen." Billie'yi kandırmak için kafamın rahat olması gerekiyordu. "Beş yaşındaki çocuklar ne yer ne içer?"

Garson bana boş boş baktı. İşe yaramaz. "Umm, bilmiyorum. Nugget ve elma suyu, belki," diye cevap verdi, gözleri kararsızdı. "Benim çocuğum yok."

Google bana bu morondan daha iyi yardımcı olur. Ya da kız kardeşim ve kayınbiraderimden.

"Ona sadece su getir," dedi Byron, garsonu kovarak. "Belki işleyen bir beyni de vardır," diye alaycı bir şekilde ekledi.

Garson uzaklaştıktan sonra, her zaman mantıklı olan Aurora, "Winston, bence hemen bir sonuca varmamalısın. Pek çok çocuğun gözleri mavi."

"Tıpkı bebeklik resimlerimizdeki bize benziyor." Kardeşlerim kör müydü? "Kadından herhangi bir bilgi aldın mı?" Sasha Byron'a sordu. Uluslararası bir elmas kaçakçısıyla buluşmak için gelmeleri hiç mantıklı değildi. "Hayır." Kardeşimin dişleri sıkıldı. Görünüşe göre Dr. Swan da Billie'nin benim hakkımda olduğu gibi Byron hakkında. Ah, lanet aşk.

Alexei sakince, "Kadınlardan biri elmas kaçakçılığına karışırsa," dedi, "bu hepsini riske atar. Bu herifler bu işi yapmakta tereddüt etmezler."

çocuğu öldür."

Daha önce hiç hissetmediğim bir korku içimi kapladı.

"Byron, doktoruna soramaz mısın?" Aurora Byron'a usulca sordu. O her zaman ailenin romantiği olmuştu, her zaman yeğenleri olan büyük bir aile istemişti.

Sasha cevapladı. "Onu görmeye pek hevesli görünmüyordu." Byron Rus'a ters ters baktı, muhtemelen onu öldürmeye hazırды. "İçeri başka birini göndermek daha iyi olabilir. Daha çekici birini."

Byron'ın sıkılı yumruklarına bakılırsa, Rus'u öldürme dürtüsüyle savaşıyordu. "Merak etme. Odette'ten gerçeği öğreneceğim."

Fark etmezdi, çünkü Billie'yi ve oğlumu alacaktım. Öyle ya da böyle.

Bölüm 31

Billie

On New Orleans'ın dış mahallelerinde kaldığımız otel, hayal gücünün herhangi bir uzantısı tarafından bölgedeki en iyi otel değildi. Ne yazık ki bu bizim için pahalı olmadığı anlamına g e l m i y o r d u .

Bir gece, boş verin

Birden fazla gece, bütçemize büyük bir darbe vuracaktı. Umarım elmas kaçakçılarıyla olan bu iş geride kaldığında Fransa'ya ve işimizin başına dönmüş oluruz.

Belki de normale dönmek. Ares'in normale ihtiyacı vardı. Aslında hepimizin ihtiyacı vardı, yıllar önceki o meşum geceden beri sahip olmadığımız bir şeydi bu. Bakışlarım küçük odayı gezdi. İki kraliçe yatak. Çantalarımız etrafa saçılmıştı. Bomboş bir oda. Bavullarla yaşamak eskimeye başlamıştı ve bu hiçbirimiz için iyi değildi.

Özellikle de Ares'i. Bakışlarım onun uyuyan formunda yumuşadı. Tek bacağı yataktan sarkmış, usulca horluyordu. Yağmur damlaları cam pencereye vuruyordu ve ben yüzüncü kez Odette'in dönmesini bekleyerek küçük odanın içinde volta atıyordum.

Nerede o?

Bankaya gitmek bu kadar uzun sürmemeli. Belki de milyon dolarlık bir kredi almak çok fazla evrak işi gerektiriyordur? Henüz gün ışıırken ayrılmıştı ve bu saatler önceydi.

Suçluluk duygusu içime işledi. Dün elmasları iade ettikten sonra kaçakçılardan kurtulacağımızı düşünmüştük ama şaka bize yapılmıştı. Şimdi bir milyon dolar faiz istiyorlardı. Kredi alamazdım. Ares doğduğundan beri gerçek bir işim olmamıştı. Çoğunlukla ona baktım ve biraz tuhaf işler yaptım,

küçük işler-gelinlikler ve özel tasarımlar ve benzerleri.

Tanrım, kafamın arkasındaki küçük bir ses benimle alay etse de bu planın işe yaramasını umuyordum.

Ares yatakta ayağa fırlayarak beni endişelerimden uzaklaştırdı. Gözlerini ovuşturdu, kafasını sağa sola çevirdi, kafası karışmıştı. Geçtiğimiz altı ay boyunca gecenin bir yarısı sık sık uyanmış, nerede olduğumuzu bilmemiş ve tanımadığı çevre hakkında endişelenmişti.

"Anne? Billie Teyze?"

Hiç vakit kaybetmeden ona doğru koştum. "Şşşt. Her şey yolunda."

Başını bana doğru çevirdi ve sarılmak için ellerini açtı. Yanına yaklaştım ve onu kucakladım, rahatlatıcı sözler mırıldandım. "Ben buradayım."

"Annem nerede?" diye sordu uykuyla bir şekilde. Ben de aynı şeyi merak ediyordum ama dile getirmedi. Zaten olduğundan daha fazla endişelenmesine gerek yoktu.

"Yakında dönecek," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdim.

"Burayı sevmiyorum, Billie Teyze." Kalbim sıkışmıştı. Bu karmaşanın tek sorumlusu bendim ve kendimi çok çaresiz hissediyordum. Bunu düzelten ben olmalıydım, Odette'in bankadan bankaya dolaşmasını değil. Yine de, işte buradaydık.

"Biliyorum dostum," diye fısıldadım. "Yakında ayrılacağız. Annemle büyüdüğümüz yere dönene kadar bekle. Oraya bayılacaksın."

Cevap vermedi, onun yerine kolumu çekti. "Benimle kalıp bana bir hikâye anlatabilir misin?"

Bunun "ben uyuyana kadar benimle yatabilir misin?" anlamına geldiğini biliyordum ve onu reddedemeyerek iç çektim. Odette'le paylaştığı yatağın battaniyelerinin üzerine uzandım ve "Bir varmış bir yokmuş" ile başladım, ikimiz de uykuya dalana kadar çeşitli masalların gerçeklerini karıştırdım.

En azından bir süreliğine.

Yumuşak bir inilti beni uyandırdı. Gözlerimi kırpıştırarak açtım, Ares'in bir kâbusun ortasında olmasından endişelendim. Ama o değildi. Mışıl mışıl uyuyordu.

Arkamı döndüğümde odamızın kapısına yaslanmış bir cesetle karşılaştım. Yeğenimi uyandırmamaya özen göstererek yerde kız kardeşime doğru yürüdüm. Onun hırpalanmış halini gördüğümde nefesim sessizliği bozdu.

Onu incitmemeye dikkat ederek, nazikçe dürttüm. "*Soeur*. Odette, sana ne oldu böyle?"

Gözlerini kırptırdı, sonra elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bir şey yok." Onun bu hali karşısında içimde yavaşça bir öfke yükseldi. "Bana bu saçmalıkları anlatma.

Belli ki bir şey olmuş. Siyah ve mavisin."

Gözleri benimkilerle buluştu ve derin bir iç çekti. "Kötü mü?"

"Öyle de denebilir, evet. Dudağın yarılmış ve şişmiş. Yanağın-" Omuzlarını kavradım. "Bunu kimin yaptığını söyle bana," dedim.

"Sabir'in adamlarından biri," diye cevap verdi yorgunca. Bana kalan tek şey boğucu bir suçluluk duygusu ve onun için duyduğum acı oldu.

Bir an için nefes alamadım. Boğazım düğümlendi, mideme bir ağırlık çöktü. Bu dayağı *ben yemeliydim*. Kız kardeşim değil. O ve Ares bu işte masumdu.

Saatler sonra yaralarını temizleyip onu yatağına yatırana kadar nihayet her şeyi sindirebildim. Gözlerimi kapattım, başımı ucuz yatak başlığına yasladım ve zamanı geri alabilmeyi diledim. O elmasları aldığım için çok pişmandım.

Ama daha çok, bize yardım etmesi için Winston'ı aramadığıma pişman oldum. Belki de kalıp onun iddia ettiği gibi bir servet avcısı olsaydım, kız kardeşimi ve yeğenimi bunca yıllık sıkıntıdan kurtarabilirdim.

Cevabı bildiğim için gözlerim fal taşı gibi açıldı. Son altı yılı düşünerek kendime karşı tamamen dürüst olmama izin veriyorum. Her anı. Her e-postayı. Winston'la konuşulan her kelimeyi.

Artık inkar yok.

Birlikte geçirdiğimiz zaman ne kadar kısa olursa olsun, kocamın her dokunuşundan zevk almış olsam da, daha az olduğum bir evlilikte yaşayamayacağımı biliyordum. Sonunda, ondan ve kendimden onarılamayacak kadar nefret edecektim. Tanınmayacak kadar.

Annem her zaman gururumun çöküşüm olacağını söylerdi ve ben bu sözlerdeki gerçeği görmeye başlamıştım.

Bölüm 32

Winston

A Billie'yi son gördüğümünden beri birkaç gün geçmişti, bu yüzden az önce aldığım haber beklediğim son şeydi.

Titreyen bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, derinden sarsıldım. Küçük çocuk Dr. Odette Swan'ın oğluydu, Billie'nin değil. Lanet olsun, karımı daha iyi takip etseydim bunu bilirdim.

Küçümseme göğsümde donma gibi yayıldı. Kendime. Billie'ye. Kardeşime. Hayal kırıklığının acı bir tadı vardı. Öfke ve pişmanlık karışımı bir duygu göğsümü yaktı.

Ellerim titredi. Kıskançlıktan. Öfkeden.

Savaş bölgelerine gönderilmekten, Özel Kuvvetler eğitiminden, babamın çatısı altında yaşamaktan kurtulmuştum ve hiçbir şey beni bu kadar incitmemişti. Kardeşimi seviyordum -tüm kardeşlerimi- ama şu anda küçük bir parçamın onu kıskanmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Sen iyi misin?" Byron sordu, ses tonu tereddütlüydü.

"Evet, sadece-" *Bir içkiye* ihtiyacım var. "Kahve." Kaşları çatıldı, açıkça inanmıyordu. Şehir merkezindeki ofisindeydik ve yıkıcı haberi aldıktan sonra Nico Morrelli ile telefonu yeni kapatmıştık.

Minibara doğru ilerledim ve hayatım buna bağılıymış gibi alkollere baktım. Siktir, siktir, siktir. Kendime biraz sade kahve koydum ve bir yudum aldım, sıcak sıvı alkolün sağladığı uyuşukluğun yerini tutmuyordu.

"Sen ve Billie-"

"Yapma," diye sözünü kestim. "Benim onun hakkında konuşma arzum, senin Dr. Swan hakkında konuşma arzunla aynı. O yüzden yapma."

Başını salladı ve komik olan şey muhtemelen anlamış olmasıydı çünkü Billie'nin kız kardeşi de onu reddetmişti.

Alay etti. "Biz bir çift değil miyiz? İkimiz de Kuğu kardeşlerin peşinden koşuyoruz, onlara olan aşkımız karşılıksız."

İçimi acı bir eğlence kapladı. Billie beni reddeden, görmezden gelen, kızdıran tek kadındı. Altı yıl boyunca onu unutmaya çalıştım. Önemi yokmuş gibi davrandım. Hatta o Afrika'dayken bir süre hiç var olmamış gibi davrandım. Mesafesinin ve uzaklığının onu başarıyla silebileceğine kendimi inandırmıştım.

Ama tüm bu süre boyunca kendime yalan söylediğimi biliyordum.

O benim baştan çıkarıcımdı. Varlığımın sebebiydi. Ayıklığının sebebiydi. Onu her düşündüğümde ya da ona her yaklaştığımda, tek yapmak istediğim ona tapmanın bir yolunu bulmaktı.

"Belki de biraz daha ikna edilmeye ihtiyaçları vardır," diye söylendim, bir kez daha maskemin arkasına saklanarak.

"Belki de Ashfordlar aşta şanslı olmak için yaratılmamışlardır?" Byron sanki bunu kabullenmiş gibi kesin bir ifadeyle konuştu. "Bir de bize bakın. Royce Willow'u kovalıyor." Küçük kardeşimiz Willow'la bir tür anlaşma yapmıştı; Willow ona kırıntılar veriyor, o da şikâyet etmeyecek kadar mutlu oluyordu. *Yeterince adil*. Sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Belki Kingston için hâlâ umut vardır," diye devam etti.

Byron'ın ses tonunda pek bir şey yoktu. Şu anda tanıdığımız ağabey kendini kapalı ve uzak tutuyordu. Onu her haliyle kabul ederdik, ama anlamaya bile başlayamayacağımız şeyler yaşadığı gerçeğini görmezden gelmek imkansızdı.

Siyah sıvıdan bir yudum daha almadan önce "Aurora mutlu bir evliliği var," diye belirttim.

"Çocuk istediğini sanmıyordum."

Omuz silktim. Gerçek şu ki, çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim ama Billie'yi bir çocukla görmek, bunun ikinci bir şans olabileceğini fark etmemi sağladı - hayatta, aşta. Bunun için kötü bir neden mi? Muhtemelen. Aptalca mı? Kesinlikle. Ama çok doğru hissettirdi.

Birkaç hafta önce çok doğal bir şekilde gelişen fikir, intikam duygusuyla geri döndü. Küçük bir ampul yandı ve zihnim hararetle çalışmaya başladı. Yatağında sadece Billie'ye ihtiyacım vardı ve diğer her şey onu takip edecekti.

"Yüzündeki o ifadeden hoşlanmadım," diye tersledi Byron, kısık gözlerle beni izlerken.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "Ama ben biliyorum." "Bir fikrin mi var?"

"Belki." Beni daha fazla sorgulamadan önce onu durdurdum. "Ve hayır, bunu seninle paylaşmayacağım."

Beni incelerken sandalyesi ileri geri sallanıyordu. Byron ve ben bazı açılardan birbirimize benziyorduk ama diğer açılardan çok farklıydık. O benimle aynı çizgileri aşmaya istekli değildi. İstedğim kadın ve aile için, evet, hepsini aşabilirdim.

Kapı açıldı ve Royce bir bokmuş gibi içeri girdi, kendini bir sandalyeye attı ve ayaklarını Byron'ın masasına doğru salladı. Kardeşimin şakağında bir damar zonkladı ve ben sııttım.

"Kız kardeşlere aşık olmayı ağabeylerime bırakın," dedi tembelce. Byron ve ben yüksek sesle inledik. Royce'la başa çıkmak için bir aziz olmak gerekiyordu. "Çok sıkıcı."

"Kız kardeşimizin en yakın arkadaşına aşık olmak sana mı kaldı?" dedim kuru bir sesle. "Onu hâlâ diş telleriyle hatırlıyorum."

Royce sadece sııttı. "Evet, ben de. Çok tatlıydı." Byron ve ben bakiştık.

"Eğer işi batırırsan Aurora seni asla affetmez," dedi Byron, umursamaz kardeşimize biraz sağduyu aşılamaaya çalışarak.

"Evet, öyle olacak. Neden biliyor musun?"

Byron ve ben aynı anda "Neden?" diye sorduk.

"Çünkü ben onun en sevdiği kardeşiyim." Royce'un gür kahkahası ortalığı doldururken biz gözlerimizi deviriyorduk. İkisi bir kelime yarışına başladılar ama ben dinlemeyi bıraktım.

Karımı görmeye çalışmalıydım. Belki de onu elmas yağmuruna tutardım ve bu onu benim yolumu görmesi için yeterince yatıştırırdı.

Hayır, salak. İç monologum beni rahat bırakmadı. *Bundan daha iyisini yapmalısın.*

İki kardeşim didişirken, ben de ortalıkta görünmemeye çalıştım.

Aston Martin'imi Byron'ın evinin önünde durdurdum, parmaklarım direksiyona vuruyordu.

Billie ile benim aramda bir çocuk olmadığını öğreneli iki gün olmuştu. Byron, Dr. Swan'la evleneli ve hepsi onun evine taşınalı iki gün olmuştu. Karımın benden kaçması için iki gün. Byron'ın evinde kalmak istemiyordum ama lanet olsun, o buradayken uzak duramazdım.

Arabadan indim ve üzerimde yeni bir takım elbise ve güneş gözlükleriyle içeri girdim. Burada olmayı ne kadar istemediğim önemli değildi, Billie'yi istiyordum. Çocukları, şefkatli bir anneyi, her şeyi istiyordum.

Tek yapmam gereken Billie'yi planıma dahil etmektir ve o sonsuza dek benim olacaktı.

Siktiğimin salağı. Kardeşlerimin bana bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu söyleyen seslerini neredeyse duyabiliyordum. Tam Byron'ın ofisine gitmek üzereydim ki bahçede bir anlık altın sarısı bir saç gördüm. Ardından yumuşak bir kahkaha geldi ve olduğum yerde kalakaldım.

Byron'ın uşağı, sanki buraya ilk kez geliyormuşum gibi sağ tarafı işaret ederek, "Kardeşiniz çalışma odasında," dedi. Bu evin her köşesini biliyordum.

"Başka birini arıyorum," dedim, Billie'nin çiçekleri koparıp yeğenime uzatmasını izlerken, gözlerimin ona dikildiğinden habersiz. Canlı bir şekilde konuşuyordu ve söylediği her neyse çocuğu güldürdü. "Gidebilirsin." Gözlerimi ondan alamıyordum. "Onu nerede bulacağımı biliyorum."

Uşak görüş alanımı takip etti ve başını hafifçe salladı. Muhtemelen o *da* benim bir aptal olduğumu düşünüyordu. Benim için fark etmezdi. Karım o r a d a y d ı , bal sarısı saçlarını Hollanda örgüsüyle toplamış, kot pantolon, beyaz bir kazak ve narin ayakları için fazla yırtık pırtık görünen babetleriyle etrafta hoplayıp zıplıyordu.

Kapının pervazına yaslandım, ellerimi ön ceplerime soktum ve keyifle izledim.

Yeğenim bir şeyler söyledi ve kopardığı çiçekleri ona geri verdi. Billie şaşırması gibi yaptı, dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Reverans yaparak çiçekleri aldı ve yüzünü yumuşak yapraklara gömdü.

İkisi de kıkırdamaya başladı.

"Kadınları böyle etkiliyorsun, Ares," diye açıkladı, sesini renklendiren bir gülümsemeyle. "Sen doğuştan yeteneklisin. Sadece bekle ve gör. Kızlar senin elinden yiyecek."

Ancak o zaman beni fark etti, gözlerimiz boşlukta buluştu ve gülümsemesi anında düştü.

"Billie Teyze, Winston Amca'dan hoşlanıyor musun?" Ares'in masum sorusu onu irkiltti, bana bakmaktan fiziksel olarak hasta olacakmış gibi görünüyordu.

Parmak eklemlerimi kırdım. "Evet, Billie. Söyle bize. Benden hoşlanıyor musun?" Talep ettim.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölmüş olurdum.

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Ares'e. Bu konuda ketum davranma zahmetine bile girmedi, sanki yavru köpeğini öldürmüşüm gibi bana ters ters baktı. "Burada ne işin var?"

Kadın bir katır kadar inatçı ve bir kraliçe kadar gururluydu. "Burası kardeşimin evi."

"Aynen öyle." Ellerini kalçalarına koyarak beni baştan çıkardı. Onu omzuma atıp yatak odama götürmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. "Burası kardeşinin evi. Peki sen neden buradasın?"

"Seni görmeye
geldim." "Gelmemeni
tercih ederim."

Ares'in kafası aramızda gidip gelirken, "Bu sana bağlı değil," diye homurdandım.

Gözlerini kısarak başını eğdi. "Peki, istediğin gibi olsun." Etrafında dönerek bana o kıvrımların üç yüz altmış derecelik görüntüsünü verdi. Aletim pantolonumun içinde anında sertleşti ve içimden inledim. Bunun ne yeri ne de zamanıydı. "İşte. Beni gördünüz. Şimdi lütfen git."

Hayal kırıklığımı kontrol altına almaya çalışırken nabzım hızlandı. Cinsel ve zihinsel. "Dostum, gidip oynamaya ne dersin? Teyzenle konuşmam gereken önemli bir konu var."

Ares bir adım atmıştı ki Billie'nin sesi onu durdurdu. "Ares, burada benimle kal."

Ayağı hâlâ havada, kimi dinleyeceğinden emin olamadan aramıza bakmaya devam etti. "Ama-"

"Beni düşmanla yalnız bırakma," diye tısladı, hala beni izliyordu, o güzel altın gözlerinde düşmanlık vardı.

"Devam et, Ares. Söz veriyorum, teyzen benimle güvende olacak."

Ares bizden uzaklaşmak için ilk tereddütlü adımı attı, sonra bir adım daha attı, Billie ise ayaklarının üzerinde kayarak onu özlemle izledi.

O altın sarısı gözler tekrar benimkilerle buluştu ve göğsüm burkuldu. Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Bu normal miydi? Dudakları büzüldü ve ben

sikimin etrafına sarılmış hallerini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Sanki on dört yaşında bir çocuk olmaya geri dönmüştüm, cinsellik kavramını keşfetmeye ve onu akla gelebilecek her pozisyonda becermeye hevesliydim.

Kendime ve ona sinirlenerek cebimdeki sigaraya uzandım ve bir tane yaktım. Hayatımda hiçbir kadın beni bu kadar sinirli hissettirmemişti.

"Konuşmak istemiştin," diye belirtti, sesinde hafif bir titreme vardı. İyi, belki de ikimiz de gergindik. Eşit zemin ve tüm bu saçmalıklar. "Konuşmak."

Kollarını kavuşturmuş, çenesine meydan okuyan bir eğimle bana bakıyordu. Boştaki elimi çenesine götürüp parmak eklemlerimi yumuşak tenine sürtmekten kendimi alamadım. Omurgamda bir elektrik çarpması oldu.

Kirpiklerini indirdi, alt dudağını yaladı ve bakışları benimkilere yapıştı. Şimdi ona bakarken göğsümde bir zonklama titreşiyor, her kalp atışında daha da şiddetleniyordu. O da bunu hissediyor muydu? İnsanları okumak genelde bu kadar zor olmazdı.

Kahretsin, onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki elimi ağzıma götürürken parmaklarım titriyordu. Sigaramdan derin bir nefes çektim, nikotinin rahatlatıcı bir hızla damarlarıma yayılmasına ve ciğerlerimi yakmasına izin verdim. Bu günlerde kendime izin verdiğim tek bağımlılıklardan biriydi.

Tabii karşımda dimdik ve gururla duran bu kadını saymazsak. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Sesi soluk soluğaydı. Yanakları pembeleşti. Ahmak olduğum için, göğsü göğsüme değene kadar ona bir adım daha yaklaştım ve özlediğim o koku beni sarhoş etti.

"Çünkü sen benim karımsın."

Gözleri bana dönmeden önce etrafta gezindi. "Lütfen bunu söylemeyi kes. Birileri seni duyabilir."

Gülümsedim. "Dünya bunu bilmeli." Gözlerim sol eline kaydı. "Yüzüğün nerede?"

Ağzını açtı, şüphesiz bana ukalaca bir yorum yapacaktı ama sonra fikrini değiştirdi, omuzları çöktü. "Tuvalet çantamda. Geri alabilmen için onu güvende tuttum."

Memnuniyet beni doldurdu.

"Parmağında istiyorum."

Yüz ifadesi yumuşamış olsa da gözlerini devirdi. "Onu parmağıma takmayacağım, Winston. Seninle sadece bana şantaj yaptığın için evlendim."

"Seninle evlendim çünkü başka kimsenin sana sahip olamayacağından

emin olmak istedim."

Omuzlarını dikleştirdi, meydan okumasına oksijen gibi tutunuyordu. "Ben bir nesne değilim."

"Bu doğru. Sen benim karımsın." Sinirli bir nefes verdi. "Ve bu nedenle, bir daha başın sıkıştığında bana ulaşacaksın." Kaşlarını çattı, çok sevimli ve plesi görünüyordu. "Seninle evlendiğimde, sana bakacağıma ve seni koruyacağıma söz verdim. Başın derde girdiğinde saklanırsan bunu nasıl yapabilirim?"

Bir an için şok olmuş gibi baktı, sanki aklından hiç geçmemiş gibiydi. Bu beni kızdırdı mı yoksa incitti mi karar veremedim.

Ağzını açtı, sonra tekrar açmak için kapattı.

"Bize yardım mı edecektin?" Sesindeki inançsızlık belirgindi. Bunun benim ya da bu evlilik hakkında ne söylediğinden emin değildim ama bunu düzeltmeye kararlıyđım.

"Evet."

Avucu göğsüme geldi, kalbim ona karşı çarpıyordu. Çok basit, masum bir dokunuştu ama içimde şok dalgaları yarattı.

"Keşke..." Ağır bir i geçirdi. "Artık çok geç. Odette kardeşinle evlendi ve benim aptallığımın bedelini dedi."

"Ne aptallığı?"

Bir derin i çekiş daha. "Elmaslarla dolu siyah kadife bir çanta buldum ve onu aldım."

İçimde bir şüphe titreşti. "Onları nerede buldun?"

"Afrika'da, Odette'in çalıştığı yerde."

İsa. "Gana'da mı? Khne bir kulübede mi?"

Başını salladı ama sonra nefesi kesildi. "Bekle. Gana'da olduğunu ya da o yazlık hakkında olduğunu nereden biliyorsun?"

"O kulübeye mi girdin?" Arkamızda bıraktığımız tüm cesetleri hatırlayarak homurdandım.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye tekrarladı.

Yüzünü avuçladım. "Billie, ne düşünüyordun? Ceset gördüğünde dönüp kaçarsın. Keşfe ıkmazsın."

Dudaklarını yaladı. "Soruma cevap vermiyorsun. Bunu nereden biliyorsun?"

"nk o adamları öldüren bendim." Başımı salladım, "küçük dünya "nın anlamı hiçbir zaman şu anki kadar anlamlı olmamıştı. "Asher'in dğnmzde sana hediye ettiği bileziği aldılar. Onu geri almaya gittim ama sen asla kaakılardan elmas almazsın."

Kuru bir kahkaha attı. "Söylemiyorsun. Ayrıca, o bileziği ben sattım. Çalıntı değildi."

Başımı salladım. "Sen sattın. Ben geri aldım. O aptallar benden çaldı."

Kaşları çatıldı. "Neden geri alasın ki?"

"Çünkü o senin. Her zaman benim olanı korurum ve sen, karıcığım, benimsin."

Ve onu bırakmayı hiç planlamamıştım.

Bölüm 33

Billie

TNew Orleans'ta gizli kocamla karşılaşmamın üzerinden iki hafta geçmişti. Bu iki hafta içinde Odette, Ares'in babasıyla evlenmeye zorlandı. Bizi elmas kaçakçılarından korumak için. Borcunu ödemek için.

ve tek başıma yarattığım karmaşayı düzeltmek. Suçluluk duygusunu taşımak ağır bir yükü.

Winston'ın bize yardım edebileceğini söylediğini duymak beni daha da kötü hissettirdi.

Odette'i tüm bunlardan kurtarabilirdim.

Bu arada, Winston'ın varlığına ve gözlerinde hesaplı bir ifadeyle beni izlerken sürekli sırtıma katlanmak zorunda kaldım. Bunun benim için iyiye işaret olmadığını biliyordum, özellikle de Winston... iyi davranırken.

İki hafta önceki sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. *Ben her zaman benim olanı korurum ve sen, karıcığım, benimsin.*

Varlığımın her zerresi beni kaçmaya zorluyordu ama bir yandan da kız kardeşime ve yeğenime iyi bakıldığından emin olmak istiyordum. Acele kararım bizi bu çıkmaza sokmuştu; en azından onlar için burada olabiliyordum.

İşte buradaydım, yeğenimin oyun odasındaydım. Byron'ın malikânesinde umursamadığım kadar çok gün geçirmiştik ve Winston'ın sürekli varlığı dişlerimi sıkıyordu.

Er ya da geç buradan gitmem gerekecekti.

"Hey, dostum. Burada seninle oynasam sorun olur mu?"

Koyu mavi gözleri tren setinden fırladı ve bana gösterişli bir gülümseme fırlattı.

"Elbette, Billie Teyze." İlgiyle parladığını gördüm. "Ama dikkatli olmalısın."

"Ben her zaman dikkatliyimdir." Bana şüpheli bir bakış attı ama sessiz kaldı. Dizlerimin üzerine çökerek bir tren yakaladım, çünkü bu gerçekten ne kadar zor olabilirdi ki?

"Hayır, o tren olmaz," diye hızlıca talimat verdi ve ben donakaldım. "O kızlar için çok hızlı."

Görünüşe göre, trenlerle oynamak zor bir işmiş.

"Tamam, o zaman hangisinin benim olduğunu söyle ve yarışalım." Bana oradaki en çirkin olanı uzattı. Her zamanki gibi. Gülümsememi bastırarak aldım. "Şimdi ne olacak?" Talimat bekledim.

"Şimdi onu buraya koy," dedi ciddi bir şekilde. "Benimki de burada olacak. Önce senin gitmene izin vereceğim çünkü sen bir kızsın ve ben de bir centilmenim."

Hafifçe kıkırdadım, bu da yeğenimin bana kaşlarını çatmasına neden oldu. Ne güzel. Babasının ve amcalarının yanında sadece birkaç gün geçirdi ve şimdiden bazı şüpheli nitelikler edinmeye başladı.

"Tamam, ben trenimi çalıştırayım, sen de bana yetiş?" Bir kez daha ciddi bir şekilde sordum.

Başını salladı ve ben tam trenimi ileri iterken arkamdan kaçınmayı umduğum bir ses duyuldu.

"Ah, işte buradasın, karıcığım." Winston'ı kapının pervazına yaslanmış, ellerini rahatça takım elbisesinin ceplerine sokmuş buldum. İtiraf etmeliyim ki, iyi görünüyordu.

Ares'in gözleri bana kaydı. "Billie Teyze seninle evlenmedi."

Sertleştim, Winston'a intikam vaat eden bir uyarı bakışı attım. "Başın nasıl?" Onu tekrar bayıltmaya aldırmayacağımı ima ederek dişlerimi gıcırdattım.

"Sen yanımda olduğun için çok daha net," diye cevap verdi ve bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtışla bana baktı. Tanrım, şimdi dişleri bile seksi miydi? Bu kuraklık libidomu fena halde etkiliyordu.

"Buna alışma." Başımı çevirdim ve çenemi Ares'e doğru eğdim. "Sıra sende dostum. Bakalım senin trenin benimkini yenebilecek mi?"

Winston yanlarına geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Sana yardım etmemi ister misin, Ares?"

Hayır de, hayır de, diye bağırdım içimden.

"Evet, teşekkür ederim."

Gözlerimi onlara diktim. İkisi de hain. "Tamam. Treni sonuna kadar geri çeker ve çekiş gücünü arttırırsanız, teyzenizin yanından uçarak geçecektir."

Ares talimatı ciddiyetle uyguladı ve eminim ki treni benimkini zahmetsizce geçti. Yeğenim heyecanla ayağa fırladı, gözleri heyecanla parlıyordu.

"Uçaklar da bunu yapabilir mi?"

Winston, onun saçlarını karıştırarak ve heyecanına gülümseyerek, "Oyuncak türünden, evet," diye yanıtladı.

"Bir gün pilot olmak istiyorum," diye kararlılıkla açıkladı. "Ve Özel Kuvvetlere katılacağım." Kaşları çatıldı, bunu nereden duyduğunu merak ediyordum. Ne kız kardeşim ne de ben onun önünde bu konu hakkında konuşmazdık. "Donanma için bir Süper Hornet uçuracağım."

Tam ona bunun ne olduğunu sormak için ağzımı açmışım ki Winston benden önce davrandı. "Süper Hornet'ler harika uçaklar, ama ordunun sana göre olup olmadığına karar vermeden önce ergenlik çağına gelmeni bekleyelim."

En azından çocuğu cesaretlendirmiyordu. "Senin baban da mı uçak uçuruyordu?" Winston'ın yüz ifadesi karardı. "Evet."

"Ah." Ares yere baktı. "Babam gibi olmak istiyorum ama onu tanımıyorum..." İçimi pişmanlık ve keder kapladı. Belki de Odette ve ben ona babasından bahsetmeliydik ama ilk başta bu onun için çok acı vericiydi ve bir de baktık ki yıllar uçup gitmiş.

"Özür dilerim dostum. Hepimiz seni seviyoruz ve sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

Ares ciddiyetle başını salladı ve başka bir trenle oynamaya başladı. "Artık büyük bir ailemiz olacak ve Byron benim babam olabilir. Değil mi?"

Yutkundum. Kahretsin, Odette'in Ares'le er ya da geç konuşması gerekecekti. Çocuk Byron'ın aslında babası olduğunu bile bilmiyordu ama şimdiden adama bağlanmaya başlamıştı.

Winston'ın gözleri bana kilitlendi, yanağımda bir delik açtı ama ben bakışlarımı yeğenimden ayırmadım. "Ne hissedersen hisset, sorun yok."

Bana bakarken yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Annem ve sen üzülmeyecek misiniz?"

Gözlerim yaşlarla dolarken içimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Belki de bu ebeveynlik işinde başarısız olmuştuk. Ares bize babasız olmanın onu rahatsız ettiğine dair hiçbir işaret vermemişti.

Sesimin titremesine izin vermemeye dikkat ederek boğazımı temizledim. "Tabii ki hayır, dostum."

Kaşlarını çattı. "Anneme şimdi söylemem gerekiyor."

Başımı salladım ve bir sonraki nefeste Ares oyun odasından dışarı fırladı. Kalbim göğsümde sıkıştı. Kalın boğazımı tekrar temizledim ve kocamın gözlerini üzerimde buldum.

"Ne?" Başarısızlığımıza tanık olduğu için sinirlenerek tersledim. Dudaklarının kenarları hafifçe seğirdi.

"Sonunda yalnızım," diye mırıldandı. "Benden kaçıyordun, karıcığım." Tanrım, bana her "karıcığım" dediğinde bir kuruşum olsaydı, gerçekten zengin olurdu. En sevdiği kelime bu olmalı. Ama pek de haksız sayılmazdı. Odette'in hızlandırılmış evliliğinden beri ondan kaçma sanatını geliştirmiştim. "Şu andan itibaren işleri benim yöntemimle yapacağız."

Gözlerimi devirdim. "Hiçbir şey yapmıyoruz."

Ayağa fırladım ve o da beni takip etti. Kahretsin, sadece aramızda boşluk olmasını istiyordum. Koca bir kıta gibi. Bu adamı sevmiyor olabilirdim ama lanet olsun, vücudum kesinlikle seviyordu.

Bakışları kıvrımlarımdan aşağı kayıyor, beni sıcak Afrika güneşi gibi ısıtıyordu. Hava, kalbimin çarpıntısına ve bacaklarımın arasındaki zonklamaya uyarak nabız gibi atıyor, ateş gibi her santimetreme yayılıyordu.

Mesafeni koru, Billie. Winston Ashford ile birlikte gelen belaya ihtiyacım yoktu. Onun şeytanlarını iyi hatırlıyorum. Aynı yatakta bile uyuyamazdık. Ve tabii ki, benim bir servet avcısı olduğumu düşünüyordu.

Ben her zaman benim olanı korurum, ve sen, karıcığım, benimsin.

Winston'ın sözleri neden iç huzuruma zarar veriyordu? O sözleri her düşündüğümde, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Sanki göğsümden çıkıp doğruca onun kollarına uçmak istiyordu. Bundan hoşlanmadım.

"Evli olduğumuz gerçeğini görmezden gelmeye devam edemezsin."

Ne yazık ki, amım onun sürekli hatırlatmasına katılıyor gibiydi çünkü her söylediğinde onun için ağırlı bir şekilde zonkluyordu. Ona karşı tepkilerim ve duygularım uçarıydı ve beni rahatsız ediyordu. Daha da ötesi, beni korkutmaya başlamışlardı.

"Daha uzun süre senin karın olmayacağım," diye mırıldandım, sonra devam etmeden önce etrafın temiz olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden baktım. "O yüzden bana öyle demeyi keser misin? Gülümsemeyi de kes, Tanrı aşkına."

Genelde mutlu olan ruh halim sönmüş, huysuzluğa doğru bir dönüş yapmıştı. Sekssiz geçen altı yılın insana yaptığı buydu. Boşanmaya

ihtiyacım vardı.

Dün, bu adamın hatırasını içimden söküp atacak yakışıklı bir Fransız bulabilmek için. Neden bu pisliğe sadık kalmam gerektiğini hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama işte buradaydık.

"Ne?" diye mırıldandı, hâlâ gülümsüyordu. Tanrım, o gülümsemeyi yüzünden silmek istedim. "Karımın yanında gülümseyemez miyim? Ne de olsa yıldönümümüz yaklaşıyor."

"Şşşt." Dehşet içinde etrafıma bakındım. Odette'in yanlış zamanda ortaya çıkıp duyması benim şansım olurdu. "Unut şu lanet yıldönümünü." Tepki vermedi, sadece daha geniş sırttı. "Neden bana öyle gülümsüyorsun?"

"Çünkü sen ve ben, sevgili karım, buna yeniden başlayacağız."

"*Bu* mu?"

"Evet, bu. Evliliğimiz. Bu sefer doğru şekilde yapacağız." Gözlerimi kısmıştım. "Sarhoş musun sen?"

Yüz ifadesi hiç değişmedi. "Hayır. Yıllardır bir damla bile içmedim. Bundan sonra sevişmeyi alkolsüz yapacağız."

Alay ettim. "Hiç sanmıyorum." Ağzını açtı ama ben hemen sözünü kestim. "Ve beni sözde hırsızlığa teşebbüsle tehdit etmeyi aklından bile geçirme. O zaman aşımı süresi çoktan geçti. Ben boşanmak istiyorum. Boşanmak istiyorum."

"Neden?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Neden ne?"

"Neden boşanmak istiyorsun?"

Öfkeli bir nefes verdim. "Çünkü bana servet avcısı dedin. Çünkü baban benimkini mahvetti. Onun yüzünden *öldü*," dedim sesimin titremesinden nefret ederek. Kendimi savunmasız hissetmek istemiyordum. "Çünkü sana katlanamıyorum ve başka birini buldum," diye yalan söyledim.

Dişlerini sıktı. "O zaman onu öldüreceğim, çünkü bu" -elini aramızda ileri geri hareket ettirdi- "asla bitmeyecek."

Ciğerlerim sıkışmıştı. Boğazım çok daraldı. Yüz ifadesindeki bir şey kalbimi parçaladı.

Bana doğru bir adım attı. Ben de bir adım geri attım. Sırtımı kapıya dayayana kadar yaklaşmaya devam etti.

"Kaçacağım," diye fısıldadım. Bu adama güvenmiyordum. Hem de hiç. Gizli bir gündemi olmalı. "Bu evliliği istemiyorum. İstemiyorum..." *Sen*.

Söylenmemiş bir kelime havada asılı kaldı.

"Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Bu sefer seni bulmak için dünyanın altını üstüne getireceğim."

Bu sözlerin arkasında hiçbir duygu yoktu. Sadece soğuk, sert bir gerçek. Yine de gözleri, beni dünyanın sonuna kadar kovalayacağını vaat eden mavi ateşlerle yanıyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim, ona sözlerinin beni etkilemediğini göstermeye niyetliydim. Ne yazık ki, kabadayılığım göğüslerimi onun göğsüne bastırdı ve içime bir ürperti gönderdi. Bir erkeğin dokunuşunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Bakışları karanlıkla parlıyordu, şehvet doluydu ve benim de hissettiğim bir şeydi. Sıcaklığından ürperdim, sanki yanmak üzere olan bir fırının yanında duruyormuşum gibi.

"Bir centilmen ol ve çeneni kapa, Winston," diye nefes aldım.

Burnunun ucu hafifçe benimkine değdi. "Nazik olmak, olacağım son şey."

Gözlerimiz birbirini tuttu, aramızda yoğun ve kararsız bir his oluşuyordu. Tüketen, ihtiyaç gibi. Daha önce sadece bir kez gördüğüm bir şey gibi. Annem ve babam arasında.

Bir parçam bunun iyi sonuçlanmayacağını biliyordu. Ama onu bir kez daha hissetme isteğime boyun eğdim. Aramızdaki boşluğu kapattım ve tek ihtiyacı olan buydu.

Onu bana karşı hissetmek eve dönmek gibiydi. Ağrıyordu ama iyi anlamda. Vücudumdaki her hücreyi parçalıyor, geride çaresiz bir şey bırakıyordu. Ondan önce yaşadığım soğuk, renksiz hayata geri dönme fikri içimde istenmeyen duygular uyandırdı.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım. Bu bir yemin, Billie." Ellerini iki yanımdaki duvara bastırırken sesine karanlık bir fısıltı karıştı. Alarmlar çalıyor olmalıydı. Ama çalmıyordu. Vücudum bu kadar sıcakken odaklanamıyordum.

"Şimdi seni becereceğim." Sesinin tizliği kollarımdaki tüyleri diken diken etti ve dudakları boynumda gezinirken nefesimi içime çektim. "Altı yıl seks yapmadan, senin amın olmadan geçirmek için uzun bir süre." Bu ima karşısında ürperdim. Bu şu anlama mı geliyordu...?

"Bana altı yıldır seks yapmadığını mı söylüyorsun?" Fısıldadım. "Seni tattıktan sonra başka bir kadınla yatacağımı mı sanıyorsun?" diye homurdandı.

"Evet."

"Yanılırsın." Gözleri benimkilere dikildi. "Ve şunu unutma. Ben aldatmam. Aldatmam." Yutkundum. "Ve sana dokunan her erkeği bulup işlerini bitireceğim." Hırıltı tehdide dönüşmüştü.

"Bana kimin dokunduğu seni ilgilendirmez."

"Bu *beni ilgilendirir*, çünkü sen benimsin." Sözlerindeki bir şey - iddiası- beni içten içe yakıyordu. O kadar yakındı ve o kadar güzel kokuyordu ki. Buna karşı koymanın anlamsız olduğunu biliyordum.

Isı derimin altında çiçek açtı, göğüslerimde sıkılaştı ve daha düşük bir yolu yaktı.

"I..." Kalp atışlarım bacaklarımın arasına daldı, arzuyla zonkluyordu. Başımı duvara yasladım ve yarı kapalı gözlerimi onunkilere diktim. "Ben de aldatmadım."

Başparmağını dikişin üzerinde gezdirirken dudaklarım aralandı. Elleri belimden aşağıya, kalçalarım, uyluklarımın dış kısımlarına doğru kayarken. Okşayışı yavaş ve saygılıydı, sanki vücudumun haritasını hatırlıyormuş gibiydi.

Elbiseyi bacaklarımdan yukarı sıyırıp dantelli kumaşı ortaya çıkarırken sahiplenici bakışları beni izliyordu. Bedenim beklentiyle titredi. Elini aşağıya daldırdı ve parmaklarını kabaca içeri iterek benden boğuk bir ses çıkardı.

"Kahretsin, ıslanmışsın," diye inledi. Belini kavradım ve kalçalarım kendi rızasıyla eline karşı sallanmaya başladı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ sikimi arzuluyorsun. Merak etme, alacaksın."

Orgazmın başlangıcı içimdeki yangını körüklemeye başlamıştı bile.

İki parmağını amımdan çıkarıp dudaklarıma götürdü ve itirazımı durdurdu.

"Em," diye emretti. Kalan tüm duygularım buharlaştı, bir şehvet havuzu tarafından boğuldu. Parmaklarını ağzıma aldım ve emdim, bakışları kararıyor ve bana hayatımın sikişini vaat ediyordu. Uyarılmışlığımın ve bir şekilde unutmadığım o tanıdık kokusunun tadına baktım.

Parmaklarını geri çekip elini tekrar bacaklarımın arasına daldırdığında dişlerimi parmaklarına sürttüm. Dokunuşunun altında kıvranırken, soluk soluğa inlerken bir kızarıklık içimi ısıttı. Parmaklarını yavaş ve tembelce içeri ve dışarı kaydırđı, tüm akıl sağlığımı tüketti. Ve sonra son bir kez klitorisime sürdü ve göz kapaklarımdın arkasında lekeler patladı.

Beni belimden tutup kaldırdı ve ağzı beni yutarken oyun odasının dışına taşıdı. Üç adım mı yoksa üç mil mi yürüdüğünü söyleyemedim. Banyo tezgâhındaki her şeyi süpürüp beni sert bir hareketle tezgâhın üzerine bıraktığında bir nefes aldım. Camlar kırıldı. Ürünler çınladı. Giysiler uçtu.

K lotumu bacaklar mdan aŗađı yırttı ve titreyen parmaklar mla kemerinin tokasıyla uđraŗtı. Kemerinin altından uzanarak onu avucumun içine aldım. Çok sıcak ve sertti. Çok tan d k.

Derin bir hamleyle içime girmeden önce bacaklar m  araladı. Boğuldum. T sladı, gözleri bağland ğımız yere odaklanm ıŗtı. Elleri kal alar m  kavradı, tutuŗunun beni iŗaretlediđinden emindi.

"Tanrım, daha fazla," diye yalvard m kollarına tutunarak. Tekrar sormama gerek yoktu.

Tekrar içime girerken ikimiz de titriyorduk. Damarlar mda zevk ateŗi yanarken inledim. D ŗarı çıkarken ikimiz de titriyorduk, sadece içeri geri sürmek için. Parmaklar m  göğsünde gezdirdim ve beni tezgahın kenarında yavaŗŗa becerirken omuzlarına tutundum.

 kimiz de onun uzunluğunun içimde kaybolup gidiŗini izledik. Erotikti. Hatırladığ mdan daha iyi hissettirdi.

Dudakları benimkilere değdi. "Seni kim beceriyor?"

"Sen," diye inledim. Göğsünde bir memnuniyet sesi g mb rdedi ve sonra ağır nefeslerle, boğaz mdan daha fazla nefes ve inilti koparan şiddetli itişlerle beni becermeye devam etti.

Beni tezgah tan kaldırdı, aynaya doğru bastırdı ve derin ve sert bir şekilde becerdi. Duvar n karŗı tarafında, penceredeki soluk yansımamız bize bakıyordu. Winston' n her hamlesinde vücudundaki kaslar kasılıyor, tüylerim diken diken oluyordu.

Eli boğaz mda ve bacaklar m ona sarılıyken, k  ına doğru bir yol kayd rd m ve sıkt m. Aram zdaki her temas  ıld rtıcıyd  ve daha az kıyafet giymem gerektiğini biliyordum.

"Sana sahip olmam  mı izliyorsun, kar c ğ m?" diye homurdandı, öpücükleri özensiz ve dikkat dağıtıcı, elleri a . "Asla bırakmayacağ m." *İtiŗ.* "Benim."

Göğsümde bir şey    ld . Anlayamad m. Sadece seksti. Seksi severdim. Yine de, tenime f s ldanan her kelimeyle ve her iddiayla, *bu* adam için tereyağı gibi eridim.

Ve bu beni dehŗete d ŗ rd . Ama panik canlanmadan önce orgazm beni sertçe vurdu, gözlerimin arasından yıldızlar fırlattı ve ciğerlerimdeki nefesi kesti.

Saçlarına bir yumruk attım, omzunun boynuyla birleŗtiđi yeri hafifçe  sırd m. Sert bir sesle içime boŗald .

Hiç romantik değildi, ama tüm bu olanlarla ilgili bir şey - ya da belki de akıllara durgunluk veren orgazm - içimdeki hassas bir parçayı ortaya çıkardı. Bacaklarım hâlâ ona sarılıyken boynuna bir öpücük kondurdum ve kokusunu içime çektim.

Ellerini kalçalarımaya dayadı, ben çenesini, yanaklarını, dudaklarını öperken zor nefes alıyordu.

Kalçamdan aşağı bir şey kaydı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Seks isteğim buharlaştı ve midemde buza dönüştü. O da hissetmiş olmalıydı çünkü gerilmişti.

"Sorun nedir?"

"Prezervatif yok," diye nefes aldım. "Doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

"Gana'da doğum kontrolüne erişim yok mu?" Zihnime bir şüphe sızdı, onu dürttü ama bir aptal gibi görmezden geldim.

"Hayır, çok zordu ve-" Ve kimseyle seks yapmadığım için anlamsızdı.

Gülümsedi, çok fazla zevk verebilen o dudaklar bir parça sırtıyla kıvrılıyordu.

"Mükemmel." Eli sırtımı okşadı, vücudumdaki her ince tüy hazır olda beklerken hareketini hiç kesmedi. "Benim karım." Dudaklarıma karşı sert kelimeler mırıldandı ve parmağını yanağımda gezdirdiğinde oluşan kızarıklığı gördüğünü biliyordum. "Zamanı gelmişti."

Ve sonra onu gördüm. Gözlerindeki bakış bana bunu planladığını söylüyordu. Piç herif hamile kalmamı istiyordu.

"Seni piç," diye nefes aldım. "Bana ne *istediğimi* sormayı bile düşünmedin. ne istiyorsun?"

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Buradan temelli gitmenin zamanı gelmişti.

Bölüm 34

Winston

Billie beni itti, yüz ifadesi öfkeliydi. İçimde öfke kabarıırken, onu niyetlendiğimden daha sert bir şekilde bıraktım.

Ama hemen ardından bir pişmanlık hissi geldi.

Kadın bu evliliğe ne kadar derinden bağlı olduğumu bilmiyordu - onu benim yapmak, bu işi yürütmek için içgüdüsel bir ihtiyaç. Göğsümde kükreyen ve damarlarımda kanayan bir açlıktı bu.

Karım yıllarca saplantımın ateşini körüklemişti. Bu maskaralık babamı uzaklaştırmış olabilirdi ama gerçeğini istememe engel olamadı. "Altı yıldır evliyiz." Karımın yumuşak kıvrımlarını görmezden geldim. Az önce onu becerdiğim aynaya yaslanmıştı.

"Gerçek bir evlilik değil," diye tükürdü, sanki bu fikir ona kâbus gördürüyormuş gibi. Küçümseme göğsümde donma gibi yayıldı. Birbirimizi tanımak varken ne kadar zaman kaybetmiştik? Anlamı olan bir hayat kurmak varken?

"Sertifika ve kilise aksini söylüyor." Gözlerim onun çıplak parmağına kaydı. "Yüzüğümü parmağına geri taksan iyi olur, çünkü evli olduğumuzu tüm dünyaya duyurmaya niyetliyim."

Gözlerinde öfke kükredi. "Siktir. Seni. Biz evli değiliz. Sadece bana şantaj yaptığın için kabul ettim."

"Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum." Eğildim, dudaklarım kulağına değdi. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. "Sen bana aitsin. Sonsuza kadar. Ve bana çocuk vereceksin."

Geri adım attığını görmek yerine hissettim. Başı öne eğik ve omurgası kaskatı kesilmiş bir halde beni itti, nefesi kesik kesik ve kesik kesikti.

"Evlilikte çocuk sahibi olmaktan daha fazlası var," dedi, sesi kısık.

"Ne diyorsun sen Billie?" Yüzümde acımasız bir sırıtma belirerek tersledim.

Tüm vücudunu sarsan bir nefes daha aldı.

"Senden çocuk yapmayacağım," diye tısladı, sonra arkasını döndü ve beni yalnız bıraktı. Tekrar. Yine de önemli değildi. Ona sakinleşmesi için bir gece verirdim ve yarın yeniden başlardık.

Bir gün sonra duyuru yapılacaktı. Sonra gerekirse onu kaçıtır ve karşılıklı bir anlaşmaya varana kadar hapsederdim. Sırıttım.

Harika bir plan.

"Uyan!"

Çelik burunlu bir botun karnıma tekme attığını hissettim. Kırıldığı kesin olan kaburgalarımı korumak için bir top gibi kıvrılmaya çalıştım. Bir tekme daha geldi ve ses çıkarmamak için dişlerimi sıktım.

"Senatörün istediği adamın bu olduğuna emin misin?" diye sordu içlerinden biri ve sertleşmeme neden oldu.

"Evet. Ona bir ders vermemizi istiyor."

Yüzlerce ABD senatörü vardı, ama sadece bir tanesi bana bir ders vermeyi hayatının misyonu haline getirdi. Tekrar ve tekrar. Babamın bana en boktan görevlerin verilmesini sağladığını biliyordum ama bu... Akıl almaz bir şeydi ama bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Babam tam bir piçti.

Bir hücrede, beton zeminde yatıyordum. Bu bok çukurunda kaç gardiyan olduğunu değerlendirerek zamanımı bekledim. Yerleşkenin düzeni oldukça basitti, çünkü bu adamlar aptaldı. Yerimi gizlemek için asla gözlerimi bağlamamışlardı. Muhtemelen buradan asla canlı çıkamayacağımı düşünmüşlerdi. Diğerleri o kadar şanslı değildi.

Kendiminkine giden yoldaki hücrelerde bulunan zayıf ve hırpalanmış kadın ve çocukları hatırlayınca midem bulandı. Bu beni öfkeliendirdi, içimden

Kavga. Daha ferforje parmaklıklara varmadan duygularımın beni yönetmesine izin vermiştim.

Bu adamların beni esir almasına izin vermekle hata yapmış olabilirim, ama onlar da öyle yaptı. Gözbağı ya da başlık olmadan etrafımda kaç hücre olduğunu ve çıkışların nerede olduğunu kontrol edebildim.

Birkaç gün süren işkenceden sonra, beni kırdıklarını düşünerek kollarımdaki ve bacaklarımdaki bağları çıkardılar. Amatörler.

Bunu hızlı bir tekme daha izledi ve ayağa kalkmam gerekenden daha yavaş kalktım. Gardiyan beni iterek koridora doğru iterken bir kurşun sesi duyuldu ve hemen ardından kafatasımı delip geçen bir çığlık geldi.

Gözlerim bir kadının cesedini buldu, yüzü bir çarşafın arkasına gizlenmişti. Onu tanıyamadım ama çocuğu... çocuğu tanıdım. Modası geçmiş dergiler ve taze meyve satmak için sık sık yerleşkeye gelirdi.

"Sizi piçler," diye tısladım. "O sadece bir çocuk. Kendi boyunuzda birini seçin."

Muhafızların umurunda değildi, ölü kadına ve kanlar içindeki çocuğa bakarken yüzlerindeki soğuk ifade hiç değişmemişti.

"Hainler. Size yardım ediyorlar," diye tükürdü muhafızlardan biri ve hemen pis zemine oturdu.

"Anne," diye bağırdı küçük bir çocuk, kan gölünün içinde yatarken. Unutulduğunu umduğum görüntüler zihnimde canlandı. "Anne." Çığlıkları rahatsız edici derecede tanıdık.

Kimse yardım etmedi. Dünyanın her yerinde savaşlar ve çatışmalar vardı.

-Bazıları görünür, bazıları ise o kadar da değil. Eve döndüğümde savaşım görünmezdi; geçmişime, babama ve annemin ölümüne yol açan hatalara karşı. Burada, bilmediğim bir ülkenin çölünde farklı bir savaş veriyorduk ama kimin kazandığından emin değildim. Kadınlar ve çocuklar kesinlikle kazanmıyordu.

Yüzü yara bere içindeydi, gözleri mosmordu, tuzlu yaşlar yanaklarını ıslatırken irkilmesine neden oluyordu.

Zalim gardiyan gülüyordu. Kahkahalarla gülüyordu. Ve içimde bir şalter attı. Bir şeyi tetikledi ve ceset yığınlarının ve kötü adamların arasında durana kadar onu görmedim. Başka bir kadın. Hayır, bir kadın değil. Bir kız. On beş yaşından fazla olamazdı. Beline bağlı, kızgın kırmızı renkte yanıp sönen bir bomba vardı ve parmakları kalem görünümülü ince aletin etrafına sarılmıştı.

"Yardım etmeme
izin ver-" Bum.

Terden sıırıslıklam olmuş bir halde ayağa fırladım ve kâbusların fıısıltıları hâlâ aklımdaydı. Byron'ın malikânesindeki yatağımın rahatlığında otururken soğuk terler tenimi kapladı ve sağır edici bir sessizlik beni kuşattı.

Ayağa fırladım, ayaklarım yerde hiç ses çıkarmıyordu. Üzerime bir şeyler giymek için dolaba doğru tökezlerken, zihnim unutmak için çırpındığım görüntüleri yeniden canlandırdı. Vücudumda Byron gibi yara izleri yoktu, ancak sürekli hatırlatıcı hala oradaydı ve zihnimin her köşesine baskı yapıyordu.

Geceyi hiç kimseyle geçirmememin nedeni buydu. Bağlılık kuramamamın nedeni de buydu. Dolabımın berbat hayaletlerle dolu olduğuna tanıklık etmelerini istemiyordum. Billie bunu görmeye çok yaklaşmıştı. Tekrarına ihtiyacım yoktu.

Üzerime bir pantolon ve tişört geçirip odadan çıktım ve soğuk hava beni çarpana kadar merdivenlerden aşağı indim. İliklerime kadar işledi ve nefesimi kesti ama yine de teselli buldum.

Karanlık bana ihtiyacım olan boşluğu ve yalnızlığı verdi. Kabusumu dağınık zihnimden kovmanın kesin bir yoluıdu.

Byron'ın malikânesinin terasında oturmuş, yıldızları seyrediyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve yorgun olmama rağmen uyuyamıyordum. Hiçbir zaman iyi uyuyamazdım ama en azından kendi evimdeyken daha iyi uyurdum.

Byron'ın havuzunun yanındaki şezlonglar kullanıma hazırıdı. Yılın hangi zamanı olursa olsun her şeyin mükemmel olması konusunda ısrarcııdı.

"Surat mı asıyorsun?" Kingston'ın sesi arkamdan geldi.

"İnsanlara gizlice yaklaşmak için çok yaşlı değil misin?" Şezlonga yaslanıp gözlerimi kapattım.

Benim yanıma oturdu. "Bunun için asla çok yaşlı değilim."

Uykuyla savaşıarak esnedim. Vicdan azabım işliyordu ve Billie'nin sözleri kafatasımda yankılanmaya devam ediyor, beynimi kapatmamı zorlaştırıyordu. Belki de meseleyi kendi ellerime almadan önce onunla bebek sahibi olmak hakkında konuşmalııydım.

Öyle mi düşünüyorsun? Kahretsin, şimdi kendi beynim benimle alay ediyordu. Onunla korunmadan seks yapmaya karar verdiğimde bunun yanlış olduğunu biliyordum. Kahretsin, ona her şeyi unutturmam gerekiyordu. Planım onu yatağıma almak ve orada tutmaktı.

Günlerce, haftalarca, aylarca. Sonsuza kadar.

Kingston, "Arkadaşa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye tersledi.

Çenemi havuz alanının köşesine kurulmuş, en iyi markalarla dolu bara doğru eğdim. "Bir içki ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, alkol kullanan biri değilim."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," diye mırıldandım. Ayağa kalktım ve bara doğru ilerledim. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

"Twinkies gibi mi?" diye alay etti.

O kaçırılmadan önce bu boku modası geçmiş gibi yerdik. Aşçımıza ve dadımıza gizlice yedirir, sonra da onları küçük kirli sırlar gibi yutardık.

"Evet, şu anda bu iyi olurdu."

Esnedi. "Yapmak üzere olduğun şeyden daha iyi."

Kendimi barın yanında buldum, elimde viski vardı. Hayatım ona bağlıymış gibi sıkıca kavradım. Mantıklı yanımda, henüz ilerlemişken durmam gerektiğini biliyordu. Dilimde tek bir alkol tadıyla kaygan bir yokuştaydı, ama unutmayı arzuluyordum.

Canım çekti.

"Bir kadehten bir şey olmaz," dedim viskiyi bardağa doldururken. "Ünlü son sözler."

Dinlemedim. Başımı arkaya eğdim ve sıvıyı tek seferde içtim, acı alkol boğazımı yakıyordu.

İyi hissettirdi. Kötü hissettirdi. *Siktir, siktir, siktir.*

Gece gökyüzüne baktım ve Billie'nin de benim gibi yıldızları izlemeyi sevip sevmediğini merak ettim. Dünyanın neresinde olursa olsun, onu düşünürdüm. Her şeyi. Dokunuşunu, tadını, kokusunu. Dışarıdaki dünya patlayabilirdi ve umurumda olmazdı.

Son birkaç saati kafamda tekrar canlandırdım. Teslimatı berbat etmiş olabilirdim ama o ne bekliyordu ki? Onu öylece bırakmamı mı?

Yüzündeki ifadeyi düşününce ürperdim. Hamile kalma riskini göze aldığını ve bunu benim planladığımı fark etmesi. Prezervatif aklımın ucundan bile geçmiyordu; gerçi bunu tamamen unuttuğumu da söyleyemezdim. Bir çocuk sahibi olma, birinin onu bana bağlama olasılığı beni çok heyecanlandırmıştı.

"Evliliğimiz" boyunca birlikte bir günden az zaman geçirmiştik ve bunun değişmesinin zamanı gelmişti.

Bir keresinde bana aşk için evlenmek istediğini söylemişti. Belki de eksik parça buydu. Çocukluğumda anne babam arasında aşka tanık olmamıştım ama o olmuştu. Mükemmel bir evliliğin neye benzediğini en ön sıradan görmüştü. Ve ben o resme bir el bombasıyla girdim,

parçalara ayırdım ve sonra benimle evlenmesi için ona şantaj yaptığımda o parçaları ateşe verdim.

Aşk. Bu kelime kulaklarımda çınladı.

Belki de telafi etmek ve onu geri kazanmak istiyorsam, buradan başlamalıyım.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı. Hayatımla ilgili her şey beni bugün olduğum yere getirmişti. *Kim* olduğuma. Ya katmanlarımı soyup onları çirkin bulursa?

İçkiden bir yudum daha aldım, kahverengi sıvının tadı onsuz bir hayat vaadi kadar acıydı.

Yıllardır huzursuz hissederdim, ama onun yanındayken? Dünya dönmeyi bıraktı. Kulaklarımdaki uğultu kesildi. Hayaletler sanki onun getirdiği ışıktan korkmuşlar gibi gölgelere saklandılar.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

Muhtemelen ondan korkuyorlardı. O da onları yumruklardı. Lanet olsun, ona yatağымda, evimde, yanımda ihtiyacım vardı. Onsuz her şey anlamsız görünüyordu. Yavaşça başımı salladım, birlikte neler inşa edebileceğimizi görmektense boşanmayı tercih edeceğine hâlâ inanmak istemiyordum.

"Yavaşla, Winston." Kendime bir içki daha doldurdum, şişeyi yere çarptım ve neredeyse barın üstünü çatlatacaktım. Tohumumu onun içine ekme fırsatını yakalamıştım. Bunun ne kadar doğru olduğunu neden göremiyordu? *Çünkü onun hedefleri var, seni aptal.* Beynim düşüncelerimdeki kusurları göstermekten çekinmiyordu. Açıkçası, birlikte bir hayat kurmak istiyordum ama Billie'nin bağımsızlığını ve mutluluğunu elinden almak bana puan kazandırmazdı. "Sarhoş olursan onu geri alamazsın."

Elimde şişeyle ona doğru ilerlerken kardeşimin gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. Belli ki onu görmezden gelmişim.

"Seni bu kadar sinirlendiren ne oldu?" diye sordu. Gizli karımı bilerek hamile bırakmaya çalıştığımı ona itiraf edecek değildim. *Uzun süre gizli kalmayacaktı.*

"Ben sarsılmadım."

Sırıttı. "Şerefsiz babamız bile seni içkiye dokunmaya zorlamıyor. Ama bir kadının yanında birkaç dakika geçirince Byron'ın yıllanmış koleksiyonunu boşaltmaya hazır oluyorsun."

"Neden bunun bir kadınla ilgili olduğunu varsayıyorsun?" Ben sorguladım.

Omuz silkti. "Genelde böyle olur."

Gözlerini buldum. Kız kardeşimizin ve Royce'un gibi koyu kahverengiydi. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Kıs kıs güldü. "Yok artık. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınılması gerektiğini bilecek kadar bela gördüm."

"Yani bir kadın için uçağıma ihtiyacın yok mu?"

Cevap vermedi, havuza bakmayı tercih etti. "'Kadın'ı tanımla," diye cevap verdi ilgisiz bir şekilde. "Biraz dondurmaya ihtiyacım var."

"Dondurmaya dönüşeceksin."

"Muhtemelen," diye cevap verdi, belli ki endişelenmemiştir. Billie'nin yatak odasının penceresine baktım. Bütün ışıklar kapalıydı. Uyumakta sorun yaşamadığını bilmek güzeldi. *Sinir bozucu kadın*. "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyi kontrol ediyorum."

"Bir şey nedir?"

"Hiçbir şey."

Hafifçe kıkırdadı - bugünlerde nadiren duyulan bir ses. "Bir şey olmadığına emin misin? Çünkü Byron'ın yeni karısının sarışın kız kardeşine kafayı taktığına yemin edebilirim."

Ona odaklanırken gözlerimi kısmıştım. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Belki de ondan gözlerini ayıramaman."

"Peki bunu nasıl anladın? Onunla henüz tanışmadın bile."

"Belki de ikinizi de takip ediyordum," diye kestirip attı.

Onun bu imasına sııttım. Takip ettiğini biliyordum *ama* Billie'yi değil. Bunu o kadar iyi yapmıştı ki, gelip gittiğini asla duymazdınız.

Ayağı fırladım, içki hâlâ elimdeydi ve adım atmaya başladım. "Kadın benden nefret ediyor. Altı yıl bekledim. Altı lanet yıl, Kingston. Seks yapmadan ne kadar uzun süre beklenir biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum."

"O kadar çok otuzbir çekmekten ellerim su topladı. Babamız gibi olmak istemedim." Kingston bana baktı. Aklım başımdan giderken verandada bir ileri bir geri yürüdüm. "Benimle bir keman gibi oynuyor ve hiç uğraşmıyor bile. Ve tek istediği lanet olası bir-" Tanrım, neredeyse ağzımdan kaçıyordu. Birkaç gün sonra bir önemi kalmayacaktı. "Ayrılmak istiyor." Kingston'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Ortada ayrılacak pek bir şey olmadığının onun da dikkatinden kaçmadığını tahmin ediyordum. "Bana söylediği tek sözcük bu."

Kingston bir an düşündü, sonra hiç istifini bozmadan, "Onun sözcük dağarcığını genişletmelisin," dedi.

"Onun ne olduğunu biliyor musun?" Onu işaret ettim. "Çileden çıkarıcı. İnatçı." Boştaki elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bana her şeyi unutturan bir amcığı olan çok güzel bir kadın." Oturmak için düştüm ve derin bir nefes verdim. "Lanet olası her şeyi."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" Gözlerim tekrar pencereye kaydı. "Biraz daha otuzbir mi çekeceksin?"

Gözlerimi devirdim, aklımda bir sürü fikir dönüyordu. "Muhtemelen."

Tekrar yıldızlara baktım ve hamile bir Billie hayal ettim. Karımı kendime bağlamak için her şeyi yapardım. Bunu altı yıl önce yapmalıydım. Şimdi geri döndüğüne göre onsuz bir hayat düşünülemezdi. Tıpkı altı yıl önce olduğu gibi onda da bir şeyler benim için tıkır tıkır işliyordu. O zaman gitmesine izin verdim, ikimizin de iyiliği için. Ailemin bağımlılık ve TSSB olarak adlandırmayı sevdiği bazı sorunlarım vardı. Yıldızlara bakmaya devam ettim, bana çözüm vermelerini diledim. Belki de ağabeyimin Billie'nin kız kardeşiyle yaşadığına benzer bir şey.

Yanımdaki bir sandalyenin kıpırdaması bakışlarımı takımyıldızlardan uzaklaştırdı. Kingston endişeli bir ifadeyle beni inceledi.

"Neden nüksetti?" Kingston sessizliği bozdu.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve başımı geriye attım. "Sanırım karım korktu."

Sessizlik.

"*Karın mı?*"

Küçük kardeşime bakmak için başımı çevirdim. Kaygısız bir hayatı olması gerekirken kendini cehennem çukurlarında bulan kardeşime. İntikamını henüz almadığını biliyordum. Onu suçladığımdan değil. Kahretsin, yardım isteseydi, hemen yanında olur, ona yardım ederdim. Ama hepimiz Ashford'lar gibi Kingston da yalnız çalışmayı severdi.

"Evet, babamın Nicki Popova'yla evlenmem konusundaki ısrarından kaçınmak için altı yıl önce onunla evlendim." O kaltağın hayatımın bir parçası olması fikri bile midemi bulandırıyor. "Billie bir şey çalmaya çalışırken evime geldi. Olaylar birbirini izledi ve ya planıma uyacak ya da hapse girecekti. Böylece bir anlaşma yapıldı."

Kingston bir ıslık çaldı. "Tamam, bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Billie'nin geldiğini görmedim," diye mırıldandım. "Ya da belki de gördüm ama göremeyecek kadar kördüm. O arsız ağzı. O ateş."

"Yani siz ikiniz altı yıldır gizlice evlisiniz." Başımı salladım. "Arada bir buluşuyor muydunuz yoksa-"

Alay ettim. "Keşke. Altı yıldır karımdan boşanma talep eden e-postalar alıyorum."

Kingston başını salladı. "Bana ilk etapta ona fazla seçenek bırakmamışsınız gibi geliyor."

"Hayır, ilk başta değil. Ama sonra biz..." *Tavşanlar gibi seviştik.*

"Hallettim." "Peki ne değişti?"

"Babama ona servet avcısı dediğimi duymuş." Yüzünü buruşturdu.

"Evet. Tam da onun hissettiği gibi," diye mırıldandım.

"Ciddi miydin?"

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar ne olduğu umurumda bile değildi.

Gerçi artık öyle olmadığını biliyorum." "Nasıl yani?"

"Altı yıldır benden tek kuruş bile istemedi. Sadece boşanmak istiyor."

"Ki bunu kabul etmeyi reddediyorsunuz."

"Aynen öyle," diye homurdandım. "Ben dönek değilim."

Bana "sen bir aptalsın" bakışı attı. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama çok da uzak değildi.

"Ve şimdi geri döndü."

Dudaklarımın kenarları acı bir şekilde yukarı kalktı. "Evet."

"İkiniz bu gece yatak odanızda kaldığınıza göre bundan mutlu olmalı." Ağabeyimin yüzündeki sırıtma gözümünden kaçmadı, ama bu eğlence onun kara gözlerine hiç yansımamıştı. Kingston'ın artık gözleriyle gülümsediği pek görülmezdi.

Karım hatırladığım kadar harika hissetmişti. Hayır, onu geç. Daha da iyi hissettirmişti. Hiç bu kadar güçlü bir bağ yaşamamıştım. Hem de hiç. Belki de karım olduğu gerçeği idi. Ya da belki de biz ayrıken hiç sapıtmadığını itiraf etmesiydi.

Bunun bir anlamı olmalı. Değil mi?

Çenem sıkıştı, azı dişlerim acıyla gıcırdadı. Keşke doğum kontrolü hakkında düşünmeye başlamasaydı. Onu bana bağlayan hiçbir şey olmaması konusunda kararlıydı.

"Hayır, o bakışı biliyorum. Ne yaptın sen?" Hayatta kalmak için yüz ifadesini boş ve soğuk bir maske gibi tutmayı öğrenmiş olan Kingston'ın aksine, geri kalanımız açık birer kitap gibiydik. "Sen ne yaptın, Win?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim, sonra yumuşadım.

"Korunma yöntemi kullanmadık." "Bilerek mi?"

"O unuttu. Ben de öyle... sayılır. Onu hamile istiyorum."

"Tanrım, Win. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?" Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Sana karını bilerek hamile bırakmanın yanlışları hakkında vaaz verirdim ama bunları zaten bildiğine dair içimde çok iyi bir his var."

"İkimizin de gençleştiği falan yok. Ben neredeyse kırk yaşındayım. O da otuzunda. Altı yıldır evliyiz." Gerçi bu sürenin hiçbirisi birlikte geçmedi.

"Tanrım, dostum. Kendini topla."

Ona bıkkın bir bakış attım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Omuz silkti. "Nasıl yardım etmemi istersin?"

"Yapamazsın." Başımı hafifçe salladım. "Onunla sabah konuşacağım. Belki bir tür anlaşmaya varabiliriz. Benden istediği her şey karşılığında çocuk sahibi oluruz. Ben ona istediğini verdiğim sürece seks yapmaya devam ederiz."

"Boşanma bile mi?" Elbette Kingston mantıklı sorular soracaktı.

"Boşanmak yok. Hayatımda babama ya da Nicki Popova'ya ihtiyacım yok." Elimi ovuşturdum.

Gözlerimi açtım ve omuzlarımdaki gerginliği azaltmak için boynumu bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. Babamın onunla neden kendisi evlenmediğini gerçekten anlamıyordum. İkisi cehennemde yaratılmış bir eştî. Birbirleri için mükemmellerdi.

"Winston."

"Hmmm," diye cevap verdim dalgınca.

"Babamın senin üzerinde ne etkisi var?" Başımı yana çevirip ağabeyimin bakışlarıyla buluştum. "Eğer ondan sonsuza dek kurtulmak istiyorsan, bunu sır olarak saklayamazsın. Her ne ise."

"Bu konuda ne biliyorsun?" İstedğimden daha keskin bir sesle talep ettim.

Kingston başını salladı.

"Hiçbir şey, ama sana şantaj yaptığını biliyorum. Ona verdiği parayla tropik bir yerde özel bir ada satın alabilirdi." Kardeşlerimi ve kız kardeşimi kaybetmemeye değerdi. Tüm servetimin üzerine imza atabilirdim. "Yüzündeki inatçı ifadeden konuşmayacağını anlayabiliyorum."

"Siz de bazı şeyler hakkında konuşmuyorsunuz," diye belirttim. "Hiçbirimiz yaralarımız hakkında konuşmuyoruz."

Kingston'ın ifadesi karardı. "Touché."

Şeytanları derisine kazınmıştı, her dövmesi ve her kâbusu. "Ortamı yumuşatması için ona ihtiyacın olduğunda Royce nerede?" Nefesimin altında mırıldandım. Royce ailemizin komedyeniydi. Çabalasa da çabalamasa da, hepimizin başına gelenleri unutturmayı başarırdı. Bu aileyi ağırlaştırdı.

"Kim bilir?" diye kuru bir sesle karşılık verdi. "Yine de hayatım üzerine bahse girerim ki muhtemelen Willow neredeyse o da oradadır." Kingston başını salladı, yüzünde alaycı bir eğlence vardı. "Ashford'ların her zaman sahip olamayacakları şeyleri istemeleri de neyin nesi?"

"Belki de hepimizin içindeki DiLustro kanının bir parçasıyla ilgilidir." Kıs kıs güldüm. DiLustro erkekleri açgözlüydü ama hep aşk için. Sahip olamadıkları kadınlar için. Kendilerine ait olmayan kadınlar. Sonuç olarak, aşkı hep yanlış yerlerde aradılar. Kuzenimiz Basilio'nun gelinini kaçırdığında yarattığı karmaşaya bakın.

Annemiz bir DiLustro'ydu, babamızla evlendirilen bir kralın kızıydı. Onu sevmişti. Bu bir hataydı, çünkü babamızın bildiği tek şey, bir insandan geriye hiçbir şey kalmayana kadar almak, almak ve almaktı.

"Belki," dedi düşünceli bir şekilde. Aniden ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor." "Nereye?"

"Bir yerde."

Hiç konuşkan biri değildi.

"Neden bir şeylerin peşindeymişsin gibi hissediyorsun?"

Omuz silktili. "Öyleyim. Dark Web'de bazı bilgiler buldum." Ben cevap vermeden önce bir süre sessizlik oldu. "Tamam."

"Öldüğünü sandığım birinden bahsediyor. Ve Perez Cortes'in gelecekte düzenlemeyi planladığı bir et müzayedesinden." Kaskatı kesildim. Et ticareti, Aurora'nın Alexei Nikolaev'le evliliği aracılığıyla bağlı olduğumuz yeraltı suç dünyasında bile ailemizden kimsenin geçmediği bir çizgiydi. "Sokakta düşmanımın burada olacağı söyleniyor."

Sikeyim.

"Düşmanınız bir kadın mı?" Her zaman olmasa da, ticareti yapılanlar genellikle kadınlardı.

Kingston başıyla onayladı. "Sofia Catalina Volkov." Ağabeyimin yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. Soğuk bir intikam vaat eden türden. "Onun zayıf noktasını buldum." Sessiz kaldım, gözleri benimkilerden daha yaşlı görünen küçük kardeşimi izledim.

"Onun zayıflığı ne?"

"Onun çocuğu."

Çifte lanet. Ona masumların asla bedel ödememesi gerektiğini söyleyebilirdim ama ne yazık ki dünyamız böyle. Şu anda dileyebileceğim tek şey, zamanı geldiğinde eski Kingston'ın yeniden ortaya çıkmasıydı. Oyun parkındaki ve okuldaki savunmasız çocukları şiddetle koruyan küçük kardeş.

"Bu yüzden mi jetimi istiyorsun? Radarın altında kalmak için mi?" Ona sessizce sordum.

"Birileri bunun bedelini ödemeli," diye cevap verdi, sesi buz gibiydi. "Karına gelince... Eğer onu hayatında istiyorsan, onunla konuşmayı ve kararlarına onu da dahil etmeyi öğrenmelisin. Onu hamile bırakmak ya da evliliğinizin şartlarını müzakere etmek. Her neyse. Başka hiçbir şey işe yaramaz."

"Harika, küçük kardeşim benden daha bilge."

Kingston omzuma bir tokat attı. "Ben her zaman hepinizden daha akıllı oldum."

Düşüncelerimin içinde kaybolup bakışlarımı yıldızlara diktiğimde, "Haksız değilsin küçük kardeşim," dedim.

Sonra, lakabına sadık kalarak, Hayalet gecenin içinde kayboldu.

Bölüm 35

Billie

B *Oom, boom, boom.*

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor, daha önce hiç olmadığı kadar acıyordu. Aslında daha önce de aynı adam bana *serve t* avcısı demişti. Gözlerim aptalca yaşlarla doldu ve göğsümde garip bir sızı vardı. Kendimi... kullanılmış hissediyordum. Winston'ın gözlerindeki bakış ona ihanet ediyordu. O adam

Beni hamile bırakmaya çalışıyordu ve ben de aptal olduğum için tuzağına düştüm.

Başımı tiksintiyle salladım.

Odama doğru yürüdüm ve kapıyı arkamdan çarparak kilitledim. Ben uyurken buraya gizlice girip beni hazırlıksız yakalamasına ihtimal vermiyordum.

Ne sikim düşünüyordu ki?

Aptal gözyaşlarımı öfkeyle sildim. Ağlamaktan nefret ediyordum, yüzüm mahvolmuştu. Banyoya doğru ilerledim ve bir an ne yapacağımı şaşırılmış bir halde öylece durdum. Ya da belki Winston'ın peşimden koşup özür dilemesini umuyordum.

Ama yapmayacağını biliyordum. O zaman da özür dilememişti.

Bu hatırlatmayla toprak altımda kımıldadı ve o tanıdık acı kalbime saplandı. Sonra bir uyarı olmadan dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü ve kalbim çatladı. Byron'ın evinin süslü fayanslarından yansıyan sesi duyabildiğime yemin edebilirim.

Duşa nasıl girdiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Başımı ellerimin arasına almış, sıcak suyun altında öylece duruyordum. Hıçkırıklarım dinmek bilmiyor, kalbim göğsümde hızlı ve sert atıyordu. Canım yanıyordu.

Kız kardeşime gitmeye bile cesaret edemedim. Byron ona babamın anneme baktığı gibi bakıyordu ve Winston'ın benden tek istediği bir bebektir. Önce gizli bir evlilik, sonra bana servet avcısı demesi ve şimdi de bir varis.

Daha ne kadar katlanmamı bekliyordu?

Ellerimi ağzıma kapattım ve yürek burkan hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Göğsümdeki ağrı zonkluyor, her kalp atışında büyüyen bir delik açılıyordu.

Tüm bu zaman boyunca, boşanma talebimi reddettiğinde, bunu bir gün bedenimi kullanma ve beni hamile bırakma niyetiyle yaptı.

Yüzümü buruşturdum ve fayanslardan aşağı kayarak duşumun zeminine düştüm, sıcak su sırtıma vuruyordu, yalnızdım ve kalbim kırılmıştı.

Beni tekrar ağlatmasına izin verdim.

Tak, tak, tak.

Yumuşak ses karanlık koridorda yankılandı, güneş henüz geniş pencerelerin üzerinden süzölmeye hazır değildi.

Kız kardeşim yatak odasının kapısını açtı, darmadağınık görünüyordu. "Billie." Birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Her şey yolunda mı?"

Gözlerim taktığı kolyeye takıldı. Altı yıl önce Winston'dan çalmaya çalıştığım kolyenin aynısı. Başımı belaya sokan, gizli bir evlilik ve balayı gecesi seksi için şantajı uğramama neden olan parçanın ta kendisiydi.

"Billie, beni endişelendiriyorsun."

Odette'in sesi beni anılarımdan kopardı ve hemen gülümsemeye zorladım.

"Evet, sadece sen sabah uyanmadan gitmiş olacağımı bilmeni istedim." Elimi sarı saç tellerimin arasından geçirdim. "Şey, birkaç saat içinde, sanırım."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, sonra koridora çıkmadan önce arkasına baktı.

"Çok erken değil mi?"

Omuz silktim, kendimi alçalttım ve sırtımı duvara yaslayarak halının üzerine oturdum.

"Neredeyse otuz yaşımdayım. Tek başıma olmak için kesinlikle çok erken değil." Yorgunca gülümsedi, sonra pelüş halının üzerine yanına oturdu. "Ayrıca, burada öylece oturup bekleyemem."

"Anlıyorum."

Öyle olup olmadığından emin değildim ama Winston Ashford'la olan çılgın, geçici, gizli evliliğime ya da onun beni sinsice hamile bırakmaya çalışmasına girecek enerjim yoktu.

"İyi görünüyorsun. İyice sikilmişsin," dediğimde Odette'in yanakları kıpkırmızı oldu ve benden yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Bu iyi bir şey."

Başını eğdi, düşünceli bir şekilde beni izliyordu. "Kaçıyormuşsun gibi hissediyorum, *soeur*."

Gözlerimi devirdim. "Evlenmeyeceğim." Yaptığım şey tam olarak buydu, ama Winston'la evlenmek için şantaja uğramak ve bununla ilgili diğer her şey gibi aptalca ayrıntılara girmeden planımı açıklayamazdım.

"Winston'ın Ares'in neden onun olduğunu düşündüğünü hiç açıklamadınız mı?"

Öfkeli bir nefes verirken yanaklarım yandı. Sanırım oraya gidiyorduk. "Onunla yattım."

"O kadarını tahmin etmiştim..."

Elimi kaldırdım ve aşağı yukarı salladım. "O zaman neden sordun?"

"Çünkü daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

"Tabii ki var," diye tısladım. "Adam tam bir baş belası."

"Bütün erkekler öyledir," diye mırıldandı. "Ama onun gözü sadece sende gibi görünüyor." "Ve o bir şantajcı." Sözleri sonunda kafasına dank etti.

"Bir dakika. Ne?"

Gülümsedi. "Seni babamın annemi izlediği gibi izliyor. Sanki sensiz ölecekmiş gibi."

Gözlerimi kırptım, hemen başımı sallayarak bu olasılığı reddettim. "Winston babamıza hiç benzemiyor. Manipülasyon yapıyor, şantaj yapıyor ve... ve... kadınlara altın avcısı diyor!" Son sözcükler normalin birkaç desibel üzerinde çıkmıştı ağzımdan ve bana attığı tuhaf bakıştan fark etmişti.

"Hmm, ne kadar zengin olduğu göz önüne alındığında muhtemelen yetişkin hayatının büyük bir kısmında etrafı servet avcılarıyla çevriliydi."

Bu sözler beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışarak omuz silktim. Winston'ı başka kadınlarla düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Altı yıl seks yapmadan, amın olmadan geçirmek için uzun bir süre. Sözleri her kalp atışında içimde uğulduyor, kötü bir aşk gibi tekrar ediyordu

Şarkı. Söylediği ya da yaptığı romantik bir şey yoktu.

Hamile kalma zamanımız geldi. Evet, hemen o çılgın trene atlayayım.
Hayır.

Ama bir parçam, onun beni hamile bırakma arzusundan daha fazlası olduğuna inanıyordu.

Sonra kız kardeşimin yaşadıklarını izledim. Doğum sırasında acı içinde nasıl çığlık attığını ve inlediğini ve sonrasında kırılan kalbini unutamıyordum. En azından son altı yılda bir şeyler başarmıştı. Ben hiçbir şey başaramamıştım ve kocam... Daha da zenginleşmişti.

"Bana babasına servet avcısı dedi," diye mırıldandım, sesimin dalgalanmasından nefret ediyordum. Bu beni savunmasız hissettiriyordu.

"Senatör Ashford pislüğün teki."

"Babamızı yok eden kişi."

Sertleştim ama bir şey söyleyemeden elini salladı. "Başlatma şimdi. İnsanları kurtarmak için her şeyi yaparım ama o adamı öldürmeyi ben bile isterdim."

"Aynı," diye mırıldandım.

"Demek istediğim Billie, git ve dünyaya damganı vur. Hayallerinizi gerçekleştirin, ama eğer ailemizin sahip olduğu şeyi bulduysanız, inatçı gururunuz yüzünden bunun gitmesine izin vermeyin."

Boğazımdaki yumru büyüdü. Son altı ay stresliydi, ana hedefimiz uyuşturucu kaçakçılarından kaçmak ve hayatta kalmaktı. Artık kocası bizi bu karmaşadan kurtardığına göre hayat normale dönebilirdi. Ama artık normalin ne olduğundan emin değildim.

"Sadece kendime ait bir şeyler yapmam gerekiyor," diye mırıldandım. "Hiçbir şey başaramamış gibi hissediyorum."

Odette'in eğitimini tamamlarken Ares'i büyütmesine yardım ettikten sonra onu Gana'ya kadar takip ettim ve orada ihtisasını tamamladıktan sonra amacımı kaybetmiş gibi hissettim. Hayallerim bir süreliğine askıya alınmıştı ve belki de bu benim hayallerime geri dönmem için bir işaretti. Bir kuyumcu dükkânı açmak ve bunu moda tutkularıyla birleştirmek.

Yüzü düştü. "Öyle deme. Sen olmasaydın tıp fakültesini asla bitiremezdim. Sen olmasaydın Ares harika bir çocukluk geçiremezdi."

"Üzgünüm, muhtemelen şımarıkça konuşuyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, kesinlikle olmaz. Anlıyorum ve ne yapmak istiyorsan seni destekliyorum Billie." Desteklediğini biliyordum. Her zaman arkamı kollardı. "Hayallerinin peşinden gitmeni istiyorum. Sadece son altı yılın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Çok şey yaptın. Benim için. Ares için."

"Kız kardeşler bunun içindir," diye mırıldandım usulca. "Byron'dan aldığım parayı kullanmanı istiyorum." "Emin misin? Bu biraz yanlış geliyor."

Başını iki yana salladı. "Öyle değil. Ona sordum ve sana o parayı vermeyi kabul etti." Kocasını siyah Amex'ini memnuniyetle Odette'le paylaştı ve kız kardeşim önemli bir miktar çekmekte tereddüt etmedi. Seyahatimi finanse etmek ve Paris'te kalmamı sağlamak için yeterli olacaktı.

Kapı açıldı ve Byron gri eşofman altından başka bir şey giymeden dışarı çıktı. Kahretsin, eşofman giyen erkeklerde gerçekten bir şeyler vardı. Ve onun karın kasları. Aman Tanrım. Bütün Ashford kardeşlerin taş gibi karın kasları mı vardı?

Aramıza baktı. "Her şey yolunda mı?"

Ayağa fırladım, pijama pantolonumdaki var olmayan tozu fırçaladım. "Evet, biz de tam konuşuyorduk."

Odette gülümsedi. "Kardeş meselesi." Başını salladı, sonra da bize yalnızlığımızı geri verdi. "Daha fazla konuşabiliriz, Billie. Yarın koşarak gitmem gereken bir iş yok ki."

Sempatik bir şekilde gülümsedim. Kız kardeşim hastanede çalışmayı, acil servislerin kargaşasını severdi. Bu boku soluyordu ve tekrar bu işe dönmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Byron akıllı olsaydı, gerçekten mutlu olmak için buna ihtiyacı olduğunu fark ederdi. Keşke kardeşine de aynı tavsiyeyi verebilseydi.

"Biliyorum ama uçağım erken kalkıyor."

Beni kollarının arasına çekti ve sıkıca sarıldı. "Hiçbir şey - ne Byron sayesinde sana verebildiğim para ne de bu dünyadaki herhangi bir şey - yaptıklarının karşılığını ödemeye asla yetmeyecek."

Gülümsedim. "Sadece kız kardeşim ol. Her zaman. Tek isteğim bu."

Bölüm 36

Winston

A Kafatasımın arkasında şiddetli bir baş ağrısı vardı. O tanıdık his -ağız kuruluğu, eklem sertliği- kesinlikle akşamdan kalmalığımın bir işaretiydi. Gözlerimi zorla açtım, güneş tepedeydi.

gökyüzünde beni kör ediyordu. Kulaklarım çınlamaya devam ederken bulanık çevre yavaşça odaklanmaya başladı.

Byron'ın evi. Boş oda. Kıyafetlerim dikkatsizce yatak odasının zeminine atılmıştı. Devrilmiş bir viski şişesi.

Siktir, siktir, *siktir*!

Aptallığım yüzünden anında hayal kırıklığına uğradım ama bunun üzerinde duramadım çünkü kapıdan içeri biri girdi. Kafalarına bir şey fırlatmayı düşünmeden, söz konusu adam ortaya çıktı.

Babam.

Gözleri üzerimde gezinirken odayı bir kendini beğenmişlik havası kapladı. Koyu mavi gözleri saf kötülük ve kibirle parlıyordu. O, her yerdeki yozlaşmış politikacıların poster çocuğuydu.

Ayaklarımı yataktan kaldırarak temiz bir kot pantolona uzandım ve ayaklarımı ve gövdeyi çıplak bırakarak üzerime geçirdim. Acele etmeden babamın yüzüne döndüm.

"Bu tatsız ve istenmeyen ziyareti neye borçluyum?"

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Sen cahil küçük bir pisliksin."

Omuz silktilim. "Elimden geleni yapıyorum. Senin gibi olmadığım sürece geceleri rahat uyuyacağım."

Bakışları resmen kafatasımda bir delik açtı.

"Benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Kendisinden aşağı olduğunu düşündüğü herkese -ki bu nüfusun yüzde doksan dokuzuydu- karşı kullandığı ses tonundan belliydi. "Ama değilsin. Aslında, *tıpkı benim gibisin.*" Ben onu kravatıyla boğmayı hayal ederken o çirkin bordo kravatını düzeltti. "Aslında, tıpkı benim karımın bana katlanamadığı gibi, senin küçük gizli karın da sana katlanamıyor gibi görünüyor."

"Kapa çeneni," diye tısladım, parmaklarım yanımda seğiriyor ve şarjörünü babamın vücuduna boşaltabileceğim bir silah istiyordum. "Sakin benim evliliğimi seninkiyle kıyaslamaya kalkma," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Annemi her fırsatta aşağıladın ve aldattın, ki bu benim asla tenezzül etmeyeceğim bir alçaklık."

Yüz hatlarının üzerine karanlık bir gölge düştü. Annem ona kazık attığından ve servetini aldatan kocası yerine çocuklarına bıraktığından beri bunu bize karşı kullanıyordu. Bazen kardeşlerimin kafasında da benimkinde olduğu gibi başka bir şey var mı diye merak ederdim.

Uzun zaman önce, zar zor yürüyebildiğim zamanlarda onun gibi olmak istemiştim ama bu kısa sürdü. Babam kullanmak ve istismar etmek için yaşadı, sadece kendisine fayda sağlayabilecek veya yararlanabileceği insanlar için endişelendi. Çocukları da istisna değildi.

"Son şansın, Winston." Babam tehditkâr görünmeye çalıştı, ama tek başarabildiği çaresiz görünmektir. Gözlerinde gizlemeye çalıştığı bir panik vardı. "Popov ailesine olan borcunu daha fazla erteleyemezsin. Ödeme zamanı geldi."

"Bu daha çok kişisel bir soruna benziyor." Borcu ya da sorunları umurumda bile değildi.

"Sizinle sohbet etmenin keyifli olduğunu söylemek isterdim ama..." Omuz silktim, gözlerinin içine baktım ve içimdeki kargaşayı ve hasarı görmesine izin vermedim. Bundan faydalanmak için acele edecekti. "Değildi. Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Yüzü morun derin bir tonuna dönüştü ama benim ifadem değişmedi.

"Çölden daha güçlü bir adam olarak dönmeliydin." Sanırım oraya gidiyorduk.

"Evet, evet. Hepimiz senin çevirdiğin dolapları biliyoruz." Telefonuma uzandım, saatin neredeyse öğlen olduğunu fark ettim. Lanet olsun! Billie'yi bulmalıydım. "Şimdi lütfen gözümün önünden siktir olup gider misin?"

Çenesi sıkıştı. "Sana yıllarca tahammül ettim ama benim bile sabrımın bir sınırı var."

Alay ettim. "Senatör Ashford'un sabrı tükeniyor. Düşünsene. Kabul et artık baba. Görevden döndüğüm için hayal kırıklığına uğradın. Beni daha güçlü bir adam yapmak istemedin; ölmemi istedin. Elinden geleni yaptın ama görünüşe göre beni öldürmek düşündüğünden daha zor."

Üst dudağı bir hırıltıyla kıvrıldı. "Seni öldürmek zor olabilir ama bahse girerim gizli küçük karın değildir."

Bir sonraki nefeste onun üzerindeydim, elim boynuna dolanmıştı ve vücudu duvara çarparak temeli sarstı. Kırılan camların sesi boşluğu doldurdu. Tüm dikkatim bana hayat veren piçin üzerindeydi.

"Ona doğru bir *bakış* bile atarsan yemin ederim seni öldürürüm."

Süitimin kapısı açıldı ama kim olduğuna bakmaya zahmet etmedim. Onu öldürmeyi düşünürken dikkatimi babamdan ayırmadım. Tam burada ve şimdi.

Omzumun üzerinden baktı ve o küçümseyici gülümsemesini takındı. "Ah, Byron. Biraz daha iyi olan oğlum."

"Burada ne haltlar dönüyor?" Byron'ın ses tonundan anladığım kadarıyla babamın yalakalığı onu hiçbir yere götürmemişti. Boğazını sıkın elimi bıraktım.

"Yok bir şey. Kardeşin ve ben sadece *kaynaşıyorduk*." Babam kolumun altına girmeden önce omzumu okşadı. "Ben çıkıyorum."

O pisliğin aklıma girmesine izin verdim. Artık Billie'nin benim zayıf noktam olduğunu biliyordu. Tek umudum tehditlerimin ne kadar ciddi olduğunu biliyor olmasıydı. Öfke kulak zarlarımda zonkladı ve en yakın nesneyi kaptım, geri çekip nişan aldım ama kafasına indirmeden önce kendimi durdurdum.

Onun yerine Byron'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Her şey yolunda mı?" Byron o gittikten sonra sordu.

"Billie'yi tehdit etti." Sertleşti, babamızın tehditlerini yerine getirebileceğini çok iyi biliyordu.

"Belki de gitmesi iyi oldu," diye homurdandı. "Ama güvende olduğundan emin olmak için peşine birini takabilirim."

Beynim onun ilk ifadesine takılıp kalmıştı. "Az önce ne dedin sen?" "Yapabilirim-"

"Hayır, diğerk şey."

"Billie gitti." Bu kez elimdeki nesne odanın öbür ucuna uçtu, seramik vazo neredeyse Byron'ın kalın kafatasına çarpıyordu. "Tanrım, Winston. Ne oluyor lan? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Gitmesine nasıl izin verirsin?" Botlarımı çekerek bağurdım.

"Şey, onu tam olarak bağlayıp tutsak edemem." Aslında bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. "Onunla aranızda ne var?"

"Anlaşma yok." Bana deliymişim gibi baktı, Billie'yle aramızda daha fazla şey olduğunu bildiğini gizleme zahmetine girmedi. Meraklı herif muhtemelen gerçeği biliyordu zaten. "Biz evliyiz."

Gözlerini kısmıştı. "Sizi daha iyi tanımasaydım, karınıza aşık olduğunuzu söylerdim."

Kelimeler göğsüme öyle bir kuvvetle çarptı ki, geri döndüm. *Karıma aşık mıydım?* Hayır, olamazdı. Altı yıldır ayırdık, birbirimizi çok az tanıyorduk. Aşk böyle mi işliyordu?

Bilmiyordum.

O kadar kırılmıştım ki kendi duygularımı bile gözden geçiremiyordum. Tek bildiğim, onun evim gibi hissettirdiğiydi.

Şok edici bir ifşaatla birlikte içimden şiddetli bir ürperti geçti.

Bir şekilde karıma aşık olmuşum. Belki de ona bu kadar ihtiyaç duymamın ve ne pahasına olursa olsun onu tuzağa düşürmek istememin nedeni buydu.

"Evet, bu çok aptalca. Yine de itiraf etmeliyim ki ben de aynısını yapardım." Byron'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Bana o büyük ağabey gülümsemesiyle bakarken gözlerimi kırptım. Bunu yüzünden silmek istedim. Ya da bunun için ona sarılmak.

"Ne?" Ben sordum. Bütün bunları yüksek sesle mi söyledim?

"Onu hamile bırakarak tuzağa düşüremezsin." Kahretsin, belki de hâlâ sarhoştum. "Swan kardeşler büyüdü..." Byron bir kelime aradı ve sonunda omuz silkti. "Normal, sanırım. Onların ebeveynleri birbirlerini seviyorlardı ve gerçekten birlikte olmak istiyorlardı. Bizimkilere hiç benzemiyorlardı. Sanırım kız kardeşler de bunun peşinde."

Kalbim boğazımdaydı.

Yüksek sesle ve hızla atıyordu.

Sert ve güçlü.

Yaşıyor.

"Gazetede Billie'y l e evliliğim hakkında bir duyuru olacak," dedim sonunda, duygularım yeni bir seviyeye ulaşmıştı. "Herkesin bilmesini istiyorum

biliyorum." Kardeşim başını salladı. "Ne zaman gitti?"

Gözleri şu anda öğleden sonra ikiyi gösteren büyükbabasının saatine kaydı.

"Sabahın köründe."

Karımın tek başına dünyayı dolaşması, benden kaçması fikri karşısında kendimi boşlukta hissediyordum. Beynim ve kalbim mutlu bir uyuşukluk istiyordu ama bu alkolün sağladığı türden bir uyuşukluk değildi. Artık değil. Ona ihtiyacım vardı.

"Ailenle birlikte olman gerekmiyor mu?" diye sordum, göğsümü kesen bir şey vardı. Benim de bir ailem olmalıydı ama kader bir şekilde yoluma taş koymaya devam ediyordu.

"Ailemle birlikteyim." Omuzlarımdan tuttu, nefesinin altından bir şeyler homurdandı.

"Dur," diye itiraz ettim, kendimi boktan bir kardeş gibi hissediyordum. "Akşamdan kalmalığım çok kötü."

Byron'ın dikkati odamdaki boş şişeye kaydı ama bu konuda bir yorum yapmadı.

Onun yerine gözlerini bana dikti.

"Bu bir daha olmayacak," diye homurdandım ve kendimi tekrar dövdüm. Eğer alkole dokunmamış olsaydım, belki de bu sabah karımın gittiğini duyacaktım.

"Winston, sen benim kardeşimsin ve her zaman ailemden biri olacaksın, ama yemin ederim, artık kendini cezalandırmanı izleyemem." Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve o da bir dizi sinirli küfür savurdu. "Kör olduğumu mu sanıyorsun?"

"Belki."

"Ben değilim." Uzandı ve beni omuzlarımdan sarstı. "Annem öldüğünden beri kendini yok etme yolunda ilerliyorsun." Daha sıkı sarıldı. "Onun ölümü senin suçun değildi."

Onun sözleriyle rahatlamadım. Aptal kıcımın sırf aptal bir oyun için annemi sahanın dışına sürüklediğini bilmiyordu.

"Öyle," dedim monoton bir sesle. "Güvenliğin kontrol edilmediğini bile bile o oyun mağazasına gitmemiz için ısrar ettim."

Kaşları çatıldı. "Evet, öyleydi."

Başımı salladım. "Hayır, değildi. Asla orada olmamamız gerekiyordu."

Byron gözlerini bana kilitledi. "O günkü programa baktım.

Babam eve o yoldan gideceğini tahmin ediyordu ve o sokakta hepimizin uğradığı tek yer o oyun mağazasıydı."

Sözlerinin anlamı beni çarptı. Bunca yıl- "Bunun için beni suçladı."

Byron başını salladı. "Hayır. Senin. Senin hatan değil." Birden kendimi biraz daha hafiflemiş hissettim. Nefeslerim büyük nefesler halinde çıkıyordu. "Ama karını kaybedersen, bu senin hatan olur."

Ve gerçekler ortaya çıktı. Onun için savaşmak zorundaydım. "Gitmek zorundayım. Unutma, yarın bütün büyük gazeteler evlilik ilanımı yayınlayacak."

Bu dünyanın her köşesinin haberi aldığından emin olmalıydım. Byron gülümsedi. "Git getir onu kardeşim. Onu sevgiye boğ."

Billie aşkın peşindeyse, onu elde edecekti. Çünkü o dünyayı hak ediyordu.

Bölüm 37

Winston

Altı Hafta Sonra

A Akşamdan kalma bir şekilde uyandığımda Billie'nin gitmiş olduğunu gördüm ve onu bulduğumda ne yapacağıma dair daha az fikrim vardı. Göğsüme vurup "Benim" diye mi hırlayacaktım? Onu yatağıma mı bağlayacaktım? Onu bir kuleye kilitleyip Unutulmak mı? Mantıksız düşünceler dönüp duruyordu ama hiçbiri gerçekte ne yaptığımın yanına bile yaklaşmıyordu.

Onu takip ediyordum. Babamın tehdidinden sonra onu güvende tutmak.

Altı hafta, iki gün ve on iki saattir bu işteydim. Paris'i kasıp kavuran soğuk havaya rağmen çeşitli kafelerin teraslarında oturdu. Bol bol çikolatalı kruvasan yedi. Pont des Arts ve Pont de L'Archevêché'de -aşkı simgeleyen iki köprüde- defalarca yürüdü. Kredi almak ve özel yapım mücevher dükkanını açmak için defalarca bankacılarla görüştü. Her seferinde reddedildi ve araştırdığımda sebebin hep aynı olduğunu gördüm: güvensiz fonlar. Temel olarak, tasarladığı mücevherlerin içine koyacağı elmasları ve diğer değerli taşları temin edecek imkana sahip olmadığı için uygun bir aday olarak görülüyordu.

Ben de bankayı satın aldım ve onu reddeden müdürün onu geri aramasını ve bir iş anlaşması teklif etmesini sağladım. Elbette karımı finanse edecektim. Hatta gidip ona bir elmas madeni alarak kaynak meselesini de halletmiştim. Şimdi tek yapmam gereken onu benimle konuşturmak.

Billie inatçı olabilir ama ben kararlıydım.

Ondan gelen birçok Şeye tahammöl edebilirdim, ama başka bir adamla olan kredisini kutlamak? Hayır. Lanet olsun. Kesinlikle. Tabii, yanlarında başka bir kadın daha vardı ve Billie çok sıkılmış görünüyordu ama herif sanki modası geçecekmiş gibi onunla flört ediyordu.

Barın en arka tarafına oturmuş, aralarındaki etkileŐimi izliyordum. Billie hareket ettikçe kıvrımlarını saran koyu bordo bir elbise giymişti ve bir Şeyler anlatırken gözleri heyecanla parlıyordu. Şerefsiz onun yanına otururken diğerkadın arkadaŐı da karŐısına oturdu. Bu hiç hoşuma gitmemişti. İki arkadaŐı tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum. Yakınlıklarını gördükçe damarlarımda akan kıskançlık da cabası.

Billie bir çatal dolusu makarnayı ağızına götürüp yemeye başlarken, herif de parmağını dudaklarının kenarına götürüp sosu sildi.

Parmaklarım camı kavradı, kırmakla tehdit ediyordu. Adamı öldürmek için yaratıcı yollar düşündüm. Çok istekli görünüyordu. Gözlerini oyacaktım. Sonra kulaklarını keserdim. Sonra parmaklarını keserdim. Belki dilini bile, çünkü çığlıklarının sinirlerimi bozacağından emindim.

Tehditkâr bir Şekilde sııttım, akacak kanı hayal ettim, o sırada çalan telefonum dikkatimi dağıttı.

Dr. Tristan Bennetti ve Dr. Violet Freud.

Sonra anladım. İkisini de altı yıl önce Billie'nin babasının cenazesinde görmüştüm. En kötü zamanlarında onun yanında olmuşlardı... Tamam, cinayete ara verdim ama yine de onları buradan attırırdım.

İçimi yudumladım, köpüklü su dilimin üzerinde köpürüyordu. Bazen ayık olmak çok zordu ama buna değerkdi. Billie için. Ailem için. Ailemiz için.

Garsona teşekkür edip yüklü bir bahŐıŐ bıraktıktan sonra döndüm ve Billie'nin masasına doğru ilerledim. Oraya vardığımda ne yapacağımdan emin değildim ama yine de buradaydım. Tekrar onun yörüngesine girmem gerekiyordu. Onu uzaktan takip etmekten bıkmıştım. Ona benden daha yakın başka bir adam olmasından nefret ediyordum. Onun kutlamalarını ve başarılarını paylaşmak istiyordum.

Onun tüm ışığına ve gülümsemesine kendim için ihtiyacım vardı.

Bir sandalye kaptım ve Dr. Bennetti ile onun arasına ittim.

"Hey, sen ne-"

Ben olduğumu anlayınca Billie'nin gözleri büyüdü. "Merhaba karıcığım," diye fısıldadım kulağının dibine, kolumu beline dolayarak.

"Beni özledin mi?"

Tüylerinin diken diken oluşunu zevkle izledim.

"Hiç de bile," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Üzgünüm ama bu üç kişilik bir parti."

Arkadaşları bu alışverişi hayranlıkla izledi ve o da bunun farkına vardığında yanakları kızardı.

"Güzel, o zaman bu herif" -Dr. Bennetti'ye sert bir bakış attım- "elini kolunu sallayarak karımdan uzaklaşabilir."

Billie gözlerini devirdi. "Eski karım."

Ona soğuk bir gülümseme gönderdim. "Henüz değil."

Sandalyesini benden uzaklaştırdı, neredeyse kız arkadaşının kucağına düşüyordu. "Yakında. Sen hıyarlık edip altı yıldır evli olduğumuzu dünyaya ilan ettiğin için hemen ertesi gün normal yollardan boşanma davası açtım."

Ah, doğru. Bu saçmalığı bilerek görmezden geldim. Prosedürü benimkinin kahvaltıda çiğneyeceği bir avukatla başlatmıştı. Ayrıca, bana düzgün bir şekilde hizmet vermeyi başaramamıştı, bu yüzden süreç resmi olarak başlamamıştı.

Gözlerim sol eline kaydı, yüzüksüz parmağına baktım. Bileziği rehin bırakmış olsa da, henüz takmamış olsa da annemin yüzüğünü sakladığını biliyordum. Yine de bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Acınası mı? Belki de.

Elimden geldiğince her küçük umut işaretine tutunmam gerekiyordu.

Eğildim, kulak memesinin etini ısırdım - sertçe - ondan küçük bir inilti çektim.

"Boşanma olmayacak, baştan çıkarıcı. Çocuğumu taşıyor olabileceğin sürece olmaz," diye homurdandım, sikim pantolonumun üzerinde zonkluyordu. *Kahretsin*, bu küçük beyinsiz herif biraz sakinleşemez miydi?

Billie titrek bir nefes verdi. "Ben... Ben zaten regl oldum."

Bize ağzı açık bakan iki seçkin doktora baktım. "Bize izin verir misiniz lütfen?" Gülümseyerek söyledim. "Gidin sevişin, yemek yiyin, ne isterseniz yapın. Sadece kaybolun ki karımla özel bir konuşma yapabilelim."

Dr. Freud Billie'ye tereddütlü bir bakış fırlattı. Gözlerindeki kararlılığı biliyordum. Billie kalmasını isterse kalacaktı. Dr. Bennetti çok uzakta değildi. Bir teşvike ihtiyaçları olacaktı.

"Kariyerlerinizin mahvolmasını ve intikam planlarınızın mahvolmasını istemiyorsanız, kaybolmanızı öneririm." Violet ve Tristan kısa bir süre bakiştılar. Billie'nin yüzündeki şok ifadesi Violet'in ailesinin intikamını alma görevi hakkında bir şeyler bildiğini doğruluyordu. Kimse kıpırdamayınca onlara sert bir bakış attım ve ekledim: "Doğru. Bu. Siktir. Şimdi."

Tik. Tock. Tik. Tik. Tik tak. Sessizlik saatli bir bomba gibi titreşiyordu. Billie sonunda güven verici bir sesle, "Sorun yok," dedi. "Onunla başa çıkabilirim."

Onun *beni idare etme* tanımının benimkiyle aynı olduğundan şüphe etsem de sııttım. Keşke benim üzerimde ne kadar gücü olduğunu bilseydi. Tek yapması gereken gülümsemekti ve ben de onun merhameti karşısında dizlerimin üzerine çökecektim.

"Ama-"

"Sadece git," diye arkadaşlarının sözünü kesti. "Şimdi."

Ayağa kalktılar ve restorandan çıktılar, gözden kaybolurken son bir kez omuzlarının üzerinden baktılar.

"Ah, sonunda yalnızım," diye duyurdum.

"Sen tam bir pisliksin, biliyor musun?"

Sııttım. "Ama sen benim aletimi seviyorsun, karıcığım."

Gözlerini kısmıştı. "Ben her aleti severim. Seninki özel bir şey değil."

Parmaklarım elbisesinin etekleriyle oynarken, ağzım boynunu buldu, ısırdı ve emdi. "Bu yüzden mi sadık kaldın?"

Elim kalçasında gezinirken ürperdi ve yumuşak bir inilti çıktı. "Ben... Tanrım, senden... nefret ediyorum."

"Benden nefret ettiğini iddia ediyorsun, ama eminim bu elbisenin altına uzansam, aksini kanıtlayan bir delil bulurum."

"Senin *hiçbir şeyini* sevmiyorum." Sesindeki titreme parmaklarındaki titremeye eşleşiyordu. Bana direnmeye kararlıydı. Bu kabul edilemezdi.

"Kendine bunu söylemeye devam et." Boştaki elim ensesinde sıkılaştığında nefesi kesildi, parmaklarım ipek külotunun üzerinde, tam klitorisinin üzerinde küçük daireler çiziyordu. "Şimdi seninle konuşacağız. Eğer direnir ya da yalan söylersen, tam burada, restoranın ortasında, adımı haykırarak seni boşaltacağım ki bu şehirdeki herkes bana ait olduğunu bilsin."

İnledi, dudaklarından geçen ses çok lezzetli bir melodiydi. "Dur."

"Şimdi hamileliğini konuşmaya geri dönelim." Onun yumuşak sesleri ya da sıcak vücudu dikkatimi dağıtamazdı. Önce konuşacak, sonra sevişecektik. "Ama seni uyarmama izin ver, her yalan seni parmaklamamla sonuçlanacak. Tam burada, bu restoranda."

Parmağımı etek ucuna takarak, lastiği bir çırpıda serbest bırakarak kelimeleri vurguladım.

Tısladı. "Sicko."

"Hoşuna gitti." Allığı boynundan aşağı yayıldı ve elbisesinin altında kayboldu.

"Son sevişmemizden bu yana siklusun başladı mı?" Sessizlik. Parmaklarım sıcak girişine yaklaşırken dişlerimi kulak memesinin hassas etine sürüyordum. Birden onun ve arkadaşlarının restorandaki en تنها masayı seçmiş olmalarına sevindim.

"Hayır." İçimi tatmin duygusu kapladı. Devam etmeyi çok isterdim ama neredeyse iki ay olduğunu ve hâlâ regl olmadığını bilmek daha da güzeldi. "Yine de bu bir şey ifade etmiyor." Bir ürperti daha. "Sadece geç kalmış olabilirim."

Evliliğimizde yanlış giden her şey hakkında konuştuktan sonra ne yapacağımdan emin değildim - ya da aramızdaki bu şeye ne dersiniz deyin. Sadece bu işi yürütmek için çaresiz olduğumu biliyordum. Küçük kardeşim haklıydı. Billie'yi de kararlarımına dahil etmeliydim, böylece bu işe gerçek bir şans verebilirdik.

"Özür dilerim," dedim ve gözleri hem şaşkınlık hem de kafa karışıklığı içinde bana kaydı. "Çocuk isteme konusunu ilk önce seninle konuşmadığım için özür dilerim. Bu yanlıştı."

Yutkunurken narin boynu sallanıyordu. "Tamam." Bana güvenmekte hâlâ tereddüt ediyor gibiydi. Sanki ona güvenmesi için bir sebep vermişim gibi.

"Yeniden başlamak istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Biz hiçbir şeye başlamadık, Winston. Sadece bir geceydi... üç geceydi," diye hızla düzeltti kendini, en son seviştiğimiz zamanı anımsayarak, cehennemden çıkmış bir yarasa gibi kaçıp gitmeden hemen önce.

"O zaman başlayalım-" Aramızda bir işaret yaptım. "Şimdi birlikte hayatımıza başlayalım."

"Sonuç olarak birbirimizi tanımıyoruz. Bu evliliğe neden zorladığınızı hâlâ anlamıyorum."

"Sana bir teklifim var."

İçini çekti ve gözlerini devirdi. "En son böyle bir şey yaşadığında pek de iyi sonuçlanmamıştı."

Onun yorumunu görmezden geldim. "Hadi çıkalım." Sanki İngilizcemi anlamamış gibi bana bakmaya devam etti. Belki de Fransızca tekrar etmeliydim? "Birbirimizi tanımamız için bir şans istiyorum. Artık yalanlar ya da gizli ajandalar yok." Yumuşakça alay etti. "O gece Le Bar Américain'de masama gelmenin bir nedeni olmalıydı."

Omuzlarını silktili. "Sen ateşliydin, ben de azmıştım."

Tamam, tam olarak duymayı umduğum şey değildi ama bu da bir başlangıçtı. "Aramızda kimya var."

Başını iki yana salladı. "Ve o gece beni neredeyse boğarak öldürüyordun."

Hatırlatma karşısında kaskatı kesildim. Bir kadına elimi sürmek en utanç verici anlarımdan biriydi. Sonunda kendime geldiğim ve onun dehşete düşmüş yüz ifadesini gördüğüm anın görüntüsü zihnime kazınmıştı.

"Bazı şeylerim vardı..." Kahretsin, tüm zayıflıklarımı ortaya dökmek istemedim. Beni güçlü yönlerimle görmesini istiyordum ve sonra bana tamamen aşık olduğunda, *belki de* berbat tarafımı görmesine izin verecektim. Görünmez yaralarımı. Boğazımı temizledim. "Bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyorum."

Başını düşünceli bir şekilde eğdi ve bana baktığında ne gördüğünü merak ettim. Bir hata mı? Yozlaşmış, açgözlü babamın bir ayna görüntüsü mü? Yoksa tamamen başka bir şey mi?

"Alkol sorunun mu var?" Kahretsin, bu çok fazlaydı.

"Ben hallettim." Çoğunlukla. Kingston'la konuşmamdan bu yana hastalığım nüksetmemişti. Ondan önce aylar geçmişti.

"Bu asla geçmez, biliyorsun." Onu bağımlılık deneyimi yaşamış biri olarak düşünmemiştim. "Neden içiyorsun?"

"İstemiyorum. Artık yok."

Bu işin peşini bırakmayacağı belliydi. "Ama başlamana ne sebep oldu?"

Cebimden sigaramı çıkardım ve masaya vurdum. "Unutmak istedim."

Tam daha fazla burnunu sokacağını düşündüğüm anda durdu ve konuşmayı farklı bir yöne çekti.

"Beni seninle evlenmeye zorlayan sen olduğun halde neden bana servet avcısı dedin?" Alt dudağı titredi, bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu.

"Billie, öyle olmadığını biliyorsun. Gittiğinden beri tek bir kuruş bile almaya çalışmadın." Gözleri dökülmek üzere olan yaşlarla parlıyordu ve bu manzara karşısında göğsüm sıkışmıştı. Babam annemi hep ağlatırdı. Onun gibi olmayı reddediyordum. "Beni dinle-"

"Özrünü istemiyorum. Pişmanlık duymakla ilgili ilk şeyi bilmeyen birinden gelen özrün hiçbir anlamı yok." Ona bir şans bile vermeden onu kaybetmiş olabileceğim ihtimali midemi bulandırdı. İçimden sert bir şeyler söyleyip saldırmak geldi ama kendimi tuttum.

"Tamam, belki de seni bir evliliğin içine hapsettiğim için üzgün değilim. Ya da seni hamile bırakmaya çalıştığım için. Ama peşinden daha önce gelmediğim için üzgünüm. Şans eseri bana güzel ve akıllı bir eş verildiğini göremeyecek kadar sarhoş ve aptal olduğum için üzgünüm. Seni geri almak için daha önce çalışmadığım için üzgünüm. Bunun yerine, sırf senden bir parçayı geri almak için rehin bıraktığın bileziğe odaklandım."

Kahretsin, iyice abartmıştım. Annemin ölümünden bu yana ilk kez kendimi tamamen kaptırmıştım. Artık umurumda değilmiş gibi davranmak istemiyordum.

"Paraya ihtiyacımız vardı. Ben de babanın bize borçlu olduğunu düşündüm..." Sesi cılızdı, neredeyse utanç vericiydi ama sinmeyi reddetti. Billie Ashford böyle biri idi. Bir savaşçıydı. "Herkes bilir ki hediyeler gelinde kalır."

"Bu doğru mu?"

Gözlerini kısmıştı. "Öyle. Baban benimkini mahvetti."

Suçluluk duygusu içimde bir gayzer gibi kaynıyordu. Babam pek çok hayatı mahvetmişti. "Boşanmak istemenin sebebi bu mu?"

Dudakları inceldi. "Onlardan biri." Nefesini vermeden önce derin bir nefes alarak devam etti: "Ailem benim her şeyim ve baban bunu yok etti. Bilezikten gelen paranın babamın hastanesini geri getirmesi ve kız kardeşime bakması gerekiyordu."

Keşke bana gelseydi. Ona yardım ederdim, gerekirse tüm servetimden vazgeçerdim.

"Onu çok az bir fiyata sattın." Cevap vermedi, parmaklarına bakıyordu. Yüzüğümü takmaması beni neden rahatsız ediyordu ki? Onu damgalamak istiyordum, böylece dünya onun yasak bölge olduğunu bilecekti. "Peki ne diyorsun, karıcığım?"

"Neye?" Elini kaldırdı ve hesabı getirmesi için bir garsona işaret etti.

"Çıkmamıza." Bir kıza sahip olamadan onu kaybeden adam olmak istemiyordum. Bir şişenin ve kâbusların arkasına saklanan kişi. Beni

her gün vuran felç edici yalnızlıktan nefret ediyordum. Bu kadın her yanımda olduğunda kendimi değerli bir erkek gibi hissetmek istiyordum. Onunla daha iyi olmayı seçiyordum. O bizi böyle görene kadar denemeye devam edecektim.

Yaptım. Öyle olması gerekiyordu.

Garson hesabı yere bıraktı ve o da hesabı almak için uzandı. "Ne yapıyorsun?"

Tertemiz yaladığı tabağını ve köpüklü su bardağını işaret etti. Hamile olduğundan şüphelenmemi sağlayan bir başka doğrulama daha.

"Yemeğimin parasını ödüyorum."

Bölüm 38

Billie

A Winston'ın yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Benimleyken her şeyi ben ödüyorum," diye hırladı. "Faturaları ben ödüyorum. Sana ben bakıyorum. Sana dokunurum."

"Vay canına, ortaçağdan geldiğini fark etmemiştim." Genelde hesabı sevgilimin ödemesinden rahatsız olmazdım ama bu bir randevu değildi. Kutlama yemeğimi mahvetti.

"Bu arada burada küçük bir şey var," dedi elini yüzüme doğru uzatarak.

"Nerede? Burada mı?" Öne doğru eğilip ağzımın kenarını yaladığında kucığımdaki peçeteye uzanıyordum.

"Şimdi gitti." Yanaklarım utançtan yanarken gözlerim restoranda gezindi. Bu adamın hiç utanması yoktu. Parmak uçlarını yanağımda hissettim ve gözlerim bir an için kapandı. Gözlerimi açtığımda ağzını benimkine çok yakın buldum. "Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verme. Bana çılgınca şeyler yaptırıyor."

Kıskanıyordu, fark ettim. Tristan'ı. Bu düşünce çok saçmaydı. Tristan benden çok Odette'in arkadaşıydı ama o Paris'te olduğu ve ben de burada çok fazla insan tanımadığım için ona ulaşabileceğimi düşündüm. Stanford'da tıp fakültesini bitirdikten sonra ihtisasını Paris'te yapmaya karar verdi. Avrupa'daki yaşam tarzını çok seviyordu ve Odette'in çok da gösterişli olmayan Gana'daki ihtisasına dair anlattıklarımın çok etkilenmiş görünüyordu.

"O bir arkadaş," dedim sessizce. "Başka bir şey değil."

Cevabımdan tatmin olmuş gibi başını salladı ve ancak o zaman hesabı aldığını ve siyah Amex'ini garsona verdiğini fark ettim.

"Winston," diye azarladım. Altı yıl önce tanıştığım adamın bu versiyonu daha da çekiciydi, bu daha da korkutucuydu çünkü kendimi ona kolayca aşık olurken görebiliyordum. Ancak o zaman kalbimi paramparça etmek için daha fazla şansı olurdu. Annem öldüğünde babama ne olduğunu görmüştüm. Bu da onun gibi olacaktı, belki daha da kötüsü, çünkü o hala bu dünyada yürüyecekti. "Akşam yemeği bile yememişken ödeme yapman hiç adil değil."

"Ama karımın kutlama yemeğini benim ödemem adil olur."

Ağzımı açtım ama hemen kapattım ve gözlerimi kıstım. "Neden bir kutlama yemeği olsun ki?" Yüzündeki sırıtış benim cevabımdı. "Ne yaptın sen?"

"Pek bir şey yok."

Kendini beğenmiş ifadesini okumaya çalışarak onu izledim. Sonra dehşetle, birçok kez reddedildikten sonra nasıl birdenbire kredi için onaylandığımı düşündüm. "Ne yaptın sen?" O cevap vermeden önce ekledim: "Unutma, daha önce 'artık yalan yok' demiştin."

Kıkırdadı. "Ben de söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadın diye endişeleniyordum."

"Winston, kredi onayımın arkasında sen var mısın, yok musun?"

Ve kocam beni mahveden yarım bir gülümsemeyle cevap verdi: "Öyleyim, ama sadece senin vizyonuna inandığım için." Hain kalbim zevkle titrerken gözlerimi ona diktim. "Gerçekten inanıyorum, Billie. Altı yıl önce mücevher işine girmeyi düşünmüştüm ama yolumdan sapmıştım. Şimdi başarılı olmana yardım etmek istiyorum."

Orada oturup onu düşündüm ve bana yardım etmek için ne gibi bir art niyeti olabileceğine karar vermeye çalıştım. Aptal değildim. Beni kendisine zincirli tutmak için her şeyi yapacağını biliyordum ama nedense ona inanmıştım. Güvenimi gerçekten kazanmadığı için nedeninden emin değildim ama bana yardım etmek için gizli bir nedeni olduğunu düşünmüyordum. Benim uzmanlığıma ihtiyacı yoktu. Alanında en iyisini bulabileceğinden ve ben daha "peekaboo" demeden mücevher serisini başlatabileceğinden emindim.

"Neden bir servet avcısı?" Tekrar sordum. Bunun beni neden rahatsız ettiğini açıklayamıyordum ama ediyordu. Belki olgunlaşmamıştım ya da çok hassastım ama beni eşitinden başka bir şey olarak görmeyen bir adamla yaşamayı kabul edemezdim. Ve servet avcısı etiketi beni gerçekten rahatsız ediyordu. Doğrusu, bu beni çok incitti.

beni bu şekilde düşünmüştü. "Baban ne yaptıysa yaptı ve sen *hâlâ* beni kötü adam olarak *görüyorsun*."

Winston'ı her düşündüğümde içimi kemiren öfke sustu. Arkadaşım Violet'in haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Beni uzun zamandır rahatsız eden şeyleri gün ışığına çıkarmak iyi hissettiriyordu.

"Haklısın," dedi. "Ve bu yanlıştı. Onu hemen orada bitirmeliydim." Altı yıl kaybetmiştik ve belki de her şeyin boşuna olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Babam zehirli," diye devam etti. "Bir gün onun icabına bakılması kaçınılmaz." Eli benimkini sıkıca kavradı. "Ama emin olduğum bir şey var ki, altı yıl önce ben de zehirliydim." Sözlerini düşündüm, itirafı karşısında şaşırmıştım. Birlikte geçirdiğimiz kısa süre boyunca tanık olduğum şeytanları ve ahlaksızlıkları hâlâ hatırlıyordum. "Kahretsin, hala üzerinde çalışmam gereken şeyler var ama şunu bil Billie. Sen *asla* kötü adam olmadın. Asla servet avcısı olmadın. Onlardan payıma düşeni biliyorum ve sen yanına bile yaklaşamıyorsun."

Gözyaşlarımın yüzümü doldurmasına izin vermeyerek sessizce burnumu çektim. "O zaman neden bana öyle diyorsun?"

Derin mavi gözleri ciğerlerimdeki tüm oksijeni çekerek benimkilerle buluştu. "Sana evlilik sözleşmesi imzalatmadığımı fark etmişsindir." Başımı salladım. Dürüst olmak gerekirse bu onun açısından aptalcaydı ama bundan bahsetmedim. "Bunu bilerek yaptım. Babam açgözlü bir pislik ve beni siyasi hedeflerine ulaşmasına yardımcı olacak bir evliliğe zorluyordu. Önce Byron'la başladı, sonra bana geçti. Kaderin cilvesine bakın ki, sen o gece annemin kolyesini çalmaya çalışırken ortaya çıktığında ona evli olduğumu söylemişim bile."

"Yani bu fırsattan yararlandınız."

"Evet." Çocuksu bir gülümsemeyle parladı. "İşte ben buyum, Billie. Bir fırsatçıyım."

"Söylemiyorsun," dedim alaycı bir tavırla. "Anladığım kadarıyla babanla yakın değilsiniz?"

Söylediğime pişman oldum, çünkü gülümsemesi hemen silinmiş ve yerini fırtınalı, karanlık bir ifadeye bırakmıştı. "Hiçbirimiz babamıza yakın değiliz."

"Özür dilerim." Ailemle sevgi dolu bir ilişkiden başka bir şey yaşayabileceğimi hayal bile edemezdim. Babam kendi canına kıydı ama bizi sevdiğini biliyordum. Annem öldüğünde kaybolmuş ve üzgündü ama bizim için hayata tutundu. "Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama hiç de kolay lokma gibi görünmüyorsunuz. Baban seni nasıl bir şey yapmaya zorlayabilir ki?"

"Başımın üzerinde bir şey tuttu." Kalbim onun için kırıldı. "Ben çocukken olan bir şey ve ben..." Sertçe yutkundu, üzgün olduğu belliydi. "Bu kardeşlerimin bilmesine izin veremeyeceğim bir şey, ancak beni manipüle etmiş gibi görünüyor. Babam bu konuda her zaman olağanüstü olmuştur."

Uzandım ve büyük elini kendi elimle kapattım. "Özür dilerim. Onu öldürmemi ister misin?" Bunu ortamı yumuşatmak için söylemiştim ama işin korkutucu yanı, bu fikrin beni gerektiği kadar rahatsız etmemesiydi.

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü, gözlerindeki kırılmanlık içimi parçaladı. "Sana servet avcısı dediği için babamı öldürmemi ister misin? Bu haklı bir davranış olur."

"Hapse girersin."

"Sadece yakalanırsam," diye yarı alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ayrıca, buna değersin."

Gerekçesine gülümsedim, romantik bir yanı vardı. Ama sadece teoride. Babası onu yıllarca manipüle etmişti. Ona hayatlarımız üzerinde güç vermeyi bırakmanın tam zamanıydı. Ama bunun üzerinde durmak ve aniden umut verici görünen akşamı mahvetmek istemiyordum.

"Ya gerçekten bir servet avcısıysam?"

Omuz silkti. "O zaman beni temizlemiş olsaydın bunu hak etmiş olurudum. Nicki Popova'yla evlenmek zorunda kalmamak benim için buna değerdi." İsim tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum. "O bir model. Çok nüfuzlu bir aileden geliyor."

Sonra hatırladım. Odette ve Byron'ın arasına girmeye çalışan kadın oydu. Kardeşten kardeşe geçerek kim olduğunu sanıyordu?

"O kaltağın indirilmesi gerekiyor," diye mırıldandım.

Ben daha ne dediğimi anlamadan etrafımıza sessizlik çöktü. Öte yandan Winston, hayatının ödülünü kazanmış gibi gülümsedi. Gamzeleri ortaya çıkacak kadar büyüktü. Muhteşemdi.

"Hak iddia etmen hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirdim. "Ben yapmadım."

Gözleri bana kaydı. "Beni bekletme, karıcığım. Bize bir şans vermek istiyor musun?"

Sözlerini düşünerek ona baktım. Kimyamızın uyuştüğunu söylerken haklıydı ama bu yeterli miydi? Başka bir erkekle seks yapmayı *düşünemiyor olmaman* bile bir anlamı olmalıydı. Yine de bu sefer dikkatli olmalıydım. Şeytanla anlaşma yapmak gibi bir şeydi. I

Sözlü bile olsa bu sözleşmeye aklıma gelen her koşulu koymam gerekiyordu. Elimi onun kalın kalçasına koyarak, "Eğer öyleysem, yapacağımız her seksin korunmalı seks olması gerekir," dedim.

Şansına inanamıyormuş gibi gözleri büyüdü. "Biz bu randevu işini yaparken benimle seks mi yapacaksın?"

Kalçasını sıktım. "Bir kızın seks yapması gerekir ve biz bu konuda iyi anlaşıyoruz. Ve seks her sağlıklı ilişkinin bir parçasıdır."

Mavi gözleri dudaklarıma kaydı ve sonra sanki nerede olduğunu hatırlamış gibi ayağa fırladı, elimden tuttu ve neredeyse beni ayağa kaldırıp restorandan dışarı sürükledi.

"Hadi eve gidelim."

Arkamızdan bir ses bizi durdurduğunda verdiği tepkiye kıkırdadım. "Efendim. Efendim, kartınız."

Winston, uzatılan kartı alıp cebine sokarken adama bakma zahmetine bile girmedi.

Dünyanın en romantik şehrinde romantik bir gezinti.

Günün geri kalanını Paris'te konuşarak, gülerek ve öpüşerek geçirdik. Yol boyunca bir yerlerde kendimi daha rahat hissetmeye başladım. Belki de onun okyanus esintili kokusuydu. Ya da belki de bunu doğru şekilde yapmaya yemin etmesiydi. Ne olduğundan emin değildim ama çok doğru hissettiriyordu.

"Bu arada." Winston'ın yüzüne döndüm. "Bazı sınırlar koymalıyız."

Bir kıkırdama çıkardı. "Aklında ne var, baştan çıkarıcı?"

Sevgi sözcüklerini duyunca midemde kelebekler uçuştı. Bana bu şekilde hitap eden tek kişi oydu.

"Arkadaşlarımla öğle yemeği yerken, öylece dalıp gidemezsiniz. Hayatımdaki insanlara karşı huysuz ve kaba davranamazsın." Parmaklarımla saydım. "Artık şantaj yok ve-"

"Satıldı." Bu çok kolay oldu. "Bir uyarı. Eğer yemeğinize bir erkek katılıyorsa, geçmişini araştırmam gerekiyor."

Omuzlarındaki gerginlik hissediliyordu. Winston'ın kıskançlığı şirindi ama yersizdi. Ben aldatan biri değildim.

"Bununla çalışabilirim," diye kabul ettim, gülümseyerek. "Ve karşılığında, önce benimle tartışmadan beni hamile bırakmaya çalışmayacaksın. Aslında, benimle ilgili tüm konuları tartışacağız."

Gülümsedi ve alaycı bir nefes verdi. Tanrım, bu adam gülümsediğinde kalbimin garip bir şekilde çarpmasına neden oluyordu. "Sıkı bir pazarlıkçısın."

"Hadi el sıkışalım." Elimi büyük avucunun içine aldı. "Şimdi söyle bana, son altı yıldır neler yaptın?" Gerçek Winston'ı daha yakından görmek istediğim için sordum.

Elim onun büyük avucunun içinde güvenle dururken bana bir bakış fırlattı. "Ayılıyorum." Boğuk bariton sesi ve itirafı içimde yankılandı. Bakışlarımız kilitlendi ve burun delikleri alevlendi. "Bu gurur duyduğum bir şey değil. Orduya girdikten sonra içki içmek benim için unutkanlığın bir yolu oldu."

Rahatlamak için elini sıktım. "Neyi unuttun?" Çenesinin gerildiğini görmek için ona bakarak sordum.

"Benim hatalarım. Babaminkiler." Babasından bahsedince burun delikleri alevlendi. "Babamdan kaçmak için orduya katıldım ve kendimi cehennemde buldum. Meğer ölüm beni her yerde takip ediyormuş çünkü ben ülkeme hizmet ederken bile her şeyi o kontrol ediyormuş."

Senatör Ashford'un sesi giderek bu gezegendeki en büyük pislik gibi çıkmaya başladı.

"Belki de kendine çok fazla yükleniyorsun," dedim sonunda. Başından geçenleri anlayamıyordum.

Bir kıkırdama çıkardı ama hiç sıcak değildi. "Belki."

Ona baktım, bir an için gergin bir sessizlik hüküm sürdü. Gözlerinin arkasında gömülü bir yumuşaklık vardı ve kalbim doğal olmayan bir şekilde çekildi.

"Ares'i her zaman neyin daha iyi hissettirdiğini biliyor musun?" Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Ne?"

Takım elbisesi bana değene ve parfümü ciğerlerime sızana kadar yaklaştım. Vücudumdaki her hücrenin beklentiyle titremesine neden oldu.

"Dondurma," diye nefes aldım, başımı eğdim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Sana şehirdeki en iyi dondurmayı ısmarlamama izin ver."

Onu yanıma çektim, ikimiz de kıkırdadık ve kasvetli geçmişimizde bıraktık. En azından bir süreliğine.

Winston beni sessiz bir sokağa çekip taş duvara çarpmadan önce iki saat dayanabilmiştik. Winston'ın beni

Elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı çekti, ama ağzı boynumu tahrip etmekte hiçbir sorun yaşamadı. O zaman evime dönme vaktinin geldiğini anladım.

Ben "yeni" ilişkimizi nasıl yöneteceğimi düşünürken, geçmiş ve babasının yanlışları bir süreliğine askıya alınmak zorunda kalacaktı. Onu acıdan korumak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Bu beni endişelendirmeliydi ama Winston'ın canı yanıyordu ve zamanda geriye gidip Senatör Ashford'un canını çok yakan bu küçük çocuğu korumaktan başka bir şey yapmak istemiyordum.

Ama bunun için zamanımız olacak. Şimdilik bunu yapalım. Çıkmak, sevişmek, ortak bir zemin bulmaya çalışmak. Bilmiyordum.

"Kapı, karıcığım," diye nefes nefese kaldı. "Aç şu lanet kapıyı."

Anahtarlarla uğraştım ama hızlı bir şekilde bir yere varamayacağımız belli olduğunda onları benden aldı. Elleri biraz daha sabit olmalıydı çünkü bir sonraki nefeste küçük stüdyo daireme girdik. Hava elektrikle çatırdıyordu. Tüm vücudum zonkluyordu, ona dokunma ihtiyacı duyuyordum.

"Gömleğini çıkar."

Dudaklarını yaladı ve gözleri vücudumda gezinirken isteğimi yerine getirdi. Geniş, kaslı göğsü tam olarak ortaya çıktığında nefesim kesildi. Tanrım, sadece karın kasları bile ağzımın suyunu akıtabilirdi. Her zerresi güçle titreşiyor ve beni acıtıyordu.

Zeytin rengi teni. Kaslı pazuları. Kordonlu ön kolları.

İnce pamuklu gömleğinden sıyrılıp ön koluna kazınmış bir grup daireyi gösterdiğinde gözlerim açıldı. Uzanıp oval işareti oluşturan her bir küçük dairenin izini sürdüm, sonra orada başka bir şey daha olduğunu fark ettim.

Bir randevu.

Midemde kelekler uçuşuyor, göğsümde yükseliyordu. "Sen..." Nefes vermeden önce derin bir nefes aldım. "Bu..."

Hayır, olamaz. Sadece... Öyle olduğundan oldukça emindim. Geçen ay boşanmak istediğimde en az on kez avukata vermek zorunda kalmıştım.

"Bu senin ısırik izin," diye homurdandı. "Ve evlendiğimiz tarih."

Dudaklarımdan boğuk bir kahkaha dökülmek istedi ama nedense o kadar çok duyguyla karıştı ki ağlamak gibi oldu. Burnumu çektim ve durakladım, aynı anda bu kadar çok duyguyu bir arada yaşamaya alışık değildim.

Bunun arkasındaki nedeni bildiğimden şüpheleniyordum ama bunu itiraf etmeye hazır değildim.

Parmağımı üzerinde gezdirirken sıcaklığı içime işledi, kemiklerimi ısıttı. Tüy kadar hafif bir dokunuşla eseri hayranlıkla inceledim. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, tanımlamaya cesaret edemediğim bir his dışında her şeyi bastırdı. *Bu- bum. Bu-bum. Bu-bum.*

"Pantolonunu. Pantolonunu da çıkar," diye nefes aldım ve elimi geri çektim.

Parlak bir maviydi, fermuarını açıp aletini çıkarırken gözleri benimkilere kilitlenmişti. Kalın, sert ve benim için hazırdı. Onu izlerken göğsüm inip kalkıyor, kalbim çılgınca çarpıyordu. Emirleri ben vermeme rağmen burada kimin yetkili olduğu konusunda hiçbir hata yoktu. Bu adamla ilgili bir şey saf erkek egemenliğini haykırıyordu.

Aramızdaki kimyayı -ham, dürüst, her şeyi tüketen- inkar etmek zordu. Tanıştığımız ilk andan beri vardı.

Yavaşça kendini okşamaya başladı ve bunda çok seksi bir şey vardı. Kendini tembelce sarsarken omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar esnedi. İçim zevkle dalgalanıyor, seksim ona duyduğum ihtiyaçla zonkluyordu. Bu benim kendi kişisel şovumu izlemek gibiydi. Aslında, bunu bir kenara bırakalım. Çok daha iyiydi. Patlamaya hazırdım ve o daha bana dokunmamıştı bile.

"Çırılçıplak olmanı istiyorum," diye homurdandı karanlık bir sesle, pompalamayı hiç kesmeden. Çenesi sıkıştı, ben elbisemin eteğini tutup başımın üzerinden çekerken hareketleri duraksadı. Üzerimde sadece kırmızı bir külot ve ona uygun dantelli bir sütyen kalmıştı.

Precum'u parlıyordu, dudaklarımı yaladım, onu tatmaya ihtiyacım vardı. Göbeğimin sıkıştığını, zevkimin yüzeye çıktığını hissedebiliyordum. Hızlı bir hareketle yanıma geldi, külotumu bacaklarımdan aşağı sürükleyerek yere düşmesine izin verdi. Sütyenim de kısa süre sonra ona katıldı.

Sonra sustu, bakışlarını bedenimden aşağı indirdi. Bir kez daha çıplak ve savunmasızdım. Ama o da öyleydi.

"Bir gün," diye mırıldandı karanlık bir sesle, "hazır olduğunda..." Eli düz karnımın üzerinde gezindi. "Karnın bebeğimizle birlikte büyüyecek."

Aramızda şefkatle kaynaşmış bir karanlık akıntısı dalgalanıyordu. Anlamamıştım; daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Peki ya bebeğimiz olmazsa?" Fısıltıyla sordum. "Sahip olduklarımız yeterli olacak mı?"

Beni kollarının arasına aldı ve yüzümü ellerinin arasında tutarken beni derinden öptü. "Bu benim için. Ve eğer senin için değilse, bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Herhangi bir şeye," diye fısıldadı usulca, bu da korkularımı hafifletti. Ağzımı aldı

Dilini yavaşça açık dudaklarımın arasından geçirerek tam kıvamında bir keşif yaptı. "Ne olmamı istersen o olacağım. Sadece senin olmama izin ver," diye mırıldandı.

Dudaklarımdan dökülen sözcükler karşısında tüm kalbim göğsümde parçalanma tehlikesi geçirdi.

Beni yere yatırdı ve bacaklarımı açarak vücudumdan aşağıya doğru öpmeye başladı. "Bak ne kadar ıslaksın, Billie. Bu çarşafları mahvedeceksin."

Tavana bakarken içimi bir ürperti kapladı, aksi halde sessiz olan odada nefes alışverişim gürültülüydü. Bacaklarımı kaldırdı ve güçlü omuzlarının üzerinden geçirdi. Ona karşı tamamen açıldım ve hiç vakit kaybetmeden başını eğip sertçe emmeye başladı.

Yataktan fırladım. "Ohhh..."

Tanrım!" diye haykırdım.

Kalın parmaklarından üçünü seksime soktu ve dili klitorisimi emerek çalışırken beni pompalamaya başladı. Parmaklarımı çarşaflara gömerken, dilinin her hareketi içimi ürpertiyordu. İçimdeki ısı patladı, damarlarımda sıvılaştı. Beni girişten klitorise kadar yaladı, içimde titreşen bir tatmin hırıltısı.

Vücudum titremeye başladı, tıpkı onun için her zaman yaptığı gibi. Orgazmın içimde dalgalanmasıyla şiddetli bir şekilde sarsılmam uzun sürmedi.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı, kendi çabalarından memnun görünüyordu. Eğildi ve beni tekrar öptü. Dili benimkini okşadı ve bacaklarım daha geniş açılarak onu içeri davet etti.

Kalkmak üzereyken kollarımı boynuna doladım. "Nereye gidiyorsun?"

Benimle işi şimdiden bitmiş olamazdı. "Prezervatif," diye hatırlattı bana usulca. "Hazır olana kadar."

Bakışlarım ağır bir şeyle titreyen gözlerini buldu. Tuzağa düşürme girişiminin şokundan sonra, ondan bir bebek sahibi olma fikrinden nefret etmediğimi fark ettim. Onunla birlikte olmak için nelerden vazgeçebileceğim fikrinden nefret ediyordum. Ama Winston beni dinledi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, kulaklarımda gümbürdüyordu.

Dirseklerimin üzerine kalktım, ağzının kenarını usulca gagalarken göğüslerim onun sert göğsüne bastırıyordu. Ellerinden biri saçlarımı itti ve öpücüğü derinleştirirken uzun telleri yumruğunun etrafına sardı.

"Acele et," diye nefes nefese dudaklarına yapıştım.

Adetim hiç gecikmezdi. Yani ya zaten hamileydim ya da regl olmak üzereydin ama böyle büyük kararları birlikte almamız benim için önemliydi. Prezervatifi taktı ve sert aletini sırsıklam kıvrımlarım boyunca kaydırды, sonra bana yakıcı bir öpücük daha verdi. Öpücükleri boynundan aşağıya doğru takip edip pürüzlü tenini emerken dünya ekseninden saptı ya da belki başım döndü.

Sırt üstü düştü, beni üzerine çekti ve yüzümü onunkine doğru sürükledi. "Sikime bin karıcığım," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Sonra sikeceğim

Sana. Bana altı yıllık inleme ve çığlık borcun var."

Üstüne çıkarken ağzına karşı gülümsedim. Kalın siki karnına bastırды ve kalçalarımı onunkinin üzerine yerleşmesi için yönlendirdi.

"Ahhhh," diye inledim. Ondan kurtulmayı asla başaramamama şaşmamalıydı; sanki benim için yaratılmış gibiydi.

"Çok iyi bir kız gibi taşaklarımı ıslatıyorsun," diye övdü.

"Winston," diye nefes aldım, siki yarıya kadar içimdeyken titriyordum. Ağır nefeslerle, ikimiz de onun uzunluğundan aşağı kayışımı izledik. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Koca sikimi özledin, değil mi?" diye homurdandı.

"Övünmeyi bırak," diye inledim.

Göğüslerimi avuçlarken karanlık bir kıkırdama çıkardı. Bana nasıl dokunacağını hâlâ çok iyi biliyordu. Onun büyüklüğüne alışmak için ona karşı sallandım. Altı yıl, böylesine donanımlı bir adamın yokluğu için uzun bir süreydi.

"Hepsini alacaksın, karıcığım," diye homurdandı, kalçalarımı kavradı, beni aşağıya çarptı ve kabzama kadar doldurdu. Ağzım zevkten açık kaldı ve tırnaklarım omuzlarını kazıyarak onun etrafında titredim.

Beni derin ve sert bir şekilde becerdi, her hamleyi yıkıcı bir vahşilikle karşıladı. Kendimi hiç kimseye şu anda ona hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim.

"Çok sıkı amına koyayım," diye mırıldandı. Beni yavaşça yukarı ve aşağı hareket ettirerek kalın, zonklayan shaftının her bir santimini hissetmeme izin verdi. Gözleri benimle kilitlenirken gözleri kapalıydı.

Öne doğru eğildim ve onu dağınık bir şekilde öptüm, açık ağzını yaladım.

"Senin siki en iyisi," diye fısıldadım, titremesine ve gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden oldum. "Beni başkaları için mahvettin."

"Çünkü sen ve ben, bebeğim. Sonsuza kadar." Beni kalçalarımın tutarak kaldırdı ve tekrar yere çarptı, ben de itilip kakılmanın ezici hissiyle inledim. "Seni döllerimle dolduracağım."

"Lütfen," diye yalvardım. "Hepsini bana ver."

O kontrolünü kaybediyordu, ben de öyle... Öne eğildim ve ona binerken dilini sertçe emdim.

Kontrolünü tamamen kaybetmeden önce tısladı. Beni itti, çekti ve sırtüstü yatırdı. Çarparak ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

"Daha sert," diye inledim. "Sikine ihtiyacım var." "Amin benim için ağlıyor mu?"

"Evet, *evet*." Etrafında kenetlendim ve beni daha sert pompaladı. "Oh... Tanrım... evet!"

Kalçalarımı tekrar kaldırdı ve daha derin deldi. Vücudum yeni bir yüksekliğin vaadiyle zonklayarak zevkin yeni doruklarına ulaştı.

"Seni kim beceriyor?" diye homurdandı, içime sokuldu, her biri omurgama bir sıcaklık dalgası gönderdi. Birbirimize yaslanmıştık, eli boğazımdaydı, bacaklarım gövdesine sarılmıştı.

"Sen."

"Sen kime aitsin?"

"Sen." Tam doğru noktaya vurdu ve ben haykırdım. Her dokunuşu mükemmellik gibiydi. Beni parçalara ayırıyor ama sonra tekrar bir araya getiriyordu. "Daha fazla," diye yalvardım. "Kahretsin, daha fazlasına ihtiyacım var."

Bir piston hızıyla içime pompaladı. Adını haykırarak etrafında çırpınırken omuzlarına tutundum. Son bir cezalandırıcı hamleyle kendini içimde tuttu ve boynuma doğru titredi. Orgazm olurken sikinin sarsıldığını, uzunluğunun içimde seğirdiğini hissedebiliyordum.

Birbirimize sarılırken nefes nefese kalmıştık, efordan sıırılsıklam olmuştuk. Boğazıma ve göğsüme öpücükler kondurdu, bana sokuldu.

"Benim," diye mırıldandı oradaki yumuşak tene karşı. "Kimse seninle kıyaslanamaz."

Göğsümde sıcak bir şey çözüldü ve onu içeri aldığımı biliyordum. Ve onun yörüngesinden zarar görmeden çıkabileceğim bir senaryo hayal bile edemiyordum.

Bölüm 39

Winston

S derin bir uykudaydı. Dünyaya karşı tamamen ölmüştü. Hem onu vahşi bir şekilde becerdiğimden hem de işimiz bittiğinde onun için hazırladığım banyodan dolayı onu çok yormuştum.

Bunu-bizi-deneme konusundaki istekliliğiyle aklımı başımdan aldı. Çok küçük ve yumuşaktı ama bir o kadar da güçlü ve inatçıydı. Sırt üstü uzanmış, altın sarısı saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor ve kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu, ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Gözlerim sol eline takıldı, parmakları yumuşak karnının üzerinde hafifçe kıvrılmıştı. Battaniyenin altında çırılçıplaktı, beni baştan çıkarıyordu ama dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Gözlerimi ondan alamadığım için birkaç saniye onu izledim ama sonra ondan uzaklaştım.

Gürültü yapmamaya dikkat ederek ayağa kalktım. Eğitimim beni çok az uykuyla çalışmaya şartlandırmıştı. Bazen günlerce uyumadığımız olurdu. Bu gece de o gecelerden biri olacaktı. Uyuyakalmayı ve onu incitmeyi göze alamazdım.

Özellikle de korunmadan geçirdiğimiz geceden hamile kaldıysa.

Yüzüksüz eline bakarken nefes verdim. Paranoyaklaştığımı biliyordum. Uyumluluğumuzu test etme fırsatı bulamadan ortadan kaybolacak ve bir daha geri dönmeyecekti. Birlikte iyi olabilirdik, hayır, iyi olabilirdik. Bir bebek istiyordum, şımartacak çocuklar. Geride Billie ve benden bir iz bırakmak istiyordum, böylece biz gittiğimizde dünya hala aşkımızın bu dünyada dolaştığına dair bir kanıta sahip olacaktı.

Tamam, belki aşkımız değil. Benim aşkım. Ama bana bir şans verirse, benden istediği adam olurdu. Onu bırakacak kadar iyi biri değildim, bu yüzden hayatımın geri kalanında onu hak eden biri olmak için çalışacaktım.

Vücudumda dolaşan huzursuz enerjiyle, dairesini not alarak onun mabedinde dolaştım. Küçük ama rahattı, doğrudan Eyfel Kulesi'ni ve onun parıldayan ışıklarını görüyordu. Bu şehirde ve Avrupa'nın diğer tüm büyük şehirlerinde bir çatı katımız olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

Muhtemelen hayır.

Parke döşemeler *eski* olsa da tertemizdi. Duvarlarda sayısız moda ve mücevher çizimi asılıydı. Mobilyalar minimaldi ama içimden bir ses ev dekorasyonu ile pek ilgilenmediğini söylüyordu.

Komodinin çekmecesini açtım ve nefesim ciğerlerime kaçtı. Evlilik yüzüğü -annemin yüzüğü- orada diğer iki yüzüğün yanında duruyordu. Yüzüğe uzandım ve ters çevirip inceledim ve solmuş isimleri fark ettim. Anne ve *babasının alyansları*. Göğsümün içinde bir şey sıkıştı.

Belki de babamı yıllar önce öldürmeliydim. Böylece karım bir ebeveynini intihardan kaybetmenin acısından kurtulmuş olurdu. Beni ve kardeşlerimi öksüz bıraktı ama en azından onun başımıza bela olan şeytani varlığıyla uğraşmak zorunda kalmazdık.

Dairedeki tek koltuğa oturup Billie'nin uyumasını izlerken düşüncelerim her şeyin değiştiği güne geri döndü.

"Sen ve annen neden şehir merkezindeydiniz?" Babam günlerdir aynı soruyu soruyordu. Cenaze bu sabahı. Aurora ve Kingston ağlamayı bırakmamışlardı ve Byron, Royce ve ben, kendi paramparça kalplerimize rağmen sırayla onları teselli ediyorduk.

Babamın tek derdi annemin neden şehir merkezinde olduğuydı. "Sana bir soru sordum oğlum."

"Alışveriş," diye homurdandım, babamdan şimdi her zamankinden daha fazla nefret ediyordum.

"Şu koca blokta sevdiği tek bir dükkân bile yok," diye tükürdü kolumu tutarak. Boyum neredeyse onun kadar uzundu. Bir ya da iki yıl sonra daha büyük ve güçlü olacaktım. Byron zaten öyleydi ve artık onunla uğraşmamasının nedeni de buydu. Kendi zamanımın gelmesini bekleyemezdim. "Bir erkekle görüşüyor muydu?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. Babamın metresleri olduğu bir sır değildi. Bunu saklamak için hiç çaba göstermezdi, hatta birkaç kez onları eve getirmeye bile cüret etmişti ki bu annemi çileden çıkarmaktan asla vazgeçmemişti. Annem buna tahammül edemezdi ve çığlık çığlığa atışmaları evin içinde yankılanırdı.

Kolumdaki tutuşu sıkılaştı ve ben de onu çektim. "Hayır, değildi. Senin işin bu."

"O zaman bir erkekle tanışmak için değilse neden o sokaktaydı?" Bu konudaki öfkesi anlaşılmazdı. Annem ölmüştü ve tek yaptığı onun anısını aşışılarmaktı. "O bloktaki her gözetleme parçasını bana teslim ettireceğim."

"Beni bir oyun mağazasına götürdü, tamam mı?" Kükredim. "Yeni çıkan oyunu istedim. Şimdi mutlu musun?"

Boğucu sessizlik, annemin vurulduğu andan beri beni içten içe yutan suçluluk duygusuyla örtüşüyordu, D.C. şehir merkezinin pis kaldırımlarında kanlar içinde yatıyordu.

Gittikçe yükselen manik bir kahkaha.

"Yani senin yüzünden mi öldü?" Yanan gözyaşlarımı kırıştıtararak uzaklaştırdım, düşmelerine izin vermeyi reddettim. En son ne zaman ağladığımı bile hatırlamıyordum. Yine de bu darbeyi inkâr edemezdim. Babamın bu sözleri söyleme şekliyle ilgili bir şey yüzümde bir kırbaç gibi hissettirdi. "Anneni öldürdün," dedi, sesinde hâlâ kahkaha vardı. "Kardeşlerin öğrendiklerinde senden nefret edecekler."

Kaskatı kesildim. Kardeşlerim ve küçük kız kardeşim benim dünyamdı. Onları da kaybedemezdim.

"Lütfen baba, onlara söyleme." Yüzündeki ifade bana söyleyeceğini söylüyordu ve çaresizlik göğsümü tırmalıyordu. Byron beni asla affetmeyecekti. Bencilce oyun mağazasına gitmek istemiştım, güvenlik detaylarımızın çok iyi planlandığını ve o durağı içermediğini biliyordum. Hatta korumamız annemi buna karşı uyarmıştı.

Umurumda değildi, aklımdaki tek şey en sevdiğim oyunun en yeni sürümüydü. Ve bu yüzden annem öldü. Benim yüzümden.

"Bilmiyor musun evlat, her sırrın bir bedeli vardır?" Kalbim buz kesti, bana hayat veren adamın bakışları soğuk ve hesapçıydı. "Bunu ödemeye hazır mısın?"

Sertçe yutkundum, bu adamın hiçbir zaman gerçek bir ebeveyn olmadığını biliyordum ve şimdi istediği şeyi yapmazsam kardeşlerimi kaybetme riskiyle karşı karşıyaydım.

Bir inilti beni anılarımdan çekip aldı ve sadece birkaç adım ötedeki yatakta acı içinde kıvranan sıcak bedenin bulunduğı bugüne getirdi.

Ayağı kalktım ve ona doğru ilerleyerek başucu lambasını yaktım.

"Çok fazla." Billie yatakta iki büküm oldu, yüzü solgundu. "Baba, uyan."

Sesindeki acı kalbimi burktu. Babamın neden olduğu acı. O adam dokunduğu her şeyi yok etti. Parmaklarımı nemli saçlarının üzerinde gezdirdim ve ipeksi saç tellerini taradım.

"Şşşt. Sorun yok." Hıçkırıklara boğuldu, hissetmiş olması gereken şey kalbimi kırdı. Bir zamanlar ben de hissetmiştim ve sonsuza kadar sizinle kalıyordu. "Buradayım," diye mırıldandım ve alnına bir öpücük kondurdum.

Sonunda sustu, sonra yerinden kaydı ve yüzünü yastığa gömdü.

Babamı düşünürken yanından ayrılmadım. On yıllar boyunca ondan uzaklaşmaktan başka bir şey istememiştim. Ancak şimdi beni böylesine acımasız ve affedilmez bir şekilde manipüle ettiğini ve kullandığını bildiğim için, onu arayıp bulmak ve sonunu getirmekten başka bir şey istemiyordum. Aslında suçsuz olduğum halde bu suçluluk duygusu olmadan yaşamayı imkânsız hale getirmişti. Eğer bir şey varsa, babamın bununla bir ilgisi olabileceğinden şüpheleniyordum.

Kahretsin, Özel Kuvvetlere ondan uzaklaşmak için katıldım. Görev ne olursa olsun ben varım... Beni fırtınanın gözüne göndermekten sorumlu kukla ustasının o olmasına aldırmadım. Ama her şey onunla aynı kıtada olmaktan daha iyiydi.

Önceliklerim sonunda değişmişti. Tek istediğim bu kadındı ve onu hayatım pahasına koruyacaktım. Dünyayı ve aşkımı onun ayaklarına serecektim.

Bölüm 40

Winston

T Son birkaç gündür, Billie ve ben dönüşümlü olarak randevuları başlatıyorduk. Ben onu bir defileye götürmüştüm; o da beni bir savaş müzesine götürmüştü. Ertesi gün onu Paris'e alışverişe götürdüm. arzular. Place Vendôme ve Boulevard Haussmann'ı ziyaret ettik.

Daha sonra onu kıyafet alışverişi yapması için Les Galeries Lafayette Haussmann'a götürdüm. Çok orijinal bir buluşma fikri değildi ama kıyafetleri çok seviyordu ve hiçbir şeyin ona uymadığından şikayet ediyordu.

Ben telefonumda geziniyor, e-postalarımı okuyor ve işlerimle ilgileniyordum, bu sırada bir dizi satış elemanı, sonunda onları durdurana kadar karıma daha fazla elbise gösteriyordu. Görünüşe göre eşim tasarım yapmayı seviyordu ama kıyafet denemek ona göre değildi.

Soyunma odasından bir homurtu geldi ve ayağa fırlayarak ona doğru ilerledim. Perdeyi kenara iterek elbisesinin fermuarını çekmeye çalıştığını fark ettim.

"Kahretsin, sanırım kilo alıyorum," diye mırıldandı, sesindeki çatlak bana aptalca şeyler yapıyordu.

Hiç düşünmeden soyunma odasında ona katıldım ve arkamdaki perdeyi kapattım.

Billie kafasını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Kendim için karar veriyorum," dedim, zamansız, siyah-beyaz Chanel elbisenin gizlediği güzel kıvrımları incelerken. Billie son trendleri takip etmiyordu, bu da onu öne çıkarıyordu. Onda sevdiğim şey de buydu.

"Nefes kesicisin," dedim boynunun pembeleşmesini görmezden gelerek. Hafif bir çiçek parfümü bulutu üzerime çöktüğünde taşaklarım anında gerildi, yakın mesafemiz onun kokusunu vurgulamak için çalışıyordu. Karımı ne kadar sık siktiğimin bir önemi yoktu, asla yeterli olmuyordu. Şu anda bile taşaklarım moraracakmış gibi hissediyordum.

"Öyle mi?" Gülümsedi.

"Evet." Öne doğru bir adım atarak, parmak uçlarımı köprücük kemiğinin yumuşak teninde gezdirdim, uzun sarı saçlarını yolumdan ittim ve titremesine neden oldum.

Sikim anında sıçradı. "Bankta otur."

Bakışlarımı tuttu ve başını salladı. "Bizi duyacaklar, Winston."

Yüz hatlarında bir tereddüt belirdi, sonra kararlı bir tavırla bankın üzerine çöktü.

Önünde diz çöktüm ve kalçalarını ayırdım.

"Zaten evli olmasaydık, evlenme teklif etmek üzere olduğumu düşünecektim," diye alay etti. Bir an sustum, sonra hızla işime döndüm.

Eğilip amını içime çektim. Kahretsin, onun uyarılması en iyi afrodisyak türüydü. Burnumu klitorisinin üzerinde gezdirdim ve ondan bir inilti çektim.

"Karımın amı sıırılsıklam," diye mırıldandım. "Her zaman çok muhtaç."

Dantelli külotunun üzerinden açıklığını yaladım ve başı arkasındaki duvara doğru düşerek sarsıldı. Yukarı uzanarak, ince bacaklarından aşağıya doğru inmeye başladım. Klitorisi hariç her yerini dilledim.

Kıpırdandı ve dikkat çekecek kadar yüksek sesle ağladı. Bir parmağımı dudaklarına götürdüm ve ona çevremizi hatırlatacağını umduğum bir bakış attım.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye nefes aldı.

"Henüz değil." Avuçlarımla kıcını kaldırarak amını yedim, açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi sularını yaladım. Kalçaları etrafımda sıkılaştı, parmakları saçlarımı kavradı. Yaklaşmıştı, altımda titriyor ve adımı inliyordu.

Klitorisini ısırdım ve kalçalarını yoğurdum, sonunda onu orgazma ulaştırdım. Ağgözlü bir baştan çıkarıcı gibi kendini yüzüme dayadı.

Doyduğunda ayağa kalktım ve ağzımı onun ayırık dudaklarına bastırdım.

"Karım en iyi tatlı türüdür."

Ertesi gün randevuya karar verme sırası Billie'deydi ve ben ne yapacağımı şaşırmış bir halde ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Atla, Winston." Billie geniş bir sırtış takındı, kaşlarını meydan okurcasına oynattı. "Tabii korkmuyorsan."

Sanki onun sözlerini vurgulamak istercesine, canavar at kişnedi. Arabacı dizginleri çekerek, muhtemelen arka ayakları üzerine kalkıp beni yere sermek isteyen koca kıçlı atı kontrol etmeye çalıştı.

"Ciddi olamazsın," diye kekeledim, gözlerim köhne arabayı tarıyordu. On beşinci yüzyıldan kalma gibi görünüyordu. "At pisliği gibi kokacağız."

Kiralayacak at ve arabayı nereden bulmuştu ki? Gidip o işletmeyi yerle bir etmek istedim. Sanki devasa at düşüncelerimi duymuş gibi protestosunu kişneyerek gösterdi.

"Sızlanmayı kes ve bin. Bir randevu seçmemi söylemiştin ve bu benim randevum."

"Billie," diye inledim. "Bir yatta akşam yemeği ya da yıldızların altında bir gezinti demek istemiştin. Köhne bir arabaya binmek değil."

"Harika değil mi!" Bana bakarken gülümsedi, sonra pek de heyecanlı olmayan yüz ifademi fark ederek ekledi: "Eğer benimle birlikte oynarsan, burada çarşafaların arasında çılgınca sevişebiliriz."

Etrafımızdaki kalabalık daha da yakınlaştı ve Paris'in göbeğinde süslü bir arabaya sahip bir at görmeye alışık olmayan çocuklar çığlık attı.

Müzik çalmaya başladı ve beni şaşırtacak şekilde vagonun içinden geliyordu. "Radyo nerede?"

"Bunun için endişelenme, ihtiyar." Billie güldü, elini uzatırken sırtışı daha da genişledi. "Haydi, yoksa herkese senin bir tavuk olduğunu söylemekten başka çarem kalmayacak." Burnuma bir kar tanesi kondurdu ve eğilip onu fırçaladı. "Hadi ama kocacığım. Bu benim randevum ve sen de buna ayak uydurmalısın."

Bunu daha fazla yağış izledi. Çocuklar ciyaklamaya ve dilleriyle karı yakalamaya çalışırken etrafta koşuşturmaya başladılar. Billie gökyüzüne doğru gülüyor, kendisi de bir tane yakalamaya çalışıyordu ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyordum. Sanki altı yıl önce tanıştığım kadın kayıp gitmiş ve yerini daha mutlu bir versiyonu almıştı.

Tırmandım ve onun yanındaki koltuğa oturdum.

"Paris'te bunu yapmak yasal mı?" Ona sordum. "Geceyi bir Fransız hapishanesinde geçirmeye hiç niyetim yok. "

Gözleri elmas gibi parlarken başını arkaya attı ve kıkırdadı, kaygısızdı. İtiraf etmeliyim ki bu versiyonu çok sevdim.

"Merak etme, seni kurtaracağım."

Yüzüm allak bullak oldu. "Bu rahatlatıcı. Siyah Amex'imi al. Şifre-"

Küçük eliyle ağzımı kapattı. "Merak etme. Ben sana sahibim. Zengin biriyle evlendim, bu yüzden *senin* parana ihtiyacım yok. Benim kendi param var."

Ondan bir kıkırdama daha kaçtı ve ben bu sese bayıldım.

Uzanıp onu kendime çektim ve yün paltomu üzerimize sardım. Elleri göğsüme yaslandı ve gözleri beni rehin aldı. Onu soğuktan ve kendiminki de dahil olmak üzere dünyadaki tüm karanlıklardan koruyabileceğim kollarıma mükemmel bir şekilde oturdu, sıkışmış ve güvendeydi.

Saçlarından bir parça rüzgârda dalgalanarak yüzüne doğru sürükleniyordu. Saç telini parmakladım ve hafifçe kulağının arkasına sıkıştırdım. Ona her dokunduğumda tenim vızıldıyordu.

Karıma o kadar aşıktım ki bunu ona nasıl göstereceğimi bilmiyordum. *Billie Ashford*'u *sevdiğimi* tüm dünyaya haykırmak istiyordum ama kelimelerin tek başına yeterli olmayacağından şüpheleniyordum. Yanağını avuçladım, altın rengi gözleri zevkle parlıyordu.

Başımı eğdiğimde etrafımızdaki her şey yavaşladı. Benimle yarı yolda buluştu ve dudaklarımız birbirine değdi. Yumuşak bedenini bana doğru kaydırıp ve bana sarıldı. Etrafımızdaki enerji çatırdadı. Vücudu titriyordu, ben onu son şansımın gibi öperken parmakları elbisemin kumaşını pençeliyordu.

Kollarını boynuma doladığında dilim onunkini okşadı. Tadı sanki benim için tasarlanmış gibiydi. Benim için yaratılmış. Benim için yaratılmış. Küçük inlemelerini yutarak, bir bağımlı gibi onlardan beslendim. İçime bastırdıkça inledim, keşke buradan başka bir yerde olsaydık, keşke-

"*Achoo!*"

Geri çekildi ve şişmiş dudaklarıyla bana baktı. "Tanrı seni korusun," dedi gülümseyerek.

Bir hapşırık daha.

"Tekrar çok yaşa." Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Eğer üçüncü kez hapşırırsan, işe yaramadığını ve yok edilmesi gereken bir iblis olduğunu varsayacağım."

"*Achoo.*" Birden derim kaşınmaya başladı. Yüzüm... kapalı hissetti. Bunu iki şiddetli hapşırık daha izledi.

Kahretsin, gözlerim kendiliğinden kapanmaya başlamıştı, bu çok garip bir histi, sanki biri bana yumruk atmıştı.

"Winston, iyi misin? Pek... iyi görünmüyorsun." Yüzümü kavradı, serin elleri yatıştırıcıydı. Biri cildimi ateşe vermiş olmalıydı. "Kahretsin, sanırım alerjin var."

Her parçam içten içe patlamak üzereymiş gibi hissederken sesi uzak ve çarpıktı.

Bölüm 41

Billie

An saat sonra bir hastane odasında oturuyorduk, Winston'a Benadryl'in Fransızca eşdeğeri pompalanmıştı.

Lanet olası bir *arabayla* hastaneye vardığımızda Winston'ın bilinci neredeyse yerinde değildi.

Neyse ki arabacı yardım etti. Her birimiz bir kola girdik ve ben doktor diye bağırırken Winston'ın koca gövdesini hastaneye taşıdık. Tanrıya şükür Tristan oradaydı.

"Tehlikeli bölgeden çıktı," diye tekrarladı Tristan, ben hastane yatağında mışıl mışıl uyuyan Winston'a bakarken, hâlâ botlarını ve paltosunu giyyordu. Onunla birlikte yatağa girmeyi ve onu asla bırakmamayı istedim. "Yanında her zaman bir EpiPen bulundurman ve atlardan uzak durman akıllıca olur."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Romantik olur diye düşünmüştüm."

"Senin bunlarla ilgilendiğini düşünmemiştim," dedi eğlenerek. Umursamazca omuz silktim, detaylandırma zahmetine girmedim. Anne babanız arasında filizlenen dürüst romantizmi izleyerek büyüdüğünüzde, elbette bunun için çabalıyorsunuz. "Peki ne zamandır evlisiniz?"

Bu sorunun geleceğini biliyordum. Doğrusu, Tristan'ın sormasının bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

"Altı yıl." Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturdum. "Ayrıntıları sorma çünkü öğrenemeyeceksin."

Ellerini kaldırdı ve kıkırdadı. "Tamam, sormuyorum ama burada bir hikaye seziyorum."

Gözlerimi devirdim. "Yazar olmaman iyi bir şey o zaman."

Bana sarıldı. "Haklısın. Reçete dışında bir şey yazmayı beceremiyorum. Biraz dinlenmeye çalış." Hastaların dinlenmesini sağlamak için odada sesi kısılmış olan hoparlörlerden bir çağrı geldi. "Bana ihtiyacınız olursa, herhangi bir hemşireden beni aramasını isteyin."

Kolunu sıktım. "Tekrar teşekkür ederim."

O gitti ve ben yatağa doğru ilerledim, parmaklarımı Winston'ın yüzünde gezdirdim. Sonra, kurallara ve muhtemelen akıl sağlığıma aykırı olarak, yatağa onun yanına sürünerek girdim ve kollarımı onun iri bedenine doladım.

"Özür dilerim," diye milyonuncu kez fısıldadım. Ona her baktığımda kalbim sıkışıyordu. En azından yüzü artık şişmemişti. "Çok, çok üzgünüm."

Winston'ın göz kapakları çatlayarak açıldı. "Atlara alerjim olduğunu bilemezsiniz," diye homurdandı, konuşması kesik kesikti. "Ben bile bilmiyordum."

Yutkundum, midem düğüm düğüm oldu. "Seni öldürebilirdim." Bu düşünce bile soğuk terler dökmeme neden oldu. O ana kadar onun için ne kadar kaybolduğumu fark etmemiştim. Onsuz yaşayabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. İlk günden beri üzerimdeki etkisi görünmez bir granit gibiydi.

Dudaklarının köşesi büküldü. "Ve sen de çok zengin bir dul olurdun."

"Böyle bir şey hakkında şaka bile yapma." Başımı salladım, yüzümü göğsüne gömdüm ve yukarıda ipleri elinde tutan yüce varlık her kimse ona teşekkür ettim.

"Cebime uzan," diye mırıldandı ve ben de ona ters ters baktım. "Sana mastürbasyon yapmıyorum!"

"Hayır, ama beni kışkırtma. *Ceketimin* cebinde. Senin kirli bir aklın var, kadın."

Yanaklarım kızardı ama gözlerimi devirip geçiştirdim. Ceketinin cebine uzandım ve uzun kadife bir kutu çıkardım.

"Nedir bu?" Parmaklarımın arasında çevirerek sordum. "Aç ve gör."

Yer değiştirdim, sonra yavaşça açtım. "Bilezik," diye nefes aldım, elim kalbime gitti. "Düğün bileziğim."

Başını salladı. "Bunu sana en uygun zamanda vermek istiyordum ama şimdi yapsam daha iyi olur diye düşündüm. Alerjiden ölürsem diye." Boğuk bir kahkaha

Bileğimi tutup bileziği boynuma geçirirken benden kaçtı. "Artık benimsin."

Beni sahiplendi ve bu bana bir şeyler yaptı. Ona sarılıp her yerini öpmek, onun da benim olduğunu söylemek istedim. Onun dokunuşunu itiraf etmek istediğimden daha fazla özlediğimi. Bir erkeğin dokunuşunu değil, hayır. *Onun dokunuşunu.*

Ama şimdi sırası değildi.

Onun yerine "Konuşmamız gerek," dedim.

Kolu belime dolandı, eli beni sıkıca kavradı. "Şimdiki zaman gibisi yok."

Başımı salladım. "Neredeyse ölüyordun, Winston. Yarın, dinlendiğin zaman."

"Şimdi daha iyiyim." Burnu burnuma değdi, fısıltısı içimi ısıttı. "Ayrıca, sen en iyi ilaçsın."

Eli uyluğumun iç kısmına indi ve içimden boğuk bir kahkaha yükseldi. "Bunu aklından bile geçirme. Neredeyse ölüyordun. Bu gece seks yok, repliklerin ne kadar bayağı olursa olsun."

Dudakları yanağımı okşadı. "Ama dalga geçebiliriz."

Gözlerimi ona dikerek geri çekildim. "*Konuşabiliriz.*" Bıkkın bir nefesle beni bıraktı ve ben de tepkisine gülümsemekten kendimi alamadım. Erkekler sonsuza dek erkek kalacaktı sanırım. "Belgeleri doldurmam gerekiyordu."

Yüzünü boynuma yasladı. "Kulağa seksi geliyor."

"Değildi," diye mırıldandım. "Bir anket vardı ve senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Herhangi bir ilaç kullanıp kullanmadığını bilmiyordum."

"Ben değilim."

"Ya da kalp hastalığı geçmişiniz varsa."

"Yok."

Yüzünü avuçlarımin arasına aldım ve bakışlarını tuttum. "Mesele şu ki, hiçbir önemli bilgiyi bilmiyordum. Bir kabul formu bile dolduramadım. *Evli* olmamız gerekiyordu."

"Yani tıbbi kayıtlarımı mı istiyorsun?" diye alay etti.

"Sanırım bununla başlayabiliriz," dedim ona, başımı geriye atıp bir ahududu üfleyerek.

"Tamam, ben de seninkini istiyorum." Yanağımı öptü ve bana daha sıkı sarıldı. "Sanırım kız kardeşinde var."

Bir saatten kısa bir süre önce solunum cihazına bağlanmanın eşiğinde olan bir adam için sinir bozucu bir şekilde sakindi, ama onu tüm çığ, açık savunmasızlığıyla istiyordum. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyordum. İstedim ki

Neyi sevdiğini ve neden nefret ettiğini bilmek için. Seks dışında tabii ki. O konuda da birbirimize çok uyuyorduk.

"Winston?"

"Hmmm."

"Sence hiç birlikte uyuyabilecek miyiz?" Sertleşti ve devam etmeden önce sinirlerimi bir kenara ittim. "Aynı yatakta. Bunun gibi." Ben sinirlerimi bastırmaya çalışırken o orada bir manken gibi yatıyordu. Sorumdan dolayı üzülüp üzülmediğini anlayamadım. "Bunun işe yaramasını gerçekten istiyorum," diye fısıldadım.

Sadece hamile olduğumdan şüphelendiğim için değil, kendim için de. Bu çekimle savaştıktan, onu istemiyormuş gibi davranmaktan yorulmuştum.

Parmaklarımı çenesinde, sırtında, kolundaki düğün tarihimizin yazılı olduğu dövmenin üzerinde gezdirdim. Biraz çaba harcadı ama sonunda rahatladı.

"Seni incitmek istemiyorum." Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse kaçıırıyordum.

"Belki de tek seferlik bir şeydi," diye mırıldandım varlığımın her zerresine umut fısıldanırken.

"Öyle değil. Kabuslarım... Beni savaşa, işkenceye geri götürüyorlar ve nerede olduğumu unutuyorum. Beni uyandırmaya çalıştıklarında kendi kardeşlerime saldırdım. Yapabilirdim-" Titreyen bir nefes aramızdaki boşluğu ısıttı. "Seni incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Omuzlarının çöküşüyle ilgili bir şey içimde bir barajı yıktı ve yanaklarımdan aşağı sıcak gözyaşları gönderdi. Alt dudağımı çiğnedim, pek çok duygu üst üste yığılmıştı.

"Ailem..." Sesim çatallaştı, bu yüzden onu temizledim ve kelimeleri dudaklarımdan zorla geçirdim. "Çok mutluydular. Ve aşıklardı. Buna tanık olmak neredeyse bir lanetti çünkü kız kardeşimin ve benim de aynı şeyi istememize neden oluyordu." Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıp yastığını ıslatırken kelimeler dudaklarımdan döküldü. Başparmağıyla bir damla gözyaşımı sildi, elinin üst kısmına takılı tüpler bana onu gerçekten dinlendirmem *gerektiğini* hatırlattı. Ama nazik okşayışının tek yaptığı gerçeği boğazımdan çekip almak oldu. "Onların sahip olduğu şeyi istiyorum ve aşklarının ve mutluluklarının ortak bir çaba olduğunu görmeye başlıyorum. Birlikte çabaladıkları ve uğruna savaştıkları bir şey. O yüzden Winston, sende ne tür hayaletler varsa, bırak onlar benim de olsun. Aksi takdirde, mutlu bir gelecek olasılığı yalnızca bir olasılık olarak kalacak. Gerçekleşmemiş bir hayal."

Üst üste yığılmış gibi görünen tüm bu duygulardan kaçabilir ve kendimi

 metrelik duvarlarla koruyabilirdim ama ona gerçeği söylemediğim için pişman olacaktım. Umurumda değilmiş gibi davrandığım için pişman olacaktım.

"Benden o kadar hoşlanmayabilirsin."

Aslında ne kadar çok şey yaptığımı düşünmekten korkuyorum.

"Dene beni," diye mırıldandım usulca. Gözlerindeki bakış beni neredeyse üzerinde sallanmakta olduğum dik uçurumun kenarından aşağı fırlatacaktı. Hayaletler yüz ifadesini bozarken sessizlik uzadı. "Lütfen konuş benimle, Winston."

Bu-bum. Bu-bum. Bu-bum.

"Yaptıklarım annemin ölümüne neden oldu." Keskin bir nefes, benimki. Serbest bırakma, onun. "Babamın başımın üstünde tuttuğu şey bu. Orduya katılma sebebim bu. Kaçmak için. Bir yanım hayatta kalmayı beklemiyordu, diğer yanım ise gördüklerimden sonra keşke kalmasaydım diyor."

İfadesindeki mutlak çaresizlik içimi parçaladı. Avucumu yanağına bastırdım.

"Neden eylemlerinizin onun ölümüne yol açtığını düşünüyorsunuz?" Ağır bir duraklama. İkinci battaniyeye uzandım ve bizi ona sardım, sonra ona sıkıca sarıldım.

"Çünkü o mağazaya gitmekte ısrar ettim."

"Peki ya rüyaların?" Okuduğum haber kupürlerini hatırlayarak sessizce sordum. "Annenin cinayetine tanık olmakla mı ilgili yoksa-"

Başını iki yana salladı.

"Rüya gördüğümde, her yerde bir şeyler oluyor. Savaş. Annemin vurulduğu gün, sokak ortasında kanlar içinde. Ben denizaşırı ülkelerde savaşırken kadınların ve çocukların başına gelenler."

Sorunlarının bu kadar derin olduğunu asla tahmin edemezdim. Birdenbire ona verdiğim tepkiden dolayı duyduğum suçluluk duygusu beni derinden sarstı. Belki de altı yıl önce onu terk etmek yerine işleri yoluna koymak için daha çok çabalamalıydım ama gerçek şu ki her şey yerle bir olmuştu - babamın intiharı, Odette'in hamileliği, mali ve zihinsel mücadelelerimizin üstesinden gelmeye çalışmak. Altı yıl önce Winston ve benim için yer yoktu. Üstesinden gelmesi gereken sorunları vardı, benim de öyle.

"Bir arkadaşım var," diye mırıldandım usulca. "Kendisi bir terapist ve eminim ki o da bunlara karabasan derdi. Bunu daha çok eski askerlerde görmüş." Sessiz kaldı. "Winston, eğer bu iş yürüyecekse, birbirimize karşı dürüst olmalıyız. Benden saklanamazsın. Her şeyi istiyorum; iyiyi, kötüyü, çirkini."

Omuzları düştü. Sanki kendisiyle mücadele ediyor gibiydi, herkesi bir kol mesafesinde tutmaya o kadar niyetliydi ki.

Ama ona izin vermeyecektim. Ona bu sefer hiçbir yere gitmeyeceğimi gösterecektim.

Bölüm 42

Winston

Içimdekileri kusmak istedim ama yaptığım her şeyi bilmesi riskini göze alamazdım. Ne kadar berbat durumda olduğuma dair küçücük bir fikir edindiğinde benden uzaklaşmıştı. Eğer karanlığın boyutunu bilseydi, kesinlikle kaçardı.

ve asla arkana bakma.

"Sana bir şartla her şeyi anlatırım." Piçin *tekiydim* ama Kalması için.

Hafifçe geri çekildi ve parmaklarını dövmemin üzerinde gezdirdi. Dövmeme takmış gibiydi ve bunu sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Özlemle parıldayan gözlerle bana baktı. "Ne istersen."

"Hayatının sonuna kadar benimle kal." Öfkeli bir sahiplenme duygusu beni ele geçirmişti ve bir elimi sırtının alt kısmına yapıştırarak onu kendime çektim. Direnmedi, sadece yanağını yanağıma bastırdı.

"Peki ya hayatımın geri kalanında beni istemezsen ne olacak? Ya sonunda benden bıcarsan?" Çok savunmasız görünüyordu.

"Bu asla olmayacak. Kalacağını söyle."

Aradığı şeyi bulana kadar yüzümü aradı. "Bulacağım."

"Söz ver bana."

Dudaklarımın köşesini öptü. "Neden bir söze ihtiyacın var?"

"Çünkü sensiz bir gün daha yaşamaya dayanamıyorum." Son altı yıl yüzyıllar gibi gelmişti. Artık birlikte günlerimiz ve haftalarımız vardı,

Bunu gerçekten denediğimde, tamamen bağımlısı olmuştum. Onsuz bir gün geçirmek on yıl yaşlanmak demekti.

"Söz veriyorum o zaman, ama benim de bir şartım var." "Ne istersen, baştan ıkarıcı."

"Ne zaman yardıma ihtiyaın olursa, birbirimizin yanında olacağız. Ne olursa olsun. En korkunç suçu bile işlesen umurumda değil, bunu benden saklamayacaksın." Yanağımda onun muzip gülümsemesini hissettim. "Aynı şey benim için de geçerli."

Sanki aklında belirli bir suç ve hedef varmış gibi dudaklarını bzd ve ben de onları yalamak için başımı çevirdim. "Birinin öldürülmesini istiyorsan bana söyle, ben hallederim."

Çenesini kaldırarak kıkırdadı. "Baban bu listenin başında yer almaya çok yakın ama şimdilik cinayete gerek yok." Başımla onayladım. "Tamam, bir anlaşmamız var Bay Ashford."

"Bayan Ashford."

"şimdi tartışmamıza geri dönelim," diye talep etti. Dikkatinin dağılmayacağını bilmeliydim. "Babanın kötü bir şey yaptığından şüpheleniyorum."

"Annem bir mağazanın önünde vuruldu," dedim ona. "Byron'ı almaya gitmeden önceki son durağımızdı, planlanmamış bir duraktı. Tek umursadığım en son çıkan video oyunu neyse onun piyasaya srlmesiydi. Onu almak zorundaydım. O mağazaya benim yüzümden gitmiştik ve katil bunu tahmin etmişti. Hedefin annem olduğu açıktı ve vur emrini kimin verdiğini bildiğimden şüpheleniyorum." Kaşları bir çizgi halinde kırıştı, kafa karışıklığı narin yüz hatlarına sıçradı. "Babam bunun benim hatam olduğuna inanmama izin verdi, yıllarca bunu bana karşı kullandı ve kardeşlerimi onu öldürdüğümü söylemekle tehdit etti. Suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi."

"*Tanrım*." Hay sikeyim. şişte tam da bu yüzden kimsenin bilmesini istemiyordum. "Kaç yaşındaydın?"

"On iki." *Beni terk edecek*. Bu düşünce beni sarstı. Babamın her şeyi çarpıttığı bilgisi bile suçluluk duygusunu, utancı silememişti. O kadar uzun zamandır bu benim kimliğimdi ki, bunu düşünmek imkânsızdı. "O şımarık ocuk o oyun mağazasına gitmek için ısrar etmeseydi, annemin hayatını kurtarabileceğimi görmezden gelmek zor."

Yavaşça doğrudum ve beni küçük, pis hastane yatağına geri çekerken sinirli bir nefes verdi. "Nereye gidiyorsun?"

"şimdi yer istemiyor musun?"

Beni daha sıkı kavradı. "Hayır, bilmiyorum. Winston, sen daha çocuktun. Neler olacağını bilmene imkân yoktu." Omuzlarımı kavradı, gözleri benimkilerle kilitlendi. "Anlamıyor musun? Bu herhangi bir zamanda, herhangi bir dükkânın önünde olabilirdi. Ve baban bunu sana söylemeliydi, kafana kakmamalıydı. O çıkarıcı bir piç ve sen de bunu biliyorsun."

Yetişkin halim bunu anlıyordu ama yine de neredeyse otuz yıllık suçluluk duygusunu yok edemiyordu. Bu imkansızdı. Varlığımın bir parçası haline geldi, tıpkı diğer her şey gibi.

"Kâbuslar bununla mı ilgili?" diye sordu sessizce. Kahretsin, şu anda sert bir içki için her şeyimi verirdim. Belki de hastanede olmamız iyi bir şeydi. "O gece uykunda çırpındığın ve sana kaç kez seslensem de uyanmadığın mı?"

Sesindeki gerginlik beni her şeyden çok etkiledi. "Bir sürü şeyin karışımı. Kafiye ya da sebep yok, gerçekten."

"Bir terapistle gittin mi?" diye fısıldadı, yüzünü keder kaplamıştı. Acınmak istemiyordum; bu bana kendimi değersiz hissettiriyordu. Zaten baştan aşağı berbat durumda olduğumu biliyordum.

"Ara sıra bir terapistle gidiyorum. TSSB saçmalığı olduğunu söylüyor."

Hüzünle gülümsedi. "Muhtemelen öyledir. Sanırım artık seanslarınız yok?"

"Hayır." Sadece sorunlar hakkında konuşmaktan ve anlamlı çözümler üretememekten yorulmuştum. "İçmeyi bıraktım. Görünüşe göre bu benim başa çıkma mekanizmamdı. Ne kadar yıkıcı olduğunu kendin gördün."

Başını salladı. "En iyisi değil," diye onayladı ama gözlerinde yargılayıcı bir ifade yoktu. "Bir terapistle tekrar konuşmak faydalı olabilir."

"Eğer bir psikiyatriste gitmemi istiyorsanız, giderim. Bu dünyayı yakmamı istersen, yakarım. Ne olmamı istersen onu yaparım ve olurum. Sadece senin olmama izin ver, Billie."

Bunun beni korkak bir pısırik gibi göstermesi umurumda bile değildi. O kadar derindeydim ki çıkış yolunu bilmiyordum. Daha da kötüsü, bulmak da *istemiyordum*. Burası tam da olmam gereken yerd.

Parmaklarını benimkilerle kenetledi, başparmağı bileğimin iç kısmını okşadı. Burada uzanıp bütün gün bu kadının bana dokunmasına izin verebilirdim.

"Sen benimsin, Winston," dedi sessizce. "Ben de seninim. İkimiz birlikte. Bunu kafana sok, tamam mı?"

Onu doğru duymadığımdan emin olarak sustum. "Tekrar söyle." Sesim boğuk çıkıyordu.

"Sen benimsin," diye fısıldadı. Sonra derin bir nefes alarak gözlerimin içine baktı. "Test yapmadım ama hamile olduğumdan oldukça eminim. Hiç geç kalmadım. İştahım yerinde değil ve kilo aldım." Burnunu çekti, buğulu gözleri benimkilerle buluştu. "Ben seninim, bu bebek de senin - eğer sonunda böyle olursa. Eğer bize sahip olursan."

İçime bir rahatlama çökerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Dudaklarımı kulağına bastırdım ve bir söz verdim. "Sana tüm kalbimle sahip olacağım." O güzel ağzındaki gülümsemeyi ya da gözlerinin duyguyla parlayışını kaçırmadım. Yabani saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdım ve omzuna attım. "Sen ve ailemiz. Tek istediğim bu."

"Bunu sadece bebek için söylemediğini nereden bileyim? Belki de sadece soyunu devam ettirmek istiyorsundur."

Yanaklarını avuçladım, gözlerim onunkilere uzandı. "Kan bağımlı umurumda bile değil." Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve gülümsemesinin görüntüsü göğsümü deldi. "Byron ya da kardeşlerimden herhangi biri lanet Ashford soyunu devam ettirebilir. Ben senin soyadını alırım, umurumda değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama biz altı yıldır evliyiz."

"Ve soyadını sakladığını fark ettim," diye belirttim. "Belki de herkes benim olduğunu bilsin diye seninkini almalıyım. Parmağındaki yüzüğün üzerine adımın dövmesinin yapılmasını istiyorum, böylece asla çıkmayacak."

"Yani erkek yerine bir kızımız olması senin için önemli değil mi?" Onun güvensizliği farklı bir şeydi. Her zaman dumanlı bir sesi ve baştan çıkarıcı bir vücudu olan bir ateş parçası olmuştu. Şimdi Billie tamamen farklı bir yönünü gösteriyordu. Belki hamilelik hormonları yüzündendi, belki de başından beri bu yönünü saklıyordu. Hangisi olduğunu bilmiyordum ama ben de onun bu yönünü seviyordum.

"Senin gibi inatçı ve zeki kızları bana her zaman verebilirsin." Kanım Billie'ye benzeyen bir grup küçük kızın etrafımızda koşuşturmasını onaylamak için gümbürdüyordu. "Bana senin güzel, sıcak kahverengi gözlerine ve altın sarısı saçlarına sahip kızlar ver. Dünyanın bundan yüz yıl sonra senin bu dünyada yürüdüğünü bilmesini ve kızlarımızda senden izler görmesini istiyorum."

Kendi sözünü fısıldamadan önce bir an durdu. "O zaman sen ve ben, bebeğim. Sonsuza kadar."

O an bu işte birlikte olduğumuzu anladım. İyi ya da kötü.

Bölüm 43

Billie

Liyiydi. Her şeyi devam ettirmenin tek yolu dolu dolu yaşamaktı. Korku yok, pişmanlık yok, gurur yok. Ve tüm kalbimle.

Tıpkı annemin bana söylediği gibi.

Winston sabahın erken saatlerinde şoförüne Rolls-Royce'unu hastaneye getirtti. Arabayı kullanmakta ısrar etti, sonra da uyuyan Paris'e doğru yol aldı. Bir gözetleme noktasında durup arabayı park etti ve biz battaniyelere sarınmış bir halde, eski model hoparlörlerden Luke Bryan'ın "I Don't Want This Night To End" şarkısı çalarken aşk şehrinin üzerinde güneşin doğuşunu izledik.

Eski ve yeniydi, geçmiş ve şimdiki zamandı. Bizim geleceğimiz.

Hiç konuşmadık. Sadece orada oturduk, kollarını bana doladı ve şehrin yavaş yavaş canlanmasını izledik.

"Bu şimdiye kadarki en iyi randevu," diye fısıldadım. Elim göğsünde, güçlü kalp atışları benimkiyle senkronize.

Atla yaşadığımız fiyaskonun üzerinden yirmi dört saat geçmişti. Alerjik reaksiyondan sonra tamamen iyileşmiş olmasına rağmen Winston'la ilgileniyordum; ilgiye hasret kaldığından şüpheleniyordum. Varsayımsal kızımız ya da oğlumuz için birçok isim hayal ederek saçma bir zaman geçirdik. Hiçbir işe yaramayabilirdi ve ben gerçekten geç kalmış olabilirdim, ama yine de hazırlıklı olacaktık.

herhangi bir olay. Benim için gerçekten önemli olan tek şey ilişkimizi onarma yolunda ilerliyor olmamızdı.

"Bir kız için Fifi'ye ne dersin?" diye sordu.

Aynanın yansımasında onun gözleriyle karşılaşınca içim burkuldu. Çoktan smokinini giymişti ve bu geceki planlarımız hakkında her zamankinden daha ketum davranıyordu.

"Hamilelik testi yapana kadar isimlere ara vermeye ne dersiniz?" diye önerdim gülererek. "Burada delirmiş olabiliriz." Gerçi kadın sezgilerim bana öyle olmadığını söylüyordu. Güldükten sonra hemen ağlamaya başladığım bir zamanı hiç hatırlamıyordum.

Arkamdan gelerek kollarını belime doladı. "Tamam, plastik çubuğun üzerindeki pembe artı işaretini görene kadar başka isim yok."

Kıkırdadım, karnımda kelekler uçuşmaya başladı. Bir sevinç yumağı vaadi bizi hem heyecanlandırıyor hem de geriye gidiyordu. İkimiz de bir aile kurmak için mükemmel bir yaşıydık, yine de gergin olmamak zordu. Odette hamileyken her adımında yanımdaydım ama şimdi benim de başıma gelebileceği için farklı hissediyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki beni kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Bu tatlı bir öpücük değildi. Şiddetli ve tüketen bir öpücüktü. İhtiyacım olan her şey.

"Bu sözleri duymak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin," diye homurdandı.

"Fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedim utanarak.

"Hormonlar vücudunu terk ettiğinde de beni sevsen iyi edersin. Artık benden kurtuluş yok," diye uyardı. "Daha önce böyle bir ihtimal yoktu."

Dokunuşuna karşılık vererek gülümsedim. "Benim için sorun değil."

"Seni sonsuza dek saklayacağım." Oluşmaya başlayan gözyaşlarımı kırıpmaya çalıştım, duygularıyla boğulmuş hissediyordum. *Tekrar.*

"İyi edersin," diye mırıldandım.

"Sonunda anlaştık." Çenemi yukarı kaldırırken yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Bugünkü maceramız için hazır mısınız?"

Başımı salladım.

"Aklınızdaki şey için uygun görünüyor muyum?" Gözleri üzerimde gezindi. İpeksi altın rengi kumaş kıvrımlarımın üzerinden geçiyor, stüdyo dairemin loş ışığı altında parlıyordu. Bir adım geri çekildim, kalçamdan aşağı inen yırtmaç yeterince açıktaydı. Beni sıcak tutmak için pek bir şey yapmayacaktı ama

giyilmeyecek kadar güzeldi. Sessiz kaldığında, "Süslü bir şeyler giy demiştin," diye mırıldandım.

"Büyüleyicisin. Arabada gözümü senden alamayacağım. Bu biraz tehlikeliden de öte." Yanaklarım ısındı, gözlerindeki bakış her kadının erkeğinden beklediği o tarifsiz şefkatle doluydu. Dolabıma yöneldi ve koluna astığı bir giysi çantasıyla geri döndü. "Buna ihtiyacın olacak."

Çantanın sert fermuarını çektim ve ağzım yere düştü. "Bir kürk manto mu?"

Başını salladı. "Beni tam olarak nereye götürüyorsun?" Meraklı olduğum kadar heyecanlıydım da. Dünkü felaketten sonra, Winston'ın dizginleri ele almasına izin vermekten çok mutluydum.

Heyecanım karşısında kıkırdadı. "Göreceksin."

Gerçek şu ki sürprizleri ve hediyeleri severdim. Belki de "servet avcısı" terimini kullanmasının nedeni buydu. Güzel şeyleri sevdiğim için büyürken bu konuda hep alay konusu olmuşum.

Annem, kendimiz için bunları başarmaya çalıştığımız sürece bunda yanlış bir şey olmadığını söyledi. Ve ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyordum.

"Biz" olmaya karar verdiğimizden beri, birlikte geçirmediğimiz bir gün bile olmadı. Beni randevulara götürdü. Beni öğle yemeğiyle şaşırttı. Ben ona en derin korkularımı anlatırken o bana sarılıp Seine Nehri boyunca yürüdü.

Apartmandan çıkıp caddeye doğru ilerledik. Eski Paris'te dolaşırken onun her adımı benimkiyle eşleşiyordu. Çok hızlı büyümemiştik ama doğru yönde ilerliyorduk.

İnsanlar yanımızdan geçerken sanki önemli bir şey olduğunu biliyorlarmış gibi bize gülümsüyorlardı.

"Her zaman ılık bahar yağmurunda Paris'te bir yürüyüş yapmak istemişimdir." Bunu romantik bulmanın aptallığına güldüm. Bunu şimdi yapacak olsak donar ve zatürre olurum ama romantik bir kalp mantıklı düşünmeyi reddediyordu. "Belki çiseleyen bir yağmur, böylece erkek arkadaşım ve ben hasta olmazdık. Sonra beni anlamsızca öper ve bana soğuğu unuttururdu."

Uzun yün paltosunu açıp bana sarmak için bunu bir işaret olarak aldı. Yoldan geçen birkaç kişi bize kısa bakışlar atarken ellerim beline dolandı. Balayına çıkmış bir çift gibi görünüyorduk.

"Nedense erkek arkadaşın olarak çağrılmanın bir rütbe indirimi olduğunu hissediyorum."

Bugün farklı bir şeyler hissettim. Tam olarak kestiremiyordum. Winston'ın dokunuşu her zamankinden daha sahipleniciydi. Elleri sürekli vücudumda geziniyor, dudakları tenimden hiç uzaklaşmıyordu.

"Tamam, o zaman sana beni yağmurda anlamsızca öpmesini dilediğim çok da gizli olmayan kocam diyeceğim."

Dudaklarını alnımda hissettim ve iç çektim. Onun dokunuşunu bu kadar çok sevmem gerçek dışı bir şeydi. Onun her şeyini. Son bir haftadır sanki gerçekten çıkıyormuşuz gibi hissediyordum. Hayır, çıkmıyorduk. Evli bir çiftmişiz gibi hissediyordum ve bunun her dakikasına bayılıyordum.

Stüdyomda benimle kaldı, bir kez bile yer darlığından şikayet etmedi. Hâlâ sandalyede uyuyordu ama ben bir sonraki adıma hazırdım. Benimle yatakta uyumasına. Belki bu gece.

Konuştuk. Plan yaptık. Ben fikirlerimi ona anlattım, o da kendi fikirlerini söyledi. Hayallerimdeki mağazayı açma ihtimali beni heyecanlandırıyordu. O ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Winston'ın elini tutarak lamba ışıklarının aydınlattığı sokaklarda yürüdük ve soğuk havaya rağmen yanımdaki adam sayesinde kendimi sıcak hissettim.

"Kaç çocuk istiyorsun?" Aniden ağızımdan kaçırdım, soru damdan düşer gibi gelmişti.

Başparmağını düşünceli bir şekilde alt dudağında gezdirdi. "Bana kaç tane vermek istiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu bana mı bağlı?"

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bütün kartlar senin elinde, bebeğim. Ne istersen, senindir."

Durakladım. "Sanırım çok fazla seks yapmamız gerekecek," dedim düşünceli bir şekilde, yüzümü zorlukla dik tutarak. "Çünkü bütün bir futbol takımını isteyebilirim." "Kızlarım futbolla ilgilendiği sürece," dedi ve bana çok kısa bir süre önce yaptığımız konuşmayı hatırlattı. Göğsümde mutluluk çiçekleri açarken gülümsedim ona.

Bana saygıyla baktı, o derin okyanuslar beni derinliklerine çekti ve yürümeye devam ettik. "Seninle hayat..." Sözlerini yarıda kesti, görünüşe göre kendini toparlamaya çalışıyordu. "Mutluluk. Huzur. Memnuniyet."

Başımı eğip kaşlarımı çatarak ona baktım. Bugün biraz tuhaf davranıyordu. "Bu iyi bir şey mi?"

"En iyisi." Yüzümü ona döndüm ve dudaklarımı hızlı bir öpücük için aldı, dili benimkini fırçaladı. "Hayatım boyunca aradığım şey buydu."

Beni teşvik etti. Sanki bir sonraki adım için sabırsızlanıyordu.

Birden durdu ve gözlerim etrafa dalıp bizi bekleyen lüks bir tekneyi fark etti.

"Sürat teknesi mi?" Şaşkınlıkla sordum. Başını salladı ve ben de ona bakakaldım. "Ama donacağız."

Güldü. "Merak etme. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Sonra başka bir şey söylemek istemeyerek beni ileri doğru itti.

"Winston..."

Atladı, sonra da çok az bir çabayla beni kucakladı. "Üst üste iki felaket randevuyu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Beni hâlâ kollarında gelin gibi tutarken başını eğdi, sert sesi kulağımdaydı. "Güven bana, Billie. Yeniden başlıyoruz." Onun yoğunluğu altında nefes verdim. "Sen bana güveniyor musun?"

Kendimi şaşırtarak başımı salladım. Beni ayağa kaldırmadan önce gözleri memnuniyetle parladı.

Kaptanımıza emirler yağdırırken ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Onu sahip olabileceğim her şekilde istiyordum. Ama en çok istediğim şey ona ihtiyacı olanı vermektir. İhtiyacı olan şey olmak.

Elinde bir şampanya şişesi ve iki bardakla bana döndü ve kahkahalara boğulmama neden oldu.

"Bunu nereden buldun?"

Sırıttı. "Bu bizim kutlamamız için."

Şişeye şüpheyle baktım. "Bir şişe Brut Goût de Diamant şampanya mı?" Klasik şaraplar hakkında pek bilgim yoktu ama bu şişenin pahalı olduğunu biliyordum. Açıkça söylemem gerekip gerekmediğinden emin olamayarak dudağımı gergin bir şekilde çiğnedim ama sonra kendimi tutamadım. "Alkol almak akıllıca mı?" Fısıldadım.

"Şampanyadan nefret ederim, bu yüzden güvenli." Bize iki bardak doldurdu ve birini bana uzattı. "Bize, karıcığım."

Ben aldım ve kadehlerimizi tokuşturduk. "Bize," diye tekrarladım.

Şampanyadan bir yudum aldım ve onun da aynısını yapmasını izledim. Dili zar zor dokundu.

Parmak uçlarıma yükseldim ve onu öptüm, o kadar mutluydum ki kendimi dünyayı ele geçirmeye hazır hissediyordum. Geri çekildiğimde, Winston'ın mavi gözlerinde vahşi ve sahiplenici bir şey parladı. Emin olmak için bilmem gereken her şey vardı.

-Burada doğru olanı yapıyorum.

Tekne durduğunda, "Size bir şey getirdim," diye başladım. Etrafıma bakındım, tekne sürücümüz durduğunda etrafımızı saran anı sessizlik

suya atladı. "Ne oluyor lan?" Winston'ın elini tutup sertçe sallayarak bağırdım. "Kaptanımız kendini öldürmek istiyor. Tanrım, Winston. Bir şeyler yap."

Winston inledi. "Kendini öldürmüyor."

Adam Seine Nehri'nin karanlık sularından yüzeye çıktı, sıırıslıklamdı ve çılgınca gülümsüyordu.

"*Au revoir*," diye bağıırıp el salladıktan sonra yüzmeye başladı.

"Donacak," diye mırııldandım, arkamı döndüğümde Winston'ı tek dizinin üzerinde, elinde kadife bir kutuyla buldum. Nehirdeki adam unutulmuştu, tek yapabildiğim önümdeki bu adama bakıp neler olduğunu merak etmekte. Belki de baloncuklar onu etkilemişti.

Havada bir yerlerden yumuşak bir melodi süzölüyordu. Eyfel Kulesi'nin ışıkları, beynim bu kadar şaşkın olmasaydı tanıdık gelebilecek şarkının melodisiyle mükemmel bir uyum içinde titreşiyordu.

"Billie Swan, ikinci kez karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Winston'ın derin ve boğuk sesi, kamyon büyüklüğündeki elmas parıldarken gözyaşlarımı tutamamama neden oldu. "Bu hayatı sensiz hayal edemiyorum. Bunu en başından beri doğru şekilde yapmalıydım, çünkü seni gördüğüm anda seni istedim. Sadece benim de sana *ihtiyacım olduğunu* anlamam biraz uzun sürdü." "Aman Tanrım," diye mırııldandım, sesim titriyordu. Aşağıya doğru eğildim ve

"Evet. Evet. Evet."

Sonra bir elimle cebime uzandım ve parmaklarımı açarak avucumdakini ona gösterdim. "Bu gece sana bunu vermek istedim." Bir an donmuş bir şekilde ona baktı ve güvensizlik içime işledi. "Babamındı ama-"

Beni bir öpücükle durdurdu. Şimdiye kadarki en mükemmel öpücük. "Evet, benim için onurdur." Ağzına doğru nefes aldım ve vücutlarımız birbirine sürtündü. Dudaklarımızın şehvetli dansına ara verdiğinde alnını benimkine yasladı. "Parmağıma takın, Bayan Ashford."

Elini elime aldım ve babamın yüzüğünü parmağına geçirdim. "Ben, Billie Swan, seni ömrümün sonuna kadar seveceğime söz veriyorum. İyi günde ve kötü günde sadakatime ve tüm sevgime söz veriyorum."

Ona bir eldiven gibi uyuyordu. Olması gereken buydu.

"Sıra bende," diye mırııldandı, hayatımda gördüğüm en güzel nişan yüzüğünü tutup annesinin yüzüğünün yanına koydu. "Bu yüzükle seni seveceğime, sana değer vereceğime ve ömrümün sonuna kadar yanında olacağıma söz veriyorum."

Başını kaldırdı, gözleri kapalıydı ve nefes alamıyormuş gibi beni öptü. Sanki oksijen kaynağı bendim ve hayatta kalmak için bana ihtiyacı vardı. Tıpkı benim ona ihtiyacım olduğu gibi.

Başparmağını dudaklarımda gezdirip gülümsedi. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. "Hamilelik testini alıp birlikte öğrenmeye ne dersin?"

"Bu hoşuma giderdi." Şoförümüzü hatırlamadan önce ona hülyalı bir şekilde gülümsedim ve başım döndü. "Tekne kaptanımız nerede? Dondu mu?"

Winston çenemi avucunun içine aldı. "Kıyafetlerinin altında dalgıç kıyafeti vardı. Söz veriyorum, o iyi."

Rahat bir nefes aldım, sonra usulca kıkırdadım ve yüzümü onun göğsüne gömdüm. "Winston Ashford. Kocamın bu kadar romantik olacağı kimin aklına gelirdi?"

Sonraki bir saat boyunca Winston'ın etkinlik için hazırladığı ışık gösterisinin ve müziğin tadını çıkardık. Akşam yemeğimiz bile geldi. Evet, teknede. İşleri bitirip tekneyi limana yanaştırdığımızda, birdenbire bir kadın belirdi. Uzun sarı saçları ve mavi gözleriyle nefes kesecek kadar güzeldi, pahalı bir Valentino elbise giymişti ve... lanet olsun, bunlar kırmızı Christian Louboutin Daffodile Strass ayakkabılar mıydı? Omzuma minik yeşil bir canavar oturmuş, kadını yere sermem ve ayakkabılarını çalmam için beni teşvik ediyordu. Diğer omzumdaki melek ona çenesini kapamasını söyledi. Winston Ashford'la evliydim, ayakkabıları karşılayabilirdik. Ama annesinin moda dergilerini karıştıran o küçük kız kendisi için.

"Winston, sevgilim," diye mırıldanarak beni tamamen görmezden gelerek ilerledi. Tam o anda ondan hoşlanmadığıma karar verdim. Buz gibi soğuk gülümsemesi her şeyi ele veriyordu, bu kadın tam bir belaydı.

Kendini Winston'a yasladı ve ona gülümsedi, elleri benim hoşuma gitmeyecek kadar serbestçe dolaşıyordu. Ona bir ders vermeye hazırdım. Winston kayıtsızca ona baktı, onu cesaretlendirmiyordu ama anlaşılan onu durduramayacak kadar şaşırmıştı.

Görünüşe göre meseleyi kendi ellerimle halletmem gerekecekti çünkü bu kaltağın geri çekilmesi gerekiyordu.

"O pis pençelerini adamımın üzerinden çek."

Bölüm 44

Winston

I Billie göz kırptı ve Nicki'yi iterek tökezlemesine ve kışının üstüne düşmesine neden oldu. Orada öylece durup baktım, sırtışıım her şeyi anlatıyordu.

"Aman Tanrım!" Nicki çığlık attı. "Bana saldırdı."

Billie başını eğerek bir şey söylemem için bana meydan okudu ve tek yapabildiğim gülümsemek oldu. Nihayet! Karım sonunda iddiasını ortaya koymuştu. Birkaç yaya neler olduğunu görmek için koşarak yanıma geldi.

"Winston, bana yardım etmeyecek misin?" Nicki ayağa kalkmak için mücadele ediyormuş gibi yaparak ağladı. "Bu kadın bir hayvan."

"Bu kadın benim karım," dedim, ses tonum açık bir uyarıydı. "O yüzden bir sonraki sözlerine dikkat etsen iyi olur."

Belki bu beni korkak yapıyordu ama Billie'nin davranışları beni mutlu etmiyormuş gibi davranamazdım. Bunu bekliyordum ve şükürler olsun, sonunda gelmişti. Onu omzuma atıp eve götürmek, sonra da ödül olarak güzelce ve yavaşça becermek istiyordum.

Siktir, bu iyi bir plandı.

Nicki küfürler savurmaya devam ederken ayağa kalktı.

"Görmüyor musun, Winston? O ve kız kardeşi hırsız. *Suçlular!*" Kadın kesin konuşuyordu. Bunca yıldan sonra hâlâ nasıl şaşırdığımı bilmiyordum. Billie'ye doğru bir adım atarak, "Bunun için seni öldüreceğim," diye mırıldandı. Parmağını karıma doğru itti ama ona dokunmaya fırsat bulamadan parmağını yakaladım.

"Bu kadar yeter," diye uyardım. "Ona dokunmadığın için mutlu olmalısın, yoksa ellerini vücudundan çekerdim."

Nicki, aptal bir sürtük olduğu için tehdidimin ciddiyetini kavrayamadı. "Her şeyi mahvediyorlar. Babalarımız evliliğinizi asla kabul etmeyecek. Onu ve kız kardeşini yok edecekler."

Deli gibi çılgılık attı. Hiçbiri benim için önemli değildi. Karımı tehdit etmeye cüret etti. *Bunu* asla görmezden gelemezdim.

"Bir daha Billie'yi tehdit etmeye cüret edersen, seni bitiririm. Ve eğer parmaklıklar ardına düşersen, bu bir merhamet olacak."

"Al bunu, sürtük," diye tısladı Billie. "Ve taciz edecek tek bir adam bul."

Kolumu karıma doladığımda Nicki Washington'a dönmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve biz de öfkeli Nicki'nin etrafından dolaştık. "Bu gece mükemmeldi," diye mırıldandım.

Billie'nin omuzları çöktü. "Özür dilerim. Orada öylece durup seni ezmesini izleyemezdim."

Kıkırdadım. "Yanlış anladın." Gözleri bana doğru kaydı, içlerini sorular dolduruyordu. "*Bu* mükemmelin bir parçasıydı."

Sırıttı. "Ve-"

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu durdurdum ve gülümsemesinin kıvrımlarının tadını çıkardım.

Birdenbire dünya doğru hissettirdi. Başından beri olması gerektiği gibi mükemmel.

Bölüm 45

Billie

T Stüdyo daireye döndüğümüz anda Winston olduğu yerde durdu.
"Siktir."

"Ne?" Bir şeylerin ters gittiğinden endişelenerek ona baktım. Cruella'yla karşılaştıktan sonra eve sessizce yürüdük. El ele. Benim için ayağa kalkmıştı. Ve o teklif... Çocuklarımıza yıllarca anlatacaktım.

Gelmiş geçmiş en romantik evlenme teklifiydi. "Hamilelik testi."

Hatırlatması karşısında irkildim. "Nasıl unutabiliriz ki?" Mırıldandım.
"Bu bizim nasıl bir ebeveyn olacağımız hakkında ne söylüyor?"

Kıkırdadı. "Evet, yolumuzdan saptık." Yüzümü kavradı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bunun için özür dilerim. Bu gecenin her şey ve daha fazlası olmasını istedim."

"Öyleydi," diye çabucak ona güvence verdim. "Ben... Ben bayıldım." Kahretsin, yine tıkanmaya başlamıştım. Başını eğdi ve burnunun ucunu benimkine değdirdi. "Bu gece mükemmeldi," diye dudaklarına doğru nefes aldım ve dili alt dudağımın üzerinde gezindi. "İri ve şişman olduğumda da beni isteyecek misin?"

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum. İlk iğneleyici yorumundan sonra sana vurulmuştum."

Onun bu tatlı itirafına güldüm, yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü. "Aynen öyle, kocacığım." Midem homurdanmak için o anı seçti, anı bozdu ve yanaklarımı şiddetli bir kızarıklık renklendirdi. "Oops."

"Sana yiyecek bir şeyler getireceğim," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.
"Ve bir hamilelik testi."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi babasın ve bebek daha doğmadı bile." Karnım yine guruldadı. "Jelibon, waffle ve dondurma alabilir miyim lütfen?"

"Kadınım ne isterse onu alır." Sırıttım.

"Sen en iyisisin."

"Şunu bilin ki, ben de gelmiş geçmiş en iyi koca olmayı planlıyorum."

"Hedeflerinin olması güzel," diye mırıldandım kıkırdayarak. Tanrım, bu kadar mutlu olmak yasal mıydı? Bir öpücük daha, sonra hemen döneceği sözünü vererek kapıdan çıktı.

Winston atıştırma bir şeyler almak için dışarı çıktığında, duşa doğru yöneldim. Duşa girip buharlı suyun altında durduğumda, suyun üzerime damlayıp geceyi yıkamasına izin verdiğimde, daha önce hissettiğim öfke boşa akıp gitti. O benim kocamdı.

Benimkini.

Görünüşe göre ben de erkeğimi en az onun beni sahiplendiği kadar sahipleniyordum. Beni nasıl savunduğunu hatırlayınca dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Hamileliğimizi gerçekten doğruladığımızda nasıl olacağını sadece hayal edebiliyordum.

Kapının açıldığını duyduğumda suyu yeni kapatmış ve yumuşak bir bornoza sarınmışım.

"Hemen döndün mü?" Bağırdım. Cevap gelmedi. Başıma bir havlu sardım ve banyodan çıkıp yatak odasına doğru ilerledim.

Adımlarım durdu ve yatak odamdaki yabancıya bakarak donup kaldım. Onu tanı mıyordum ama kilitli kapıdan girmiş olması hayra alamet değildi; Winston'ın dönmesine en az yarım saat vardı.

Koşmak istedim. Kaçmam *gerekliyordu*. Ama o, benimle bu odadan çıkmanın tek yolu arasında duruyordu. *Banyo!* Kendimi banyoya kilitleyip Winston eve gelmeden önce biraz zaman kazanacaktım.

Ama ben kıpırdayamadan ağır bir şey başımın üstüne düştü.

Her şey siyaha döndü.

Bölüm 46

Winston

Tardına kadar açık kapı ilk ipucumdu. Daireye girdiğimdeki ölüm sessizliği ise ikinci ipucumdu.

"Billie?" Cevap yok. Sadece uğursuz bir sessizlik. Ayak seslerim küçük dairede yankılandı. Mutfak. Yatak odası. Banyo.

Yerde bir şey parlıyordu. *Yüzükleri.*

Kalbim yeniden atmaya başlamadan önce tamamen durdu, kulaklarımda gümbürdüyordu. Kaçtı mı? Beni terk edeceğini düşünmeyeyim diye sahte bir güvenlik hissine mi kaptırdı?

Başımı salladım, bakışlarım parmağıma kaydı. Eğer planladığı şey bu olsaydı bana babasının yüzüğünü vermezdi. Onu bu kadar dikkatsizce atmazdı. Başka bir seçenek bırakmadı. O kaçırılmıştı.

Ama kim tarafından? Nasıl?

Aklıma gelen tek bir cevap vardı. Babam. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu ve Paris'in ortasında, Billie'nin evinin sıcaklığında olmama rağmen birden kendimi savaş alanına dönmüş gibi hissettim.

Bedeli hep kadınlar ve çocuklar ödedi.

Kafamdaki görüntüler dönmeye başladı ve onlar için zamanım olmadığını biliyordum. Gideli en az kırk dakika olmuştu. Biri onu kaçırdıysa her dakika önemliydi. Ve durumun böyle olduğundan hiç şüphem yoktu.

Telefonum cebimde titredi.

Bilinmeyen numara: Siz Ashford'larla işim bitti.

Bilgiyi yeterince hızlı işleyemedim. Bir mesaj daha geldi.

Bilinmeyen numara: Öde yoksa bedelini karın öder.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı. Beynim bulandı, hayatım boyunca tanık olduğum tüm ölü kadınların görüntüleri benimle alay ediyordu. Şimdiye kadar tek bir tanesini bile kurtaramamıştım.

Telefon tekrar titredi. Karımın yatakta yatarken çekilmiş bir fotoğrafı. Elleri ve bacakları bağlıydı. Soğuktan bayılmıştı. Kafasındaki kızgın yumru, grenli görüntüde gün gibi açıktı. Kanım buza dönüştü.

Korku beni tüketti. Kalbimde başladı ve ciğerlerime ve ruhuma zehir gibi yayıldı, ta ki içimde çalan tek şey olana kadar.

Şehrin sesi bozuk bir arka plan gürültüsüydü. A alışveriş çantası parmaklarımın arasından kaydı, içindekiler yere döküldü.

Gözlerim hamilelik testine kilitlendi ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Ellerimi kulaklarımda çınlayan nabzımın kontrolsüz gürültüsünün üzerinde kenetledim ve bir nebze olsun kontrolümü yeniden kazanmak için savaştım.

Ellerimi yumruk yapıp gözlerimi kapattım ama ölüm görüntüleri geri döndüğünde hemen pişman oldum.

Kaldırımda biriken kan, bakır kokusu, barut, çöl - tüm çarpık görüntüler kontrolden çıkana kadar birbirine karıştı.

Hiç böyle bir korku hissetmemiştim, ama tüm bunların arasından bir ses geldi. "Kendini topla, Winston." Başımı kaldırdım, kaşlarım kaşlarını çattı. Asher'in burada ne işi vardı?

Yerde diz çöktüğüm yerden kalkmama yardım etti. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Dağılamazdım. Zaman yoktu. O lanet psikopat başka bir resim göndermeden önce hızlı hareket etmeliydim.

"Burada ne yapıyorsun?" Kendi sesim kesik kesik geliyordu. "Duyar duymaz geldim."

"Neyi duydun?"

"Baban Popov ailesiyle bir anlaşma yaptı." Sertleştım ama bir şey söylemedim. "Bu salak ben onların yanındayken konuştu..." Bir an susup boğazını temizledi. "Partilerinde, bir şey için bir etkinlik... şeyler." Sessizlik aramızda uzadı, onun bir şeylerden bahsetmesi ve benim onun ders dışı faaliyetlerini bilmemle noktalandı. "Her neyse, baban bir

Nicki'ninkiyle anlaştık ama eski Popov artık o örgütün başında değil."

"Yani resmi olarak vazgeçti mi?"

Söylentilere göre her şeyi o yönetiyordu. Son yirmi yıl içinde Batı Balkanlar'daki suç grupları küresel uyuşturucu ticaretinin kilit aktörleri haline gelmişti. Balkan şebekeleri eroin, kokain ve esrar üretimine ve Latin Amerika'dan Batı ve Güneydoğu Avrupa limanlarına yapılan kaçakçılığa karışmıştı. Ve iddialara göre tüm bunların arkasında Danil Popov vardı.

"Hayır, oğlu Danil yönetimi devraldı ve artık tüm kararları o veriyor." Asher dudak büktü. "Yaşlı Popov babanın borcunu bir süre daha ödememeye hazırdı ama Nicki kardeşine koştı. Sizin ailenizle evlenmek için yanıp tutuşuyor."

Deli kadının bu ailenin ne kadar berbat durumda olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de kendi ailesinden bile daha fazla.

"Babam ne tür bir anlaşma yaptı?"

"Aileleriniz arasında bir birliktelik."

Alay ettim. "Bu asla olmayacak."

"Ya da Ashford elmas madeninden vazgeçecek" -ki sahibi bendim ve neyse ki onu karımın üzerine yapacak kadar akıllıydım- "ve Popov'un belirlediği bir aile üyesini onun yerine onaylayarak siyasetteki yerini bırakacaktı."

"Babamın paradan daha çok sevdiği tek bir şey var, o da güç. Görünüşe göre kötü bir anlaşma yapmış, çünkü oğullarından hiçbiri Nicki Popova ile evlenmeyecek."

Asher başını salladı.

"Her neyse, Danil Popov, Nicki'nin kardeşi, ya babanı öldürmek ya da Paris'te bulunan gelinini almak için emir verdi. Bir şekilde elmas madeninizin tapusunda onun adının olduğunu öğrenmiş. Karının Paris'te olduğunu düşünürsek-"

Lanet olsun, Danil neden babamın işini bitiremedi? Lanet olsun.

Ellerim yumruk oldu ve yakın arkadaşımın gözlerini kilitledim. "Neden aramadın?"

"Denedim. Cevap vermiyordun." Çenem kilitlendi, vücudumdaki kaslar haykırıyordu. Nehirdeki gecemiz için telefonumu kapatmıştım.

Karımı yüzüstü bırakmazdım. Yapacağım son şey olsa bile onu kurtarırdım. Bir nefes. Bir nefes daha. Üç derin nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Elinizdeki tüm bilgilere ihtiyacım var," diye tükürdüm bir mesaj yazarken

Danil'e geri dön.

Ben: Bir çürük, bir saç teli yerinden çıkmış ve elinizde bir savaş olacak.

Cevap neredeyse anında geldi.

Danil: Kararları verecek konumda değilsin.

"Elmas madenini istiyor," diye araya girdi Asher.

"Neden?" Elime geçirebileceğim tüm kozlara ihtiyacım vardı ve bildiğim kadarıyla Popov ailesi madencilikle ilgilenmiyordu.

"Elmas madeni onun Afrika'daki yeraltı dünyasını kontrol etme yoludur."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Yüksekleri hedefliyor, ha?" Asher omzunu silkti. "Sahibi olduğumu nereden öğrendi?" diye sordum. Madeni satın aldığımın reklamını pek yapmıyordum. Aslında bu bilgiyi, satın alma işlemini şirketi aracılığıyla gerçekleştiren Kristoff Baldwin dışında kimseyle paylaşmamıştım. Ve onun da bu bilgiyi kimseyle paylaşmayacağına hayatım üzerine bahse girerdim. "Peki *sen* bunu nereden biliyorsun?"

Sırıttı. "Müzayededeydim."

Alaycı bir nefes verdim. Asher'ın da tıpkı Danil gibi bir amacı vardı.

"Eğer istediği şey o lanet elmas madeniyse, alabilir." Billie'yi sağ salim geri getirecekse ona tüm servetimi verirdim. "Ama yemin ederim, karıma yaklaştığı için onu öldüreceğim."

Asher homurdanarak, "O zaman elmas madenini alabilir miyim?" diye sordu ama onu duymazdan geldim. Takviyeye ihtiyacımız vardı. Önce Royce'u aradım ve ilk çalışta cevap verdi.

"Bir kez daha vaaz verecek havada değilim, Winston." "Sana ihtiyacım var," dedim. "Karım kaçırıldı."

"Altı yıldır sahip olduğun karın mı? Gazetede haberini okumak zorunda kaldığım mı?" diye tersledi.

"Bir ve aynı, evet."

"Seni terk etmediğinden emin misin?"

"Tanrım, Royce. Babam yüzünden mafya tarafından kaçırıldı." Sessizlik, sağır edici ve boğucu. "Kıçını buraya getirebilir misin, getiremez misin?"

"*Burası* neresi?"

"Paris."

"Siktir." Kulağa pek umut verici gelmiyordu. "Avustralya'ya yeni indik ve pilotum ayrıldı. Size ulaşması bir dakika sürebilir." Zihnim çalıştı

ama en iyi ihtimalle Royce yarın öğleden sonraya kadar Paris'te olmayacaktı. "Ama Kingston Paris'te."

Asher'a bir bakış attım. "Kingston burada mı?" Omuz silkti. "Paris'te ne işi var?" Kardeşime sordum.

"Biliyorsam ne olayım. Bir kızla ilgili bir şey."

Sofia Volkov'un kızı olup olmadığı konusunda endişelenecek enerjim yoktu. Sadece annesini öldürmeli ve ödeştik demeliydi. Bu intikama ihtiyacı olduğu için onu suçlayamazdım.

"Avustralya'da kal," dedim sonunda. "Ve Willow'la işleri berbat etme, yoksa kız kardeşimiz taşaklarını bağlatır."

Aramayı sonlandırdım ve Kingston'ı aradım. "Şimdi olmaz, Winston."

Neden tüm kardeşlerim bir şeylerin ortasında olmak için *şimdi* seçim yapmak zorundaydı? Bahse girerim Alessio ve Byron'ı arasaydım, selamları şimdiye kadar aldığımdan çok farklı olmazdı.

"Karım kaçırıldı. Balkan mafyası. Danil Popov'un elinde. Yardıma ihtiyacım var."

"Lanet olsun, bunu dün yapmış olamazlar mı?"

"Bunu dün için planlamış olabilirler. Bir ata karşı alerjik reaksiyon göstermekle meşguldüm, bu yüzden geceyi hastanede geçirdik."

"Atlara alerjin mi var?"

Asher kıs kıs güldü. Gözlerim ona kaydı ve elini hızlıca ağzına götürerek eğlencesini gizlemeye çalıştı. Bakışlarım karardı, öfkelenmeye hazırdım.

"Uzun hikaye. Yardım edecek misin, etmeyecek misin? Sadece üçümüz olacağız, Asher üçüncü tekerlek olacak."

Arkadaşım gözlerini devirdi ve bana ters ters baktı. "Tabii, al beni."

Adresi okudu ve ben de kapıdan çıkarken ezberledim, Asher hemen yanımdaydı.

Yapacağım son şey olsa bile kızımı kurtarırdım.

Bölüm 47

Billie

M Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve içimi yeni bir korku dalgası kapladı. Köşeye kıvrılmış, dizlerime sarılmıştım. Y a n ı m d a bir havlu vardı ve o n u n saçlarımı sardığım havlu olduğunu fark ettim. Bakışlarımı indirdim ve kendimi üzerimde bir bornozdan başka bir şey yokken buldum.

Olaylar

Dün gecenin izleri yavaş yavaş silinmeye başladı.

Buz gibi ellerim bacaklarımda, kalçalarımda dolaştı ama herhangi bir sıyrık hissetmedim. Rahatlayarak iç çektim ama korkum hâlâ devam ediyordu.

"Alo?" Boğazım kuruyarak seslendim. Cevap gelmedi. Belki de bu bir yanlış kimlik durumuydu.

Karanlıktı, tek ışık kapının altındaki yarıktan geliyordu. Odayı incelemek için yavaşça başımı çevirdim ve hemen acıyla irkildim.

"Ah," diye fısıldadım, elimi şakağıma götürdüm ve parmaklarımı kafatasımın üzerinde gezdirdim. Orada bir kaz yumurtası vardı, ama bunun dışında iyi görünüyordu. Yavaşça yer değiştirdim, gri taş beni çevreliyordu. Oda idrar ve küf kokuyordu, midem bulanıyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

Alnımı dizlerime yasladım, yorgunluk beni ele geçirmişti. Belki de bu kötü bir rüyadan başka bir şey değildi. Bir kâbustu. Ne de olsa böyle şeyleri filmlerde görürdünüz. Sıradan bir insan kaçırılma olayı yaşamazdı. Kayınpeder gibi şaibeli bir Ashford ailesiyle evlenmek mi? Evet, kesinlikle sıradan bir aile değil.

Kapının dışından gelen ayak sesleri düşüncelerimi durdurdu. Kalbim hızla atmaya başladı, içgüdülerim beni kaçmaya zorluyordu. Sıkıştırdım

Köşeye daha da yaklaştım, neyle karşılaşacağımdan emin değildim. Titremeye başladığımda içimi soğuk bir ürperti kapladı.

Anahtarların takırdama sesiyle sıçradım. Bir sonraki anda, kapı gürültülü bir gıcırtyla açıldı ve parlak bir ışığın hapishaneme süzülmesine izin verdi.

Onu gördüğümde uyanıklık durumum daha da arttı. Uzun boylu ve aşırı kaslı olmamakla birlikte kaslıydı ve klişeleşmiş bir suçluya benzemiyordu. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin altından sızan dövmeleleri saymazsak. Asker gibi görünüyordu.

Winston gibi.

"Burada neler oluyor?" Bakışlarım onun yüzüne kayarak sordum ve bir an için çarpılmış hissettim. *Yüce Tanrım.* Yüz hatları çarpıcıydı. Karanlık, keskin ve korkunç derecede boş.

Yakışıklı ve temiz biriydi ama içinde gizlenen bariz bir canavar vardı.

Elini uzattı, ben de şüpheyile baktım ve elini tutmayı reddettim. Beni terslememden alınmamış gibi görünüyordu.

"Ben Danil." Sanki tehditkâr görünmemeye çalışıyormuş gibi ellerini koyu renk pantolonunun ceplerine soktu. Sanki öyleymiş *gibi*. Üç parçalı takım elbisesi içinde bir suçludan çok sofistike bir iş adamı gibi görünse de, bu adamı önemsiz biri sanamazdınız. "Seni daha rahat bir yere götüreceğim."

"Benim için mi, senin için mi?" Sözcükler ben onları geri çekmeden ağzımdan çıkıverdi. Kaçırılmanın ilk kuralı, hapistekilerle alay etmemek değil miydi? Ya da, bekle. Onlara sataşmak mıydı ki bıkip seni bir yere atsınlar?

Dudaklarının kenarı kıpırdadı ve bu adamın nadiren gülümsediği izlenimine kapıldım.

"Senin için," dedi soğuk bir sesle. "Merak etme Billie Ashford, sana el kaldırmayı planlamıyorum." Buz mavisi gözleri üzerimde gezindi. "Sen istemedikçe olmaz."

Alay ettim. "Nefesini tutma." Dudakları bir kez daha kıpırdadı. Yardımını kabul ettim ve kendimi göstermemeye dikkat ederek ayağa kalktım. "Beni kaçırmak için giyinmemi beklemen daha kibarca olurdu."

"Bunu bir dahaki sefere düşüneceğim."

Gözlerim büyüdü. "Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak. Buna pişman olacaksın."

"Pek olası değil." Sesi soğuk, kontrollü ve kendinden emindi.

Sertçe yutkundum. "Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Arkasını döndü. "Bu kocanıza ve kayınpederinize bağlı." *Senatör Ashford mu?* Evet, o adi herif beni seve seve ölüme terk ederdi. Ama Winston bırakmazdı. Benim için geliyordu, bunu biliyordum. "Beni izleyin." Beklemedi, uzun ve düzgün adımlarla benden uzaklaştı. "Tabii burada kalıp adamlarımdan herhangi birinin seni ele geçirebileceği bir yerde kalmayı tercih etmezsen."

Bu beni harekete geçirdi. Peşinden koştum, benim üç adımım onunkiyle eşleşiyordu.

Koridorda ilerledik, sonra merdivenlerden yukarı çıktık, koridorda yabancı bir dilde -kulağımı doğru zorladıysam Doğu Avrupa dilinde- tartışan adamlar vardı.

"Vay anasını," diye mırıldandım, bir Mona Lisa tablosu gördüm ve burada ne işi olduğunu anlamaya çalıştım. Louvre Müzesi'nde sergileniyor olmalıydı. Küf kokan bir hapisane hücrelerinden yeni çıkmıştım ve bu dünyaca ünlü tablo karşılaştığım ilk şeylerden biriydi. Fransız monarşisine atıfta bulunan *fleur de lys* sembolünü fark ettiğimde kafamı toparlamakta zorlandım. Sonra tavanda tasvir edilen gezegenleri ve tanrıları fark ettim ve tam olarak nerede olduğumuzu anladım. Hiçbir anlam ifade etmemesine rağmen. "Versailles'da mıyız?"

"Yaklaştık." Danil omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Akıllı kız."

"Akıllı bir adam değil," diye mırıldandım. Neden ona saldıracağımdan endişelenmiyordu ki?

Arkadan mı? *Belki de bornozumun altında çıplak olduğum ve görünürde hiç silah olmadığı içindir.* "Buranın henüz polis kaynıyor olmamasına şaşırdım."

"Olmayacak. Burası Versailles arazisinin kiralık kısmı." "Ama Mona Lisa-"

"Sergilenmek için her zamanki yerinde değil," diye tersledi. "Belli ki."

"Belli ki," diye katıldım kuru bir sesle.

Telefonu çaldı ve bakışlarını telefona indirdi. Telefonuna gelen mesajı okurken kaşları çatıldı.

Başını kaldırdı, ifadesi çekingen bir maskeye dönüşmüştü. Yüz hatları çok kalın, yüzü çok keskin, gözleri kapüşonluydu. Edward döneminden kalma bir takım elbise giymiş ve pahalı bir Rolex takmıştı, belaya davetiye çıkarıyordu.

Evet, buydu.

Aniden, altın motifler ve kraliyet çapraz harfleriyle kaplı, süslü bir şekilde dekore edilmiş bir kapının önünde durdu. Kapıyı açarak içeri girmemi işaret etti. Kalbim gümbür gümbür atarak, Danil hemen

arkamdayken odaya girdim.

Odadaki üç adama baktı, onlar da sanki büyük bir şeye bilet almışım gibi bana bakıyorlardı.

"İlgilenmem gereken acil bir konu var." Arkasını döndü ve diğer adamlarla yüzleşti. "Onu güvende tutun."

Ve böylece beni kurtlarla baş başa bıraktı.

Üç kaslı infaz memuru etrafımı sarmış, sanki bir şeker parçasıymışım gibi bana bakıyorlardı.

Her biri bir adım öne çıktı ve ben de mesafeyi korumak amacıyla iki adım geri çekildim. Görünüşe göre bu adamlar kişisel alana saygı duymayan bir kültürden geliyorlardı. Böyle aptalca bir düşünce karşısında başımı hafifçe salladım. Hangi kültürden olursa olsun, her kötü erkek bir kadının mahremiyetine ve alanına saygı göstermeyi reddederdi.

Odaya başka bir adam girdi ve içimden homurdandım. Endişelenecek bir tehdit daha.

Beni korkutmaya çalışan soytarılardan çok daha yakışıklıydı. Aslında, sol şakağından çenesine kadar uzanan yara izine rağmen muhteşemdi. Onu daha önce nerede görmüştüm?

Sonra hatırladım. Dairemdeki adam oydu.

Anlamadığım bir dilde bir şeyler tükürdü ve diğer üçünün geri çekilmesine neden oldu. Kel adam da bir şeyler tükürdü ve diğer ikisinin gülmesine neden oldu.

Köşeye sıkışmışım.

Adamlardan ikisi üzerime atladı, her biri bir kolumu yakaladı. Çılgılık attım ve tekmeledim, tutuşlarına karşı çırpındım. Üçüncüsü pantolonunu çıkarmaya başladı ama daha bir adım atamadan dördüncü adam ona çarparak tökezlemesine neden oldu.

"Uzak dur ondan," diye hırladı mükemmel İngilizcesiyle.

Bu olay diğer ikisini de ürküttü ve ben de fırsattan istifade ellerinden kurtulup solumdaki kaval kemiğine bir tekme attım, tam o sırada diğeri beni yere itti. Başım parkeye çarptı ve kafatasımda acı patladı. Bir iniltinin kaçmasını engellemek için dişlerimi alt dudağıma gömdüm.

Çılgınca çırpındım, avazım çıktığı kadar bağırdım. Sarışın adam kasıklarına uzandı ve üzerime çıktı, şişkinliği karnıma baskı yapıyordu. Eğildi, dudaklarını yaladı ve ben hareketsiz kaldım.

"Seni kanatacağım," diye homurdandı, acımasızca gülümseyerek. Nefesimi tutarak bekledim. Bir saniye. İki saniye. Sonra ona bir kafa darbesi indirdim.

Tüm gücümle. Ağzımdan kan fışkırdı ama onun inlemesi buna değdi.

Dördüncü adam şimdi iki adamla dövüşüyordu ve görünüşe göre kazanıyordu. Sadece onları biraz daha savuşturmam gerekiyordu. Eğildim ve tekmeledim ama yine de cübbemi yırtmayı başardı. Saldırıya uğramanın eşiğindeyken kendimi kaybettim.

Kulak zarımı delemek kadar yüksek sesle bağırarak ona feryat ettim.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Yüzümde kan patladı. Üzerime bir beden düştü ve ağır beden üzerimden itilene kadar çılgılık atmaya devam ettim. Geriye doğru çırpındım, çıplak vücudum ortaya çıkmıştı.

Sadece Danil ve onları durdurmaya çalışan diğer adam vardı. Dişlerim takırdarken ikisi de gözlerini kaçırdı.

"Bayan Ashford, kocanız içeri girmeden önce üzerinizi örtmeniz gerekiyor." Şaşkınlıkla gözlerimi indirdim, sonra uyuşmuş, titreyen parmaklarımla cübbemin bağlarını bağlamaya çalıştım ama pek başarılı olamadım.

Danil iç çekerek yanıma geldi, elleri onu ustalıkla sıkıca büküyordu.

"Teşekkür ederim."

İki adım geri çekildi ama bana yakın durdu, temkinli bir şekilde bana baktı. "Bu benim arkadaşım Soren." Etrafımızı saran üç cesede doğru çenesini eğdi. "Bunun için özür dilerim. Böyle olmaması gerekiyordu."

Ağzımı açtım ama hemen kapattım. Beynim çalışmayı durdurmuştu ve söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordum.

Bir yerden bir mendil çıkarıp bana uzattı.

Kıpırdamadan ona boş boş bakmaya devam ettiğimde, "Yüzünde kan var" diye açıkladı. Ben kıpırdamayınca meseleyi kendi ellerine aldı. Elini yüzüme götürdü ve irkildim. "Sadece sileceğim, böylece kocan seni gördüğünde kalp krizi geçirmeyecek."

Seni gördüğünde.

Sonunda uzuvlarımı hareket ettirebildim ve parmaklarımı birbirine karışmış saç tellerimin arasından geçirdim. "İyi görünüyor muyum?"

Danil'in dudakları seğirdi.

"Cehenneme gidip gelmiş gibisin," diye cevap verdi Soren birkaç adım öteden, başını hafifçe sallayarak.

Elim karnıma geldi ve orada durdu. İki adamın da gözleri hareketi takip etti, sonra sözsüz bir bakış attılar ve ardından Soren "Siktir" diye mırıldandı.

Hemen ardından eve zorla girildiğini bildiren bir alarm sesi duyuldu. Danil ve Soren yanıma gelip beni aralarına aldılar ve her biri şakağıma bir silah dayadı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Danil. "Ama hepimizin buradan canlı çıkmasının en kesin yolu bu."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama önemi yoktu. Çünkü Winston benim için geliyordu.

Bölüm 48

Winston

Asher dikkatini Kingston'a çevirdi, huzursuzluğu dişlerini kenetledi. "Giysilerimizi uyumlu hale getirdiğimize çok sevindim," diye kayıtsızca söylendi. Kingston ona kuru bir bakış fırlattı, sonra da tersledi. Tesadüf bu ya, üçümüz de siyah giyinmiş, geceye karışmıştık. Kardeşim sanki bir pusu bekliyormuş gibi pencereden dışarı baktı. Bana yardım etmeyi kabul ettiğinden beri neredeyse tek kelime etmemişti.

Royce diğer kardeşlerimize hiçbir şey söylememeye yemin etti - onlardan kaçtığı için bu çok da zor değildi. Byron'ın bu işe bulaşmasını istemiyordum. Hele de sonunda hayallerinin kadınına kavuşmuşken. Bir de karısının Billie'nin kız kardeşi olması gibi küçük bir şey vardı.

Evet, onu bu işin dışında bırakmak daha iyi.

İşte buradaydık. Kim bilir kaç kişiye karşı üçümüz. Tanrım, bu kulağa üç silahşörler filmi gibi geliyordu. Sevimsiz ve kötü bitmek üzere.

"Nicki bunu nasıl başardı?" Asher cipin penceresinden kaleye bakarken sordu.

Kingston, Asher ve ben aracın içinde tıkiş tıkiştık, ağabeyimin eli kucağındaki tüfeğin üzerindeydi. Sakin ve tedirgin görünmüyordu ama bu sadece bir dış görünüşü. Biliyordum, çünkü ben de aynıından kullanıyordum.

Versailles'ın eteklerindeki ağaçların gölgesine park etmişdik. Piçlerin karımı esir tuttuğu gerçeği olmasaydı, bu masalsı ortam büyüleyici olabilirdi.

Kahretsin, onun altın saçının tek teline dokunsalar tüm ailesini öldürürdüm. Güçlü bir suç örgütüyle savaş ihtimalini siktir et. Kadınım için tüm dünyayı yakarım.

"O yapmadı. Kardeşi yaptı," diye mırıldandım. Nicki aptaldı; kardeşi ise bir dahiydi. Popov ailesinin reisiydi ve iş dünyasında iyi tanınıyordu ama bu ailenin erkeklerinin Rus mafyasıyla bağlantılı olduğu hep söylenirdi. Nicki'nin kardeşi bunu bir adım daha ileri götürdü ve imparatorluklarını Balkan mafyasını da kapsayacak şekilde genişletti.

"Ne? Versailles'ın tüm arazisini mi kiralamışlar?"

Omuz silktim. "Sahip oldukları arkadaşlara bakılırsa hiç şaşırmam."

Güvenlik sistemine sızması için Priest'e -namı diğer Christian DiLustro'ya- hızlı bir mesaj gönderdim. Adam bir dâhiydi ve normalde Fransızlarla uğraşmayı sevmezdi çünkü Korsika mafyasıyla bir barış anlaşması yapmış ve mafya Philadelphia bölgesini boşaltmıştı. Anlaşmaya göre birbirlerinin bölgelerinden uzak duracaklardı.

Ama Versailles kimsenin bölgesi değildi.

Telefonumu kaldırmaya fırsat bulamadan elimdeki telefon titredi.

Rahip: Bana
borçlusun.

İdeal değildi ama kuzenim olduğunu düşünürsek Priest kötünün iyisiydi.

Billie'nin bir savaşçı olduğunu bilsem bile, içeride neler yaşıyor olabileceğine dair aklımdan çıkmayan görüntüleri yok etmeye çalışarak gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Bunu atlatacaktı ama uzun vadede bu onun için ne anlama gelecekti?

Pencereden dışarı baktım, bakışlarım kalenin etrafındaki hareketlere lazer gibi odaklanmıştı.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Silah sesleri duyuldu ve ardından gelen sessizlik nefesimi kesti.

Hareket etme zamanıydı. Benim olanı geri almanın. Elim silahıma sıkıca sarıldı.

"Herkesin kulaklığı çalışıyor mu?" Üçümüz birlikte baktık ve başımızı sallayarak araçtan çıktık. "Gölgelerden ayrılmayın."

Silahım dolu ve elimde, binaya doğru koştum, kutsal olan her şeye yemin ederek, ona zarar verirlerse tüm Popov ailesini öldüreceğimi söyledim. Şerefsizler. Onun peşinden gitmeye nasıl cüret ederler?

Yolun açık olduğundan ve bizi pusuya düşürecek muhafızların bulunmadığından emin olduktan sonra ağaçları kamuflaj olarak kullandık ve bölgeye yaklaştık.

"Neden o hiç kimse Saldırıyor musun?" Kingston'ın ses geldi aracılığıyla kulaklığım. "Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum."

Ardından Asher'ın sesi geldi. "Muhtemelen bir tuzaktır."

Kingston'a söylenecek en yanlış şey buydu ama ağabeyimin adımları hiç yavaşlamadı.

"Kimse beni esir almıyor," diye homurdandı. "Brezilya'ya gitmek zorundayım." "Tatil mi?"

"Siz ikiniz! Çene çalmayı kesin," diye tersledim. "Asher, termal görüntüleme cihazını kontrol et. Billie'yi nerede tuttuklarını bilmemiz gerek."

Bu işte bir bit yeniği vardı. Birisi şimdiye kadar bize en az bir kurşun sıkmış olmalıydı. Hiçbir şey. Çok kolay olduğunu biliyordum ama bu konuda endişelenemezdim.

Kapıya ulaşana kadar araziye boydan boya koştum. Ne olursa olsun, Billie benim önceliğimdi.

Babamın seçimlerinin başka bir yıkıcı sona yol açacağını biliyordum, ancak Popov ailesi bu kez korkunç bir hata yaptı: karımı dahil ettiler.

Bölüm 49

Billie

"A Siz ikiniz birinin geleceğinden emin misiniz?" Kafama doğrultulmuş iki silahla saatlerce ayakta durduktan sonra sordum. "Hiçbir şey duymuyorum."

"Geliyor ve yanında takviye kuvvet getirmiş." Soren'in sesi inanç doluydu, gözleri kapıdan hiç ayrılmı y o r d u .

"Ne tür takviyeler?" Belki de tüm orduyu getirmiştir. Ne de olsa Winston eski bir askerdi.

Danil sırttı. "Tehlikeli türden."

Alay ettim. "Tehlikeli olmadığını mı söylüyorsun?"

Bu konuşma çok saçmaydı.

"Tabii ki tehlikeliyim." Homurdandım ve Soren bana gözlerini devirdi. "Ve dua et de ne kadar tehlikeli olduğumu asla öğrenmeyesin."

Böbürlendiğini düşünmedim, ses tonu pratik ve gerçekçiydi, bu da başlı başına dehşet vericiydi.

Bir şey biyledi ve Soren Danil'e başını sallamadan önce boştaki eliyle telefonunu kontrol etti.

"İşte başlıyoruz. Nihayet."

Kapı açılıp Winston odaya girdiğinde umudum alevlendi. O ve peşindeki iki adam silahlarını Danil ve Soren'e doğrultmuşlardı.

Winston'ın mavi gözleri üzerime dikilmiş, beni değerlendiriyordu. Berbat görünüyordum ve onun aklından geçen düşünceleri hayal bile edemezdim.

Yüzüme ulaştığında çenesi o kadar sıkıydı ki kırılmadığına şaşırdım.

"Yaralı değilim," dedim çabucak. "Bu benim kanım değil."

Bu onun gerginliğini biraz azaltmış olmalı çünkü dudaklarının kenarları kalp durduran bir gülümsemeye dönüştü. Gülümsemesine karşılık verdim, gözyaşlarım kapaklarımı yakarken bile kalbim eriyordu. Ona koşup sarılmak ve beni eve götürmesine izin vermek istiyordum.

Winston dönüp Danil ve Soren'e baktı, yüz ifadesi soğuk bir maskeye dönüşmüştü.

Danil, "Ashford kardeşler ve korsan," diye söylendi. Bu onun kardeşi miydi? "Kulağa kötü bir romanın başlığı gibi geliyor."

"Daha çok ateşli bir müstehcenlik gibi," diye mırıldandım nefesimin altında. Soren bir kahkahayı bastırmaya çalışarak boğuldu, gözleri eğlenceyle kırışıyordu. Belki de kafamı çok sert vurmuştum. "Beni kazara vurma yeter."

Danil, "Burada tam bir kadın bulmuşsun," diye açıkladı.

Winston, "Biliyorum," diye homurdandı.

Winston'ın ağabeyi, "Buradan canlı çıkamayacağız," diye söylendi. "Öyleyse kendimize biraz zaman kazandıralım ve seni vurmama izin ver, dişlerini topla."

Asher, "Kingston, lütfen dişlerini göstermeyi kes," diye tersledi. "Baldızın bayılmak üzere. Onu korkutuyorsun. En azından bir ya da iki gün bekle ve dişlere başlamadan önce ısınmasını sağla."

Kingston sadece omuz silkti. Belki de biraz deliydi.

Unhinged. Katil mi? Kahretsin, aradığım kelime neydi? "Diş toplamayı seviyorum, beni dava et."

Solgunlaştım, aniden buradaki kötü adamların kim olduğundan emin olamadım.

"Ummm... dişler hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?" Boğazım safra ile doldu ve uzuvlarım titremeye başladı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Sonra, sanki bunu kanıtlamak istercesine, kustum, yere yığıldım ve karnımda kalan azıcık şeyi de kustum. Winston, Danil'in ona doğrulttuğu silahlara aldırmadan koşarak geldi.

Ben tekrar tekrar kasılırken Winston saçlarımı yüzümden çekti. Neyse ki uzun sürmedi ve doğrulup elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Biliyor musun, Odette Ares'e hamileyken bağırsaklarını kusmuştu," diye ağzımdan kaçırdım, içinde bulunduğumuz durum düşünüldüğünde gözlemim yersizdi.

Winston'ın gözleri üzerimde gezinirken Danil alaycı bir nefes verdi ve "Söylemiyorsun," dedi, elleri yolu izledi, herhangi bir yara olup olmadığını kontrol etti ve bir kez daha kanın üzerinde durdu. "Benim değil," diye mırıldandım yeniden, avucunu tutup yanağımı bastırarak. "Sen benim için geldin."

"Sana söylemedim mi? Her zaman." Winston beni arkasından itti, Danil'le yüz yüze geldi ve silahı yeniden ona doğrulttu. "Karımı kaçırmak, dikkatimi çekmek için boktan bir yoldu."

Danil soğuk bir tavırla gülümsedi, Winston'la birbirlerine silah doğrultmuş olmalarına karşın hiç rahatsız olmadığı belliydi. İkisinden birinin ölme olasılığı yarı yarıyaydı.

Danil sakince, "Aslında seninle temasa geçmeye çalışmıyordum," diye cevap verdi. "Sadece bir borcu tahsil ediyordum."

Winston'ın damarları zonkluyordu ve patlayacakmış gibi görünüyordu. "Bu borcu Senatör Ashford'la halledin. Sana hiçbir borcum yok."

Danil sessiz kaldı, gözleri Winston'a kilitlenmişti ve ikisi arasında bir şey geçti. Kalbimin korkuyla çarpmasına neden olan bir şey.

Winston sonunda, "Bunu özel olarak konuşsak daha iyi olur," dedi. Arkasını döndü ve beni yanağımdan öptü. "Kardeşimle git." Başımı salladım. "Asher'la git o zaman."

Yutkundum. "Tamam."

Bununla birlikte Winston ve Danil odadan dışarı çıktılar. Soren, elinde tutmasına rağmen silahını indirerek kaldı.

"Peki şimdi ne olacak?"

Soren omuz silkti. Asher gözlerini devirdi. Kingston çenesini eğerek üç ölü adama baktı. "Biri dişlerini tutacak mı?"

Bölüm 50

Winston

I Kapıyı arkamdan kapattım, odanın lüksü şu anki durumumuzla tam bir tezat oluştuyordu. Silahı hâlâ elimde tutuyordum, gerekirse tetiği çekmeye hazırdım. Danil rahat görünmeye çalışarak beni kandırmıyordu. Rahattı.

her şey ama.

"Acıdan hoşlandığını bilmeseydim, şu anda canını yakıyor olurdum Danil. Karıma bir daha dokunmaya cüret edersen, seni lime lime etmeyi görev bilirim."

Danil yanından geçerken bir elini pantolonunun cebine soktu, diğer eliyle de silahını gevşekçe kavradı.

Alaycı bir nefes verdi ve yüzünü bana döndü. "Bu karmaşayı babanın başlattığını düşünürsek, bu öfkeye tutunmalı ve onu hedef almalısın."

Güldüm. "Duyduğuma göre senin ihtiyar da pek iyi değilmiş."

"O sorunu ben hallettim ve o da biliyor ki bir ayağım yerinden çıkarsa boğazını kesmekte tereddüt etmem." Bu itirafı karşısında isteksiz bir hayranlıkla kaşlarımı kaldırdım. Danil acımasız bir piçti ama babasının bunu hak etmediğini söyleyemezdim.

Kendi babam da öyle. Danil haklıydı. Ailemizde yanlış giden her şeyin kaynağı babamdı. Her şey onunla başlamıştı ve ancak onunla sona erebilirdi.

"İşimize bakalım, olur mu?" Konuşmayı kendi berbat ebeveynimden uzaklaştırdım. "Ailemizden kimse Nicki'yle evlenmeyecek."

Muhtemelen milyonlar değerindeki masaya rahatça yaslanarak çenesini ovuşturdu.

"Yeterince makul." Şaşırmış görünmüyordu. "O zaman satın aldığınız elmas madeninin tapusunu istiyorum."

"Eminim yaparsın," diye mırıldandım.

Gözleri kısıldı. "Ya da karına yaptırabilirim."

"Onun adını ağzına almayacaksın." Tehdit benden kaçtı, o kadar sakın ve ölümcüldü ki havayı sakınleştirdi.

Danil yüzümü izledi ve eğlenerek nefesini verdi.

"Ona çok kötü davranıyorsun." Dişlerimi sıktım, cevap vermeyi reddettim. O bunun yarısını bile bilmiyordu. Onun için taşaklarımdan vazgeçerdim ve onlara oldukça bağılıyım. Kahretsin, onun hayatı için benim hayatım hiç de zor değildi. Bu dünyada onsuz yürümeyi reddediyordum. "Tamam, elmas madeni o zaman?"

Başımı salladım. Billie'nin güvenliğiyle karşılaştırıldığında elmaslar neydi ki?

"Karımın mücevher tasarımcılığı işine başlama planları var ve çıkardığınız her şeyde ilk ret hakkı ona ait olacak."

Başıyla onayladı ve ben de geri dönmek için sabırsızlanarak kapıya doğru ilerledim.

"Bir şey daha var." Bir eli kapı kolundayken söylediği sözler beni durdurdu. Bakışlarımı ona çevirdim. "Baban hakkında..."

Anlamı kalbimin kara kısmına dokundu ve dudaklarımın kenarına çarpık bir gülümseme yerleşti. "Olmuş bilin."

Kapıyı arkamdan kapattım.

Bölüm 51

Billie

H Ome sweet home.

Bütün erkekler hesaplaştıktan ve bir süre birbirlerine ters ters baktıktan sonra Winston sonunda beni kollarına aldı ve geri getirdi Paris'e.

"Duş almam gerek," diye mırıldandım. O hareket edince, avucumu Winston'ın yanağına koydum. "Yalnız, lütfen."

Başını salladı ve banyoya girer girmez duşu kaynar dereceye getirdim, mahvolmuş bornozumu attım ve içeri girdim. Yavaşça, son yirmi dört saatin olayları aklımdan geçti ve dehşet verici "ya olursa" senaryoları zihnimde oynadı.

Sertçe yutkundum, sakinleştirici nefesler almaya çalıştım. "Hiçbir şey olmadı," diye fısıldadım kendi kendime. "Her şey yolunda."

Duşun altında her zamankinden daha uzun süre durup cildimin her santimini keselerken kelimeleri tekrar tekrar söyledim. Ama çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve sıcak duşa rağmen üşüdüğümü hissettim.

Tanrıya şükür Danil iyi bir suçluydu, eğer böyle bir şey varsa, ama yine de kendimi pis hissediyordum.

Winston'ın beni banyoda yalnız bırakmasına itiraz etmesini bekliyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde yatağa oturdu ve ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi. Bu basit jest beni duygusal bir kuyruk dönüşüne sürükledi.

İşim bitince kurulandım ve artık bornozum olmadığı için, düzgün bir yığının görene kadar ne giyeceğimi şaşırdım. Winston bana

Onları benim için içeri sok. K lotumu ve geceliğimi giydim, keşke biraz daha kapalı bir pijama stoklasaydım diye düşündüm.

Tanrıya   k r ka ırıldığımda ipekli geceliğimi giymiyordum. Bu, o hayalperest hayvanların bana dokunması için bir davetiye olurdu.

Düşünceleri kovmak için başımı salladım. Kocam benim için geldi. Beni kurtardı ve ben daha ona teşekkür bile etmemi tim.

Giyindikten sonra yatak odasına doğru ilerledim ve kocamı h    bıraktığım yerde otururken buldum. Yüzünde endişeli bir ifade vardı ama duygularını gizlemeye çalışırken taktığı maskeyi şimdi görebiliyordum. Beni  zmek istemiyordu.

Bir sonraki hamlemi d   nmedim. Ne kadar zayıf ya da aptal göründüğümü umursamadan kendimi onun kollarına attım. Daha kötü şeyler de olabilirdi ama yine de derinden sarsıldım. Hiçbir kadın böyle bir saçmalığa maruz kalmamalıydı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Seni her zaman kurtaracağım, Billie. Seni her dünyada ve her yaşamda bulacağıma söz veriyorum." Sözleri içimde bir dalgalanma yarattı ve kalbimi ele geçirdi. Kucağında titredim, gücünü içime çektim ve tanıdık kokusuyla kendimden geçtim. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldandı. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Seni  zg n görmekten nefret ediyorum."

Ve tek ihtiyacım olan buydu. Bu. Ona.

"Sadece sarıl bana," dedim, yüzümü göğsüne gömdüm. O bana sarılıp rahatlatıcı sözler fısıldadı ka kâbus yavaş yavaş kayboldu.

" ok korkmu tum," diye itiraf etti, sesi kısık ve duygu doluydu. "Hiç bu kadar korkmamı tım."

Avuçlarım sırtında, gömleğini kavradım ve yanağımı onunkine bastırdım. "Beni kurtardın."

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve yüzlerimizi birbirimize birkaç santim yakla tırdı. "Sen benim karımsın. Benim kadınımsın. Her zaman senin için geleceğim. Seni her zaman koruyacağım."

Kendimi onun sıcaklığına daha da ittim. Tenimi yalayan soğuktan kurtulamıyordum.

"Ne oldu?" diye sordu. Başımı salladım. "Billie, yemin ederim-" Ses tonunu yumu atarak sözünü ke ti. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Korkaklığımdan utanarak, "Bu kadar olduğunu sanmıştım," dedim. "Bana tecavüz edecekler sandım."

Yüzü gerildi. "Ve... yaptılar mı?"

Başımı salladım. "Hayır, Danil geldi ve deneyenleri öldürdü." Bana daha sıkı sarıldı ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi. "Beni kurtarmak için nelerden vazgeçtin?"

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Babam ve yakın zamanda satın aldığım maden." Kaşlarım çatıldı. "Maden mi? Ne tür?"

"Elmaslar." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. Nefesim kesildi. "Bunu neden yaptın?"

Yüzümü avuçladı. "Senin için her şeyden yüz kere vazgeçerdim. Bu dünyada bir sürü zenginlik var. Sizden sadece bir tane var."

Gözlerimiz kilitlendi. Bakışları kaba fısıltılar, gece geç saatlerde verilen sözler ve günahkâr eylemlerle doluydu.

"Peki ya baban?" diye sordum. "Onunla bağlarını koparma konusunda ne hissediyorsun?"

"Onunla işim çok uzun zamandır bitmişti."

Bu kadar soğuk bir ilişkiyi anlamak zor olsa da başımı salladım. Babam için hayatımı ortaya koyabilirdim ama Senatör Ashford benim şefkatli ve nazik babamla kıyaslanamazdı.

"Bu ailene ihanet olmaz mı? Kardeşlerin ne düşünecek?"

"Senin için şeytanla bile anlaşma yaparım." Dudaklarımın arasından yumuşak bir nefes geçti. "Senatör Ashford'dan vazgeçmek hiç de zor değil. Kardeşlerimin de yıllardır onunla işi bitti. O bizim ailemiz değil."

Ve böylece, bu adamın benim için adam öldürebileceğini anladım.

Sırtıma keskin bir acı saplandı ve beni uykumdan uyandırdı. Bağırması olmalıyım, çünkü Winston'ın yüzü benden birkaç santim uzaktaydı, kaşları çatıktı ve eli alnımdaydı.

"Yanıyorsun," dedi, sesini panik kaplamıştı. "Ağlıyordun ve seni uyandıramadım."

İçimde bir başka dayanılmaz acı patladı ve kan tadı alarak dudağımı ısırırdım.

"Bir sorun var," diye homurdandım. Belimdeki ağrı bana regl dönemimin ilk günlerini hatırlatıyordu ama daha önce hiç yaşamadığım bir şiddette

Daha önce.

"Siktir, seni hastaneye götürmeliyiz."

Omurgamdaki bıçak gibi ağrıya rağmen doğrulmaya çalıştım. Yoğunluk, görüş alanıma yıldızlar fırlattı. Winston'ın bulanık yüzüne odaklandım, iniltimi tutamadım. Basınç arttı ve iç uyluklarımdan aşağıya doğru bir sıcaklık aktığını hissettim.

Winston battaniyeyi üzerimden iterek beni kucaklamaya hazırlandı ve gözleri geceliğimdeki kırmızı lekeye kilitlenince dondu kaldı. Ben de gözlerimi büyüyen lekeye diktim ve ne olduğunu tam olarak anlayarak bir an donup kaldık.

"Siktir," diye mırıldandı, daha önce hiç duymadığım bir çaresizlik yüz ifadesini bozuyordu. "Siktir, siktir, siktir."

"W-Winston," diye nefes aldım karnımın alt kısmına bir acı daha saplanırken. Ellerim titremeye başladı ve içimi bulantı kapladı. Güçlü elleri beni kaldırmadan önce bir sonraki kelimeleri söyleyemedim, banyoya doğru attığım her adım içime acı dalgaları gönderiyordu.

Duşa girdik ve fayansların üzerine havlular atarak beni dikkatlice üzerlerine indirdi.

"W-Win-" Sesim kırıldı. Kalbim kırıldı. Bebek olmayacaktı. Hamilelik testi bile yapmamıştık. "Lütfen, hayır. Lütfen, lütfen, lütfen."

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Ben yanıdayım."

Bir yerlerden bir cep telefonu çıkardı ve titreyen parmaklarıyla aradı.

"Bir ambulansa ihtiyacımız var." Sesi kararlıydı, adresi okurken emri netti ama bu, perdenin kaymasını engellemeye yetmedi.

Dudaklarımdan bir çığlık koptu. İç kaslarım titriyor ve kramp giriyordu.

Winston telefonu dikkatsizce fayans döşeli zemine fırlattı ve duş başlığına uzandı. Püsküren ılık su beni ıslattı, bacaklarımdan aşağı kırmızı bir nehir halinde aktı. İri vücudu beni sardı, göğsü sırtıma yaslandı, başımı pazusuna gömdüm, bir başka bıçak saplama hissi acı içinde çığlık atmama neden oldu. Ne kadar sürdüğünden emin değildim. Belki bir dakika. Belki bir saat.

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bana tutun," diye mırıldandı. "Sakin bakma." "Özür dilerim," diye mırıldandım, boğazım düğümlenmişti.

Yanağımı avuçladı ve mavi gözleri benimkilerle kilitlendi. "Bu benim hatam, baştan çıkarıcı. O yüzden bırak acıyı ben çekeyim." Kalbim burkuldu, onun acısının

benimkinden daha az değil. Sadece farklı bir tür.

Hıçkırarak başımı salladım ve bana daha sıkı sarıldı. Ellerim onunkilere dolandı, tırnaklarım tenime yarım ay şeklinde battı ve dişlerimi onun köprücük kemiğine geçirerek çığlıklarımı bastırdım.

Ve bütün bu zaman boyunca, Winston yumuşak sözler fısıldadı, asla gitmeyeceğine söz verdi. Bana sahip olacağına söz veriyordu. Alnımda boncuk boncuk terler oluşurken ona karşı nefes nefese kaldım.

Sonunda fiziksel acı katlanılabilir bir zonklamaya dönüştü ama içimdeki acı devam ediyordu. İçi boş bir boşluk. Kavranmaya çok yakın olan bir şeyin vaadi.

Bu her neyse görmek için başımı çevirdim ama bir el çenemi kavradı ve sıkıca tuttu. "Bana bak bebeğim. Sadece bana. Bu sadece daha ağır bir dönem," diye mırıldandı. "Sadece bana odaklan."

Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve beni kucakladı.

"Yemin ederim-" Sesi çatladı ve umutsuzluğunu duydum. "Bunu atlatacağız, Billie. Söz veriyorum."

Ambulansın ilk yankıları yakınlarda duyuldu ama artık çok geçti.

Bölüm 52

Winston

T dakikalar saatlere dönüştü.

Sağlık görevlileri geldiğinde Billie bayılmıştı. Kan kaybından şüphelendim. Tanrı'ya, şeytana, dinleyen herkese söz verdim. Her şeyi ve her şeyi, yeter ki atlatsın.

Son üç saattir hastanedeydik. Billie baygındı, muhtemelen verdikleri ağrı kesici ilaçlardan dolayı.

Otuz dakikadan az sürmüştü ama bekleme odasında neredeyse aklımı kaybediyordum. Onu tekerlekli sandalyeyle çıkardıklarından beri yanından ayrılmayı reddediyordum. Ne hayati değerler ölçülürken, ne de doktor ziyaretleri sırasında.

Düşük.

Fısıltılar.

Acıyan bakışlar.

Bir sonogram. Bir tane daha. İkinci görüşlerin mırıltıları. Onu kontrol eden, gelip giden, yanımdan geçerken bana korkulu bakışlar fırlatan insanların gölgeleri. Biri konuşmaya başlamazsa kendimi kaybedecektim.

Karımın baygın yattığı hastane yatağının etrafında yürürken mokasenlerim hastane zemininde gıcırdayıyordu.

Kahretsin, şu anda bir içki ya da sigara için adam öldürebilirim. Hayır, o değil. Karımın altın sarısı gözlerinin açıldığını görmek için öldürürdüm. Gülümsemesini görmek isterdim. Sesini duymak.

"Neden kimse konuşmuyor?" Saçlarımı umutsuzca çekiştirerek tersledim. "Bu fısıltılar ne hakkında? Yemin ederim, konuşmaya başla yoksa-" Cinayetle tehdit edemezdim. Beni anında kapı dışarı ederlerdi. Kahretsin, kendimi çok çaresiz hissediyordum.

"Sen ve Billie hastaneden uzak duramıyorsunuz, ha?" Arkamdan tanıdık bir ses geldi ve dönüp Tristan'la yüz yüze geldim. Hemşireler ona hayranlık dolu bakışlar fırlattı, sonra onlara ince bir emir verince dağıldılar.

"Neler oluyor?" Hastane yatağının önünde durarak tekrarladım. Billie'nin teni, üzerinde yattığı çarşaflardan daha beyazdı. "Burada aklımı kaçıyorum."

"Bok gibi görünüyorsun," diye cevap verdi.

Pencerenin yansımasında bir an kendimi gördüm. Kıllar çene çizgim boyunca uzanıyordu. Saçlarım, ellerimi her defasında saçlarımın arasından geçirdiğim için dağınıktı. Gözlerim kızarmıştı. Billie'nin küçük dairesinden çıkmadan önce sadece ayakkabılarımı ve gömleğimi giyecek kadar zamanım vardı, bu yüzden hala daha önceki pantolonumu giyiyordum.

"Sadece herkesin ne hakkında fısıldadığını bilmek istiyorum," dedim yorgun bir sesle. "Karımın iyi olacağına dair bir söz istiyorum." Kendimi kaybetmeden önce.

Tristan derin bir nefes aldı ve sonra nefesini verdi.

"Billie iyi olacak." Rahatlamış bir iç geçirdim. Başka her şeyle başa çıkabilirdim. O benim için en önemli şeydi. Tristan sessiz kaldı, sessizliğin içinde uğursuz bir şey vardı.

"Ama başka bir şey daha var," dedim, bu sefer çok daha sakın bir şekilde. Başını salladı.

"Billie'nin tek yumurtalığı var." Kaşlarım çatıldı. Bundan hiç bahsetmemişti - yumurtalıklar hakkında pek konuşmamıştık zaten. "Sağlıklı bir yumurtalık, bu yüzden ileride hamile kalmasında sorun olmaz ama şansı biraz daha düşük."

"Billie iyileşecek mi?" diye sordum. Onun hayatını tehlikeye atacak küçük bir risk bile olsa vazektomi yaptırırdım. Bebekleri evlat edinebilirdik. İsteddiği kadar, eğer istediği buysa.

"İki yumurtalığı olmasından daha fazla değil," dedi sakince. "Yine de stresi ve bazı tetikleyicileri en aza indirmeniz gerekecek. İkinizin tekrar hamile kalmayı deneyeceğinizi varsayıyorum?"

Başımı salladım. "Hayır." Tristan'ın gözleri şaşkınlıkla parladı. "Ağırdan alacağız. Önce iyileşmesini ve belki uzun bir balayı yapmasını istiyorum, sonra konuşuruz. Burada liderliği onun almasına izin vereceğim, Doktor."

Bu, Billie'nin arkadaşından gördüğüm ilk içten gülümsemeydi. "Sana neden aşık olduğumu şimdi anlayabiliyorum." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Ne kadar garip

Son altı yıl boyunca senden hiç bahsetmedi. Evli olduğunu bile bilmiyordum."

Bu yola girmek istemediğim için gözlerimi devirdim. "Onu ne zaman eve götürebilirim?"

"Yarın. Gözlem için onu bir süre daha burada tutmak istiyoruz."

Başımı salladım. Çatı katımın bizim için tamamen dolu olduğundan emin olmak için yeterli bir zamandı. Sadece Billie'nin dairesinde kalıyorduk ama benim yanıma yerleştikten sonra ekstra alan ve lüksü takdir edeceğini biliyordum, 24 saat güvenlikten bahsetmiyorum bile.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Ben sordum.

"Hayır. Sadece ağrıdan almasını sağlayın. Herhangi bir depresyon belirtisi olup olmadığına dikkat edin ve onu kontrol için geri getirin."

Bununla birlikte, o gitti ve ben de Billie'nin hastane yatağına doğru ilerledim. Saçlarını yüzünden çektim ve dokunuşuma karşı titredi. Başka bir battaniyeye uzandım ve onu üzerine çektim, sonra dikkatlice ona doğru uzandım.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım," diye fısıldadım sessizliğe karşı.

Avucumu göğsüne koydum, kalbinin atışı aklımı kaybetmeme karşı bir teselli ve güvenlikti. Kollarımda o kadar küçük hissediyordu ki, birinin ona zarar verme ihtimaline karşı kalbim göğsümde titriyordu.

Ben de dahil.

İşte tam o anda, sonuçları ne olursa olsun Danil'e verdiğim sözü tutacağımı anladım.

Bölüm 53

Billie

O ir kez daha bir hastane yatağı ikimizin ağırlığını taşıyordu. Bilincim gidip gelirken Winston'ın güçlü sarılığı, hissetmeme izin verdiğim tek şeydi. Kendimi ona teslim ettim, Onun gücünü emmek için çaresizdi.

Dağılmayın. Dağılmayın.

Ve böylece, beni topraklamasına izin verdim. Kollarını bana doladı. Parmak uçları alnımda. Kolonyasının yumuşak kokusu. Teninin sıcaklığı. Ve beni ne kadar sevdiğine dair yumuşak mırıltıları. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu.

Kulağımın kabuğunda gezinerek bir tutam saçı düzgünce arkasına sıkıştırdı. "Sadece iyi olmanı istiyorum, Billie. Lütfen... benim için." Sesi çatladı ve onunla birlikte kalbim de çatladı.

Onu sevdim. Çılgın, yoğun, yıkıcı bir aşk.

Göz kapaklarım açıldı ve onun çatık kaşlarla beni izlediğini gördüm.

"İyi misin?" Sesim hırıltılı çıktı.

Acı dolu bir kahkaha attı. "Öyle miyim?" Yavaşça başımı salladım, başım ağırdı. "Bebeğim, ben sadece sen iyi olduğunda iyiyim. Sen iyi misin? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sadece sen," diye mırıldandım, etrafımdaki oda bir görünüp bir kayboluyordu. "Ve belki biraz su."

Hemen yataktan kalktı ve pipetli bir bardağı dudaklarıma götürdü.

"Em," diye emretti.

"O da öyle dedi," dedim, mizah yapmaya çalışarak, ama düz çıktı. Dudaklarının kenarları kıvrıldı ama gözlerinde hiç eğlence yoktu. O da acı çekiyordu.

Suyu içtim ve her yutkunuşumda boğazımdaki yumru daha da büyüdü.

Boğulmak istedim. Bu boşluğu hissetmek istemiyordum.

Kırıldım. İlk gözyaşı kırıldı, sonra bir başkası ve bir baraj açıldı.

"Özür dilerim," diye hıçkırıldım. Bardağı bir gümbürtüyle masaya bıraktı ve bir saniye sonra tekrar benimle birlikte yatağa girdi.

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Billie."

"Ama sen istedin-" Bir hıçkırık. "Bir... bir b-bebek." Bir hıçkırık daha. "Ve benim tek... aptal... yumurtalık-"

Sözümü bitiremedim çünkü beni bir öpücükle susturdu. Sonra yanaklarımı avuçladı ve alnımı, burnumu, her bir yanağımı, sonra dudaklarımı öptü.

"Yumurtalıkların mükemmel ve bunların hiçbirine sebep olmadı." Devam etmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Evet, bir bebek istiyordum ama seni daha çok istiyorum." Sesinde bir sertlik vardı. "Daha sonra bebek sahibi olabiliriz. Doğru zaman geldiğinde ve sen daha iyi olduğunda. Eğer istersen. Olmazsa da evlat ediniz. Ya da ne yapmak istersen. Sadece beni bırakma."

Yanağıma dokunuşu iyi hissettirdi. Saygılı. Sıcak. Nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu gibi buna da ihtiyacım vardı.

Kalbim onun sözlerine inanmak için çaresizce göğsümde çarpıyordu. "Gerçekten mi?"

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha çıktı ve burnum karıncalanarak beni tam bir hıçkırık seansına sokmakla tehdit etti.

"Evet, gerçekten." Sesinde öyle bir inanç vardı ki ona inanmaktan başka çarem yoktu. "İhtiyacım olan tek şey sensin. Anlamıyor musun, Billie?"

"Ne?"

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, büyük eli tenimin açıkta kalan her santimini taparcasına, rahatlatıcı bir şekilde okşuyordu. "Kalbim senin ve onu geri istemiyorum." Boğazımdan bir hıçkırık koptu ama o durmadı, başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Ben seninim, karıcığım. Tüm kusurlarımla. Tüm şeytanlarım. Tüm sevgim."

"Ben de seni seviyorum." Sesim ancak fısıltı halindeydi ama kalbim bu sözleri Eyfel Kulesi'nin tepesinden haykırıyordu. "Muhtemelen altı yıl önce seksi kığın o bara girdiği andan beri."

Sert hastane yatağında birlikte uzanırken dudaklarını benimkilere bastırdı, ben onun kollarında güven içinde ağlarken o da benimkilere.

"Daha yeni nişanlandık," dedi usulca. "Ağırdan alacağız. Önce senin iyileşmen gerek, sonra da ben hayatımın geri kalanında kız arkadaşımı şımartacağım. Muhtemelen seni delirteceğim."

Başımı salladım. "Yapmayacaksın."

Kıkırdadı. "Yapacağım," diye fısıldadı saygıyla. "Yeniden ortaya çıkmakla tehdit eden şeytanlarım ve kötü alışkanlıklarım var. Ama sana olan ihtiyacımla karşılaştırıldığında, bunlar sadece yoldaki küçük tümsekler. Sen benimle olduğun sürece, dünyanın alevler içinde kalmasını mutlulukla izlerim ve gözümü bile kırpmam."

"Bu... iyi değil, Win," diye mırıldandım ama yine de içimi bir eğlence kapladı.

"İyi olduğumu hiç söylemedim." Devam etmeden önce bizi bir sessizlik kapladı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de bunu gerçekleştireyim. Bebek mi istiyorsun, yapacağız. Elmas mı istiyorsun, senin olsun. Dünyayı ayaklarının altına sereyim mi istiyorsun? Olmuş bil. İntikam mı istiyorsun-"

Sonraki sözlerini kendi öpücüğümlle durdurdum. "Sen," diye mırıldandım, dudaklarım onunkilere değiyordu. "Sadece seni istiyorum."

"Ben varım, Billie." Bu bir yemindi. Kocamın derin, çakıllı sesindeki en güzel söz. "Her şeyeime sahipsin."

"Aynen öyle," diye boğuk bir hıçkırıkla soludum. Winston'ın parmak eklemleri yanağımı hafifçe okşadı ve ben gözlerimi kapadım. Ben ona aittim, ben ve tek yumurtalığım. Winston'a her şeyimi vermek istediğim için, daha önce üzerinde hiç düşünmediğim bir şeyin birdenbire bu kadar önemli hale gelmesi tuhaftı.

Kalan günlerimizde sadece biz olabilirdik. Belki bir bebeğimiz olurdu - evlat edinme yoluyla ya da kendi bebeğimiz. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordum ama günü gününe yaşayacaktık. *Birlikte*.

Evet, birlikte. Bu hoşuma gitti.

Uçurum bilincimi bir kez daha çekerken, uyandığımda onun burada beni bekliyor olacağını biliyordum.

Bölüm 54

Billie

"W Burası neresi?" Kesinlikle ev olmayan bir binanın önüne yanaştığında sordum. Renkli camlardan baktım, elleri direksiyonda sıkıca duruyordu. Başını çevirdi ve Yüzünde o temkinli ifadeyle bana baktı.

"Bu bizim binamız."

Kaşlarım çatıldı ve bakışlarımı on beşinci yüzyıldan kalma gibi görünen lüks, malikâne tarzı yüksek binaya çevirdim. Girişte, Winston'ın kapıyı açmak için vereceği işareti bekleyen, üniformalı bir kapıcı bile vardı.

"Bizim *binamız* mı?"

"Evet." Elimi avucunun içine aldı ve nazıkçe sıktı. "Seni buraya getirmeden önce bu konuyu seninle konuşmalıydım. En üst katta bir dairem var. Güvenlidir ve benim onayım olmadan kimse bu binaya girip çıkamaz." Bunu düşündüğü için şükrederek iç çektim. Doğrusu, daireme geri dönmek istemiyordum. Önce kaçırılma olayı. Sonra da düşük. "Sorun olur mu?"

Başımı salladım ve o da rahatlayarak iç geçirdi. "Peki ya kıyafetlerim?" "Zaten burada. Bütün eşyalarını buraya taşıdım."

"Teşekkür ederim."

Yanağımı okşadı. "Burası benim olduğu kadar senin de yerin, Billie. Burası bizim. Anladın mı?" Başımı salladım. "Artık başına bir şey gelmeyecek, yoksa Tanrı yardımcım olsun, cennete tırmanır ya da cehenneme iner ve o pisliklerle konuşurum."

Yorgun bir şekilde gülümsedim. "Bu iyi. Sadece kötü bir ay geçirdik. Bundan sonra sadece yükselebilir."

Yanıtını mırıldandı ve emniyet kemerini açtı. Birisi çoktan kapıma gelmişti ama o "Onu yakaladım" diye bağırdı.

Arabanın etrafından dolaştı ve kapımı açtı, kemerimi çözdükten sonra beni kollarına aldı. Küçük bir çılgılık attım. "Ne yapıyorsun sen?"

Kapıcı gülümsedi. "Bay Ashford. Bayan Ashford. Evinize hoş geldiniz."

Derin nefes alarak kocamın kokusunu içime çektim ve onun müthiş kas duvarına yaslandım. Şu anda benim gücüm oydu ve bunu açgözlülükle içime çektim.

Bizi en üst kata çıkaran asansörde beni aşağı indirmede. Ya da çatı katına girdiğimizde. Bana evi gezdirmeye başladığında bile.

"Yürüyebileceğimi biliyorsun." Yine de kucağa alınmak iyi hissettiriyordu. Son birkaç gündür yaptığı tek şey buydu.

Bana sevgiyle bakıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. "Biliyorum bebeğim. Ama yakınımda olmana ihtiyacım var." İçimi çektim, başımı omzuna yasladım. "Oturma odasıyla başlayalım." Lüks bir eşya olduğu her halinden belli olan güzel bir avize vardı ki normalde nefesimi keserdi.

"Şehrin çok güzel bir manzarası var."

"Burası mutfak. Burada olmadığı günler için yemek pişirmek ve dondurmak üzere haftada iki, bazen üç kez gelen biri var."

"O mu?"

Gülümsedi. "Evet, o. Bayan Pierre."

"Seksi mi?" diye sordum.

"Kesinlikle. Torunlarının torunları da muhtemelen ateşlidir." Sırıttı. "Seni kıskanıyorum, karıcığım."

Ona şakacı bir tokat attım. "Sen en kötüsüsün."

Adımları sağlam ve kendinden emin bir şekilde koridorda ilerlemeye devam etti.

"Tamam, burası bizim yatak odamız." Kapıyı açtı ve küçük bir nefes aldım. Mekânda bir şatoya ait mobilyalar vardı. Maun sayvanlı yatağın üzerinde kristal bir avize yükseliyordu.

"Evin en önemli kısmı," diye mırıldandım hayretle.

Kaşlarını çatarak bakışlarımı karşıladı. "Bir süreliğine kendine ait bir odan olsun ister misin?"

"Hayır." Beni temkinli bir ifadeyle izledi, gözleri yüzümde onunla aynı yatağı paylaşmaktan dolayı herhangi bir sıkıntı belirtisi aradı. Bende hiç yoktu. Yaşadığımız onca şeyden sonra ona ihtiyacım vardı. Dün gece hastanede benimle aynı yatakta yattı ve çok fazla uyumadığını bilmeme rağmen bana zarar vermedi. Aynı şey alerjik reaksiyon gösterdiğinde de oldu. Şu ana kadar ikimiz de fark etmemiştik. "Seninle aynı yatakta uyumak istiyorum. Bu güvenli."

Bulutsuz bir günde okyanus rengine parlayan gözler beni izlerken yumuşadı, benim hissettiğim aynı duygularla doluydu. "Sen benim tedavimsin, karıcığım." İfadesinden kasvetli bir bakış geçti. "Başından beri ihtiyacım olan şey sendin."

Bizi ana yatak odasının etrafında dolaştırdı -beni hâlâ güçlü kollarının arasında tutuyordu- tavandan tabana cam pencereye doğru götürdü.

Başımı duvardaki sanat eserine doğru eğdim ve dudaklarım aralandı. "En azından sen beni becerirken bakacak bir şey olacak" demekten kendimi alamadım.

Kocamdan boğuk bir kahkaha kaçtı ve itiraf etmeliyim ki bu sesi sevdim. Karanlığın içinde bir ışık parıltısı gibi.

"Karıcığım, ben seni becerirken bana bakacaksın, tavana değil. Seni ona bakarken yakalarsam, her şeyi yeniden boyatırım."

Kıkırdadım. "Ya da beni domaltıp o şekilde sikebilirsin."

Ağzını şakağıma bastırdı. "Bu da iyi bir fikir. Ama kendimizi aşmadan önce iyileşmelisin."

"Biliyorum." Alt dudağımı çiğnedim.

"Ne oldu?" diye sordu. Başımı salladım, söylemek istemiyordum. "Billie, söyle bana yoksa zorla söyletirim."

"Bekleyebilecek misiniz?"

"Kadın, senin için altı yıl bekledim. Altı ay çocuk oyuncağı olacak."

Yüzümü buruşturdum. "Altı ay mı?"

Başını salladı. "Araştırdım. En iyisi altı ay boyunca iyileşmene izin vermek."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ama Tristan kendimi ne zaman hazır hissedersen o zaman seks yapabileceğimizi söyledi."

Winston kaskatı kesildi, adımları durdu. "Tristan'la seks hakkında konuştun."

Yanaklarım kızardı. "Başka bir bebek için denemeden önce üç ay beklemenin en iyisi olduğunu söyledi, ama ne zaman istersem seks yapabiliriz."

"O adamı gördüğümde onu yumruklayacağım," diye mırıldanarak adımlarına devam etti. "Önce güvenlik, Billie. Bütün tıp dergileri altı ay öneriyor."

"Tanrım, Winston. Bu yarım yıl demek."

"Bu bizim dolabımız," diyerek konuyu değiştirdi. "İstedığınız gibi yeniden düzenlemekte özgürsünüz."

Giysilerimiz gömme dolapta asılıydı, ayakkabılarımız bir arada duruyordu ve bu küçük ayrıntı içimi ısıtıyordu. Benim dairemde giysilerimiz küçük bir şifonyerin içine tıkıştırılmıştı ve Winston sık sık eşyalarını almak için çıkmak zorunda kalıyordu. Bu çok daha iyiydi.

"Banyoya ne dersin?" diye önerdi ve ben daha ağzımı açıp bana katılıp katılmayacağını sormadan, "Sana eşlik ederim," diye ekledi.

"Aslında bu kulağa çok hoş geliyor."

Beş dakika içinde buharlı köpüklerin içine gömülmüştüm. Su göğüslerimin üzerinde geziniyordu ve ben uzun bir iç çekişten kendimi alamadım. Başımı küvetin kenarında oturduğu yere yasladım ve gözlerimi kapattım. İçimde birbiriyle çelişen pek çok duygu dönüp duruyordu; aşk, korku, sarılma ihtiyacı, yalnız kalma ihtiyacı.

"Daha iyi misin?" Winston, rahatlayarak içimi çektiğimde sordu. Elleri omuzlarımdaydı, gerginliği yoğurarak gideriyordu.

"Evet, teşekkür ederim," diye cevap verdim, gözlerimi açtım ve omzumun üzerinden ona baktım. Tamamen giyinikti, takım elbise ceketini şezlongun üzerine atmış ve kollarını dirseklerine kadar kıvrarak gergin kaslarını ortaya çıkarmıştı.

Bir süngerli sabunla köpürtmeye başladı, sonra boynuma, omuzlarıma ve sırtıma sürdü. İlahi bir histi.

"Biraz uzaklaşmaya ne dersin?" diye sordu vücudumu yıkamaya devam ederken, dokunuşu dikkatli ve özenliydi. Hiçbir şekilde cinsel değildi ve bununla ilgili bir şey beni ona daha da yakın hissettirdi.

"Eve daha yeni geldik," diye mırıldandım. "Henüz ayrılmak istemiyorum." "Bir balayı."

Kirpiklerimin altından ona bakarken gülümsedim. "Altı ay boyunca seksten uzak durmaya niyetliysen bu pek de balayı sayılmaz."

Güzel dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Altı ay," diye kabul etti, çenesinde inatçı bir eğim vardı.

"Altı ay boyunca ne yapacağız?"

"Konuşacağız. Yemek yiyeceğiz. Biraz daha konuş. Uyu."

O gece yatakta birbirimize sarıldık, vücudu bana sarıldı ve en sevdiğim rahatlatıcı film olan *DaVinci Şifresi*'ni birlikte izledik.

Ortak yatağımızda sonsuza dek birlikte uyuyacağımız ilk geceydi.

Çatı katının pencere kenarına oturmuş, şehrin manzarasını seyrediyordum. Yalnız bir bulut güneşin üzerinde tembel tembel süzülürken yüzümü kış gökyüzüne doğru eğerek sıcaklığı içime çektim. Winston'ın kısa bir iş için dışarı çıkmadan önce ayağıma geçirdiği rahat giysilere ve kalın çoraplara rağmen bütün gün üşüdüğümü hissediyordum.

Odette ve Ares'in seslerini duymayı özlemiştim. Birkaç mesaj dışında onlarla gerçekten konuşmamıştım. Elimi cep telefonuma attım ama ne bir arama ne de bir mesaj vardı.

Boğazımın arkasında bir yumru oluştu.

Kız kardeşimi sadece ağlamak için aramak istemedim. Benim için bu kadar fedakârlık yaptıktan sonra olmazdı. Her şeyi o aptal elmaslarla başlattığımı hatırlayınca suçluluk duygusu göğsümü delip geçti. Berbat bir kardeşim.

Elimdeki titreşim beni irkiltti ve acıma partimden çekip çıkardı. Gözlerim telefona kaydı ve sanki evren aklımı okumuş gibi ekranda kız kardeşimin adı yanıp sönmeye başladı.

"Alo?"

"En sevdiğin kız kardeşin." Odette'in sesi içimi büyük pencereden giren güneşin ısıtabileceğinden daha fazla ısıttı.

"Sen benim tek kız kardeşimsin," dedim gülümseyerek.

"Sadece küçük bir ayrıntı," diye yanıtladı rahatça. "Winston aradı." İçimi çektim, birden kendimi yorgun hissettim. "Sormayacağım, ama neye ihtiyacın olduğunu bana söyleyeceğine söz vermeni istiyorum."

Boğazım kapandı, duygular boğazımı tıkadı. "Benim için zaten çok şey yaptın. Belki de tüm bu karmaşadan sonra bunu hak ediyorum-"

Sözümü kesti. "Sakın suçu kendine atmaya kalkma." Bu aptalcaydı. Bunu biliyordum, ama bu kadar umursamaz olmasaydım, bunun önlenebileceği hissinden kurtulamıyordum. "Sonunda sevdiğimiz adamlara kavuşmamızın senin sayende olduğunu hiç düşündün mü?"

"Onu sevdiğimi nereden biliyorsun?" Onun yerine ben sordum. Telefon hattını yumuşak bir kıkırdama doldurdu. "Byron'ı sevdiğimi nereden biliyorsun?" "Sen benim kız kardeşimsin."

"Aynen öyle."

"Yine de Byron'a sahip olmanızın benimle nasıl ilişkilendirilebileceğine dair mantığınızı anlayamıyorum."

İçini çekti ve neredeyse bana gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum. "Eğer o elmasları çalmamış olsaydın, Amerika'ya geri dönecezdik. New Orleans'ta Ashford'ların adamlarıyla karşılaşmayacaktık."

"Ben pek Cupid değilim."

"Her şey yolunda gitti, Billie." Odette her zaman benden daha mantıklı davranırdı. "Bebeğini kaybettiğin için acı çektiğini biliyorum."

"Olması gereken bu değildi."

"Belki, ama bu acıyı azaltmaz." Haklıydı, acıtmıyordu. O küçük neşe yumağına açıklanamaz bir şekilde aşık olmayı başarmıştım. "Sadece güçlü olduğunu ve bir gün öyle ya da böyle bir bebeğin olacağını biliyorum."

"Sesin emin geliyor," diye mırıldandım.

"Öyleyim. Ares'in oynayacak küçük bir kuzene ihtiyacı var."

"O zaten buna sahip," diye belirttim. "Byron'la olan evliliğin ona varsayılan olarak birden fazla hak verdi."

"Doğru, ama Fransa'da yaşamayı reddediyorlar." Bu tuhaf yorum karşısında kaşlarım çatıldı ama bir sonraki yorumuyla dikkatim dağıldığı için detaylandırmasını istemedim. "Kadınlar düşük yaptıktan sonra genellikle içlerine kapanırlar ama ben konuşmanın faydalı olduğunu gördüm. Her şeyi içinizde tutmayın. Bir şey ne kadar saçma olursa olsun, sadece konuşun. Bu sizi incitecek ve üzecektir ama aynı zamanda hayatınıza devam etmenize de yardımcı olacaktır."

Boğazımı temizledim, bu kırılma hissi bir yenilikti. Yine de kabul etmeliydim ki o haklıydı. Surat asmaya ve farklı yapabileceğim her küçük şeyi incelemeye devam edemezdim.

"Seni ve Ares'i özledim," diye mırıldandım.

"Biz de seni özledik. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım, sonra beni göremediğini hatırladım. "Hayır. Tristan bunun geçmesi gerektiğini söyledi ve Winston bana çok iyi bakıyor."

"Biliyorum. Her gün arıyor. Yakında kendisine Dr. Ashford diyecek." Boğuk bir kahkaha attım. Kocam biraz abartmıştı.

biraz, ama tatlıydı. "Ona seni ve vücudunun sana söylediklerini dinlemesini söyledim."

"Sevişme zamanı için altı ay beklememiz gerektiğine inanıyor."

Kahkahası telefonda çınladı. "Bu biraz abartılı olabilir." "Öyle mi düşünüyorsun?" Kuru bir şekilde karşılık verdim.

"Sen sadece işini yap, hazır olduğunda anlarsın." "Evet, o zaman kemiklerini kıracağım."

Bir süredir olmayan bir hafiflikle güldük, ta ki yavaş yavaş eğlence yerini kolay bir sessizliğe bırakana kadar.

İçimden bir ses hayatın bizim için daha iyi şeyler sakladığını söylüyordu. Sadece zaman alıyordu.

Bölüm 55

Billie

IYirmi sekiz gün boyunca inişler ve çıkışlar oldu. Gözyaşları ve gülümsemeler. Randevular ve uykusuz geceler.

Kimse benimle düşükler hakkında konuşmamıştı, bu yüzden neyin normal olduğunu bilmiyordum. En kötüsü, ben de bu konuda konuşmuyordum. Winston, benim için burada olduğunu söyleyerek konuyu geçiştirmeye çalıştı.

Ve öyle olduğunu biliyordum.

Henüz kök salmamış bir şey için yas tutmanın aptalca olduğunu biliyordum. Daha bir aylık hamileydim.

"Tanrım, tüm bu bebek tasarımlarına bayıldım, Billie." Violet üretime geçmek üzere olan son çizimlerime hayran kaldı. "İçimde çocuk sahibi olma isteği uyandırıyor."

Göğsümdeki hafif sancıya rağmen kıkırdadım. "İyi doktorun çocuk sahibi olmak istediğini söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

Omuz silkti. "İkna edilebilirim." Kaşlarım saç çizgimle buluştu ama hiçbir şey söylemedim. Paylaşmak istediği bir şey varsa paylaşırdı. "Bunu ayırabilir miyim? Sana her şeyi veririm."

Küçük fillerle süslenmiş bileziği işaret etti. "Herhangi bir şey, ha?" Alay ettim.

Onun sırtışı benim cevabım oldu. "Ne istersen."

Unutmamak için en alta onun adını yazdım. Acı çeken bir başka şey de buydu. Lanet hafızam.

"Bu senin," dedim gülümseyerek.

Süslü çatı katına göz gezdirdi. Paris manzarası önümüzde uzanıyordu ve bunun bir rüyanın gerçekleşmesi olduğunu inkâr edemezdin.

Ama bu konuda heyecanlanacak gücü kendimde bulamıyordum. Hiçbir şey için, gerçekten. Hayatıma devam etme umuduyla kendimi işe verdim ama tam tersini başarmış olmaktan korkuyordum. Elmaslara ve moda olan tutkumu kaybediyordum. Aslında, biri önüme elmas dolu bir çanta bıraksa, onu çalmayı bile denemeyeceğinden korkuyordum, ki bu... benim gibi değildi, diyebilirsiniz.

"Konuşmak ister misin?"

Dikkatim arkadaşşıma döndü ve gülümsemeye zorladım. "Ne hakkında?" Başını eğdi, soğukluğuma kanmamıştı. "Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim iç çekerek. "Lütfen bana psikiyatrist muamelesi yapma. Ben bir suçlu değilim."

Kıkırdadı. "Çoğunlukla."

Karnım kaybettiklerimi hatırlatan bir başka şeyle zonkluyordu. Hastaneden çıkalı yirmi sekiz gün olmuştu ve Tristan'a göre mükemmel bir işaret olan regl dönemim saat gibi işliyordu.

Eğer bu hüznün zihnimi bulandırıp diğer tüm düşüncelerimi boğmasaydı heyecanlanabilirdim. Yeğenimin henüz küçücük bir bebek olduğu günleri ve onu kucağıma aldığımda ya da kollarımda uyuyakaldığında göğsümü dolduran duyguları hatırladım.

Ağır bir iç geçirdim. Bu anlamsız bir düşünce tarzıydı.

"Kocan nerede?"

Bunu ben de merak etmişim. Gitmeden önce garip bir şekilde gizemliydi. Genellikle onu kapıdan dışarı itmek zorunda kalırdım ya da bir şeyle ilgilenmesi gerektiğinde, bana ne yaptığını ve ne kadar çabuk döneceğini anlatırdı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "İlgilenmesi gereken bir şey vardı."

Rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışarak büyük pencerelerden dışarı baktım ama Violet bana bakmaya devam etti. Böyle acımasızdı.

"Çok iyiydi," diye fısıldadım sonunda.

"Ama?"

Yutkundum. "Aması yok. Sadece ağlamak istiyorum çünkü o çok harika biri ve düşünüp duruyorum, belki de hiç koşturmadan onun kollarına düşseydim, *bu* kadar stresli olmazdım. Ve hala hamile olurdum."

"Bunun doğru olmadığını bilecek kadar zekisin."

Başımı salladım. Bunu yüksek sesle söylediğimde kulağa gülünç geliyordu. "Biliyorum. Tristan bunun eşyanın tabiatından kaynaklandığını söyledi. Bir şeyler doğru değildi." Sesim çatallaştı. Kahretsin, bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyordum. Göğsümdeki bu hüznü ve gerginliği hissetmekten hoşlanmıyordum.

"Bu sadece olması gerektiği gibi olmadığı anlamına geliyor," dedi, tüm işiyle. "Ve olması gerektiği zaman, daha da iyi olacak. Belki de üçüzleriniz olur."

İçimi çektim, dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Üçüzler çok fazla olur." "İkiz mi?" dedi alaycı bir şekilde.

"Açgözlü değilim, sadece sağlıklı bir bebek istiyorum." Yakında olacağından değil. Winston iyileşmeme izin verme konusunda kararlıydı. Düşük ve iyileşme süresi hakkında ne kadar makale varsa hepsini okumuştum.

"Sence tekrar seks yapmak ne zaman güvenli olur?" Ağzımdan kaçırdım.

Kıkırdamaya başlamadan önce gözleri büyüdü. "Tamam, şimdi daha iyi hissediyorum."

Ona baktım, genişlemesini bekledim ve genişlemeyince sinirli bir nefes verdim. "Ne hakkında?"

"Birincisi, ben bir jinekolog ya da doktor değilim, bu yüzden bunu Tristan'a sormanız en iyisi olacaktır. İkincisi, bu konuyu soruyor olmanız bile iyileşmeniz için iyi bir işaret."

"Oh."

"Dinle, Billie. Herkes farklıdır. Kendine güven. Canın seks yapmak istiyorsa, yap. Eğer üzölmek istiyorsan, üzöl. Ağlamak ve çığlık atmak istiyorsan, ağla ve çığlık at. Sadece hepsini içinizde tutmayın."

Kız kardeşim de aynı şeyi söylemişti ve bu çok mantıklıydı. "İşinde bu kadar iyi olmana şaşmamalı." Yüzü kızarmıştı ve ona başka bir şeyler olduğunu düşünmeden edemedim. "Bir galon dondurma yemeye ne dersin?"

Kapı çalındığında gözleri parladı ve ağzını açtı. İç çekerek kapıyı açmaya gittim.

Kız kardeşimi ve Ares'i orada durmuş, çılgınca gülümserken gördüğümde ağzım açık kaldı.

"Sürpriz!"

"Ne? Nasıl!" Yeğenim kendini kollarıma atmadan önce bir cümle bile kuramadım. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Odette'in kollarının bana sarıldığını hissettiğimde fısıldadım.

Hepimiz sımsıkı kucaklaşana kadar onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Biz bir bütündük, bir aileydik ve evet, Winston da bunun bir parçasıydı, ama biri ya da diğeri değildi. Hepimiz birlikteydik.

"Winston Byron'ı aradı ve bize ihtiyacın olduğunu söyledi. İşte buradayız," diye açıkladı kız kardeşim.

Boğazım sıkıldı ve onları daha sıkı kavradım. "Seni çok özledim."

Odette yanağımdan öptü. "Yanında olamadığım için özür dilerim. Keşke-

"Başımı salladım. "Artık buradasın. Bu... Artık her şey mükemmel."

Arkalarından baktığımda Winston ve Byron'ın elleri ceplerinde, aynı pozda durduklarını gördüm. Gözlerim kocaminkilerle birleşti ve sessizce "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Dünyadaki hiçbir elmas ya da para bunu satın alamaz. Benim ailem.

Ares karnıma doğru, "Seni özledim Billie Teyze," diye mırıldandı.

"Ben de dostum," diye homurdandım. "En az beş santim uzamışsın."

Kıkırdadı, gözleri mutlulukla parlıyordu. Kız kardeşimin de gözleri parlıyordu. Mutlu olup olmadıklarını sormama bile gerek yoktu. Yüzlerinden okunuyordu.

"Yakında senden daha büyük olacağım," diye gururla açıkladı ve etrafındakilerin kıkırdamasına neden oldu.

"Acele etme, küçük adam."

Violet ayağa kalkıp bize doğru yöneldiğinde çatı katına girdik. "Hey, Maddy," dedi kız kardeşimin eski takma adını kullanarak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Tanrım, Violet. Hâlâ Avrupa'da olduğunu bilmiyordum."

Gülümsedi. "Avrupa'da daha ilginç suçlular var," diye kestirip attı. Ashford kardeşlerin takası gözümünden kaçmadı. "Her neyse, gitmem gerekiyor."

"Dondurma için kalamayacağına emin misin?"

"Yaşasın," diye bağırdı Ares. Her zaman tatlı yeme havasındaydı.

Violet başını salladı. "Hayır, ne yazık ki değil. Az önce doğaçlama bir seans talep eden bir mesaj aldım." Eğildi ve yanağını öptü. "Ama bana ihtiyacın olursa mesaj at. Yakında görüşürüz."

Ares'in eli hâlâ benim elimdeyken ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," diye kulağına fısıldadım.

Ares'in dikkati dağıldı ve pencereye doğru ilerledi. Violet dışarı çıktı ve Winston bana doğru yürüdü. "Seni özledim," diye saçlarımı okşadı.

"Ben de seni özledim. Bana verebileceğin en güzel sürpriz ve hediye idi. Teşekkür ederim," diye nefes aldım. "Senin muhteşem benliğinin yanı sıra," diye ekledim çabucak.

Gülümsedi. "Böyle düşünmene sevindim."

O zaman anladım ki, ilk hamileliğimizde bana dağıtılan kartlar birbiriyle uyuşmuyordu ama etrafım daha fazla sevgiyle çevriliydi ve bu dünyadaki pek çok kişiden daha iyi durumdaydım. Winston Ashford vardı, hayallerimin erkeği. Bir ailem vardı. Beni her yönden zengin yapan her şeye sahiptim.

Ve sonraki birkaç saat boyunca yemek pişirirken, gülerken ve hüzünlü bir Hallmark filmi izlerken, en başından beri olmam gereken yerin burası olduğunu biliyordum. Ailenin arasında, bana tüm dünyasıymışım gibi bakan bir adamla birlikte.

Çünkü o benimdi.

Bölüm 56

Billie

S Kocamın kollarında rahat ve sıcakken, karanlık tavana ve pencerelerden süzülen titrek şehir ışıklarına baktım. Birkaç ay akıp gitmişti ve biz meşgul olmaya devam etmiştik.

büyük bir şey olmak üzereydi.

Kız kardeşim, eniştem ve yeğenim dört haftayı aşkın bir süredir bizimle birlikteydi. Harikaydı ama bir şeylerin olmak üzere olduğu hissinden kurtulamıyordum. Büyük bir şey. Winston'ın yaptığı tüm gizli görüşmelerde vardı. Gönderdiği tüm o gizli mesajlarda. Byron'la, bana mal varlığına tam erişim vermek hakkında konuşurken kulak misafiri olduğumda, şüphelerim doğrulanmıştı. İçten içe biliyordum ve Byron ile kız kardeşimi buraya getirmesi de bunu doğruluyordu. Kendisi "iş" seyahatine çıkarken benimle ilgilenilmesini istiyordu.

Yolculuğun Danil'e olanlarla bir ilgisi olduğuna dair içimde kötü bir his vardı.

Yarım saat daha dönüp durduktan sonra, sonunda kendimi daha fazla tutamadım. Yatağımın başucundaki lambaya uzandım ve onu yaktım.

Lamba ışığı kocamın uyuyan yüzüne gölgeler düşürüyordu. Onu uyandırmaya çalıştığım son seferde neler olduğunu unutmamıştım ama bu sefer bir kâbusun pençesinde gibi görünmüyordu. Huzur içinde uyuyordu, kirli sakalları onu daha genç ve dağınık gösteriyordu.

Avucumu yanağına bastırdım.

"Winston," diye fısıldadım, uykusunu böldüğüm için içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Kımıldamayınca eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

İnledi ve kocamla birlikte şehvet de uyanınca bedenim titredi. "Seninle konuşmam gerek."

Elleri etrafıma dolandı, biri kıkımını diğeri enseme kavradı. "Daha iyi bir fikrim var."

Tanrım, çok güzel kokuyordu, vücut ısısı tenimi ısıtıyordu. Tüm cinsel girişimlerime direniyordu ve kendi koyduğu seks yapmama kuralının üçüncü ayına yaklaşıyorduk. Kendi araştırmamı yapmış ve ona bunun güvenli olduğunu söyleyen kanıtlar sunmuştum.

Ama Winston çok inatçıydı.

Sert, sıcak avuç içleri kalçalarımın geziniyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana dokunuyordu. Ben de elimden geleni yaptım. Külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırdım ve üzerimdeki büyük boy gömleğinin altında beni açıkta bıraktım.

Elini tuttum ve sıcak çekirdeğime götürdüm. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye nefes aldım, amım ihtiyaçla zonkluyordu.

"Altı ay boyunca seks yok demiştik," diye dudaklarıma yapıştı.

Kendimi onun eline yaslayarak, "*Yapmadık*," diye mırıldandım. Kalçalarım yuvarlandı, dillerimizin her itişine ve kayışına uyuyordu. İnledim, ona daha sıkı bastırdım, tırnaklarımı pazılarında gezdirdim. "Sana çok ihtiyacım var. Dikkatli olacağız." Sustu ve duracağını sandım. "Söz veriyorum, güvendesiniz. Lütfen Winston."

Sert bir nefes verdi ve pes ettiğini anladım. Yavaşça başladı. Bana dokunarak. Beni okşuyordu. Tatlı sözler fısıldıyordu. Parmaklarının kızarmış tenimde gezindiği her yerde ateşten bir iz bırakıyordu.

Eli kıkımda alçalırken dudaklarım aralandı, parmağı farklı bir deliğe girdi.

"Winston," diye nefes nefese kaldım.

Avuçları göğsünde, beni yavaş ve tatlı bir şekilde öperken vücudunda bir titreme hissettim. Dudaklarına karşı nefes nefese kaldığımda bacakları arasında bir nabız zonkluyordu. Parmağı içimde daha da ilerlerken vücudum beklentiyle titredi. Dokunuşunun altında kıvrandım ve inledim, her zamankinden daha sıcak hale geldim. Parmaklarından ikisi içime kayarken biri hala kıkımını dolduruyordu ve onları yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladığında zevkle inledim. Parmaklarının her kayışı daha yavaştı, sanki bana tapıyordu.

Dolgunluk çok lezzetli ve yoğun. Güçlü vücudu altımda yadı. Sert ereksiyonu bana baskı yapıyordu.

Sonra klitorisimi ovdu ve ona karşı titredim. Miyavladım ve o da bu sesi ağzının içinde yuttu.

"Seni kim beceriyor, karıcığım?" Dudakları dudaklarıma s   r t   n d   ,  p c ğ n inceliğ  beni tahrip ederken kayboldu. "Söyle bana."

"Sen."

Parmağın  klitorisime bir kez daha dokundurdu ve ben boşalırken göz kapaklarımdın   ardında yıldızlar patladı. Beni belimden tutup kaldırırken, parmakları kalçalarıma gömülürken göğsünde memnuniyet gümbürdüyordu.

Derin bir hamleyle içime girdiğ nde nefesim kesildi. Nefeslerim d zensizleşti. Ağzıma kadar dolmuştum.

Memnuniyetle inledi, gözleri bağlandığımız yere yapışmıştı. "Kahretsin, içinde olmayı seviyorum. Cennete girmek gibi bir şey."

"Cennete giden yolu sik," diye boğuldum, kollarını tuttum. Yavaşça dışarı çıktı ve sonra tekrar içeri girdi, ikimiz de aşkımızın ve arzumuzun yoğunluğuyla titriyorduk. "Oh... Tanrım... Tanrım."

Beni yavaşça becerdi ve ben üstte olmama rağmen tüm kontrol ondaydı. Ağır nefesler alarak, ben ona binerken beni sikmesini izledim. Beni yukarı kaldırdığında zevk damarlarımda yandı, sonra uzunluğunun içimde kaybolmasını izledim. I eri ve dışarı.

Parmaklarımı göğsünde gezdirdim, parmak u larımdın   altındaki kas duvarını sevdim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım.

Bana baktı, gözlerinde öyle bir sevgi vardı ki benimkileri yaktı. "Bütün hayatım boyunca seni bekledim." Leğen kemiği benimkine sürtündü, erimiş sııcaklık vücuduma yayıldı. "Senin için adam öldürürdüm. Eğer seninle herhangi biri ya da başka bir şey arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, bu her zaman sen olurdun."

Dudaklarımdan g rtlaktan bir inilti kaçtı. "Aynen  yle. şimdi sik beni, kocacığım."

Ve yaptı da. Beni derin ve yavaş sikti. Sert ve hızlı. Her hamlesi içime bir sııcaklık dalgası gönderiyor, ayak parmaklarım yoğunluğundan kıvrılıyordu. Basınç arttıkça eğilip dudaklarının kenarını yaladım ve onun tadına baktım.

Orgazm beni sertçe vurup nefesimi keserken parmaklarım saçlarında sıkıştı. Ben inleyerek ve nefes nefese ona tutunurken o beni orgazmım boyunca becerdi.

"I ime gel," diye yalvardım, alnım onunkine değiyordu. Yumruğu sa larımdaydı, bedenlerimiz birbirine sürtünüyordu, son bir kez daha itti ve sert bir sesle içime boşaldı.

Kocamın yumruğu hâlâ sa larımdayken kalp atışlarımız tek bir ses gibi çarpıyordu, başımı kaldırdı ve bir öpücük daha için ağzımı aldı. Yavaşça

geri çekildim.

ve onunla göz göze geldi.

"Konuşmak istedim," diye mırıldandım usulca.

"Ama sonunda çok daha iyi bir şey yaptık," dedi, sesi hayranlıkla doluydu. Ayağa kalktı ve ben hareket etmek üzereyken beni durdurdu. "Böyle kal. Sadece biraz daha."

Neden veda ediyormuş gibi hissettim?

"Winston." Sesim bir fısıltı gibiydi, panik kalbimi korku gibi sarmıştı. "Endişeleniyorum."

Parmakları etrafımda sıkılaştı. "Güvendesin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Başımı salladım, yutkundum. "Yarın gitmeni istemiyorum." Gerginlik omuzlarını gerdi ama bir şey söylemedi. "Lütfen bana pervasızca bir şey yapmadığını söyle."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hiçbir şey için endişelenme, Billie."

"Gördün mü, bu beni daha da endişelendiriyor," dedim inatla. "Her şeyi konuşacağımızı söylediğin zamanı hatırla. Sır yok."

Bu evlilik bir ortaklıktı. Beni bir balonun içinde tutmasını istemedim.

"Hiçbir şey bilmemen daha güvenli."

Titreyen bir nefes aldım. "Hayır."

Gözlerini kırptırdı. "Hayır mı?"

Başımı salladım. "Güvende olmak istemiyorum. Seni istiyorum. İyi ya da kötü, Winston. Söz verdiğimiz şey buydu. Bunlar boş sözler değildi. Benim için değil."

Bana baktı ve kalbim acılı bir ritimle çarptı.

Sonunda "Babamla *ilgilenmek* zorundayım," dedi ve ben de farkına vardım. Babasıyla olan bağlantısını kesmekle kalmıyordu. Onu öldürecekti.

Nasıl hissedeceğimden emin olamadan yutkundum. Babasını önemsemediğimden değil ama sonuçları hakkında endişeliydim. *Öldürmeyeceksin*. Doğrusu, babası bunu hak etmişti, ama Winston bunun için hapse girmeyi hak etmemişti.

"Ben... Ben seni kaybedemem." Göğsümde bir ağırlık hissettim. Bir elimi saçlarına götürdüm, ona dokunmak istiyordum ve boğazından kaba bir ses geldi. "Sensiz yaşayamam."

Yalan değildi. Ayrı kaldığımız altı yıl boyunca bile onu düşündüğüm o kadar çok gün oldu ki. O kadar çok gece kendimi

Bana dokunduğunu ve beni sevdiğini hayal ederken.

"Sana geri döneceğim, Billie. Öyle ya da böyle, geri dönüş yolunu bulacağım. Hapisten kaçmak zorunda kalsam bile."

Bu görevi iptal etmesi için onu ikna edemeyeceğimi bildiğimden ağzının içine doğru iç çektim. Ama ona bir yemin ettirebilirdim. "Çantalarımı hazırlamış, kaçmaya hazır bir şekilde seni bekliyor olacağım."

Avuçlarıyla yüzümü kavrayıp başparmağını alt dudağımda gezdirirken bakışları günah kadar karanlık bir şeyle doluydu.

"Ben seninim. Tüm kusurlarımla. Tüm şeytanlarım. Tüm aşkım."

Hayatımızın geri kalanında bana vereceği söz buydu.

Bölüm 57

Winston

Washington, D.C.

I yüzümde patlayabilecek bir şey yapmak üzereydim.

Risk önemliydi, ama faydaları daha ağır basıyordu. Yakalansam bile, karım ve kardeşlerimin bu süreyi Günlerinin geri kalanını bu adamdan uzakta geçirmeleri buna değerdi.

Demir kapılar kayarak açıldı ve annemin en sevdiği salkım söğütlerle kaplı uzun araba yolundan geçtim. Gece yarısı hızla yaklaşıyordu ama malikane lanet olası Beyaz Saray gibi aydınlatılmıştı.

Babamın evi ağaçların arkasında dimdik duruyordu. İşlerin bu noktaya geleceğini hiç bilmiyordum demek isterdim ama gerçekten biliyordum. Annemin öldüğü günden beri babamla aramızın kötü olacağını biliyordum.

Tek düşünmem gereken karımın acı ve üzüntüyle dolu yüzüydü ve bu kadar çok hayatı mahvetmeyi başaran o piç kurusuna işkence etme dürtüsüyle savaşmak zorundaydım.

Bu tatsız olayı çözerdim.

Ev boştu. Priest ve bilgisayar korsanlığı becerileri sayesinde bu bloktaki tüm gözetleme sistemleri kapatılmış ve personelin her bir üyesi başka bir yere çağırılmıştı.

Yani yaşlı piç güzel ve yalnızdı.

Babamı yatak odasında puro içerken ve haberleri izlerken buldum. Perdeler çekilmiş, oda neredeyse karanlığa gömülmüştü. Odanın içinde

Oda bayat seks kokuyordu, duvarlarla ve bu evin gördüğü sırlarla harmanlanmıştı.

Priest'e göre daha bir saat önce yatağında -annemin yatağında- üç fahişe vardı.

Işık düğmesine bastım ve yozlaşmış senatörün sert parıltı karşısında gözlerini kırıştırtmasına neden oldum. Alanına kimin girmeye cüret ettiğini görmek için ayağa fırladığında yatak ağırlığının altında gıcırdadı.

"Winston, burada ne yapıyorsun?"

Her bir uzvumda zehirli bir öfke dolaşırken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme vardı.

Tabii ki herif çıplaktı. Bir elim pantolonumun cebinde, diğeri yanımda kayıtsızca sallanırken yatağının yanına doğru yürürken dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Ona doğru hamle yapıp boynuna sarılmamak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Karımın hâlâ hayatta olduğunu size bildirmeye geldim." Buruşuk eli ince çarşafı kavradı. Gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. Kendi hataları için onu feda etmeye hazır olduğunu itiraf ediyordu. Neden şaşırdığımı bilmiyorum; ne de olsa çocuklarının her birini kendi çıkarları için kullanmıştı. "Ama benim bebeğim değil."

Gözlerimdeki nefreti görebildiğinden emin oldum. İntikam vaadini. Onu vaktinden önce cehenneme gönderme sözü.

"Bir gün bana teşekkür edeceksin." "Asla." Sesim sertleşti.

"Bizim dünyamızda zor kararlar vermek gerekir," dedi yüzündeki o zalim sırıtışla. "Annemi becermek hoşuma gidiyordu -aslında, sahip olduğum en iyi amdı- ama o bana engel oluyordu. O ve onun yükü yanımdayken asla senatör olamazdım."

Başka hiçbir şeye benzemeyen nefret içimde fokurduyor, damarlarımı yakıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Buz gibi bir ses tonuyla sordum.

Kötü niyetle gülümsedi. "O oyun mağazasına gitmek isteyeceğini biliyordum.

Sen hiç tahmin edilemez değilsin, Winston."

"Onu öldürttün." Kelimeleri yüksek sesle söylemek kemiklerimi sızlattı. Onun zalimliği. Var olmayan ahlakı. Açgözlülüğü.

Bu adamın ne kadar ileri gidebileceğinin farkına varmak şeytanı bile utandırdı. Bunca yıl boyunca onun ölümünü bana karşı kullanmıştı ve bunların hepsi lanet bir yalandı. Onu öldürdü, kardeşlerimi ve beni annesiz bıraktı ve zerre kadar pişmanlık duymadı.

"Neden?"

"Koltuğumu korumak için mafyanın yardımına ihtiyacım vardı. Sürekli yolumu kesiyor, ailesine koşuyor ve Ruslarla yatağa girmeye istekli olduğumu söylüyordu. Bizim ailemizin kaderinde büyüklük var, küçüklük değil."

Annemin hayatına mal oldu. Yıllarımı kendimden nefret ederek geçirdim. Annemin öldüğü günü hatırladıkça göğsümdeki o tanıdık kemirici baskı artıyordu.

"Büyüklüğe ulaştığını mı sanıyorsun? Çocukların seni küçümsüyor. Lanet dünya seni küçümsüyor. Karım benim için fazla iyi. Pis Ashford ismi için fazla iyi."

Mesafeyi kapattım ve her adımda kolonyasının güçlü kokusu öğürme reflekslerimi diken diken etti. Ya da belki de sadece onun fikriydi.

"Bu doğru değil." Üstünlüğü ele geçirdiğini düşünerek gülümsedi. "Yeraltı dünyasıyla bağlantılarımız çok geniş kapsamlı. Sadece Ruslar değil. Sadece İtalyanlar değil. Sadece Balkanlar bile değil. Bizi kimse durduramaz." Çok ileri gitmişti. Açgözlülüğü hepimizi yok edecekti. "Sen bir Ashford'sun, o Swan pisliği gibilerle ilişki kurmamalısın. Kardeşinin bir piçin babası olması yeterince kötü zaten." Eğildim ve o sadece gülümsedi, beni son kez çok ileri ittiğini göremeyecek kadar aptaldı. "Bizim kanımız onlarınkinden daha iyi."

Başımı salladım. "Yeter."

Çocuklarının her birini kullanmak ve istismar etmek için bir nesne haline getirmişti. Tıpkı annemize yaptığı gibi. Artık değil.

"Kendin söyledin. O aşüfte bir servet avcısı." "Kapa çeneni. Kapa çeneni. Siktir. Kapa çeneni."

Gülümsedi. "Sana bir iyilik yaptım. Umarım onu kanlı bir şekilde sikmişlerdir."

Boynunu tuttum ve ruhsuz gözlerine baktım. "Danil onun tecavüze uğramasına izin vermeyecek kadar terbiyeliydi." Kavrayışımı sıkılaştırdım ve boğulmaya başlamasına neden oldum. "Son kez bir hayatı mahvettin baba." Öksürdü ve tükürdü, bileğimi pençeledi. Her geçen saniye beni tutuşu daha da zayıflıyordu. "Umarım cehennemde yanarsın."

Öksürdü, bir sonraki nefesi için soluk soluğa kaldı. Kafamı çevirmedi ya da gözümü bile kırpmadım, çektiği acının her saniyesinin tadını çıkarıyordum. Gözlerindeki bakış perili bir hal aldı ve ölmek üzere olan nefesi hırıltılı bir melodiye dönüştü.

Muhteşemdi.

Önüne boş boş bakana kadar sonunda elimi bıraktım. Artık karıma dönme vakti gelmişti.

Bölüm 58

Billie

A Winston'ın "iş" gezisine çıkmasından bu yana tam iki hafta geçmişti. Telefonla konuşmama ve mesaj atmama konusunda anlaşmıştık ve şimdi Villefranche-sur-Mer'den geçip kordon boyundan aşağı inerek denize ulaştığımda bunun pişmanlığını yaşıyordum. Burası kız kardeşimle birlikte önce annemizin, sonra da babamızın yasını tuttuğumuz yerd.

Winston gittikten sonra huzursuzlandım ve her şeyin başladığı yere geri döndüm.

Günlerce kız kardeşim ve eniştemden gelen sürekli kontrollerden sonra, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Onlar harika bir destek, Ares de iyi bir dikkat dağıtıcı olmuştu ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Byron, tıpkı kardeşi gibi, iş konusunda yetenekliydi. Madenden çıkan ilk elmasları kullanarak parça üretimine başlamama yardım etti. Winston'ın, vazgeçtiği madenden çıkan tüm elmasları ilk reddetme hakkı için Danil'le bir anlaşma yaptığı ortaya çıktı.

Denizden gelen soğuk esintiyle kumsala oturdum. Güneş yavaşça yamaçtaki köyün ufkunun gerisine iniyor, deniz son ışıklarıyla parlıyordu. Alacakaranlık üzerime çökene kadar her dakika bir diğerini söndürdü.

Neredesin, Winston?

Senatör Ashford'un ölüm haberi medyanın gündemine oturmuştu ama cinayetle ilgili tek bir kelime bile edilmemişti. Her gün gelişmeleri takip ediyordum ve hikaye hep aynıydı. Senatör Ashford uykusunda huzur içinde ölmüştü.

Cenaze dündü. Byron o gün için uçtu ve ilk iş olarak geri döndü. Kapıdan Winston olmadan girdiğinde yaşadığı hayal kırıklığı çok ağırdı.

"Bu koltuk dolu mu?"

Kocamın sesini duyunca kalbim durdu. Halüsinasyon görüyor olabileceğimden korkarak yutkundum. Yavaşça başımı çevirdim ve onun bakışlarıyla karşılaştım. *Mavi*. Bağlılık ve sevgi dolu. Geleceğimiz için vaatlerle doluydu.

"Burası özgür bir plaj," dedim sessizce. Dizleri dizlerime değecek şekilde yanıma eğildi ve beni kollarına çekti. "Seni özledim," diye mırıldandım.

Çenesi gerildi. "Biliyorum. Sadece emin olmak istedim."

Onu suçlamayacaklarından eminim. Bana geri dönmeyeceğinden emindim. Detayları sormadım ve asla anlatmayacağını biliyordum. Her ne yaptıysa, ailesi için yapmıştı. *Bizim* ailemiz için.

"Evine hoş geldin."

"Sen benim evimsin, karıcığım."

Aşkınin yoğunluğunu sözlerinde hissettim. Parmakları bana dokunduğunda titriyordu. Kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Üzgün müsün?" diye mırıldandı, başparmağının ucuyla yanağımdaki bir damla yaşı sildi.

"Mutluyum. Evde olduğun için çok mutluyum."

Tek hissedebildiğim o olana kadar beni kendine çekti. Alnını alnıma dayadı, beni sıcaklığıyla ve tanıdık kokusuyla koza gibi sardı.

Başımı eğdim ve yüzümü tutarken beni öptü. Yumuşak ve derin. Yavaş ve tüketen. Kalbimi titretti ve mutlulukla şarkı söyletti. "Seni seviyorum," diye nefes aldım dudaklarına karşı.

"Ve seni seviyorum, karıcığım."

Denize bakarken geleceğin nasıl ş e k i l l e n e c e ğ i n d e n emin değildim. Ama onunla zarafetle yüzleşeceğimizi biliyordum.

Birlikte.

Sonsöz - 1

Billie

Dört Yıl Sonra

"Y "Patlamak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Odette yeğenimin dürüstlüğü karşısında kıkırdadı ve ben de gözlerimi ikisine de diktim. Onları boğmak istedim, her ne kadar Ares'in

Bu sözler daha doğru olamazdı.

Nesnel olarak konuşursak, şişirilmiş bir balon gibi görünüyordum. Kırk bir haftalık hamileydim ve Noel hızla yaklaşıyordu. Oğlumun babasının inatçılığını benimsediği çok açıktı. Odanın bir ucundan diğerine zar zor sallanabilen bedenim olmasa bunu çok sevimli bulabilirdim. Göğüslerim steroidle beslenmiş karpuz büyüklüğündeydi, sırtım ağırlığımı zar zor taşıyabiliyordu ve hormonlarım allak bullak olmuştu.

Ama doğum tarihimin geçmiş olmasıyla ilgili sızlanmalarım ve inlemelerim bir yana, oğlumun modaya uygun bir şekilde geç girmeyi tercih etmesinden memnundum. Bunun son hamileliğim olacağını bilerek onunla biraz daha fazla zaman geçirebilirdim.

Doktorlar bana bu haberi verdiğinde üzülmedim, hamilelik deneyimi yaşadığım için şanslıydım.

"Hamileliğin son dönemlerinde birini öldürürsem hormonal delilik iddiasında bulunabilir miyim?" Yüksek sesle düşündüm.

"Bir deneyebiliriz." Violet bu zor zamanlarda destekleyici bir arkadaştan başka bir şey değildi. Odette homurdanırken, Ares gözlerini devirdi.

"Babam buna asla izin vermez. Winston Amca da izin vermez."

"Kendini kandırma, Ares. Winston Amca, Billie Teyze için hepimizi öldürür," dedi Odette, ölümcül bir ciddiyetle. "Dua edelim de ruh hali değişimleri geçsin."

Violet homurdandı. "Belki delilik iddiasında da bulunabilir."

Ares burnunu kıvrarak gözlerini devirdi. "Ben asla böyle kırbaçlanmayacağım."

Üçümüz bir bakış attık ve kıkırdadık, bir gün bir kızın ona vurulacağını ve küçük parmağına sarılacağını çok iyi biliyorduk. Yine de yeğenime layık olsa iyi olur. Violet pencerenin önünde durmuş, Güney Fransa'daki küçük sığınağımıza hayranlıkla bakıyordu. Deniz kenarındaki kalıcı evimize.

Winston ve ben sık sık Paris'e giderdik ama bebeğimiz yaklaşırken, bebeğimizin burada doğabilmesi için ilk tanıştığımız yerde olmak istedim. Kız kardeşime yakın olmak ve bebeğimizi onun doğurmasını sağlamak istiyordum. Daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

Winston'ın deniz kıyısındaki şatosunun oturma odasından dışarı çıktı, kadınların konuşmalarını dinlemekten bıkmıştı.

"Bir gün kalp kırıcı olacak," dedim kız kardeşime.

Violet, "Dürüst olmak gerekirse, her Ashford'un bu kadar yakışıklı olması endişe verici," diye belirtti.

"Asıl endişe verici olan bu bebeğin hâlâ içimde olması." Kocaman karnımı işaret ettim.

"Birinin hepimizi öldürmesiyle ilgili bu saçmalık da ne?" Byron, kocamla birlikte tasarımcı takım elbiseleri içinde soğukkanlı ve ağırbaşlı bir tavırla içeri girdi. Winston bana doğru yürüdü ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurmak için eğildi. "Ares Winston'a kuku kırbaçlı dedi."

Ablamın ağzından bir nefes koptu ve enişteme ters ters baktı. "Bunu Royce'dan duymuş olmalı. Oğlumuzun ağzının bozuk olmasının tek sebebi o adam olacak."

"Aynen öyle," diye kabul etti sırtarak ve Odette öfkeli bir nefes verdi.

"En sevdiğim iki insan nasıl?" Winston hepsini görmezden gelerek dudaklarıma doğru mırıldandı.

Karnımı ovuşturarak gülümsedim. "Tamamen pişmiş."

Son hamile koleksiyonumun bir parçası olarak tasarladığım elbisenin üzerinden karnımı okşadı. "Peki ya küçük adam?"

Sırıttım. "Büyük girişini yapamayacak kadar inatçı."

Winston gülümsedi. "Annesini çok seviyor."

İnleyerek kocamın kravatının ucundan tuttum ve onu kendime çektim. "Bu gece çılgınca seks yapmalıyız ki bebek doğsun."

"Elbette," dedi hevesle, gözleri eğlenceyle parlıyordu. İkimiz de bu aşamada vahşi seksin imkânsız olduğunu biliyorduk. Son birkaç haftadır oral seks, bolca porno ve hafif sevişmelerle sınırlı kalmıştık. "Karım ne isterse," dedi sırıtarak.

Ona bir bakış attım. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Güldü. "Asla. Bu aşamada bunu yapmamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Seyircilerimiz arka planda hafifçe kıkırdadı ve ben elimi uzattım. "Bu sandalyeden kalkmama yardım eder misiniz lütfen? Bacaklarımı açmam lazım." Beni kollarının arasına aldı ve ben ciyakladım. "Winston, beni yere bırak. Kocamanım, belini kıracaksın."

"Buna degecek."

Gülümsedim ve sonra kalçalarımın aşağı ılık sıvı damladığını hissettiğimde sertleştim.

"Umm, Billie," diye geçiştirdi. "Altına... işemiş olma ihtimalin var mı?"

Gözleri bacaklarımın arasına kaydı ve ikimiz de donup kaldık. "Sanırım suyum geldi." İkimiz de birbirimize baktık. "Bizim için hazır mısın, baba?"

"Siz ikiniz için hazır doğmuşum."

Sonsöz - 2

Winston

Beş Ay Sonra

M Karımın küçük eli benimkinin içine kaydı. Uzun sarı saçları, beyaz dantelli Givenchy elbisesinin arkasından aşağıya doğru dökülüyordu. Boynunda onun için tasarladığım elmaslar vardı. Kaçakçılardan aldığım bilezikle eşleşti.

Mücevher delisi olmasına rağmen, eşim sadece bu kolyeyi ve bileziği ve alyansını takardı. Gördüğüm en güzel manzaraydı. Karım bana verilmiş en güzel hediye idi ve bunu asla hafife almam.

Woof. Woof.

"Fifi," diye azarladı küçük yavru köpeğimizi - çikolata renkli bir Fransız buldogu - yoldan geçen birine havladığı için. "Küçük oğlumuzu uyandıracaksın." Sanki beş aylık oğlumuz kendisinden bahsedildiğini biliyormuş gibi, taşıdığım ana kucağında miyavlayarak kıpırdandı. Karımın gözleri parladı ve bakışlarındaki mutluluk karşısında sııttım.

Ailemin yanında olduğum her an göğsüm daha da kabarıyordu. Geçtiğimiz beş yıl uçup gitmişti ve bu bizim için yeni bir sayfaydı. Beklediğimiz bir dönemdi ve hayatın daha da iyiye gideceğini biliyordum.

Ailemle vakit geçirmekten başka yapmayı sevdiğim pek bir şey yoktu. Billie yıllar önce ödüllü plak şirketinden ayrılmış ve sektöre kollarını açarak girmişti. Daha fazla gurur duyamazdım.

Yavru köpeğimiz havlamayı kesmeyi reddedince Billie, "Ah, beni hiç dinlemiyor," diye mırıldandı.

"O bizi koruyor."

Billie kıkırdadı. "Sanırım boyut önemli değil."

"Sadakat söz konusu olduğunda değil." Alnına bir öpücük kondurdum. Bana karşı iç geçirdi ve memnuniyet boğazımda uğuldu. Ona karşı koymak imkânsızdı; gülümsemesine, altın sarısı gözlerine ve ailemize duyduğu sevgiye. Benim için.

Sirenlerin soluk sesi, Seine Nehri'nin kokusu ve şehir havasının tadı arasında bahar havadaydı. Bulutlu gökyüzü karardı ve gökyüzünden ilk yağmur damlaları düştü.

Şansımın tadını çıkarıyordum.

Adımlarım durdu ve onunkiler de durdu. Onu yüzüme çevirdim ve yanaklarını avuçladım. Yağmur ılık ve hafifti, kirpiklerinden göz kırptı.

Nabızı çırpınıyor, nefesleri aramızdaki boşluğu dolduruyordu.

Bir adım öne çıktı, küçük oğlumuzun elleri ikimizi de kavradı, bizi birbirimize bağladı. Ona ya da bu hayata layık değildim ama karımın ve oğlumun bensiz asla var olamayacağı düşüncesi de mümkün değildi. Biz birlikte olmak için yaratılmıştık. O benimdi, ben de onun.

"Seni seviyorum, Billie Ashford."

Elini kaldırdı ve avucunu yanağıma bastırdı. "Ben de seni seviyorum Winston."

Yıllarca aradıktan ve şeytanlarla savaştıktan sonra, onu yağmurda öperken huzuru buldum. Sanki ilk öpüşmemizmiş gibi. Sanki son öpüşmemizmiş gibi.

SON

Acknowledgments

Sürekli destekleri için arkadaşlarıma ve aileme teşekkür etmek istiyorum. Alfa ve beta okuyucularıma - hepiniz harikasınız. Çılgın teslim tarihlerime ve daha da çılgın organizasyonuma katlandınız. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Her biriniz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelemezdi.

Kitaplarımın her biri hakkında haber yayılmasına yardımcı olan blog yazarlarına ve eleştirmenlere. Sizi çok takdir ediyorum ve çalışmalarımı sevdiğinizi duyuyorum, çok daha keyifli hale getiriyor!

Ve son olarak, **tüm okuyucularıma!** Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Bana inandığınız için teşekkür ederim. İnanılmaz desteğiniz için teşekkür ederim.

destekleyici mesajlar. Basitçe,

TEŞEKKÜRLER. Bunu hepiniz sayesinde yapabiliyorum.

XOXO

Eva Kazananlar

What's Next?

***Bir Milyarderin Sırları'nı** okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın. Desteğiniz benim için dünyalara bedel.*

***Reign of a Billionaire** bu serinin bir sonraki kitabı ve Kingston'ın kitabı **Thorns of Omertà**'da ortaya çıkan Hayalet'i ele alacak
<https://bit.ly/3Ot7Ilw>.*

*Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, Eva'nın **Ruh Eşleri** (<https://bit.ly/3gHEe0e>) adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.*

About the Author

Eva'nın diğerk kitaplarını merak ediyor musunuz? Onları buradan kontrol edebilirsiniz. Eva Winners'ın Kitapları <https://bit.ly/3SMMsrN>

Eva Winners, düşmanlardan aşıklara ve tüm duyguları içeren kitaplara kadar her türlü romantizmi yazıyor. Kahramanları bazen kötü adam oluyor, çünkü onların da sevgiye ihtiyacı var, değil mi? Kitaplarına bir miktar gerilim ve gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir miktar şiddet ve karanlık ve bol miktarda buharlı tutku serpiştiriyor.

Çalışmadığı ve yazmadığı zamanlarda günlerini ya Hırvatistan'da ya da Maryland'de bir sonraki hikâyesi hakkında hayaller kurarak geçiriyor.

Eva'yı aşağıda bulabilirsiniz:

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _